

Mật Tình: Nguyên Cả Đời Chỉ Yêu Em

Contents

Mật Tình: Nguyên Cả Đời Chỉ Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	84
31. Chương 31	86
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	102
38. Chương 38	105
39. Chương 39	108
40. Chương 40	111
41. Chương 41	114

42. Chương 42	116
43. Chương 43	119
44. Chương 44	122
45. Chương 45	124
46. Chương 46	127
47. Chương 47	130
48. Chương 48	133
49. Chương 49	136
50. Chương 50	138
51. Chương 51	141
52. Chương 52	144
53. Chương 53	146
54. Chương 54	149
55. Chương 55	152
56. Chương 56	154
57. Chương 57: Phiên Ngoại 1	157

Mật Tình: Nguyễn Cả Đời Chỉ Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sủng, sủng, sủng, nam chính ít nói và cực kỳ cố chấp, HE. Nhân vật chính: Tần Thụy, Tần LinhL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tinh-nguyen-ca-doi-chi-yeu-em>

1. Chương 1

Đứng trước cổng trường trung học R.Y, Tần Linh không khỏi cảm thán. Hôm nay là ngày tròn 3 tháng cô đến đây dạy học, R.Y là ngôi trường lớn nhất Thượng Hải, cảnh trí rất đẹp, phương tiện dạy học lại rất hiện đại hóa. Nhớ lại lúc trước cô muốn đến Thượng Hải làm việc, cha mẹ cô đương nhiên rất phản đối. Nhưng là người trưởng thành vốn nên phải độc lập. Vì vậy sau khi hoàn thành việc học cô liền lưu lại Thượng Hải làm việc. Dùng tiền mấy năm nay cô làm trợ giảng cùng việc làm thêm nhưng chủ yếu là vẫn dựa vào tiền của cha mẹ.

À phải nói bên lề một chút về gia đình cô. Thật ra gia cảnh nhà cô cũng được xem là tốt, không cần phải làm việc vất vả nhưng vẫn đủ cơm no áo ấm. Cha cô là người Thượng Hải, mẹ là người Quảng Đông, nay họ đã về hưu nên quyết định trở về thôn quê dưỡng lão, ông nói không khí thôn quê rất tốt, nhiệt độ không khí thích hợp cho những người già ở lại. Xem biểu hiện “an nhàn” của ông so với dân bản xứ nơi đây còn giống người chính gốc hơn. Ông nói Thượng Hải là nơi thích hợp cho người trẻ tuổi ở.

Sau vài năm tích góp, cô đã mua được một căn hộ 90m vuông gồm 2 phòng ở phía đông thành phố, căn hộ này được cô mua trả góp trong vòng 7 năm. Mọi người cũng biết, phòng trọ ở Thượng Hải luôn không hề rẻ.

Trước mặt thổi tới một trận gió mát mẻ, đúng là thấm vào ruột gan.

Đi vào lớp 2 năm nhất, nhìn cánh cửa hé ra cùng với gương mặt non nớt đan xen một ít thành thực, khiến cô không khỏi mỉm cười. Lớp học phần lớn là những đứa trẻ 17 tuổi, nghĩ đến lúc cô 17 tuổi đang làm cái gì nhỉ? Có lẽ là đang giằng dụa giữa một đồng đề thi đại học chăng.

Thấy Tần Linh bước vào, tất cả học sinh đều đồng loạt đứng chào.

Tần Linh mỉm cười bảo bọn họ ngồi xuống, ánh mắt cô lướt qua một chỗ ngồi, gương mặt tươi cười hơi cứng đờ: “Nghe Na, Tần Thụy hôm nay không đi học sao?”

Lớp trưởng Nghe Na lắc lắc đầu, “Cậu ấy cũng không xin nghỉ với em.”

Tần Linh giật giật khóe miệng, đã 3 ngày rồi cậu nhóc này vẫn không đến trường, cô nghĩ với cương vị là một giáo viên tốt, bản thân cần phải quan tâm đến học sinh một chút.

Lại nói, Tần Thụy là học sinh chuyển trường, trực giác cô mách bảo, đây là cậu học trò tính tình có chút cổ quái, bất thường.

Tần Linh bồi hồi nhớ lại.

Cách đây 2 tuần, thầy hiệu trưởng gọi cô lên phòng gặp.

Khuôn mặt Tần Linh tươi cười, “Thầy hiệu trưởng, thầy tìm tôi có chuyện gì không?”

“À, chuyện là thế này. Có một học sinh vừa chuyển trường, muốn được xếp vào lớp của cô, cô xem...”

Tần Linh nhú mày, lớp cô học sinh đã quá tải so với những lớp khác. Chắc lại là một học sinh cá biệt nên hiệu trưởng mới xếp vào lớp mình.

Tần Linh có chút khó xử nói, “Thầy hiệu trưởng, không phải tôi không muốn, chỉ là, lớp tôi trước giờ rất nghịch phá, nay chúng mới ngoan ngoãn được đôi chút, tình hình học tập mới chuyển biến tốt đẹp được một chút. Nếu có học sinh mới vào, sợ sẽ ảnh hưởng đến lớp, vì thế...” Ánh mắt Tần Linh bỗng bất gặp đôi con ngươi đen láy, tiếng nói bỗng nhiên ngưng lại.

Phía sau, chỗ hiệu trưởng đang ngồi là một gương mặt xa lạ. Lúc này, chỉ lo nói chuyện cùng thầy hiệu trưởng nên cô không để ý tới. Một cậu học sinh khoảng 16, 17 tuổi. Người mặc đồng phục màu đen, vóc dáng thanh cao, mái tóc cắt ngắn gọn gàng. Làn da rất sáng, ngũ quan tinh xảo, quả là một thiếu niên như hoa như ngọc. Nhưng đôi mắt hẹp dài lại ánh lên vẻ đậm đặc, tuyệt vọng và cô đơn.

Nam hài chỉ nhìn cô chằm chằm, đôi mắt vẫn đậm đặc như nước, bờ môi mím chặt khiến Tần Linh hơi mất tự nhiên.

Tần Linh giật mình, gương mặt kia giống như đã từng quen biết. Nhưng trong ánh mắt ấy lại khiến người ta cảm thấy cô đơn.

Nhìn vào đôi mắt ấy, cô không thể nào nói tiếp, chỉ có thể quay đi, cố gắng tránh đi cái nhìn lạc lõng kia. Tại sao một cậu nhóc lại có ánh mắt như thế, lời của cô vô tình tổn thương đến cậu ấy sao?

Hiệu trưởng lúng túng nói, “Cô giáo Tần, thế nhưng học trò này chỉ muốn được vào lớp của cô.”

Tần Linh khê động tâm, ngược lên hỏi, “Em tên gì?”

“À, cậu ấy tên là Tần Thụy.” Hiệu trưởng thay lời lên tiếng, “Vậy sau này nhờ cả vào cô giáo Tần!”

Tần Linh miễn cưỡng cười, “Em cũng họ Tần sao, thật khéo, chúng ta cùng họ, sau này em cứ gọi cô là cô giáo Tần!”

Tần Thụy nhàn nhạt nhìn cô, vẫn là vẻ mặt đậm đặc. Tần Linh khóe miệng chậm rãi rũ xuống, kỳ quái nhìn Tần Thụy.

Chẳng lẽ cậu ấy là người câm điếc? Cô nghĩ ngợi đến mức đau đầu, không biết phải làm thế nào với cậu học sinh này.

Từ năm 10 tuổi, Tần Thụy vẫn là học sinh vô cùng tĩnh lặng. Cậu dường như luôn tự nhốt mình vào trong thế giới riêng, không giao tiếp, không can hệ với bất cứ ai. Gương mặt lúc nào cũng vô cảm, ánh mắt lạnh nhạt chẳng buồn quan tâm đến thứ gì.

Tần Linh đến bây giờ vẫn chưa từng nghe cậu nói chuyện. Cô càng khẳng định hơn việc đứa trẻ này bị câm. Vì không thể giao lưu với người khác nên tính tình có điểm bất thường. Suy nghĩ như vậy, khiến cô đối với Tần Thụy thêm phân quan tâm, thêm phân lo lắng.

Tan học, Tần Linh trở lại phòng làm việc thu dọn đồ đạc.

Trưởng phòng Lục Phong đem cho cô một cốc nước, ngồi xuống hỏi: “Vội vã như vậy muốn đi đâu sao?”

Tần Linh cũng không ngần ngại đầu lên, “Cảm ơn anh, em không khát, em muốn đến thăm nhà một học sinh, em ấy đã 3 ngày rồi không tới lớp.”

“Anh cùng đi với em!” Lục Phong đi lấy áo khoác.

“Không cần đâu...” Tần Linh cười nói, “Nếu không thầy cô khác sẽ nói anh thiên vị em mất.” Nói xong, cô ra khỏi phòng làm việc.

...

Tần Linh đứng trong phòng khách xa hoa, nơi ban công rộng lớn hướng ra ngoài còn có một bể bơi. Một thiếu niên đang hòa mình cùng dòng nước xanh mát. Tư thế vô cùng uy mỹ.

Trong chốc lát, bóng dáng trong bể bơi dường như biến mất, khiến Tần Linh hơi sững sờ. Bỗng nghe “phốc” một tiếng, thiếu niên từ mặt nước chui lên. Bọt nước phun tung tóe vào giày cô. Cậu lướt qua người cô, ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Tần Thụy chỉ mặc quần bơi, mái tóc ướt rũ trên trán, làn da rất sáng, vóc người mỹ kiện. Thiếu niên dựa người vào ghế, tay cầm lên một ly rượu đỏ, vừa nhắm mắt, vừa thưởng thức, tựa hồ không phát hiện có một người đáng đứng đấy.

Tần Linh giựt giựt môi, cô cầm lấy chiếc khăn lông trên ghế dựa đưa cho Tần Thụy, “Khoác lên người đi, nếu không rất dễ bị cảm, cả tóc em cũng phải lau khô, nếu không...” Tần Linh phớt chốc ngừng nói, bởi vì một ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt đang nhìn về phía cô, chế trụ trên mặt cô.

Lúc này, bác Dương – quản gia của căn biệt thự này, đưa cho cô ly nước, “Cô giáo Tần, mời uống nước.” Tần Linh vội đứng lên cảm ơn, bác Dương gật đầu lui ra.

Tần Linh vừa nhìn lại, đã thấy khăn tắm đắp trên người thiếu niên nào đó, chỉ là tóc cậu ấy vẫn ướt sũng, không ngừng nhỏ xuống sàn nhà.

“Tần Thụy, vì sao em không đi học?” Cô nhẹ nhàng hỏi, nhưng cũng không trông mong cậu ấy sẽ trả lời mình.

Tần Thụy nhắm mắt lại, tựa người vào ghế trong tư thế thoải mái. Tựa hồ chưa nghe thấy lời cô, cậu căn bản không muốn nói lý với cô.

Ly rượu đỏ kia khiến Tần Linh vô cùng gai mắt. Còn nhỏ tuổi như thế sao lại đòi học uống rượu. Nếu như là học sinh khác, cô nhất định sẽ lớn tiếng trách cứ, nhưng đây lại là Tần Thụy, một học sinh đặc biệt cá biệt, cô không thể làm thế.

“Em... ngủ rồi sao?” Cô khẽ giọng hỏi.

Hàng lông mi đen dài rung động, mí mắt mở ra, để lộ đôi đồng tử thâm sâu đậm mực, “Cô tới đây làm gì?”

Tần Linh giật mình, ngạc nhiên nhìn Tần Thụy. Thì ra cậu ấy không phải bị cảm, thì ra cậu ấy có thể nói chuyện. Trong lòng cô không thấy tức giận mà còn rất vui mừng.

Một đứa trẻ ưu tú như vậy, nếu bị cảm không phải rất đáng tiếc sao. “Tần Thụy, vì sao em không đi học, nếu như có chuyện gì khó khăn, em hãy nói với cô!” Tần Linh phi thường kiên nhẫn, tiếp tục hỏi.

“Cô vẫn biết là tôi không đi học?”

“Hả?” Tần Linh sững sốt, không ngờ rằng cậu ấy sẽ hỏi như vậy. “Đúng vậy.”

“Cô cũng quan tâm đến tôi sao?”

Tần Linh hơi kỳ lạ nhìn Tần Thụy, thấy cậu ấy vẫn nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt cậu hơi kỳ lạ, làm cô không biết trả lời ra sao.

Tần Linh chớp mắt mấy cái, cô nhẹ nhàng trả lời: “Đúng vậy.”

Nghe cô nói như thế, ánh mắt thiếu niên vụt qua tia sáng nhanh đến nỗi không nắm bắt được.

Tần Linh đợi một hồi thấy cậu vẫn im lặng, cô nhẹ nhàng nói tiếp: “Ngày mai cô mong sẽ nhìn thấy em ở trường, được chứ?”

Tần Thụy vẫn im lặng không nói, mãi một lúc sau cậu mới gật nhẹ đầu. Tần Linh hơi vui mừng, cô đứng lên, đưa một túi giấy cho cậu. “Đây là bài vở ba ngày qua, cô đã mượn tập của các bạn cho em. Em mau chép bài lại đi, cả lớp... đều rất nhớ em... Ngày mai gặp lại!”

Đang muốn đi thì Tần Thụy đã đứng lên kéo cô lại, “Cô ở lại ăn tối rồi hãy về!” Đôi mắt đậm bạc của cậu khóa chặt cô.

Tần Linh muốn mở miệng từ chối nhưng nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cậu cùng với bàn tay đang nắm chặt không chịu buông cô ra, cô do dự một hồi rồi đồng ý.

Tần Thụy kéo cô vào trong nhà, lúc này bác Dương đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn sẵn trên bàn rồi.

2. Chương 2

Noel lại đến, hôm nay noel vừa vặn là cuối tuần, trường học nghỉ.

Buổi sáng Tần Linh liền nhận được điện thoại của Lục Phong hẹn cùng nhau dùng bữa tối. Tần Linh cười, thật ra quan hệ của cô và Lục Phong vẫn rất tốt. Tuổi của cô và anh cũng không còn nhỏ, không giống như tình yêu của những đứa nhóc choai choai nhỏ tuổi nữa. Nếu có thể đi đến bước cuối cùng với anh ấy, cô cũng cảm thấy đó là một kết quả thật tốt.

Ban đêm Thượng Hải đặc biệt xinh đẹp, đèn đuốc huy hoàng. Tần Linh đi vào nơi phía trên bảng đề “Sơn thủy mộng du” vốn là một nhà hàng trên lầu hai của khách sạn. Cảnh trí tao nhã, nhà hàng này được ngăn hoàn toàn với khu vực bên ngoài. Đây là nơi mà cô cùng Lục Phong cũng hay thường xuyên đến mỗi khi rảnh rỗi.

“Ngồi đi Tiểu Linh, uống một ít nước trước đi, anh đã chọn món rồi.” Bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu của sư huynh, Tần Linh cảm thấy thời gian lúc này thật hạnh phúc. Cô cười tươi nhìn anh.

Lúc này bồi bàn đã đem món ăn ăn. Tần Linh nhìn thấy, toàn những món ăn mà cô thích.

“Ăn chậm một chút.” Nụ cười lau đi mồ hôi trên mặt cô, Lục Phong không có phát hiện hành động này của mình có biết bao sùng nịch, ánh mắt cưng chiều nhìn Tần Linh. Ánh mắt như vậy chưa hề tồn tại trên người con gái nào khác.

Hai người không hề hay biết, lúc này bên ngoài cửa sổ, có một chàng trai đang ngồi trong xe hơi, ánh mắt đầy u ám lạnh lẽo nhìn hình ảnh của hai người.

Tần Thụy nắm chặt tay, cố gắng khống chế cảm xúc bạo động đang khuếch tán trong ngực, nhưng cuối cùng cậu vẫn không khống chế được, đập mạnh tay vào cửa kính xe.

Tài xế nhìn thấy tình cảnh ấy, vội hoảng sợ la lên, lấy khăn tay lau cho cậu.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ!”

Tần Thụy vẫn im lặng không lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm trên lầu hai khách sạn.

...

Sáng sớm, Tần Linh bước ra cửa nhà đã nhìn thấy Lục Phong đứng đó từ bao giờ. Cô hơi ngạc nhiên, mỉm cười chạy tới chỗ anh. “Tại sao anh không gọi cho em?”

“Anh đoán có lẽ em sắp xuống nên không gọi.” Anh mỉm cười cưng chiều vuốt tóc cô.

Cô mở cửa xe vào chỗ ngồi, Lục Phong với tay ra sau lấy túi giấy đưa cho cô. “Có bánh bao và sữa đậu nành ở tiệm Tân Ký mà em thích nhất.”

“Cảm ơn anh.” Tần Linh cười khẽ nhận lấy.

“Anh ăn chưa?” Cô quay sang hỏi.

“Anh ăn rồi, em ăn đi.”

Tần Linh gật gật đầu, cúi đầu ăn bánh. Lục Phong nhìn thấy cô ăn giống như con sóc nhỏ thì khóe môi anh giương lên nụ cười vui vẻ.

Chiếc xe màu đen nhanh chóng đậu ở trước cổng trường, Lục Phong rất lịch sự mở cửa xe cho Tần Linh.

“Em vào trước đây. Một lát gặp lại anh nhé!” Tần Linh mỉm cười nhìn anh. Thấy ánh mắt anh lưu luyến dừng trên gương mặt mình, cô hơi đỏ mặt, vội vàng hôn lên má anh một cái.

Lục Phong bỗng giật mình, ánh mắt anh hơi ngơ ngẩn trong chốc lát rồi cười vui vẻ xoa đầu cô.

Tần Linh vừa xoay người, liền trông thấy một gương mặt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt ấy như là ông chồng đi bắt gian vợ vậy. Cô lắc lắc đầu, xóa bỏ những suy nghĩ kỳ quái đang hiện lên.

...

Rừng cây nhỏ im ắng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót véo von. Tần Thụy nằm trên nền cỏ xanh, thân thể cao to ưu nhã. Miệng cậu ngậm một cành cỏ, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang ngủ.

Tiếng bước chân vang lên khe khẽ, rồi dừng lại bên cạnh chỗ hắn.

Tần Linh hơi nhúm mày, cô thở dài rồi kêu tên cậu: “Tần Thụy!”

Thiếu niên nghe thấy tiếng cô, chợt mở mắt: “Cô tìm tới đây làm gì?”

“Em quay về lớp đi, cứ trốn học mãi thế này không được đâu.”

Tần Thụy chẳng nói gì, đôi mắt chăm chú nhìn cô. Tần Linh vội vàng quay mặt đi, ánh mắt của cậu làm cô mất tự nhiên.

Tần Thụy im lặng một hồi mới lên tiếng: “Cô kết hôn rồi sao? Tôi nghe nói cô giáo Tần vẫn còn độc thân, có lẽ tôi nghe nhầm rồi. Mà cũng có thể... cô giáo có bạn trai cũng không chừng.”

“Cái gì?” Tần Linh vô thức hỏi, lần đầu tiên cô nghe Tần Thụy nói nhiều đến vậy, sau đó cô liền hiểu được ý của cậu. Mày hơi nhăn lại, cô lạnh nhạt đáp: “Tần Thụy, đây là chuyện cá nhân của cô, không liên quan gì đến em.”

Nghe thấy câu nói đó của cô, ánh mắt cậu bỗng trở nên sắc lạnh. Không liên quan gì đến cậu? Cậu nắm chặt tay, tiếng nói bỗng lạnh lùng: “Cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.”

Tần Linh nghe vậy khóe miệng giật giật, từ khi gặp cậu nhóc này tính kiên nhẫn của cô càng ngày càng được nâng cao. Cô thở dài lần thứ n, mở miệng khuyên nhủ lần nữa: “Tần Thụy, em là học sinh, tốt nhất vẫn đến lớp nghe giảng đi.”

Tần Thụy bỗng nhiên đứng dậy, Tần Linh giật mình nhìn cậu, ánh mắt cậu nhìn cô tràn đầy u ám lạnh lẽo và tuyệt vọng. Đến khi cậu lạnh lùng đi ngang qua người cô mà Tần Linh ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

...

Hôm nay đã là 7 ngày Tần Thụy không chịu lên lớp.

Đối với cậu học sinh này, Tần Linh cảm thấy tràn đầy bất lực. Vừa nhận được tin cậu ấy lại không chịu lên lớp mà vào thẳng bể bơi của trường, Tần Linh liền lập tức đi tìm. Cậu căn bản không thèm nghe lời cô nói a. Cô cũng không muốn quản nữa, không muốn đối diện với cặp mắt lạnh nhạt kia. Thế nhưng cuối cùng cô vẫn không thể buông bỏ trách nhiệm của một giáo viên.

Vừa mở cửa bước vào bể bơi, đập vào mắt cô là hình ảnh một thiếu niên đang bơi lội dưới hồ nước.

Mái tóc cậu ướt sũng dán hai bên gò má, đôi lông mi dài che lại đôi mắt hẹp dài đậm mạc nhưng vẫn không giấu nổi nét lạnh lùng trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Tần Linh bỗng chần chừ, lo lắng. Bởi vì cô không biết làm thế nào để cậu nghe lời cô. Nhiều lần cô định mở lại nhưng lại chẳng thể thốt ra thành câu.

Lúc này, Tần Thụy mở mắt. Cậu không động đậy, chỉ ngửa đầu nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt của cậu khiến cô kinh hãi. Sau đó, Tần Thụy đứng lên, nhảy vào hồ, bơi ra xa.

Khoảng 5 phút sau cậu bơi trở về, lên bờ, trên người chỉ có một cái quần bơi. Thân hình cao lớn hoàn mỹ, đôi chân thon dài hữu lực. Cậu uống nước rồi lại “bùm” một tiếng, lao xuống hồ.

Dường như đã coi cô là không khí.

Tần Linh vẫn luôn nhìn cậu nhưng cậu chỉ chớp mắt mà không nhìn cô. Tần Linh rất ít khi bị học sinh đối xử bằng thái độ này nên rất khó chịu. Tôn nghiêm của một giáo viên lại bị học sinh Tần Thụy này coi thường như thế.

“Tần Thụy, em dừng lại được không?” Rốt cuộc cô không nhịn được, mở miệng gọi cậu nhưng gọi đến lần thứ hai vẫn không thấy cậu có phản ứng gì.

“Tần Thụy!” Cô nâng cao âm lượng, “Lên đây một chút, cô muốn nói chuyện với em.” Sắc mặt cô đã thay đổi.

Tần Thụy dừng lại cạnh chân cô, trầm mặc nhìn cô một lúc rồi vươn tay về phía cô. Tần Linh không suy nghĩ gì, đưa tay muốn kéo cậu lên. Nhưng Tần Thụy không có ý lên bờ mà muốn kéo cô ngã xuống.

“Bùm!” Cô rơi xuống nước, chìm dần xuống. Cô không biết bơi. Tần Thụy vươn tay ra, ngay lập tức cô ôm lấy cậu. Từ khi chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm người khác giới. Cô ướt sũng, tóc dính bết lại, hai tay ôm chặt cô cậu như dây may.

Hai người dán sát vào nhau.

“Tần Thụy, đưa cô lên đi.” Cô thở gấp, đôi vô thức quẩn lên hông thiếu niên.

Đôi mắt lạnh nhạt của thiếu niên từ từ có thay đổi.

Tần Linh cảm thấy có thứ gì đó cứng rắn đang chĩa vào hạ thân cô.

“A!” Cô kêu lên đầy sợ hãi, mặt đỏ ửng.

“Ôm tôi chặt vào.” Tần Thụy ôm chặt cô bơi lên bờ. Sóng nước dập dờn, Tần Linh như một bông hoa đang hé nụ. Tần Thụy ném cô lên bờ không chút thương hương tiếc ngọc nào.

“A!” Tần Linh bị ném đau, nằm trên mặt đất. Cái váy ướt đầm lộ ra một góc khiến cho quần lót của cô bị nhìn thấy.

Cậu nhìn cô, trong đôi mắt đen láy hiện lên tia u ám. Dục vọng của cậu sớm đã từng bừng bừng dậy lên. Cái quần bơi bó sát nó lại càng khiến nó vươn cao ngạo nghễ.

Tần Linh vội vã ngồi dậy. Cô cảm thấy thật mất mặt... Nhưng khi cô chưa kịp đứng dậy thì một bóng đen nhanh chóng bao trùm đè lên người cô.

Tần Linh hoảng hồn, nhanh chóng ngước nhìn lên. Cô nhìn thấy trong ánh mắt cậu xuất hiện một đốm lửa nhỏ, bên tai còn nghe được tiếng hít thở phập phồng.

“Tần...” cô chưa kịp dứt lời thì một cái lưỡi linh hoạt nhanh chóng chui vào miệng cô. Đầu Tần Linh bỗng nổ oành một tiếng. Tới lúc cô hết giật mình thì nhanh chóng đẩy cậu ra nhưng sức lực của cậu thiếu niên quá lớn, cô không thể nào xô dịch được dù chỉ một chút.

Tần Linh cảm thấy vô cùng tức giận, cô nhanh chóng cắn lên môi cậu. Lúc này, người thiếu niên mới dừng lại. Cậu hơi lui ra sau nhìn thẳng cô, đôi môi rướm máu nở nụ cười lạnh: “Thế nào, chỉ có bạn trai cô mới được hôn cô à?”

“Chát!” Tần Linh tát cho cậu một cái. Môi cô tức giận đến mức run run. Cô đẩy cậu ra, đứng lên xoay người bỏ đi.

Tần Thụy nhìn hình ảnh cô dần đi xa, ánh mắt hiện lên sự phiền não khó nhận ra.

Tần Linh nhanh chóng đi vào phòng thay đồ, lưỡng lự một chút rồi cầm điện thoại lên.

“Alo... Sư huynh à? Em đang ở... bể bơi. Anh có thể mượn cho em một bộ quần áo được không?”

Lục Phong đến rất nhanh. Nhìn thấy cô chật vật như vậy, anh liền nắm chặt vai cô, “Tiểu Linh, có chuyện gì vậy?”

Tần Linh ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười, “Sư huynh, em không sao đâu. Chỉ là không cẩn thận rơi vào bể bơi thôi.”

Lục Phong còn muốn hỏi thêm tại sao cô không biết bơi mà vô duyên vô cớ lại rơi vào đó, nhưng anh không ép hỏi mà chỉ nói một câu quan tâm, “Mau đi thay đồ đi. Bộ đồ này là của Nghê Na đó.” Nói xong, anh đưa cô đến phòng thay đồ.

Đó là một bộ váy ngắn tới đầu gối và một chiếc áo thun. Mặc dù váy hơi ngắn nhưng chỉ có thể bất chấp mà mặc. Cô cởi quần áo ướt ra, thay bộ đồ đó vào.

Tần Linh vừa đi vừa kéo váy xuống. Lục Phong lập tức ôm lấy vai cô. Thoạt nhìn cô rất yếu ớt.

“Đưa quần áo cho anh. Anh cho người sấy khô cho em. Nghỉ ngơi một chút đi.”

Tần Linh gật đầu, tựa vào vai của anh, dựa vào cánh tay đang ôm chặt mình mà bước. Cô mệt quá rồi.

“Cạch!” Một tiếng - cửa mở ra. Một thiếu niên cao to ướt đẫm đi tới, cầm trên tay một bộ quần áo. Cậu dừng chân lại, lạnh lùng nhìn hai người đang thân thiết.

Tần Linh ngẩn người, kinh ngạc mà nhìn Tần Thụy. Cậu ướt đẫm, mái tóc dính bên má, từng giọt nước rơi xuống sàn nhà. Trên khuôn mặt đẹp trai là từng giọt nước, nhìn có vài phần trẻ con, vài phần gợi cảm.

Cô không ngờ cậu lại quay lại.

Lục Phong cũng sửng sốt. Anh nhìn thiếu niên ướt sũng này rồi lại nhìn Tần Linh, thầm đoán chắc chắn giữa bọn họ đã xảy ra chuyện. Tay anh nắm vai cô càng chặt hơn.

Tần Thụy bước tới, đứng trước mặt cô, đôi mắt lạnh nhạt xa cách.

“Cô giáo!” Cậu lạnh lùng nói, một giọt nước theo khoé mắt chảy xuống môi của cậu, “Cô luôn không chịu nổi việc không có đàn ông hay sao?”

Thân thể Tần Linh run lên vì tức giận, Lục Phong càng nắm chặt vai cô hơn, “Tần Thụy, đang trong giờ học, xin chú ý đến lời nói và hành động của em.”

Tần Thụy chuyển mắt nhìn anh, Lục Phong thấy trong đôi mắt hiện lên ý đối địch.

“Không ngờ cô là loại con gái này.” Tần Thụy nhìn cô, chế giễu. Cậu ném bộ đồ trong tay cho cô, “Đồ của cô. Nhưng xem ra bây giờ cô không cần nữa rồi.” Nói xong thì cậu bỏ đi.

Đó là một bộ váy màu vàng, vẫn còn mắc, hiển nhiên là vừa mới mua. Trong hộp còn có một bộ nội y.

Lục Phong nhìn cái hộp, trong lòng khê động.

“Đi thôi.” Anh ôm vai cô, dịu dàng nói, “Bây giờ em cần nhất là nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Tần Linh gật nhẹ đầu, tuy đáy lòng không thoải mái nhưng cô không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

3. Chương 3

“Alo, là sư huynh à?” Nghe tiếng chuông điện thoại reo lên, thấy người gọi tới là Lục Phong, Tần Linh mỉm cười ngọt ngào nghe điện thoại.

Bên kia truyền đến giọng nói ấm áp của anh, “Đúng vậy, em vẫn còn đang ở trường sao?”

“Vâng. Một chút nữa em sẽ về nhà.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Ừm, đi đường cẩn thận. Chiều nay anh sẽ về, mai gặp lại nhé.”

“Vâng, tạm biệt anh.”

“Tạm biệt em.”

Tần Linh cười vui vẻ tắt điện thoại. Cô vừa định bước đi lên lầu thì nghe có tiếng bước chân trên hành lang. Cô ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp nhưng lạnh nhạt đang đứng trên cao nhìn chằm chằm vào cô.

Là Tần Thụy. Cậu đang bước về phía cô.

Đôi mắt đó khiến cô nhớ lại tình cảnh bên bể bơi ngày đó. Mà cô hơi nhẩn lại, không nhìn cậu mà tiếp tục bước đi.

Nhưng ánh mắt của thiếu niên vẫn không rời khỏi thân thể của cô. Mặc dù cô không nhìn cậu nhưng cảm nhận được nhiệt độ trong ánh mắt đó. Tần Thụy đi tới, cô hơi cúi đầu, quay mặt qua một bên mà bước tiếp. Thiếu niên đi qua người cô thì dừng một chút rồi đi xuống lầu.

Thân thể của Tần Linh hơi cứng ngắc, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tuy bây giờ sắp vào tiết rồi, nhưng cô vẫn không muốn quan tâm đến cậu muốn đi đâu nữa. Làm một người giáo viên phải có trách nhiệm nhưng cũng phải nhìn xem học sinh đó có chịu hợp tác với mình hay không.

Tần Linh hơi hơi nhẩn mày, vừa suy nghĩ vừa đi về phía phòng học. Cô nghĩ sau khi hết giờ học, mình nên đến phòng hiệu trưởng một chút.

...

Đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, Tần Linh hít sâu một hơi. Tuy lo lắng cho Tần Thụy nhưng cô nghĩ với tình trạng của hai người, tốt hơn hết là để cho cậu chuyển lớp. Như vậy sẽ tránh khỏi tình cảnh xấu hổ.

“Cốc! Cốc!”

“Mời vào!” Bên trong truyền ra giọng nói già dặn của thầy hiệu trưởng.

“Cô giáo Tần!” Hiệu trưởng ra hiệu cho cô ngồi xuống, neho mắt nhìn cô một lúc, “Cô giáo Tần càng ngày càng đẹp khiến tôi không nhận ra đấy.”

Tần Linh cười cười, cô biết đây là lời khách sáo của ông, “Hiệu trưởng, hôm nay tôi tìm ông là muốn bàn chuyện chuyển lớp cho Tần Thụy...”

“Cái gì?” Hiệu trưởng giật mình.

“Tần Thụy là một học trò tốt. Ở lớp tôi thì hơi tiếc cho em ấy. Tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập nên muốn chuyển em ấy tới lớp chọn. Như thế mới có lợi.”

“Này...” Hiệu trưởng trầm ngâm, dời mắt tới cửa.

Nhìn sắc mặt hiệu trưởng thay đổi, Tần Linh xoay người lại. Tần Thụy đang đứng ở cửa!

Mặt thiếu niên rất lạnh lùng, đôi mắt hẹp dài trừng cô, “Nếu cô muốn đuổi em đi thì làm ơn đừng có viện cái cố dễ nghe như thế. Nếu muốn em biến mất thì rất dễ...” Hình như cậu mỉm cười, rồi quay bước rời đi.

Tần Linh ngẩn ra. Cô không ngờ chuyện mình nói với hiệu trưởng lại bị cậu nghe được.

Hiệu trưởng phản ứng rất nhanh. Ông đứng lên đuổi theo, “Cậu Tần, chờ một chút...” Nhưng trong hành lang đã chẳng còn ai, bóng dáng thiếu niên sớm đã biến mất.

“Aiz, chuyện này thành họa rồi...” Ông vừa lẩm bẩm vừa vào phòng làm việc.

“Mẹ của Tần Thụy là cố đông quan trọng của trường, bà ấy là vợ cũ của Tần Ngạo, không biết cô đã nghe đến tên Tần Ngạo hay chưa? Điều kiện để bà ấy đầu tư chính là cho cậu ấy vào lớp của cô... Lý do cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Nhưng không thể đắc tội Tần Thụy được...” Hiệu trưởng nói đầy bất đắc dĩ.

Tần Linh triệt để ngăn ngor luôn rồi. Cô không biết lai lịch của Tần Thụy lại lớn như vậy. Tất nhiên cô đã từng nghe qua tên Tần Ngạo – đó là ông trùm bất động sản cùng một chuỗi nhà hàng khách sạn có tiếng trong nước, thậm chí tên tuổi của ông ấy còn vang xa ra cả nước ngoài.

Nhưng vấn đề làm cô khó hiểu nhất là sao Tần Thụy lại muốn vào lớp của cô? Cô thật sự không nghĩ ra.

Nhìn bộ dạng của Tần Linh, hiệu trưởng liền khuyên cô, “Cô về trước đi. Cứ làm tốt việc của mình. Tôi sẽ giải quyết chuyện Tần Thụy...”

...

Trong bể bơi cực lớn, nước trong vắt, hình bóng của một thiếu niên tuấn mỹ phản chiếu qua đó, nhìn có vẻ cô đơn mà lại rất đẹp. Tần Thụy chỉ mặc một cái quần bơi ngồi trên ghế dựa, giữa hai chân đắp một cái khăn tắm,

Cậu nhìn một tấm ảnh đến ngây ngốc.

Trong ảnh là một cô gái xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt to tròn. Có điều cô gái trong ảnh không còn trẻ.

Sau đó, thiếu niên đặt tấm ảnh lên bàn, nằm ngửa trên ghế, nhắm mắt lại.

“Thiếu gia, điện thoại của phu nhân.” Hai tay bác Dương cầm di động, cung kính nói với thiếu niên bên cạnh.

Một lúc lâu sau thiếu niên mới mở mắt, cầm lấy điện thoại đặt lên tai.

Giọng nói rất miễn cưỡng, “Mẹ...”

“Con trai, có nhớ mẹ không?” Đầu bên kia truyền tới giọng nói dịu dàng của một phụ nữ, nhìn nếu nghe kỹ, có thể nghe được sự lạnh nhạt trong đó.

“...” Thiếu niên nhắm mắt, không đáp.

“Simon đã làm xong hộ chiếu. Lúc nào con cũng có thể bay sang Pháp. Mẹ luôn chờ con. Mẹ rất nhớ con trai mẹ.”

“Mẹ, con nói rồi, con không về Pháp đâu... không có chuyện gì thì con cúp máy đây.”

“Thụy...” Điện thoại vang lên tiếng tút tút.

Thiếu niên lấy điện thoại ra, mắt vẫn nhắm như cũ nhưng một giọt nước mắt đã chảy xuống gương mặt tuấn tú của cậu.

Bác Dương nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại trong tay thiếu niên, xoay người, khẽ thở dài.

Sau thiếu gia lại khổ như vậy.

Thiếu niên vẫn ngửa mặt trên ghế đang ngủ. Cơ thể kiêu mỹ, đôi chân thon dài rắn chắc. Cho dù đang ngủ nhưng mặt cậu vẫn đẹp khiến cho người ta không dám nhìn gần.

...

Tần Linh đi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Cô giáo Tần, chuyện của Tần Thụy vẫn phải giao cho cô rồi. Hiệu trưởng rất khó ra mặt. Trong hai ngày, cô phải khiến Tần Thụy trở lại trường. Làm hiệu trưởng rất khó. Phải để cô giáo Tần chịu khổ rồi.”

Giọng của hiệu trưởng vẫn còn vang lên bên tai cô. Cô biết nhất định hiệu trưởng không thể giải quyết được nên mới quăng lại cho cô. Cô phải sớm biết có thể học ở trường R.Y thì phải có bối cảnh không bình thường.

Tần Linh thở dài thật dài, đứng nhìn biệt thự trước mặt, nói thật cô rất muốn bỏ về. Nhưng mà nghĩ tới tiền lương cùng điều kiện khi được làm việc trong trường thì đành phải nhìn xuống. Nhìn xem, bây giờ cho dù làm nghề gì cũng không dễ dàng a!

Đứng chân chừ một hồi, cô mới hít sâu một hơi thật sâu, đến gần cánh cổng thấp, định bấm chuông cửa.

Nhưng tay vừa chạm tới cánh cổng sắt thì cửa đã “cạch” một tiếng rồi mở ra. Cô đem theo sự nghi ngờ đi vào. Trong biệt thự hoa lệ có phần yên tĩnh quá mức.

Sao không có người? Không phải là bị trộm chứ? Lòng cô bắt đầu thấp thỏm bất an.

Cô lên lầu, đi theo trí nhớ tới trước một cánh cửa. Đây chắc là phòng ngủ của Tần Thụy.

Lòng cô càng thêm bất an. Vừa hi vọng Tần Thụy có ở đó, vừa hy vọng là không.

Cô gõ nhẹ hai cái. Hành lang rất yên tĩnh. Dường như cả căn biệt thự chỉ có mình cô. Trong phòng không có ai lên tiếng trả lời.

Cô thoáng chần chừ một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trên giường lớn xa hoa là một thiếu niên đang ngủ. Mái tóc che một nửa gò má tái nhợt của cậu. Đôi lông mi đen nhánh khép lại, đường cong cái cằm vô cùng tinh xảo.

Cô đến gần, đứng bên giường.

“Tần Thụy, tỉnh lại đi...” Cô nhẹ giọng gọi. Dường như không đành lòng đánh thức dung nhan đang ngủ đẹp như trong tranh của cậu.

Thiếu niên vẫn đang ngủ say.

“Tần Thụy... tỉnh lại đi.” Cô cúi người xuống, gọi khẽ.

Nhưng thiếu niên trên giường vẫn không có phản ứng gì.

Một dự cảm chẳng lành hiện lên. Cô vỗ vỗ mặt Tần Thụy thì thấy nhiệt độ cơ thể của cậu rất cao.

Cậu ấy sốt rồi! Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu cô. Cô bắt đầu căng thẳng.

“Tần Thụy... Tần Thụy... tỉnh lại đi, cô tới rồi đây...” Cô sốt ruột lay lay vai cậu. Qua lớp quần áo, nhiệt độ cơ thể cậu như muốn làm bỏng tay cô.

Không được! Cứ tiếp tục thế này sẽ chết mất. Tần Linh xoay người chạy ra ngoài. Cô muốn gọi xe taxi, đưa Tần Thụy tới bệnh viện.

Nhưng đứng ngoài biệt thự tới mười phút cũng không thấy một chiếc xe taxi nào đi ngang qua. Biệt thự của Tần Thụy ở trên núi, dù rất thuận tiện đi lại nhưng đây là khu nhà giàu, nhà rất thưa thớt, hơn nữa phần lớn đều có xe riêng, sao có thể có taxi đi qua được.

Tần Linh âm thầm tự trách bản thân, hôm nay cô đã đem xe đi bảo hành, nếu không đã có thể đưa cậu vào bệnh viện được rồi.

4. Chương 4

Tần Linh không yên lòng về Tần Thụy, lại chạy về. Tần Thụy vẫn đang ngủ say.

“Tần Thụy, em tỉnh lại đi...” Tần Linh cảm thấy vô cùng hốt hoảng lẫn lo lắng.

Lông mi của thiếu niên run lên một chút, từ từ mở mắt ra, chuyển mắt nhìn cô.

“Tần Thụy...” Tần Linh vội vàng cầm tay cậu.

“Cô giáo...” Tần Thụy mở mớ hồ hồ gọi một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Tần Linh lo lắng đến luống cuống tay chân, “Tần Thụy, em nhất định không có việc gì...” Cô nhanh chóng lấy điện thoại trong túi ra, định gọi cho Lục Phong.

“Ầm!” Tiếng vang rất lớn, một tia chớp xẹt qua cửa sổ.

Tần Linh vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời đột nhiên nổi bão. Cây cỏ trong vườn hoa lung lay, mưa rơi xuống rất nhanh. Làm sao bây giờ?

Bão lớn như thế khẳng định không thể đi trên đường núi. Dù có gọi được Lục Phong thì anh ấy cũng không đến được.

Tần Linh đập chặn lên người Tần Thụy. Cô bắt đầu tìm hòm thuốc khắp nơi. “Cạch!” Tay cô không cẩn thận làm rơi thứ gì đó. Cô cẩn thận từng ly từng tí nhặt lên, ngăn người.

Đó là một khung ảnh tinh xảo. Trong đó là ảnh của một người phụ nữ.

Chẳng lẽ là mẹ Tần Thụy? Tần Linh không kịp nghĩ thêm. Cô đặt tấm ảnh lại chỗ cũ, tiếp tục tìm hộp thuốc.

Cuối cùng cũng tìm được. Nhưng trong đó chỉ có một ít thuốc bôi vết thương và thuốc cảm bình thường. Điều này khiến cô thất vọng.

Phải làm sao bây giờ đây? Thấy tình huống của Tần Thụy càng ngày càng xấu, cô đột nhiên nhớ lại hồi còn nhỏ bị sốt, mẹ cô thường lấy nước nóng lau người cô để hạ nhiệt.

Cô nhanh chóng lập tức lấy nước nóng và khăn mặt sạch, vắt khô khăn rồi đắp lên trán của Tần Thụy.

Đợi khoảng 15 phút cô lại thử sờ trán cậu. Cô hơi giật mình vì người cậu vẫn không thể hạ nhiệt xuống. Tần Linh hơi chần chừ, nếu cậu ấy vẫn không hạ sốt thì cô phải lau người cho cậu. Nhưng nói gì đi nữa thì Tần Thụy cũng là một chàng trai mười sáu tuổi đã phát triển đầy đủ. Sao cô có thể lau người cho cậu được?

Cô nhú mồm lại, sờ má Tần Thụy. Nhiệt độ trên cơ thể cậu khiến cô lập tức rút tay lại. Nhìn ra ngoài cửa sổ, bão vẫn tiếp tục tàn sát bờ bãi.

Tần Linh cắn răng. Thôi kệ, cứu người quan trọng hơn.

Cô vén chăn bông đến bên eo cậu, từ từ đưa tay tới. Mất một lúc cô mới có thể cởi áo cho cậu. Khuôn ngực rộng rãi rắn chắc của thiếu niên hoàn toàn lộ ra. Tần Linh hơi đỏ mặt, nghiêng đầu sang một bên.

Cô nhúng khăn mặt vào nước, vắt khô rồi nhẹ nhàng lau cho cậu. Mặt cô vẫn quay qua một bên, không dám nhìn thẳng. Nước lạnh, cô lại đổi khăn cho đến khi trên làn da nhẵn mịn của cậu đỏ lên mới thôi.

Cô cẩn thận đắp kín chăn, cô xóc chăn phía dưới lên.

Đôi chân thon dài của thiếu niên được bao bọc bởi chiếc quần jean. Cô cắn môi, tay bỗng nhiên run run. Cô nhắm hai mắt lại, quyết tâm cởi quần thiếu niên ra. Trên người cậu chỉ còn mỗi chiếc quần lót.

Cô nhúng khăn vào nước rồi bắt đầu lau chân cho cậu.

Khăn mềm nóng ấm ma sát lên da thịt trẻ trung của thiếu niên. Nhiệt độ dưới tác động của việc lau người mà hạ xuống.

Tần Thụy đang cảm thấy cả người nóng như lửa đốt, như thiêu cháy cả người cậu thì đột nhiên một cảm giác mát mẻ bỗng truyền tới. Trong lúc đó cậu còn nghe được một hương thơm quen thuộc truyền tới, mùi hương này làm thổi bùng dục vọng tiềm ẩn của cậu.

Nam căn thô to dưới thân cậu đã sớm thức tỉnh, ngẩng cao đầu, đội quần lót bót sát người lên. Bởi vì cậu mặc quần đùi nên Tần Linh cẩn thận lau dọc theo đùi cậu.

Trong lúc vô tình, tay cô đụng phải vật gì đó vừa nóng vừa cứng. Cô cúi đầu, thấy dục vọng dâng trào trong chiếc quần lót của thiếu niên. Cô chưa kịp sợ hãi kêu lên hay xấu hổ thì đã bị một thân thể cao to nóng hổi đặt dưới thân.

Nam căn thô to của thiếu niên đặt trên hạ thân mềm mại của cô. Trọng lượng toàn thân cậu đặt lên cô.

“Cô giáo, cô giáo...” Đôi mắt thiếu niên dù chưa mở nhưng vẫn tìm được môi cô, áp xuống.

“Tần... Tần Thụy, buông cô ra...” Giọng Tần Linh lúc này đã run run, cô cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn. Sao lại đặt bản thân vào tình huống nguy hiểm như vậy chứ. Cô thử giãy dụa nhưng sức lực của cậu thiếu

niên trên người cô quá lớn. Cánh môi nhanh chóng bị cậu ấy bắt lấy, nhiệt tình mà mát. Tay thiếu niên đã vói vào áo lót trên ngực cô, bàn tay to bao lấy nhũ phong cao vút, ngón tay xoa nắn đóa hồng mai.

Đầu thiếu niên cúi xuống, áo Tần Linh bị vén lên đến xương quai xanh, lộ ra hai nhũ phong trắng nõn được bao bọc bởi lớp nội y. Thiếu niên nhanh chóng kéo áo lót xuống, há miệng ngậm lấy một đóa hồng mai.

“A!” Tần Linh muốn đứng dậy, “Tần Thụy, buông ra... A, em không biết mình đang làm gì đâu, buông cô ra...” Thân thể Tần Linh bị thiếu niên đặt dưới thân, hai tay của cô bị cậu nắm chặt đặt lên đầu, không thể nhúc nhích. Lúc này Tần Linh thật sự muốn khóc rồi, cô biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà cô không thể nào tránh được.

Tuy cô không quan trọng lắm tấm màn trinh đó, nhưng mà người đó cũng không nên là học trò của cô nha.

“Cô giáo, em sắp chết rồi... Cứu em với...” Thiếu niên mơ hồ nói. Thân thể cậu như một đồng lửa, muốn làm cô tan chảy. Quần áo của Tần Linh đã bị thiếu niên cởi bỏ hoàn toàn. Dục vọng cứng rắn của cậu đặt trước hạ thân cô.

Nam căn cực lớn như một con rồng mạnh mẽ, lớn hơn nam căn bình thường rất nhiều. Đôi môi nóng hổi của thiếu niên lần theo ngực cô xuống dưới bụng. Sau đó, đưa nơi đang khí thế hùng hực của mình vào, dồn sức ra vào nơi nữ tính yếu ớt nhất của người phụ nữ.

“A!”

Sự đau đớn lan tỏa đến các dây thần kinh rồi xông thẳng lên não, đau tới mức Tần Linh hận không thể một cước đá bay cậu thiếu niên trên người cô đi thật xa.

Trong căn phòng tối, tiếng kêu thê lương của một người phụ nữ khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Tiếng thét làm thức tỉnh Tần Thụy đang tỉnh tỉnh mê mê. Cậu hơi mở mắt ra, nhìn người con gái mặt đầy nước mắt dưới người mình. Cậu cảm nhận được phía dưới của mình cũng đang bị bóp chặt, vừa rồi sau khi cậu dùng sức đâm vào, ngay lập tức có thể cảm thấy được ở bên dưới có một dòng nhiệt nóng tuôn ra.

Cậu biết chắc đó không phải là ái dịch, bởi vì trong không khí đang tràn ngập một mùi máu tươi.

Sao có thể như vậy? Tần Thụy cứng người, đưa tay sờ xuống dưới, quả nhiên các ngón tay đã dính đầy máu.

“Đau quá...” Tần Linh nhắm chặt mắt lại, nhỏ giọng rên đau. Của cậu quá lớn, đây còn là lần đầu tiên của cô, cô thật sự không chịu nổi.

Sau khi Tần Thụy đi vào, cũng không nhúc nhích nữa.

Cho dù không có kinh nghiệm, nhưng cậu cũng biết tấm màn trinh đó tượng trưng cho điều gì. Lúc này dùng sức quá nhiều, Tần Linh kêu đau, bản thân cậu cũng đau, có một cảm giác phức tạp xen lẫn đau đớn và phấn khích.

Cậu cứ nghĩ rằng cô và Lục Phong đã quen nhau, đôi lúc nghĩ tới hình ảnh cô ấy cùng với người đàn ông đó mây mưa với nhau, trong lòng cậu tràn ngập cảm giác ghen tuông và không cam lòng, giống như bị kiến bò vậy, cắn xé trái tim của cậu.

Nhưng lúc này biết được, cô vẫn còn nguyên vẹn nằm dưới thân cậu, trong lòng cậu lại rất vui sướng khi biết cậu chính là người đàn ông đầu tiên của cô, dục vọng vì thế mà không thể kìm lại được.

“Ngoan, ráng chịu một chút, rất nhanh sẽ hết đau.” Tần Thụy dịu dàng hôn lên môi cô, nhanh chóng động thân.

Khe suối của cô rất hẹp. Cánh hoa đóng kín, khe suối nhỏ nhỏ hoàn toàn ẩn bên trong. Khe suối nhỏ như thế thì chỉ cần một ngón tay của con trai cũng có thể che lại được. Rất khó tưởng tượng được cái miệng nhỏ trong đó chứa “quái vật” đang dâng trào của cậu như thế nào.

Nam căn của thiếu niên từ từ rút ra rồi chen vào dòng suối nhỏ của cô. Cái miệng nhỏ bị mở ra, co rút lại rất nhanh để ngăn chặn vật thô to của cậu. Tần Linh ngửa đầu thở hổn hển, phát ra tiếng khóc nức nở, cô

biết, lúc này mình có muốn trốn cũng không được nữa rồi. Lúc này cô chỉ cố gắng đón nhận cậu, để có thể giảm bớt đau đớn dưới thân.

Rất nhanh, sau vài lần luận động của Tần Thụy, dục vọng trong cơ thể cô cũng đã bị đánh thức, dần dần thiêu đốt lí trí cô. Tiểu huyết đã tràn ra chất lỏng trong suốt.

Bỗng nhiên thiếu niên động thân một cái, dục vọng chen vào nơi sâu nhất của cô.

“A!” Tần Linh thét chói tai. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại. Tiểu huyết kịch liệt co rút, kẹp chặt nam cần trong cơ thể. Cô cảm giác được hạ thân của mình bị nhét đầy, không có khe hở nào.

Thiếu niên xích lõa đặt cô dưới thân, đôi môi nóng ẩm hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy thương tiếc.

“Xin lỗi, rất đau phải không?” Mặc dù nói như thế nhưng cậu lại bắt đầu hoạt động trong thân thể cô. Cậu đã dụ dỗ hết sức nhưng cự vật trong nơi nhỏ hẹp của cậu khiến cô rất đau.

“A... a...a...” Tần Linh rên rỉ theo từng lần tiến lên có lực của cậu. Thân thể xinh xắn trắng nõn bị đẩy về phía sau, hai nhũ phong rung lên trước ngực cô.

Cậu bắt được một ngọn nhũ phong đang nảy lên, há miệng ngậm lấy đóa hồng mai đầy đặn.

“A!” Tần Linh ngậm khê. Đôi mắt hẹp dài của thiếu niên tràn đầy lửa dục vọng. Tiếng ngậm khê của Tần Linh càng khiến dục vọng của cậu cứng hơn. Cậu bắt đầu ra vào nhanh hơn trong cơ thể cô.

Mỗi một lần đều tiến vào nơi sâu nhất của cô.

“A...a...a...” Vì thiếu niên đòi lấy rất nhanh nên Tần Linh phát ra tiếng rên rỉ liên tiếp. Cô đã lạc lối trong bể tình.

Mặc dù mỗi một lần Tần Thụy tiếng vào đều rất mãnh liệt nhưng cậu giữ đúng lực. Mỗi khi cậu tiến vào thì hạ thân cô cảm thấy một chút đau đớn vì bị xé rách và xuyên qua nhưng vẫn mang lại nhiều khoái cảm. Thân thể của Tần Linh hoàn toàn bán đứng cô.

Theo chỗ hai người kết hợp, một dòng mật dịch chảy ra, thấm ướt ra trải giường màu đen tuyền.

5. Chương 5

“A...a...a” Tần Linh lắc đầu, mồ hôi khiến mái tóc đen của cô dính lên má, thân thể mảnh mai thừa nhận từng cú đánh mãnh liệt của thiếu niên.

Cuối cùng Tần Thụy rung mình một cái, khao khát tích trữ nhiều năm rốt cuộc cũng hoàn toàn được thỏa mãn, sau khi đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào nơi mềm mại siết chặt đến mê hồn kia, cậu mới lưu luyến mà rút ra.

Lúc này người thiếu niên mới nhìn người dưới thân một cái. Gương mặt cô đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt, trên mắt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt. Cậu cúi đầu dụ dỗ hôn lên mắt cô rồi xoay người sang nằm bên cạnh ôm chặt cô vào lòng.

Tần Thụy vùi đầu vào tóc cô, ngửi được mùi hương thoang thoảng thì mỉm cười hạnh phúc ôm cô đi vào giấc ngủ.

...

Trời mờ sáng.

Tần Linh mở mắt, nhìn tình cảnh trước mắt khiến mặt cô đỏ bừng. Cô xích lõa nằm trong lòng một thiếu niên. Thân thể trẻ trung của cậu cũng xích lõa. Nơi nam tính đã được ăn no. Khuôn mặt vô cùng đẹp của cậu bình lặng như một thiên sứ.

Trên giường vô cùng hỗn loạn, chỗ nào cũng có dấu vết của hoan ái.

“A!” Cô kêu khẽ một tiếng, khẽ động thân, cơn đau truyền tới từ hạ thân. Cô xoa xoa trán. Mặc dù hôm qua Tần Thụy đã ép buộc cô nhưng cô không thể phủ nhận bản thân mình cũng đã lạc lối trong đó. Chuyện bây giờ cần làm là phải giải quyết việc này như thế nào?

Hôm qua Tần Thụy bị sốt cao, cô không biết cậu có nhớ mình đã làm chuyện gì với cô không nữa.

Tần Linh suy nghĩ một lát, cô thấy trước tiên mình cần rời khỏi nơi này, nếu may mắn, có thể Tần Thụy sẽ không nhớ việc hôm qua. Cô thầm hi vọng là vậy.

Nhìn thiếu niên vì sốt cao vẫn đang trầm trầm ngủ, Tần Linh nhẹ nhàng ngồi dậy, nhanh chóng lấy quần áo mặc vào tử tế rồi đi ra khỏi phòng.

Khoảng 2 tiếng sau khi Tần Linh rời khỏi, cũng trong căn phòng ngủ hoa mỹ rộng rãi đó, hai mắt đang nhắm chặt của người thiếu niên tuổi trẻ nằm nghiêng trên giường dần dần mở ra. Mái tóc vàng che nửa đôi mắt hẹp dài mỹ lệ. Chấn màu đen chỉ đắp tới bụng, lộ ra thân trên hoàn mỹ của thiếu niên. Da thịt phơi bày trong không khí tản ra ánh sáng của người trẻ tuổi.

Thiếu niên cầm một chiếc di động, dán lên tai, khóe miệng có tia ý xuân khó có thể thấy được.

Một lúc sau khi tiếng di động vang lên vẫn không có người bắt máy. Thiếu niên gọi lại lần nữa vẫn không được.

Ánh mắt đậm đặc của cậu dần dần thâm trầm, gò má vốn hồng hào của thiếu niên tái nhợt đi. Cậu nắm chặt di động đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch, ánh mắt hiện lên tia u ám bắt buộc phải có được.

...

Tần Linh thở dài nằm trên bàn làm việc. Tuy rằng trong cơ thể vẫn còn không thoải mái nhưng cô vẫn phải phải đi làm a. Đã nghỉ một ngày rồi không thể tiếp tục nghỉ dạy nữa. Bỗng cô chợt nhớ ra hôm qua nhiều chuyện xảy ra bất ngờ nên cô vẫn chưa xin phép hiệu trưởng được nghỉ dạy vì thế cô vội vàng đi đến phòng hiệu trưởng.

Vừa bước lên cầu thang thì nghe tiếng bước chân vang lên.

Cô giương mắt, thân thể giống như bị điện giật, vội vàng trốn ra sau cầu thang. Cô nhẹ vỗ lên ngực, nhắm mắt dựa vào bức tường lạnh như băng, cảm thấy tim đang đập loạn.

Cậu ta đi học, nhưng sao cô có thể đối mặt đây?

Nói cô vô dụng cũng được, nhưng bảo cô thật sự xem như không có việc gì mà đối mặt với cậu ta thì cô vẫn không làm được a. Ít nhất là hiện tại cô vẫn không dám đối mặt với cậu ta.

Tiếng bước chân đi xuống rồi biến mất. Tần Linh thở phào nhẹ nhõm, đứng lên muốn đi ra ngoài. Nhưng vừa dời được một bước thì thân thể liền cứng đờ. Tần Thụy đang đứng trước mặt cô, đôi mắt lợi hại nhìn cô chằm chằm.

Cô kêu nhỏ, trong mắt chứa đầy sự giật mình không thể giấu diếm. Cô lui lại, lưng dán lên trên bức tường lạnh băng.

“Sao lại trốn tôi? Cô giáo...” Hai chữ cuối cùng rất nhẹ, rất lạnh. Trong mắt thiếu niên là băng hàn thấu xương.

Tần Linh cười gượng, cô lảng tránh ánh mắt của cô, nhỏ giọng hỏi: “Em hết sốt chưa?”

Nghe được câu hỏi của cô thì cậu nở nụ cười lạnh, giọng nói châm biếm: “Sao? Cô vẫn còn quan tâm đến tôi sao? Sau khi lên giường với tôi lại trốn tránh bỏ đi? Đây là hành vi mà một cô giáo nên có sao?”

Tần Linh ngạc nhiên mở lớn mắt, kinh ngạc lúc này còn chưa lui đi thì sự khiếp sợ lại lần nữa tràn ngập đôi mắt cô. Mặc dù vẫn ôm hi vọng mong manh nhưng khi nghe chính cậu nói ra câu đó, cô vẫn khó có thể tiếp thu được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập hoảng hốt. Đôi mắt đen nhánh phản chiếu bóng dáng băng lãnh của cậu. Gương mặt tái nhợt khiến cậu đau lòng. Nhưng nhớ lại cô vẫn không muốn chấp nhận tình cảm của cậu thì sự phản nộ che lấp toàn bộ suy nghĩ trong lòng.

Ánh mắt điên cuồng của Tần Thụy khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi. Tần Thụy như vậy thật xa lạ.

“Tần Thụy, em căn bản không biết mình đang nói gì đâu.” Giọng Tần Linh hơi run run, nói thật bây giờ điều cô muốn làm nhất chính là rời khỏi nơi này.

Thế nhưng một đôi tay có lực đã mạnh mẽ ép cô trên tường.

Trong đôi mắt đen như mực của thiếu niên là hai đóa hoa lửa, đốt cháy da thịt cô.

“Lên giường với tôi là điều mà cô giáo rất khó thừa nhận sao?” Thiếu niên nói, đầu đã cúi xuống, hôn lên ngực cô.

Tuy cách lớp áo ngực nhưng vẫn không ảnh hưởng đến cảm xúc mà chàng trai mang đến cho cô.

“Tần Thụy, em... A...!” Cô ra sức giãy dụa nhưng người thiếu niên này cao to như thế, hướng hồ chỉ lúc này cô cảm thấy cả người không khỏe nên sức lực đôi với cậu mà nói như châu chấu đá xe mà thôi. Trước ngực rất nhanh ầm ụt một mảng lớn, đóa hồng mai mẩn cảm đã cứng lên dưới lưỡi của thiếu niên, đứng thẳng bên dưới lớp áo lót. Làn vải bị thấm ướt trở nên trong suốt, cơ hồ thấy rõ màu nội y bên trong.

Cái lưỡi tàn sát của thiếu niên vẫn không ngừng liếm cắn. Ngực cô càng ngày càng ướt, vải áo dính sát vào da khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Đầu lưỡi lướt qua ngực khiến cô như bị điện giật.

Vừa mới niếm qua tình dục Tần Linh có chút không chịu nổi, phía dưới của cô đã thấm ra chất lỏng ầm ụt.

“Tần Thụy, buông ra... Em căn bản không biết mình đang làm gì đâu... A...” Cô thở gấp, không dám lớn tiếng.

Tựa như kháng nghị, thiếu niên cắn lên ngực cô một cái.

Tiếng bước chân vang lên, Tần Linh dùng hết sức lực đẩy thiếu niên ra, đi về phía người đang tới.

Cô nhanh chóng ôm lấy người kia. Trong vô thức, cô cảm thấy người này có thể dựa vào.

Lục Phong cầm lấy vai cô, “Tiểu Linh, em làm sao vậy?” Anh ngẩng đầu, giật mình. Bởi vì anh nhìn thấy dưới cầu thang mở tối có một thiếu niên đang đi tới.

Thiếu niên cắn chặt môi, dùng ánh mắt tối tăm nhìn anh và Tần Linh trong lòng anh.

Lục Phong nhíu mày. Trực giác cho thấy thiếu niên trước mắt này và Tần Linh có chuyện gì đó. Anh cúi đầu, nhẹ giọng hỏi, “Có chuyện gì vậy Tiểu Linh?”

Tần Linh ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười như hoa yếu ớt, “Không có gì đâu sư huynh. Chúng ta đi thôi.” Lúc nói chuyện cô vẫn không nhìn về phía trước.

Lục Phong lại nhẹ nhíu mày. Nhưng anh vẫn gật đầu, gương mặt nhìn Tần Thụy, “Đã vào học, em còn chưa vào lớp à?” Trong giọng nói mang theo uy nghiêm của trưởng bộ môn.

“Đi thôi.” Anh cúi đầu, dịu dàng nói với Tần Linh rồi đỡ cô lên lầu.

Tần Thụy đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng lưng của hai người. Trong đôi mắt hẹp dài có một tia tối tăm, hai tay nắm chặt lộ rõ gân xanh.

Tần Linh lấy sách che trước ngực mình. Một bên ngực vừa lạnh vừa ẩm, bị nước miếng thấm ướt nên vải áo dính sát vào ngực cô, rất khó chịu.

“Sao vậy? Không thoải mái à?” Lục Phong phát hiện ra sự bất thường của cô. Ánh mắt anh nhìn vào cuốn sách cô vẫn cầm trên tay. Nhìn chăm chăm vào vị trí có vẻ không đúng lắm nên anh dời tầm mắt, nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của cô.

Cô hôm qua không đi dạy, không phải là bị bệnh chứ?

“A, không, không có.” Tần Linh ôm chặt sách, “Lát nữa em có giờ. Đây là giáo án.” Trên mặt cô có chút không được tự nhiên.

Lục Phong không nói gì, nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt dịu dàng có chứa lo lắng.

“Hôm qua...”

“Hôm qua...” Hai người cùng nói rồi nhìn nhau cười.

“À...” Tần Linh kêu một tiếng, thấy mình luống cuống nên vội vàng che giấu, “Hôm qua em có việc gấp nên không kịp xin nghỉ...”

“Ừm, chiều nay em có rảnh không, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa.”

Tần Linh hơi khó xử, thật ra bây giờ cô cảm thấy thân thể không thoải mái lắm, chỉ muốn dạy xong tiết rồi về nhà nghỉ ngơi.

Nhìn ánh mắt khó xử của Tần Linh, Lục Phong hơi thở dài, anh cười dịu dàng nhìn cô, “Không sao đâu, hôm nào đi cũng được.”

“Em xin lỗi, sư huynh.” Cô hơi thở dài.

Anh cúi đầu xoa đầu cô, mỉm cười ấm áp, “Đã là sư huynh của em, có gì mà phải xin lỗi chứ.”

6. Chương 6

“Cô giáo, cô mau đi theo em!” Mã Hoàng Vũ không biết từ nơi nào chạy tới, không nói hai lời liền kéo tay Tần Linh chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Mã Hoàng Vũ, buông tay cô ra trước đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mã Hoàng Vũ quả thật là một cậu bé lỗ mãng, Tần Linh chỉ có thể bước nhanh theo sát bước chân của cậu ta.

“Đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, chỉ có cô giáo mới có thể giải quyết.” Mã Hoàng Vũ căn bản không muốn dừng lại.

Trong phòng học các học sinh vẫn còn chưa đi, đều ở lại nhẹ giọng bàn luận xôn xao, thỉnh thoảng đưa mắt quét về một chỗ trong lớp.

Mà tiêu điểm ánh mắt của bọn họ chính là Nghê Na.

Nghê Na ngồi khóc thật đau lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt.

Tần Linh bị Mã Hoàng Vũ kéo vào, vừa nhìn thấy chính là tình hình như thế, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Nghê Na khóc, hơn nữa còn khóc trước mặt các học sinh khác. Nghê Na mặc dù làm cho người ta có cảm giác mềm yếu, nhưng cô biết cô bé là người ngoài mềm trong cứng, rất quật cường.

“Cô giáo, mau khuyên nhủ bạn ấy đi, em sợ nhất là thấy nữ sinh khóc.” Mã Hoàng Vũ xoa hai tay nói với cô, bộ dạng không biết phải làm sao.

“Được, em đừng vội.” Tần Linh cho cậu ta một ánh mắt dịu dàng. lúc trước cô nhìn thấy Mã Hoàng Vũ cầm lon nước ngọt đứng ngoài cửa sổ len lén nhìn vào trong phòng học, không dám đi vào, mà lúc đó trong phòng học chỉ có một mình lớp trưởng Nghê, lúc đó cô đã biết Mã Hoàng Vũ thích Nghê Na.

Nhớ khi đó thấy cô đi tới, Mã Hoàng Vũ liền xoay người, bối rối dán sát vào tường, đem hai tay giấu sau lưng.

Cô cười nói một câu, “Cô nhớ Nghê Na thích uống nước trái cây.” Nói xong, cô bỏ đi.

Bỏ đi một đoạn, cô mới nghe được phía sau truyền đến một tiếng gầm nhẹ, sau đó là tiếng bước chân của nam sinh chạy vội vàng về phía căn tin của trường học.

Lúc cô nói Nghê Na thích uống nước trái cây, Mã Hoàng Vũ lại đỏ mặt. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, không ngờ cậu con trai như vậy cũng đỏ mặt.

“Nghê Na, em làm sao vậy, nói cho cô biết có được không?” Tần Linh cúi người xuống nhẹ giọng hỏi, âm thanh của cô hơi suy yếu, bởi vì chạy một mạch đường dài, thể lực đã tiêu hao nghiêm trọng.

Nghê Na nhìn cô xong, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn.

“Cô giáo, là vì Tần... Thụy.” Lúc Mã Hoàng Vũ nhắc tới tên Tần Thụy hơi dừng lại một chút, dường như có chút kiêng dè.

“Tần Thụy?” Tần Linh nhíu mày, Tần Thụy làm cái gì để cho Nghê Na tức giận? Cô ngẩng đầu nhìn, phát hiện trong phong học không có bóng dáng Tần Thụy.

“Cô giáo, cô hãy chọn người khác làm lớp trưởng đi, em... em không có cách nào đảm nhiệm được nữa...”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tần Linh quay đầu hỏi các học sinh khác trong lớp.

“Thưa cô, Nghê Na vừa công bố danh sách tổ trực nhật lớp học, cô ấy cùng Tần Thụy chung một tổ, hơn nữa là hôm nay trực nhật. Thế nhưng Tần Thụy căn bản không quan tâm đến việc dọn vệ sinh, hơn nữa... Tần Thụy thế nhưng không biết Nghê Na là ai...”

“A!” Tần Linh nghĩ nghĩ, xem ra vấn đề cũng đâu có gì quá nghiêm trọng.

“Đừng khóc, Nghê Na, mặc dù em là lớp trưởng, mọi người đều công nhận công tác của em, em cũng biết bạn học Tần Thụy cá tính rất kỳ quái, cũng không thích gặp gỡ bạn học, lời của cậu ấy em không nên để ở trong lòng.” Cô khuyên nhủ, khi nhắc tới Tần Thụy trong lòng cô có cảm giác là lạ.

“Cô giáo, em nói là sự thật, em cảm thấy mệt chết đi, hi vọng cô giáo có thể chọn ra một bạn lớp trưởng mới. Em làm cán sự học tập là được rồi.”

“Được, cô đồng ý với em, các học sinh trong lớp cũng nghe rõ rồi đúng không, bây giờ các em lấy ra một tờ giấy trắng, viết tên người các em muốn chọn làm lớp trưởng lớp chúng ta, giao cho cô, sau đó sẽ do Nghê Na kiểm phiếu.”

“Cô giáo, Tần Thụy không có ở đây...” Nghê Na ngẩng đầu nhỏ giọng nói.

“Không sao đâu, em ấy có thể sẽ không thích tham gia các hoạt động như thế này.” Tần Linh không hề nghĩ ngợi nói, cô biết nói như vậy đối với một cô giáo là không có trách nhiệm, nhưng từ khi cô cùng Tần Thụy phát sinh chuyện như vậy, cô cũng đã không còn giữ được nguyên tắc của cô giáo rồi.

“Cô giáo, như vậy rất không công bằng, tham gia hay không tham gia là chuyện của cậu ấy, nhưng chúng ta không thể ngay từ đầu liền bài xích cậu ấy ra ngoài...”

Tần Linh rất muốn tán thưởng Nghê Na rộng lượng, cũng vì sự ích kỷ của bản thân mà cảm thấy hổ thẹn.

“Xin lỗi, là cô thiếu suy xét, nếu bỏ phiếu bầu, nên đợi mọi người có mặt đầy đủ ở đây mới đúng.” Tần Linh thật tâm hướng các học sinh xin lỗi. Cô không nên đem tình cảm cá nhân vào việc này.

“Có ai biết Tần Thụy đang ở đâu không?” Cô hỏi.

“Cô giáo!” Nghê Na nhẹ nhàng kêu một tiếng, xoay người ra ngoài phòng học.

Tần Linh đi theo ra.

Cô đi theo Nghê Na đến phía rừng cây nhỏ trên sườn núi phía sau trường học, Nghê Na dừng bước, quay đầu lại nhìn Tần Linh.

Tần Linh theo mắt cô bé nhìn về phía trước, một chàng trai cao lớn ngửa mặt nằm trên bãi cỏ.

Lòng cô bỗng nhiên bắt đầu hoảng loạn không lý do, bước chân hơi chần chừ. Thế nhưng nhìn thấy ánh mắt Nghê Na vô cùng tín nhiệm, cô vẫn bước nhanh về phía Tần Thụy.

“Học sinh Tần Thụy.” Cô cố ý lớn tiếng kêu.

Đôi lông mi dày nâng lên lộ ra đôi mắt đen, sâu thẳm, đậm đặc. Tần Thụy lạnh nhạt ngậm nhánh cỏ, hé mắt nhìn lên Tần Linh, bộ dạng rất không lễ phép.

“Cô giáo, có chuyện gì không?”

“Cùng cô về phòng một chút.” Tần Linh né tránh ánh mắt cậu ta.

Cô nghe được âm thanh châm chọc hừ nhẹ, “Cô giáo muốn học bù sao, nếu như tôi nhớ không lầm, hiện tại hẳn là giờ nghỉ giữa trưa.”

“Không phải, là tôi có việc muốn nói.”

“Chuyện gì, có liên quan với tôi sao? Ở trong này không thể nói à?” Khẩu khí của cậu không có một chút thành ý.

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, nhớ tới hành động sáng sớm hôm nay của cậu ta với cô, cộng với lời nói của cậu ta, Tần Linh bắt đầu tức giận, cô từ nãy đến giờ đã rất cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

“Tần Thụy, nhanh đứng lên đi theo tôi, tôi lấy tư cách cô giáo yêu cầu cậu.” Khẩu khí của cô có điểm cao lên, hơi thở cũng trở nên phập phồng.

Cậu rút cuộc mở lớn mắt, nghiêm túc đánh giá cô một chút, “Lần đầu tiên phát hiện cô giáo thực sự rất lợi hại, cô làm tôi sợ đấy.” Lời nói có vẻ như đang nói đùa, nhưng ánh mắt của cậu rất lạnh nhạt.

Tần Linh cắn môi, cô không thể tránh được.

“Được rồi, mệnh lệnh của cô giáo tôi đương nhiên phải nghe.” Tần Thụy vươn tay, bộ dáng là muốn Tần Linh kéo cậu lên.

Tần Linh cùng Nghê Na đều nhú mào, Nghê Na đứng phía sau Tần Linh, ngoan ngoãn vén hai tay, cô rất muốn đi tới kéo tay cậu, nhưng cô không dám.

Trong mắt Tần Linh động tác của Tần Thụy rất hoang đường, cậu ta sao có thể muốn cô giáo nắm tay kéo lên, cậu ta sao có thể ở trước mặt Nghê Na đưa ra yêu cầu vô lý như vậy.

“Cô giáo không muốn vươn tay giúp đỡ sao?” Tần Thụy nhú mào.

Tần Linh hít một hơi thật sâu, đi tới kéo tay cậu.

Không ngờ rất dễ dàng đem cậu kéo lên, cô còn chưa kịp xả hơi, liền kinh ngạc kêu lên một tiếng. Không biết chuyện gì xảy ra, còn chưa buông tay Tần Thụy ra, thân thể của cô đã ngã về phía sau.

Cô ngã xuống mặt cỏ, cũng không có ngã đau, bởi vì cánh tay Tần Thụy đặt ngay sau lưng cô, mà toàn bộ thân hình cao lớn của Tần Thụy đã đặt ở trên người cô, mỗi một bộ phận thân thể cô đều cùng cậu thân mật tiếp xúc, ái muội đến cực điểm.

Cô thở dốc, còn chưa hết khiếp sợ, mặt Tần Thụy đã cách mặt cô rất gần, môi mỏng sắp chạm đến môi cô.

“Cô giáo!” Nghê Na cũng kinh hô, hai tay che miệng lại.

Tần Thụy hô hấp nặng nề, hơi thở ấm áp phủ trên mặt cô, phía dưới có thứ gì đó chậm rãi cứng rắng lên mang theo hơi nóng kinh người, để sát vào hạ thân cô. Cô kinh hô một tiếng, đẩy Tần Thụy ra, ngồi lui dậy về phía sau.

Ánh mắt Tần Thụy tối sầm lại, trừng mắt nhìn cô, “Sao? Không muốn đụng vào người tôi? Cô đừng quên chuyện tối hôm trước nhé.” Cậu thì thầm bên tai cô, ngữ khí mang theo vẻ châm chọc.

Mặt Tần Linh tức đến nổi đỏ bừng, cô vội đứng lên.

“Tần Thụy, cậu không nên náo loạn, các bạn trong lớp đều đang chờ cậu.” Cô cố gắng không chế âm thanh đang run run.

Vừa nói cô vừa lướt qua Nghê Na đi về phía trước.

Tần Thụy nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Linh bước đi. Nghê Na đứng ở kế bên, nhìn thấy ánh mắt đậm đặc của cậu, cô không biết nên mở lời như thế nào.

“Chào cậu, mình là Nghê Na.” Do dự một chút, cô bé vẫn lên tiếng.

Tần Thụy vẫn không để ý đến cô bé.

“Tần... Tần Thụy, mình rất thích cậu. Cậu có thể chấp nhận mình không?”

Lúc này, Tần Thụy mới quay lại nhìn Nghê Na, ánh mắt cậu đầy vẻ tối tăm tàn nhẫn khiến cô sợ đến nỗi chỉ ngơ ngác đứng đó, trong đầu chỉ vang lên giọng nói bình tĩnh của cậu: “Cút!”

Khi Nghê Na bừng tỉnh thoát khỏi sự hốt hoảng thì cô phát hiện Tần Thụy đã đi xa.

7. Chương 7

Tần Linh cố gắng khống chế sự tức giận đi về lớp học, một lúc sau Tần Thụy cùng Nghê Na cũng về tới.

Cô hắng giọng, nói: “Cả lớp chúng ta cứ làm theo lời cô nói trước đi, viết xong phiếu bầu thì nộp lên đây cho cô là được.”

“Cô giáo, tôi muốn tự mình đề cử.” Cô vừa dứt lời, liền có một người tiếp lời nói.

Tần Thụy từ chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Trong lòng Tần Linh hơi phức tạp, cô giật mình nói: “Tự mình đề cử? Đương nhiên có thể, tuy nhiên em xác định mình có thể sao?”

“Cô giáo vì sao giật mình như thế, chẳng lẽ cô không tin tôi có thể làm lớp trưởng sao? Hay là cô căn bản không muốn tôi làm?”

Tần Linh vội vàng phủ nhận, “Không có, em nên biết vị trí lớp trưởng không dễ dàng đảm đương, quan trọng nhất là phải tự hạn chế bản thân mới có thể...”

“Tôi không đủ tự hạn chế bản thân sao, cô giáo? Cô nên biết con người có đôi khi sẽ kìm lòng không đậu...”

“Em là lớp trưởng cô cũng không phản đối.” Tần Linh vội vàng cắt đứt lời cậu, ánh mắt cô tựa hồ đang né tránh cái gì, mặt hơi nóng lên, “Tuy nhiên còn phải trưng cầu ý kiến của các học sinh trong lớp.”

“Cô giáo nhất định hi vọng đều phản đối đúng không?” Tần Thụy cười đến thật đáng ghét.

“Không phải vậy.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô cũng không muốn như vậy a. Thật sự cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tần Thụy, nhưng lớp trưởng là đại diện của cả lớp, nên phải thường xuyên trao đổi với giáo viên chủ nhiệm.

“Cả lớp cảm thấy Tần Thụy làm lớp trưởng như thế nào?” Cô điều chỉnh lại tâm tình hỏi, Tần Thụy mặc dù rất thông minh, bình thường thành tích cũng rất tốt, nhưng biểu hiện hằng ngày của cậu cũng không phải là quá tốt, thường xuyên đi muộn, trốn học, về sớm... Ngoại trừ cô, cô giáo khác đều bỏ mặc cậu.

“Được.” Thật nhiều học sinh đều trề miệng một lời.

Tần Linh giật mình nhìn cả lớp học, sắc mặt hơi hoảng hốt, nhìn Tần Thụy lạnh lùng tươi cười chói mắt.

“Vậy được rồi, từ bây giờ, Tần Thụy chính là lớp trưởng của lớp chúng ta.” Tần Linh chống tay lên bục giảng, sau một lúc nhẹ giọng tuyên bố kết quả bầu cử. Tần Thụy thường ngày đối với bạn học đậm mạc xa cách tự nhiên ở trong lớp lại có nhân duyên tốt như thế, người lớn lên đẹp trai tự nhiên có nhiều chỗ tốt a.

Tần Linh thở dài, số phận đã an bài muốn trốn tránh cũng không được.

...

“Đề bài này rất đơn giản, cô tin tưởng mọi người có thể làm tốt.” Tần Linh nhu hòa hướng dẫn bài tập cho học sinh. Học sinh trong lớp đều chăm chú lắng nghe, giống như trên người cô có một loại ma lực, giọng nói cô có một loại sức hút mãnh liệt thu hút ánh nhìn của mọi người.

Cho dù là học sinh lười biếng, thường ngày không thích nghe giảng bài nhất, thì khi nghe cô giảng bài cũng sẽ từ từ bị thần thái ôn hòa, giọng nói dịu dàng thu hút, chậm rãi đi theo tiết tấu của cô.

Tần Thụy chăm chú nhìn chăm chăm vào cô, mặc dù trên mặt không lộ ra một chút biểu tình nhưng trong ánh mắt ấy có tia si mê điên cuồng khiến người ta nhìn thấy rợn cả tóc gáy. Khi Tần Linh đứng trên bục giảng vô cùng hấp dẫn người khác, thần thái cô an tĩnh mà thánh khiết làm cho người ta cảm thấy cô như là tiên nữ được thượng đế phái xuống nhân gian để phổ độ chúng sinh.

Nam sinh trong lớp giống như bị thôi miên, âm thanh ngọt ngào kia chậm rãi hấp dẫn ánh mắt của bọn họ, toàn bộ sự tập trung đều hướng lên trên người cô giáo trẻ, thần thái này biểu hiện rõ ràng trên mặt mỗi người, sợ rằng chính bản thân bọn họ cũng không cảm thấy.

Lúc này Tần Linh giống như đang đứng trên tế đàn của thánh nữ, nhận lấy sự thành kính cùng sùng bái của mọi người. Tần Thụy liếc mắt nhìn thoáng qua lớp học, nhận thấy ánh mắt say mê của mọi người đều nhìn chăm chú vào người con gái của cậu. Đột nhiên trong lòng cậu có chút chua chát dần dần lên men, cậu không thích bộ dáng thánh khiết của cô như vậy đối với người khác, không muốn những người khác cũng có thể nhìn thấy được cái đẹp của cô, chạm vào cô.

Mặc dù Tần Linh đang giảng bài nhưng vẫn như cũ cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm cô từ dưới lớp học. Không cần nhìn cô cũng biết được là ai. Mỗi lần vô tình chạm phải ánh mắt của cậu, tuy vẫn là đôi mắt lạnh nhạt xa cách nhưng sự hiện hữu của ánh mắt ấy khiến cô không thể nào bỏ qua được.

Có thể nói do sự tồn tại của cậu quá mạnh mẽ, cho dù cậu có lạnh nhạt xa cách đến đâu cũng khiến người khác khó có thể bỏ qua.

“Cô giáo!” Một giọng nói trong vắt như nước suối vang lên.

Tần Linh đang nhìn sách giáo khoa nghe thấy ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Thụy đang giơ cánh tay, khoe môi hơi cong cong cười nhìn cô. Cô vẫn không thích ứng được với bộ dáng hiện tại của cậu, cũng đúng, có ai có thể thích ứng được chứ?

“Em có vài chỗ vẫn không hiểu? Cô có thể giúp em không?”

Tuy bề ngoài cậu tuần mỹ đậm mạc có vẻ như không quan tâm chuyện gì, nhưng nhớ lại đêm hoan ái hôm đó, thiếu niên mạnh mẽ cuồng đoạt đòi lấy cô, đẩy lòng Tần Linh vào một trận rung động, phần lớn nhiều hơn là sự xấu hổ.

Nhìn bộ dáng này của cậu làm cho cô không thể nào không suy nghĩ có phải hôm đó là do cô phát mộng xuân nên mới mơ thấy mình phát sinh quan hệ với chàng trai này hay không.

Lúc này cậu hình như thật sự là học sinh của cô, thậm chí khi thấy khuôn mặt trẻ trung tuần mỹ của cậu, ngược lại trong lòng cô lại nảy sinh ác cảm tội ác.

“Cô giáo?” Bộ dáng cô thần thờ cũng xinh đẹp như cũ, làm cho mấy nam sinh ngừng mắt nhìn cô, cậu tuyệt đối không muốn để cô như vậy, bởi vì cậu không có cách nào nắm bắt được suy nghĩ của cô.

“À!” Tần Linh tỉnh lại. Cô quên mất Tần Thụy bởi vì tạm nghỉ học đã bỏ lỡ rất nhiều bài học. Cô đi xuống bục giảng, “Tôi sẽ giúp em một chút.”

Kỳ thực cô đã quên mất một chuyện rất quan trọng, Tần Thụy là chàng trai có chỉ số thông minh rất đáng ngạc nhiên, đừng nhìn vẻ bề ngoài của cậu mà vội vàng đánh giá.

Vấn đề nhỏ như vậy mà cũng làm khó được cậu thì đúng là chuyện cười!

“Đề bài này thực sự rất đơn giản, xem đi!” Cô cầm lấy bút trong tay cậu bắt đầu tính toán theo công thức ở trên trang giấy, vị trí của cô vừa đứng đứng ở trong góc phòng, bên ngoài đã được thân hình Tần Thụy che khuất.

Về mặt cô rất chuyên chú, tóc đen thuận thế rũ xuống che khuất hai bên gò má tuyết trắng, lông mi đen nhánh nhẹ nhàng chớp động, giống như hai cánh bướm nhẹ nhàng tung bay.

“Vẫn đang nghe chứ?” Tần Linh nghiêng đầu liếc cậu một cái.

“Vẫn.” Cậu cúi đầu nghiêm túc nhìn ngòi bút đang động đậy.

Thế nhưng ngón tay thon dài lại không thành thật từ từ đưa vào làn váy, cách quần lót xoa nhẹ nơi cánh hoa tư mật của cô.

Tần Linh kinh hách thở hổn hển, “Làm gì vậy?” Cô cúi đầu hỏi.

“Cô giáo có thể nói lại một lần nữa không, em thật sự rất ngốc, nghe không hiểu.” Tần Thụy đáp, khuôn mặt biểu cảm giống như thật, nhưng mà tay cậu vẫn không chịu dừng lại, cách quần lót ở cửa huyết cô hoạt động, cậu dán ở tai cô nhanh chóng nói: “Tôi rất không thích cô giáo cùng nam sinh khác liết mắt đưa tình.”

“Cậu... A!” Cô thở nhẹ, hai gò ảm nổi lên một mảnh hồng, cô lập tức che miệng mình. Hạ thể bỗng nhiên bị ngón tay dài của cậu xen vào, vách tường chặt khít nhanh chóng co rút lại.

Trong lúc cô không hề phòng bị, cậu đã đẩy quần lót nhỏ, bỗng nhiên dùng ngón giữa tiến vào cô.

Cô cố gắng kiềm chế không kinh hô trên mặt, biểu tình không biết phải làm sao, bị cô kẹp chặt ngón giữa cũng làm cho cự thú dưới quần cậu cấp tốc dâng trào. Bởi vì cô đột ngột bị tiến vào, nơi đó chật hẹp mà khô khốc, không có cách nào thích ứng ngón tay thô cứng, nhanh chóng co rút muốn đẩy ra đi vật.

“Buông tôi ra, Tần Thụy, cầu xin cậu...” Cô hút khí, thấp giọng cầu xin, cô sợ hãi những học sinh trong lớp sẽ nhìn về phía sau, sợ bọn họ sẽ nhìn ra điều gì từ nét mặt của cô, thế nhưng hai mắt cô lại tiếp xúc với một đôi con ngươi lạnh nhạt, Tần Thụy ngồi trên bàn, nghiêng ngả nhìn cô, dường như muốn thưởng thức biểu tình giãy dụa của cô khi bị tình dục khống chế.

“Ừm...” Cô cố gắng ngậm chặt miệng, thân thể nhẹ lui ra. Cô đem toàn bộ sức lực khống chế xúc động muốn thét chói tai. Ánh mắt của Tần Thụy làm cho cô cảm thấy xấu hổ không thôi.

Thế nhưng, cậu căn bản không chịu dừng lại, ngón tay cậu vẫn để trong hạ thể của cô thông thả cắm vào lại rút ra.

Khi ngón tay xen vào lần nữa cũng cảm giác được bên trong ẩm ướt, lúc rút ra mang theo ái dịch trong suốt.

“Thật nhanh ướt.” Cậu thì thầm, lần trước ở rừng cây cậu đã muốn làm như vậy, nhưng hôm đó một đầu ngón tay cậu cũng không sờ được cô nên bây giờ cậu phải đòi lại một chút cho thỏa lòng mong nhớ.

“Không... Không nên... Tần Thụy... Mau dừng tay...” Cô ản nhẫn khao khát muốn rên rỉ, thanh âm run run kiềm chế, cô rất sợ người khác nghe được.

“Cô giáo lại ngắt người, vấn đề này em còn nghe không hiểu, một mực chờ cô giải đáp đó.” Tần Thụy dùng thanh âm trong suốt như tiếng suối nói với cô, hoàn toàn rút ra ngón tay sau đó lại nhanh chóng xen vào.

Hạ thể ngậm chặt ngón tay của cậu càng làm cô xấu hổ, bỗng nhiên một luồng ả từ bụng truyền xuống, tiếp theo là ả dịch như thủy triều cùng với đau đớn khoái cảm, muốn đem cô bao phủ.

8. Chương 8

Cô mềm nhũn hút khí, thân thể trở nên mềm mại dị thường, đùi trong một mảnh ướt át làm cô không biết phải làm sao, chỉ biết cắn chặt môi.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn bị dấn vật vì phải kiềm chế tình dục đã ướt đẫm mồ hôi của cô, Tần Thụy có loại xúc động muốn đè cô ngay tại đây. Cậu hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế xúc động, ngón tay cậu từ từ rút ra.

“Lần này tạm tha cho cô đó.” Tuy vẻ mặt vẫn như thường nhưng ánh mắt cậu đầy thỏa mãn, khoái hoạt.

Tuy đã rút ngón tay ra nhưng ngón cái cùng ngón giữa vẫn còn chút cảm xúc, một tia ướt át sáng bạc nổi lên, hai ngón nhẹ nhàng trượt qua trượt lại, cảm thụ cảm giác mềm mại này.

Đây chính là yêu địch của cô. Mặt của cô trương lên đỏ bừng, giống như đang trốn tránh yêu quái vội vàng chạy ra xa khỏi cậu.

Nhưng khí lực hai chân dường như bị hút hết làm cô lảo đảo suýt ngã. Một đôi cánh tay rắn chắc hữu lực lập tức vươn ra, thân thể của cô ngã nhào vào trong lòng Tần Thụy.

Mùi hương long diên hương nhàn nhạt làm cho cô lạc lối, cô mở ra ra tiếp xúc với cặp mắt kia, đôi mắt vốn lạnh nhạt lại lóe lên những ánh sáng khác thường khiến nó đẹp vô cùng.

“Cô giáo, không nên dùng đầu óc để bước đi, bước đi chỉ cần dùng cân.” Mặt cậu không chút biểu tình, khuôn mặt lạnh nhạt lại tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Tần Linh vội vàng tránh khỏi ngực của cậu. Cô xấu hổ cực kỳ, bởi vì thật nhiều học sinh đều quay đầu nhìn cô, thấy được cô ái muội nằm trong lòng Tần Thụy.

Cô xoay người, bước chân hơi mất trật tự đi lên hướng bục giảng.

Rốt cuộc cũng tan học, cô vội vã trở lại phòng việc. Ngồi trên ghế, cô bắt đầu phát ngốc, trước mắt dần hiện ra một đôi con ngươi hẹp dài đậm mạc nhìn thẳng như muốn khóa chặt cô, làm cho cô muốn trốn chạy thật xa.

Thật lâu sau, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô hồi phục tinh thần lại. Mở ra nhìn thì thấy tin nhắn của Lục Phong hẹn cô đi ăn. Tần Linh bất giác cười khổ. Lúc trước cô quả thật muốn tiến xa hơn với anh ấy, nhưng sau khi xảy ra chuyện của Tần Thụy, bây giờ cô cảm thấy vô cùng mờ mịt về con đường phía trước. Cô có dự cảm, con đường tình cảm của cô và Lục Phong xem ra không thể đi tiếp nữa rồi.

Tắt điện thoại, Tần Linh quyết định trước tiên về nhà. Cô lơ đãng đi trên hành lang, trên hành lang rất yên tĩnh, học sinh đều đang đi học, mỗi một phòng học cửa đều đóng kín.

Đột nhiên có một cánh tay giữ cô lại, thân thể của cô bị kéo vào trong một cánh cửa.

“A!” Cô sợ hãi kêu lên.

“Không phải sợ, là tôi.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Miệng của cô bị một bàn tay sạch sẽ che lại, cô trừng lớn hai mắt, trái tim điên cuồng nhảy loạn, cô thực sự bị dọa cho sợ hãi.

Trước mắt là khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ của Tần Thụy, cậu ôm chặt cô, thân thể cao ngất cơ hồ làm toàn bộ thân thể cô đều gắn vào bóng cậu. Một cổ hương vị nhàn nhạt đánh thẳng vào hơi thở của cô.

Cô nghe thấy mùi nước khử trùng tiêu độc, nhìn thấy bên cạnh là bồn cậu tự hoại màu trắng sạch sẽ. Người thiếu niên này quả thực rất quả đáng rồi, cứ nhiên trong lúc đi học đem cô kéo vào toilet nam.

“Cậu... đang làm cái gì?” Bàn tay to của Tần Thụy đã buông cô ra, thế nhưng một cái tay khác vẫn vòng bên hông của cô, làm cho cả người cô dán chặt lên thân thể cậu, cô có thể cảm giác được bộ phận nào đó của cậu đang phát sinh biến hóa.

Hô hấp cô dồn dập, phần lớn bởi vì sợ hãi, thân thể bắt đầu khẽ run.

“Làm cái gì... Cô giáo nói thử đi?” Tần Thụy gương mi, khóe môi đầy ý cười lạnh lùng tà ác.

“Bây giờ là thời gian đi học, cậu vì sao không đi học mà lại ở đây, sẽ bỏ lỡ bài học...” Mặc dù cô cảm thấy mình vẫn đang nói nhảm với cậu thiếu niên này nhưng vẫn không thể không nói được, cô vẫn không muốn xảy ra chuyện gì ở toilet nam này đâu a.

Bên tai truyền đến âm thanh Tần Thụy cúi đầu cười giễu cợt, mặt Tần Linh lập tức đỏ bừng lên.

“Muốn đi đâu vậy?” Tần Thụy căn bản không để ý tới lời của cô, kéo qua túi xách trong tay cô, lạnh giọng hỏi.

“Không có...” Đầu cô dờ đi chỗ khác, không chịu nổi ánh mắt khiếp người của cậu.

Một đôi tay to lập tức nắm cái cằm mảnh khảnh của cô, ép buộc cô nhìn thẳng cậu.

“Thành thật trả lời tôi.”

Cô bị ép ngẩng đầu nhìn cậu, nhìn theo góc độ của cô, gương mặt cậu tuấn mỹ như thiên sứ hạ phàm, lại lạnh nhạt nhìn xuống trần đời, cái loại khí chất này luôn luôn có sự thu hút mãnh liệt đối với phái nữ.

“Tôi muốn đi về nhà.”

Ánh mắt cô mở to, đôi mắt trong suốt, cái cảm nho nhỏ bị ngón tay của cậu bóp chặt, cánh môi phồng nộn hơi mở, cả khuôn mặt tản ra một cảm giác vừa ngây thơ vừa thành thực hấp dẫn trí mạng.

Hai tay cậu nắm lấy bả vai của cô, ép buộc đầu ngón chân cô đứng lên, đầu cúi xuống, hôn lên cánh môi mềm mại ướt át.

“Ừm...” Nụ hôn gần như cuồng bạo làm cô mê muội. Lúc này, làn váy đã bị cậu nhẹ nhàng vén lên, tay Tần Thụy dò xét đi vào, xé mở quần lót.

“Không...” Cô vô thức kẹp chặt hai chân, thân thể xoay lại.

Cô lơ đãng dựa dựa mang đến ma sát lại làm cho thân thể Tần Thụy cấp tốc nổi lên phản ứng. Cô cảm giác được cực đại của cậu gắt gao để trên người cô.

“Thả tôi đi... không nên ở chỗ này có được không?” Tần Linh không giẫy dụa nữa, âm thanh cam chịu khản cầu, cô biết cho dù giẫy dụa nữa cũng không hề có tác dụng, càng giẫy dụa trái lại càng kích thích thú tính cuồng dã bên trong cơ thể cậu.

Tần Thụy cười cười, gương mặt xinh đẹp của cậu sáng bừng lên.

“Chỉ cần cô nghe lời sẽ để cô đi, biết không?” Nói xong, cậu đã kéo xuống khóa kéo quần của mình, gương mặt lần nữa khôi phục biểu tình lạnh nhạt, mỗi một động tác của cậu không làm cho người ta cảm thấy dâm tà, mà vì sự lạnh đậm ấy lại mang theo gọi cảm trí mạng.

Khóa quần nhẹ nhàng mở, cự long nhanh chóng nhảy ra. Tần Linh nhắm hai mắt lại, toàn thân đều căng thẳng.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên cô tiếp xúc thân thể xích lô của cậu, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy cái vật vừa thô vừa dài, cực đại dục vọng của cậu vẫn làm cô kinh hồn táng đảm.

Cô rất sợ hãi, bởi vì cậu thật sự rất lớn, cô không có cách nào thừa nhận mình có thể tiếp nhận được dục vọng đó.

Nhìn thấy đôi lông mi dài như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, đôi môi nho nhỏ run run, tư thế diễm đạm đáng yêu của cô giờ phút này giống như một cây đuốc, đốt cháy dã thú điên cuồng của cậu.

Nam căn thô to càng trở nên kiên định, cương rắn.

Tần Thụy vươn ngón tay cái, chạm vào cánh hoa của cô, trên ngón tay sờ được dâm dịch ẩm ướt. Cậu nắm lấy hai đùi cô quần quanh hông mình.

“Mở mắt ra!” Cậu ra lệnh.

Tần Linh run lên, lông mi càng nhắm chặt hơn.

“Mở mắt ra nhìn tôi.” Thanh âm trở nên lạnh hơn, mang theo cảm giác không thể chối từ.

Lông mi cong vút rồi cuộc nhẹ nhàng mở ra, con ngươi đen long lạnh như chú nai con nhìn cậu, cậu nắm lấy cằm của cô, đem gò má của cô điều chỉnh góc độ, để cho ánh mắt của cô đối diện với nam căn to lớn của cậu, lúc này quy đầu đã để ở cửa huyết nho nhỏ của cô.

Ánh mắt của Tần Linh hiện lên sự sợ hãi, thân thể hơi run rẩy.

“Không được nhắm mắt.” Vừa nói, cậu vừa động thân tiến nhập vào cô. “A...” Thân thể Tần Linh ngã về phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhần lại một nắm, cô còn chưa có chuẩn bị cho tốt để có thể tiếp nhận cực đại của cậu. Thế nhưng Tần Thụy căn bản không để cho cô cơ hội thích ứng, cậu đã bắt đầu thẳng tiến.

Nơi đó của cô thật nhỏ, thật chặt, mỗi lần cậu tiến vào, đều cảm thấy muốn đem cô xé rách, nhưng hoa huyết như trước vẫn nhỏ hẹp lại cắn nuốt hoàn toàn cực đại của cậu, đem cậu kẹp chặt, cái miệng nhỏ nhắn tham lam cắn mút làm cho cậu điên cuồng, xúc động muốn chà đạp một phen.

“Nên nhớ tôi mới là người đàn ông của cô.” Trong lúc luận động, cậu nói nhỏ vào tai cô. Tiếng nói như ác ma, quanh quẩn ở lòng cô không rời đi được.

Tần Linh cắn môi, thân thể cực độ lay động, trong miệng phát ra âm thanh nức nở. Người thiếu niên này cư nhiên ở toilet nam muốn cô, cô cảm thấy quá mất mặt, cũng cảm thấy thật xấu hổ, mặc dù đang là thời gian đi học, nhưng cô sợ hãi tiếng kêu của mình truyền đi.

Cậu mãnh liệt trườn cầm kịch liệt đánh vào thân thể cô, âm thanh dâm mỹ của thân thể phát ra làm tai cô cứng ngắc.

“Không cần kiềm chế, kêu lên đi, tôi thích nghe tiếng kêu của cô.” Tần Thụy tiến vào càng thêm sâu, cậu cảm thấy mình đã thật sự chen vào tử cung của cô chạm đến chỗ sâu nhất bên trong.

“A...” Tần Linh không chịu nổi, thân thể cô căng lên, rốt cuộc một âm thanh sắc nhọn vang lên, thống khổ cùng khoái cảm đem cô đưa lên đỉnh nhục dục.

Cậu đem chính mình rút ra, cự long cực đại như trước vẫn cao cao đứng thẳng, hạ thể Tần Linh co giật, thịt huyết kịch liệt đóng mở, chậm rãi có một đoàn màu trắng tinh dịch từ nơi đó tràn ra, tích lại trên cửa huyết.

9. Chương 9

Cậu hài lòng nhẹ câu khoe môi, ngón tay tiến vào cửa huyết, đem bạch dịch kia đào ra ngoài.

“Há mồm,” Con người đen nhìn thẳng cô.

Cô vô lực lắc đầu, thân thể mềm nhũn dựa vào người cậu, cô không muốn, không muốn ăn tinh dịch của cậu ta a...

Thế nhưng, không đợi cô phản kháng nhiều, Tần Thụy đã nắm cầm cô, đem tinh dịch màu trắng trút vào trong miệng cô.

“Ăn nó, không được phun.” Tay cậu vẫn giữ trên cầm cô, con người đen chăm chú nhìn Tần Linh.

Đợi đến khi Tần Linh nuốt xuống, cậu mới tiếp tục lên tiếng: “Mở miệng, tôi kiểm tra một chút.”

Tần Thụy nâng cầm cô lên, tuy nhìn cậu lạnh nhạt ra lệnh nhưng Tần Linh cũng hiểu được bản tính cậu cứng rắn mạnh mẽ, cô căn bản không thể phản kháng, thế là ngoan ngoãn mở miệng, mặc dù trong bụng đang rối loạn âm ỹ làm cô muốn nôn hết ra ngoài.

Cậu hài lòng hừ nhẹ một tiếng, coi như phần thưởng khê hôn môi cánh hoa của cô, sau đó bỗng nhiên ôm lấy cô.

Tần Linh kinh hô, thân thể của cô lại lần nữa bay lên không, cặp vú dính sát vào lồng ngực Tần Thụy, mà mông trần như nhộng lại hoàn toàn vểnh lên, hai chân bị cậu chộp trong tay.

“Thả tôi xuống.” Thân thể Tần Linh run rẩy, cảm giác tư thế này rất xấu hổ.

Tần Thụy nhìn thấy bộ dáng cô hoảng sợ luống cuống, cười khê: “Kêu đi, kêu càng lớn càng tốt.”

Nhìn biểu tình tà ác trên mặt cậu giống như người làm sai chính là cô, Tần Linh cảm thấy bức tức vô cùng, gò má cô ửng hồng, mím chặt môi. Tần Thụy nhìn thấy, đôi môi lạnh lẽo xẹt qua gò má của cô, từng chút từng chút hôn xuống môi cô, cuồng nhiệt hôn như muốn đem cô cắn nuốt sáp nhập vào thân thể cậu.

Tay cậu cũng không nhàn rãi, lại nhanh chóng chen vào tiểu huyết của cô. Tần Linh nhanh chóng giãy dụa.

“Đừng! Tôi còn đau!”

Tần Thụy hơi dừng lại, một chút sau cậu rút tay ra, cô nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm nhưng lại bị cậu nắm lấy cái cầm buộc cô phải ngước lên nhìn cậu.

Ánh mắt vẫn còn dục vọng của cậu nhìn thẳng cô, giọng nói lạnh nhạt lại mang theo sự kiên quyết không thể bỏ qua: “Cô giáo, nên nhớ tôi mới là người đàn ông của cô. Tốt nhất cô an phận một chút cho tôi. Nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu.”

Nghe giọng nói hơi có vẻ điên cuồng của cậu, Tần Linh bỗng rùng mình. Cô nhanh chóng đẩy cậu ra, xoay người mặc quần áo.

Tần Thụy vẫn im lặng nhìn cô. Đến khi cô xoay người sắp bước ra khỏi cửa thì giọng nói lãnh đạm của cậu lại vang lên: “Tốt nhất hãy nhớ những lời tôi nói.”

Tần Linh bước đi mà không hề quay đầu nhìn lại. Bây giờ cô cảm thấy rất tức giận, cô giận cậu mà nhiều hơn là giận bản thân mình. Đến lúc này cô không thể nào dối lòng mà nói mình không có tình cảm nào với cậu. Lúc này, mặc dù cảm thấy xấu hổ nhưng cô vẫn đón nhận cậu. Tuy biết việc này là không đúng nhưng cô vẫn không thể ngăn cản được, cô nghĩ mình cần có thời gian suy nghĩ một chút.

Trước khi tìm ra cách giải quyết thì việc làm hiện giờ của cô chỉ có thể là... tạm thời trốn tránh mà thôi.

...

“Tiểu Linh, em làm sao vậy?”

Tần Linh giật mình nhìn gương mặt đang lo lắng của Lục Phong trước mặt.

Cô hơi mỉm cười miễn cưỡng, nhẹ nhàng nói: “À, em chỉ đang nghĩ một số việc dạy học mà thôi.”

Ánh mắt Lục Phong hơi ảm đạm, anh cong môi cười cười: “Sao? Có học sinh nào gây khó dễ cho em à?”

Nghe lời nói của Lục Phong, trong đầu Tần Linh bỗng nhớ lại khuôn mặt của Tần Thụy, cô lắc nhẹ đầu cố xua đuổi hình ảnh người thiếu niên không muốn nhớ đến trong đầu đi.

Lục Phong nhìn thấy Tần Linh tiếp tục ngơ ngẩn, anh cố gắng kìm lại những lời muốn nói trong lòng, tay nhẹ nhàng đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt cô.

“Ăn đi, đây là món cá hấp mà em thích nhất.”

Nghe giọng nói đầy quan tâm dịu dàng của Lục Phong, Tần Linh tươi cười dịu dàng: “Vâng, sư huynh, anh cũng ăn đi.”

Hai người không biết hình ảnh của mình đang ngồi ăn trong nhà hàng nhanh chóng đã bị một máy ảnh quay lại. Đến khi Tần Thụy đang ngồi trong phòng nhận được tấm hình khiến cậu cảm thấy tức giận lẫn phần nộ thì ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo thâm trầm.

Người con gái này luôn biết cách làm cậu giận dữ cùng đau lòng. Vừa rồi còn ân ái với cậu xong thì lại quay sang hẹn hò với một người đàn ông khác. Tần Thụy cảm thấy trái tim đau đến nỗi không thở được. Tay cậu nắm chặt điện thoại đến nỗi lộ rõ gân xanh.

Cậu cố gắng bình ổn lại hơi thở phập phồng, nhắm hai mắt lại. Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dài khiến người ta nghe vô cùng đau xót.

...

Trong một góc hành lang trên phòng học, có một cô gái đang ngồi cúi đầu khóc thút thít.

Mã Hoàng Vũ đang đi ngang qua thì nghe được tiếng khóc nức nở ấy. Cậu vội vàng chạy đến nhìn xem.

Khi nhìn thấy người con gái mà mình thầm mến đang ngồi co ro khóc thì tim cậu như thắt lại. Cậu nhanh chóng cầm lấy gương mặt đầy nước mắt của cô lên nhìn.

“Sao cậu lại khóc?”

Nghe Na đang cảm thấy vô cùng đau khổ vì bị Tần Thụy từ chối thì cảm nhận được một cánh tay rắn chắc đang nâng mặt cô bé lên, đến khi nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của cậu thiếu niên trước mặt cùng giọng nói đầy quan tâm của cậu thì nước mắt cô càng chảy dữ dội hơn.

“Oa...!”

Mã Hoàng Vũ triệt để ngu ngơ luôn rồi. Sao cậu ấy lại khóc dữ dội hơn vậy? Cậu lúng túng lấy tay lau nước mắt trên mặt cô gái nhưng lau mãi vẫn không hết. Giọng cậu bối rối không biết làm sao: “Nín... nín đi, đừng khóc nữa. Na Na, cậu đừng khóc nữa.”

Nghê Na nghe cậu gọi tên mình đầy vẻ thân thiết thì cảm thấy trong lòng xuất hiện cảm giác kì lạ. Trực giác của cô nói cho cô biết người con trai trước mặt này sẽ không tổn thương mình, thế là cô không suy nghĩ gì nhiều, tâm sự với người thiếu niên trước mặt.

“Tớ... tớ thích Tần Thụy. Nhưng cậu ấy không thích tớ!”

Mã Hoàng Vũ cảm thấy tim mình như bị khoét mất một lỗ. Cậu biết cô gái mà mình thích không hề thích mình. Nhưng lúc này, khi nghe chính miệng cô thừa nhận thích người con trai khác thì cậu lại không chấp nhận nổi. Thì ra thiếu nữ mà cậu thầm yêu bấy lâu đã có người trong lòng. Mà người con trai đó lại đẹp trai hơn cậu, thông minh hơn cậu, tài giỏi hơn cậu.

Cậu cố gắng kìm nén cảm giác không cam lòng xuống, vỗ nhẹ vai cô an ủi: “Na... Na Na, cậu đừng buồn, thật ra... thật ra vẫn có nhiều người tốt hơn cậu ta nhiều.”

Nghê Na vừa nghe cậu an ủi, vừa ngồi nức nở một tiếng.

Mã Hoàng Vũ thấy ánh mắt cô hồng hồng, bên tai vang lên tiếng thút thít nhe nhẹ, cảm thấy đau lòng vô cùng. Cậu ngồi suy nghĩ một lát rồi vội nói với người bên cạnh.

“Na...Na, cậu ngồi chờ mình một lát nhé.” Không đợi cô trả lời, cậu vội vã chạy đi.

Nghê Na nhìn bóng lưng người thiếu niên chạy đi xa, cô bé cảm thấy lòng mình càng mình càng thêm trống trải. Cô vùi đầu vào gối, ôm chặt lấy hai chân mình.

Một lát sau, bên tai cô nghe được một tràng tiếng bước chân gấp gáp, cô bé vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thiếu niên đầu đầy mồ hôi đang chạy nhanh tới, trên tay cậu ta còn cầm lon nước ngọt mà mình vẫn thích uống, đáy lòng cô như có gì đó chậm rãi hòa tan. Cô nghe thấy cậu dùng giọng nói trầm trầm mà vô cùng lo lắng nói với mình: “Na Na, mình biết cậu hay uống nước ngọt loại này, cậu mau uống đi, uống vào sẽ không thấy buồn nữa.”

Nghe cậu dùng giọng nói như dụ dỗ con nít ba tuổi này nói chuyện với mình, Nghê Na cảm thấy vô cùng buồn cười, cô bé cười khẽ một tiếng, đưa tay nhận lấy, “Cảm ơn cậu.”

Thấy cậu vẫn đứng im không nhúc nhích, cô bé nâng mắt nhìn lên, thấy cậu dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm mình, mặt cô đỏ ửng, nhẹ giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“...”

“Mã Hoàng Vũ!” Nghê Na cao giọng hô.

“A, hả?” Mã Hoàng Vũ từ trong cơn mê tỉnh lại. Nhìn thấy thiếu nữ trước mặt gương mặt đỏ ửng, ánh mắt cậu hiện lên tia say mê, cậu nhỏ giọng nói: “Na Na, cậu đẹp quá.”

Mặt Nghê Na càng đỏ hơn, cô nhận ra sau khi nói chuyện với cậu, cảm giác buồn phiền trước đó không còn nhiều như trước nữa. Có lẽ, cô bé cũng không thích Tần Thụy nhiều như những gì mình nghĩ.

10. Chương 10

Lúc Tần Linh đang ngồi ở phòng làm việc thì cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Nghê Na vội vàng chạy vào.

“Cô giáo, em mời cô cùng đi xem bóng rổ.” Nghê Na vẻ mặt tươi cười.

“Trận bóng rổ nào?”

“Đương nhiên là trận bóng rổ của lớp chúng ta, có cô giáo ở đó nhất định sẽ càng kịch liệt.” Nghê Na hưng phấn nói.

“Thôi cô không đi đâu... Em cứ đi xem là được rồi...” Cô từ chối, bây giờ thật sự cô chỉ muốn hết tiết rồi trốn về vỏ ốc của mình thôi, cô không muốn đi đâu để rồi phải đối mặt với người thiếu niên kia cả.

“Đừng mà cô giáo... Cô giáo cùng em đi đi, cô giáo có thể làm trọng tài, nhất định sẽ rất công bằng.” Nghê Na nháy mắt khẩn thiết nói.

“Cô thật sự không muốn đi...”

“Đi thôi, cô giáo!” Nhưng không đợi cô nói xong cô bé này đã vội vã lôi cô chạy đi.

Tần Linh lắc lắc đầu, không biết tại sao cô bé lại hưng phấn đến như vậy nữa.

Cứ như vậy cô bị Nghê Na vừa đẩy vừa kéo đến khu vực thể thao của trường, bên cạnh sân thể thao đã không có ít người vây quanh, phần lớn đều là nữ sinh, các cô bé miệng kêu khẩu hiệu, trên mặt phá lệ đều mang theo nét hưng phấn.

“Tần Thụy, cố lên!”

“Mã Hoàng Vũ, cố lên!”

Hai bên thanh âm không ai nhường ai, nghiễm nhiên trở thành hai đội cổ động viên đối lập với nhau.

Khi nghe đến tên cậu thiếu niên, Tần Linh kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sân bóng.

Tần Thụy và Mã Hoàng Vũ cùng mặc đồng phục học sinh màu đen nhưng cảm giác hai người mang đến lại hoàn toàn đối lập. Nếu Tần Thụy trông như một quý công tử, cực kỳ nổi bật như hạc giữa bầy gà thì Mã Hoàng Vũ lại như một chàng trai lưu manh cầm đầu băng nhóm xã hội đen.

Cái cảm giác đối lập này càng khiến cho hai người càng thêm nổi bật. Bọn họ ở trên sân không ngừng chuyển động tranh chấp bóng, đặc biệt là Tần Thụy, mái tóc ngắn mỏng manh tao nhã thường ngày theo các bước di chuyển không ngừng tung bay, ông trời hình như đặc biệt ưu ái cho cậu, cho dù trong thời điểm tóc tai bù xù rối loạn, rơi lung tung trên mặt, mỗi một cái gợn tay nhắc chân đều thu hút tầm mắt của mọi người. Mỗi một thần thái hay động tác đều mỹ hoặc khôn cùng.

Nhưng nếu nói chỉ mỗi Tần Thụy nổi bật không cũng không đúng. Mã Hoàng Vũ tuy không theo hình tượng công tử tao nhã nhưng trên người cậu nhóc lại mang đầy hương vị nam tính. Ánh mắt cậu cương quyết, gương mặt cương khi khác hẳn với vẻ bộp chộp thường ngày. Mồ hôi từng giọt rơi xuống càng khiến gương mặt cậu thêm phần cuồng hút.

Tuy nhiên điều Tần Linh thắc mắc là không phải nói thi đấu với lớp khác sao, thế nào bây giờ lại trở thành Tần Thụy đấu với Mã Hoàng Vũ?

Đột nhiên cô cảm thấy có một ánh mắt lạnh nhạt bắn về phía mình, quay đầu nhìn lại đã thấy Tần Thụy đang nhìn về phía cô. Theo bản năng Tần Linh cảm thấy hơi hoảng hốt. Cô nhớ lại hôm cô và cậu hoan ái trong nhà vệ sinh, cậu cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn thân thể cô, nhìn nơi tư mật của cô, không ngừng cuồng liệt ở trên người cô đòi hỏi.

Mà bây giờ cũng là thân hình trần truồng mỹ như từ truyện tranh bước ra ấy, cũng là tròng mắt đen như hắc bảo thạch kia, cùng với gà má ửng đỏ mồ hôi bị mái tóc vàng ẩm ướt tán loạn che khuất, dù trong tay cậu mang theo bóng cũng không quên nhìn về phía cô.

“Tần Thụy, cố lên!”

“Mã Hoàng Vũ, cố lên!”

Đội cổ động viên vẫn bùng bùng khí thế cổ vũ cho hai bên, cạnh tranh khốc liệt không hề có ý nhường nhịn bên nào.

“Cô giáo, cô ủng hộ ai?” Nghê Na hào hứng kéo kéo tay cô hỏi.

Đôi mắt đen tối, lạnh nhạt kia vẫn chăm chú nhìn cô, làm cho bản thân Tần Linh cứng ngắc, không có cách nào thoát khỏi ánh mắt đó.

“Cô giáo...!”

“A!” Cô giật mình tỉnh giấc.

“Cô giáo ủng hộ Tần Thụy hay Mã Hoàng Vũ?” Nghe Na lại hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn vào trận đấu.

“Cô...” Cô nhìn nhìn diễn biến trong sân, Tần Thụy hình như nghe được nội dung câu chuyện của các cô, con người đen nhìn thẳng về phía cô, trong lòng cô vô duyên vô cớ bắt đầu khẩn trương.

Nghe Na không đợi cô trả lời, cô bé bắt đầu lải nhải: “Thật ra lúc trước em rất thích Tần Thụy, cảm thấy cậu ấy thật đẹp trai và lạnh nhạt, nhưng sau này em chợt nhận ra mình cũng không thích cậu ấy nhiều như bản thân đã nghĩ. Trái lại, lúc này em ủng hộ Hoàng Vũ.” Nói rồi cô bé nhìn chăm chăm thân ảnh đang chuyển động không ngừng của Mã Hoàng Vũ, ánh mắt hiện lên tia ôn nhu.

Vốn dĩ Tần Linh còn đang lo sợ không yên, nhưng khi nghe lời nói của Nghe Na, cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm cô bé.

Thì ra lúc trước cô bé thích Tần Thụy, nhưng lời nói của cô bé có ý gì? Cô bé đã bắt đầu thích Mã Hoàng Vũ sao?

Thật ra không cần cô hỏi lại, khi nhìn thấy gương mặt đỏ ửng thẹn thùng của Nghe Na khi thấy Mã Hoàng Vũ quay lại nháy mắt với cô bé, Tần Linh cũng đã hiểu được.

“Cả lớp đang thi đấu bóng rổ à?”

Bỗng nhiên phía sau vang lên âm thanh nhẹ nhàng.

Tần Linh ngạc nhiên, quay ra sau thì thấy Lục Phong đã đến đây từ lúc nào. Cô cười cười, thân thiết đi đến bên cạnh anh: “Sao anh lại đến đây?”

“Vừa lúc không có tiết dạy, thấy ở đây ồn ào nên anh đến xem thử.” Anh cười cười, đưa tay vuốt nhẹ tóc cô.

“Em cũng vừa mới biết... A...” Ánh mắt cô đột nhiên mở to, nhìn vào sân bóng.

Mã Hoàng Vũ đột ngột đoạt được bóng trong tay Tần Thụy chạy về phía rổ, cô không khỏi giống mọi người trong sân phát ra một tiếng kinh hô, Lục Phong cũng đảo mắt nhìn vào trong sân.

Sau đó lại là một tiếng hét kinh hãi, Mã Hoàng Vũ nhảy lên cao. Đường bóng tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp rơi vào trong rổ, động tác kia liền mạch lưu loát, đẹp vô cùng. Toàn sân trường vang lên tiếng hoan hô.

Ánh mắt Tần Linh cũng không khỏi nhìn về phía Mã Hoàng Vũ, ánh mắt mang theo một tia tán thưởng lặng lẽ toát ra, chỉ đơn giản cô cảm thấy cậu nhóc này thật giỏi mà thôi.

Đúng vậy, đối mặt với một Mã Hoàng Vũ luôn bộp chộp, không thích học lại ham chơi, hay đánh nhau với người khác, cậu cũng có một mặt khác như vậy, không có người nào không phát ra tán thưởng từ tận đáy lòng.

Đơn giản Tần Linh chỉ đến xem hai người bọn họ đấu với nhau như chơi hoạt động bình thường. Cô cũng không còn nhỏ tuổi giống như mấy nữ sinh si mê vương tử, nhưng có người lại không nghĩ vậy.

Ngay cả khi cô chuẩn bị xoay người rời khỏi thì hiện trường lại “Ồ!” lên, lúc này quả bóng thần kỳ đã trở lại tay của Tần Thụy, động tác của cậu rất ưu mỹ, như con tuấn mã, phi nhanh trên đường đua.

Toàn trường lại xôn xao, tất cả mọi người đều biết Mã Hoàng Vũ chơi bóng rổ rất giỏi, cậu chưa ném hỏng bóng lần nào, nhưng không ngờ Tần Thụy cũng có tài đến vậy, hình ảnh vương tử đa tài của cậu càng thêm rộng lớn trong lòng mọi người.

Trong lúc tình cảm quần chúng còn đang kích động, mọi người nhiệt huyết sôi trào.

Quả bóng trong tay Tần Thụy được tung lên, ánh mắt mọi người nóng bỏng nhìn theo hướng bay của quả bóng.

Tần Linh căn bản không thể nào nghĩ tới đường bóng mạnh mẽ, tốc độ nhanh kinh khủng lại bay về hướng cô, ngay lúc cô không hề phòng bị, quả bóng rổ nặng nề đập vào ngực cô.

Thân thể cô bị đụng phải cong gập xuống, sau đó từ trong ngực truyền đến một trận đau đớn. Cô cúi người xuống, không dám lấy tay che ngực, bởi vì bây giờ có ngàn vạn con mắt đang nhìn về phía cô.

Bộ ngực là nơi mềm mại nhất trên thân thể người phụ nữ, sợ nhất chính là bị đánh đau, bộ ngực của cô bây giờ rất đau tựa hồ sắp sưng lên đến nơi. Cô hút khí, đè nén đau đớn, đứng lên.

Quả bóng rổ đã một lần nữa được ai đó ném vào sân bóng, hai người trên sân bóng lại càng kịch liệt đấu đá nhau.

“Tiểu Linh, em không sao chứ?” Lục Phong vội vàng đỡ lấy cô.

Nhìn thấy gương mặt cô trắng bệch, anh đau lòng nói, “Để anh đưa em đến phòng y tế. Em ráng chịu đau chút nhé. Hai cậu nhóc này thật quá đáng, sao có thể ném bóng tùy tiện như vậy.”

Quả thật Tần Linh rất đau, cô nhanh chóng gật đầu, bàn tay nắm chặt lấy tay anh: “Làm phiền anh, sư huynh!”

“Phiền gì chứ!”

Nhưng khi anh vừa định đưa cô đi thì một bóng đen nhanh chóng lao tới kéo cô vào lồng ngực.

Tần Linh chưa kịp phản ứng thì bên tai vang lên tiếng ong ong, bộ ngực lại lần nữa bị đè khiến cô nhanh chóng rên lên đau đớn: “A!”

Bàn tay chàng trai nhanh chóng nắm lấy eo cô: “Để em đưa cô đi!”

Tần Linh muốn đẩy cậu ra nhưng cánh tay chàng trai cứng như sắt thép, căn bản cô không đẩy ra được.

11. Chương 11

Lục Phong đứng bên cạnh nhìn thấy cô bị cậu thiếu niên ôm chặt, anh nhíu mày, lạnh giọng ra lệnh: “Em học sinh này, cô giáo Tần để tôi đưa đi là được rồi.”

Nhưng chàng trai vẫn không để ý đến lời nói của anh, tay vẫn nắm chặt lấy eo cô, ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt đau đớn của cô: “Là em làm cô bị thương, hãy để em đưa cô đi.”

Nhìn sâu vào trong đôi mắt lạnh nhạt ấy, Tần Linh dường như thấy được sự đau lòng cùng kiên quyết. Cô hơi áy náy xoay người ra sau nói với Lục Phong: “Sư huynh, để cậu ấy đưa em đi đi. Không sao đâu. Anh đừng lo lắng.”

Nhìn gương mặt tái nhợt của cô, anh đau lòng, cũng không muốn ép buộc cô thêm. Thế là anh gật nhẹ đầu: “Được rồi. Có gì gọi điện thoại cho anh.”

“Dạ.” Tần Linh gật nhẹ đầu.

Chàng trai không đợi cô lưu luyến nói với anh thêm vài câu đã nhanh chóng vừa ôm vừa kéo cô đi.

Cô chỉ cảm thấy thân thể của mình hình như bay lên, những người chung quanh xẹt qua trước mắt cô, Tần Thụy khí lực thật lớn, cậu kéo cô chạy ào vào phòng khách của ký túc xá.

Sau đó cậu lại kéo cô vào một gian phòng nhỏ, đầu Tần Linh có chút u mê rồi, ngực ả ả đau đớn, hạ thể cũng bởi vì vừa rồi kịch liệt mà bị ma sát đau xót.

Hơi thở nhẹ nhàng của chàng trai truyền vào lỗ tai cô, cô có thể cảm giác được cái bóng cao to của chàng trai đặt ở trên người cô, cái loại cảm giác này làm cô không thể kiềm chế.

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn thấy mình đang đứng trong một gian phòng nhỏ hẹp, ngoại trừ một số dụng cụ vệ sinh cũng chỉ có hai người bọn họ, nơi này là phòng tạp vật của trường học, cậu mang cô tới nơi này làm gì?

Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Gương mặt cậu vẫn tỏ ra lạnh nhạt, vòng cung gò má hoàn mỹ làm cho thiên sứ cũng phải than thở không bằng. tuy nhiên, có thể phát hiện ánh mắt cậu hơi lo lắng nhìn về phía bộ ngực đang phập phồng của cô.

“Tôi xin lỗi. Để cho tôi nhìn một chút.”

Tần Linh ngạc nhiên, cô biết cậu luôn là người lạnh nhạt cường thế. Đây là lần đầu tiên cậu nói xin lỗi với cô.

Thế là trong lúc cô còn đang ngơ ngác chàng trai đã nhanh chóng đặt tay lên vạt áo cô, nhẹ nhàng cởi ra.

Tần Linh nhanh chóng tỉnh táo lại, cô muốn giãy dụa nhưng chàng trai đã ghì lên một ngón tay ý bảo cô chớ lên tiếng. Áo cô bị kéo cao lên đến xương quai xanh, bộ ngực tuyết trắng, đầy ắp hoàn toàn lộ ra, nụ hoa tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, chậm rãi cứng rắn.

Tần Thụy hít một hơi, nguyên bản bộ ngực hoàn mỹ không tỳ vết lúc này có một khối lớn xanh tím ứ ngán.

“Tôi xin lỗi. Đề nghị tại tôi!” Trong đầu cậu lúc này ngay cả khí lực muốn đánh một cái vào mặt mình cũng có. Lúc này nhìn thấy cô thương thức Mã Hoằng Vũ mà không nhìn cậu, khi đó ghen tuông khiến cậu phát điên, không khống chế được lực đạo trong tay mà đã tổn thương cô.

Sao cậu có thể quên nơi này là nơi mềm yếu nhất của phụ nữ chứ?

Cậu dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm bầu ngực tuyết trắng không tì vết kia.

“A...” Tần Linh lui thân thể, nhẹ nhàng kêu đau.

Chàng trai ngẩng đầu, chống lại đôi mắt co đong đầy hơi nước, một tay cậu vẫn cố định trên xương quai xanh, hai khóa bạch nhũ ngạo nghễ đứng thẳng trước mặt cậu.

“Cô ráng chịu một chút. Để tôi bôi thuốc giúp cô.”

“Tôi không sao, buông tôi ra...”

Chàng trai nắm tay cô đặt trên vạt áo, đè lại: “Ngoan, tự mình cầm đi, đừng động đây...”

“Không cần...”

Chàng trai ngẩng đầu, cười nhẹ: “Ngoan nào, tôi không muốn làm tổn thương cô thêm lần nữa...” Lời nói tuy vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nhưng mang theo uy hiếp rõ rệt.

Nghe vậy, hai tay Tần Linh cầm áo mình đặt trên xương quai xanh, đem một mảng cảnh xuân hiện ra trước mắt chàng trai, hai khóa vú trắng nõn, nhũ tiêm cứng rắn, da thịt nhẵn mịn, rãnh giữa bầu ngực mê người như đang muốn hấp dẫn người ta phạm tội, ngon lành mềm mại.

Tần Linh nhẹ nhàng nghiêng đầu qua một bên, nhắm mắt lại, đầu ngón tay co lại tiết lộ cô đang rất khấn trương.

Nhìn cô bộ dáng ngây ngô câu nệ, trong mắt chàng trai lướt qua một tia cười thú vị. Tay cậu trượt vào túi quần, cầm lấy một cái hộp nhỏ, mở ra, dùng ngón tay lấy ra một ít thuốc cao lạnh lạnh nhẹ nhàng bôi lên vùng da ứ xanh tím.

Ngón tay thon dài lạnh lạnh nhẹ nhàng vòng quanh trên làn da mẫn cảm, có một chút đau đớn cùng hơi lạnh chạm vào da thịt của cô. Ngón tay cậu thỉnh thoảng lướt qua nụ hoa của cô, làm như vô ý gầy gầy, lại làm cho nụ hoa cứng rắn đứng thẳng lên, ở trong thân thể cô khơi dậy một mạch nước ngầm.

Không có người nào không bị thân thể xinh đẹp của cô mê hoặc, huống chi là chàng trai đã có quan hệ như vợ chồng với cô, dần dần cậu quên đi mục đích ban đầu.

Tay cậu càng ngày càng tích cực xoa nắn lên bầu ngực của cô, nụ hoa cũng đã bị thuốc cao trong suốt nhuộm lên sáng bóng.

“Ừm...” Khi cậu lại một lần nữa trêu chọc đầu nhũ hoa, có tiếng rên rỉ nhẹ nhàng không tự chủ phát ra. Ngón tay cô run lên, vạt áo trơn tuột rớt xuống.

Chàng trai ngẩng đầu, con ngươi đen lóe sáng, cậu nhẹ nhàng đem vạt áo cô đẩy ra, hai bàn tay to thuận thế ôm trọn hai bầu ngực.

“A...” Thân thể Tần Linh giật mình co rụt lại, bởi vì đột nhiên bị nắm chặt, cũng bởi vì cậu đè ép, bộ ngực bị thương truyền đến một trận đau.

“Xin lỗi, tôi quên mất...” Cậu lập tức buông tay ra, trở tay cầm lấy một bầu vú khác, đỉnh nụ hoa ngang ngạnh đứng thẳng, cậu cúi đầu, đem nó ngậm toàn bộ vào trong miệng.

“Cứng quá...” Cậu than nhẹ, mút, phát ra thanh âm chụt chụt.

“Không nên như vậy...” Tần Linh đẩy cậu, thân thể lại bởi vì cậu đùa bỡn mà động tình, khi thấy cậu dùng sức hút cô cũng cong người đứng dậy, đem bầu vú đưa sâu vào trong miệng cậu.

Cậu mặc kệ cô giãy dụa, ngăn chặn thân thể của cô, nhiệt tình gặm mút nụ hoa ngon lành đang cắn cứng.

Lúc cậu buông cô ra, trên nụ hoa đã dính đầy nước bọt, giống như nụ hoa mùa xuân được tưới tắm trở nên tươi mát, càng tiên diễm mê người.

Cô dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng thở dốc, cậu nhìn chăm chăm cô, hô hấp cũng có chút gấp gáp.

“Còn đau không?”

“Chúng ta đi thôi...” Cô đứng lên.

Cậu ngăn chặn bả vai cô, đem cô một lần nữa đặt lên trên tường. Hô hấp của cậu cũng trở nên dị thường không ổn định.

Bọn họ hai mắt đối diện, một bên là khuôn hoảng, một bên là màu đen dục vọng.

Tay chàng trai vươn xuống phía dưới, vớ vào trong quần cô.

“A, cậu làm gì...”

Tay cậu đã mò thấy một mảnh dính dấp, ẩm ướt xuân ý.

“Ướt như thế, muốn sao...” Cậu cắn lỗ tai của cô, cô run lên dưới thân thể cậu

“Không...”

“Đừng lừa gạt mình, phía dưới chảy nhiều nước như vậy còn nói không muốn.” Cậu có điểm tà ác nói, liền kéo quần cô xuống, quần đã rơi xuống dưới thân, lộ ra hạ thể trắng nõn mảnh khảnh được che chắn bởi chiếc quần lót.

Cô khép chặt hai chân, “Tần Thụy, đừng như vậy...”

“Xin lỗi, tôi không thể dừng lại được.” Trong mắt cậu mang theo ý cười, “Tôi sẽ thật cẩn thận, sẽ không đè lên nơi đó của cô.” Ánh mắt cậu tà ác nhìn lên bầu ngực đã bôi thuốc mỡ của cô.

Cậu nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần lót che chắn nơi hoa viên, hai tay mơn trớn cặp đùi trơn mịn, tay chậm rãi chạm vào gốc đùi, chen đi vào, dùng ngón tay lung tung xoa nắn hoa huyết của cô, đẩy ra hai cánh hoa, ở thủy mật huyết khẩu cao nhẹ, ngón tay nhập vào khiêu khích, nhẹ nhàng cầm rút, từ trong hoa huyết trào ra một lượng lớn mật thủy xối ướt ngón tay cậu.

Vì bị kích thích, thân thể Tần Linh cong lên, đùi rung động, sớm đã tự động vì cậu mà mở rộng cửa. Tần Thụy quỳ gối bên chân cô, ngón tay không ngừng kích thích âm hộ cô, chà xát lên âm hạch.

Tần Linh không chịu nổi cậu gây kích thích, thân thể không ngừng cong lên vặn vẹo, hạ thể gợn nước tràn lan, làm ướt cả bàn tay Tần Thụy, thủy dịch rơi xuống, huyết khẩu sưng đỏ không ngừng co quắp.

Tần Thụy đem thân thể cô xoay lại, đưa lưng về phía cậu, để cho tay cô chống trên tường, cậu dùng lực đẩy ra cánh móng trắng nõn, âm hộ ướt đầm thủy dịch hiện lên trước mắt, huyết khẩu dần dần lộ ra, từng chút từng chút co rút nhảy lên.

Cánh hoa màu đỏ hồng lật ra, lộ ra thịt hồng non mịn bên trong. Một dòng mật nước trong suốt men theo cái miệng nhỏ đang đóng mở trào ra ngoài, ngón cái Tần Thụy dờ về phía mật huyết, ngón tay lập tức bị thịt mềm hút chặt, toàn bộ ngón tay đều bị mật nước bao phủ. Cậu hướng bên trong đè chặt ngón tay, đem một túi dâm thủy bài trừ ra ngoài, theo ngón tay thon dài của cậu chảy xuống làm ướt đầm cả bàn tay, khi trên da thịt cậu dính đầy thủy dịch ái muội. Một bàn tay đè xuống mật huyết của cô, một cái tay khác dờ xuống phía dưới của mình.

Cậu đem ma thú dưới thân mình thả ra ngoài, dùng sức đẩy ra cánh hoa của cô, động thân một cái thật mạnh đem dục vọng căng cứng của mình cắm sâu vào. Hoa kính chặt trát bị cậu thô to chống mở, hoàn toàn bị cậu nhồi đầy, tiếp hợp không một khe hở, cự vật dường như hoàn toàn khảm chặt vào nơi tư mật của cô.

“A!” Thân thể Tần Linh bị đung, đẩy mạnh về phía trước, hai đầu gối bị bắt ngờ ngã quỵ trên mặt đất, thế nhưng cái móng nhỏ lại bị Tần Thụy nắm thật chặt, cậu cuồng nhiệt đánh vào cô, dục vọng thô lớn ở trong huyết khẩu nhỏ hẹp ra ra vào vào.

12. Chương 12

“Ừm...” Cô cắn môi thừa nhận cậu cuồng tứ giữ lấy mình, mỗi một lần bị cậu hoàn toàn tiến vào đều làm cho cô cảm thấy bị xé mở đau đớn, cô không dám kêu, chỉ có thể liều mạng kiềm chế, nhưng mà âm thanh than nhẹ vẫn theo miệng cô tiếp tục phát ra.

“Phốc! Phốc!” Tiếng nước cùng âm thanh thân thể va chạm, ở nơi cửa huyết nho nhỏ đang cất chứa cự vật thô to nóng bỏng không ngừng phát ra, phả ra một khúc nhạc dâm mỹ.

Hoa huyết đã lâu chưa được cậu cuồng cắm, nay khi được cự long thô to của cậu luật động hoa kính trào ra chất lỏng ẩm ướt cần chặt lấy cự vật, kìm lại nơi thô to của cậu, thịt vách tường mềm mại thủy mật cùng dương vật thô to theo từng động tác cậu luật động càng lúc càng nhanh ma sát giao cấu, khoái cảm ầm ầm kéo tới.

Cậu rút ra cự long trắng kiện đang chôn sâu trong cơ thể cô, nắm lấy đỉnh nhẹ run rẩy, đem lửa nóng dung nham phun lên miệng thịt đang không ngừng co rút. Miệng âm hộ mềm mại tiên diễm tức khắc bị tinh dịch màu trắng xối ướt, trên cánh hoa, thịt huyết khẩu, từng chút từng chút nhỏ xuống rơi trên mặt đất.

Toàn bộ thân thể Tần Linh xụi lơ trên mặt đất, toàn thân mềm nhũn không còn một chút khí lực.

Tần Thụy ôm cô lên, giúp cô kéo quần lên, chính khóa quần cậu lại không có kéo, cự long thô lớn vẫn đứng thẳng như cũ thành linh ở giữa hai chân, lắc lư theo động tác của cậu. Cậu cẩn thận giúp cô kéo sửa lại y phục, mặc áo vào cho cô, ngón tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang thất thần.

Tần Linh tựa ở trước ngực cậu, hoàn toàn mặc cho cậu loay hoay. Cứng rắn của cậu chặt chẽ đặt sát trên thân thể cô.

“Nơi đó còn đau không?”

Cô chậm rãi lắc lắc đầu, đem thân thể dán chặt vào tường hơn.

“Mệt mỏi? Mới một lần thôi mà!” Cậu nắm lấy cằm cô, đôi mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào đôi mắt vẫn đang thất thần, cúi đầu hôn lên đôi môi tỉnh mịn.

Tần Linh nhắm hai mắt tiếp nhận nụ hôn của cậu, nụ hôn của cậu tựa như cơn mưa tươi mát rơi trên đôi môi cô, nhẵn nhụi ôn nhu, giống như cơn mưa nhỏ theo cơn gió nhẹ bay qua.

Nhưng thần trí của Tần Linh vốn đang mệt mỏi nên cô không hề cảm nhận được sự dịu dàng từ người thiếu niên này,

Tần Linh hơi đẩy nhẹ cậu ra, cố gắng đứng vững, hiện giờ cơ thể cô thật khó chịu. Trước ngực từng đợt co quắp đau đớn, dưới hạ thân dính ngứa, làm cô cảm giác mình thật dơ bẩn. Dấu vết vừa hoan ái cùng với tinh dịch của chàng trai ấy tất cả đều phun ở hạ thể cô, cô muốn nhanh chóng về nhà để tắm rửa thật sạch sẽ.

“Tôi muốn đi về.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Tôi đưa cô về.” cậu bình tĩnh nói.

“Không cần đâu!” Tần Linh vội vàng từ chối.

Chàng trai nhanh chóng nắm lấy bả vai cô, bắt cô nhìn thẳng chính mình, “Cô giáo, tôi có thể tạm thời chấp nhận việc cô chưa thích tôi. Nhưng tôi không thể chấp nhận được việc cô luôn từ chối không muốn tiếp xúc với tôi.”

Nhìn đôi mắt lạnh nhạt nhưng đầy sự kiên định của cậu, cô cảm thấy không những thân thể mình đau mà đầu cô cũng bắt đầu ong ong.

Cô lưỡng lự một chút, cuối cùng đành gật đầu đồng ý để cậu đưa cô về.

...

Đã nhiều ngày Tần Linh né tránh Tần Thụy, kể từ hôm cô bị thương ở ngực. Nhiều lúc có tiết dạy trong lớp, ánh mắt cậu nhìn cô chằm chằm nhưng cô vẫn nhanh chóng ngoảnh mặt đi, xem như không thấy.

Đang đi trên hành lang dài, nhìn thấy một bóng người hiện lên trước mắt cô, cô vô thức dừng lại bước chân, ngẩng đầu.

Trong hành lang một cậu bé có thân người cao lớn trắng kiêu đang đưa lưng về phía cô, khom lưng, dùng tay che nửa gương mặt, men theo vách tường tiến về phía trước.

Mã Hoàng Vũ!

Nhìn thấy thân người cao của cậu bé hai mắt trốn tránh, khom người đi về phía trước bộ dáng rụt rè e sợ bị cô nhìn thấy, trong lòng cô không khỏi buồn cười.

“Mã Hoàng Vũ!” Chỉ sợ là cậu bé này lại đi gây họa rồi!

Cậu vẫn tiến về phía trước, tăng nhanh tốc độ.

“Mã Hoàng Vũ, em đứng lại cho cô!” Cô tiến lên vỗ vai cậu.

Nam sinh đứng lên, dùng tay che mặt, xuyên qua kẽ tay nhìn cô.

“Mã Hoàng Vũ, không cần giả bộ, cô đã nhìn ra.” Thanh âm của cô tràn đầy uy nghiêm.

“Cô giáo... Cô giáo Tần!” Mã Hoàng Vũ gãi gãi đầu, xông tới trước mặt cô cười hì hì, rồi lập tức nhe răng, nhếch miệng.

Tần Linh ngây ngẩn cả người, bởi vì trên mặt Mã Hoàng Vũ dường như mở tiệm tạp hóa, một khối xanh một khối tím. Bình thường, đều là cậu ta đem người khác đánh thành như vậy, cô luôn luôn giúp cậu ta giải quyết hậu quả, mà bây giờ, là ai ở R.Y này có thể làm cho người vẫn làm mưa làm gió như Mã Hoàng Vũ bị đánh thành như vậy?

“Đây là có chuyện gì?” Cô bính bính mắt của cậu.

“A...” Mã Hoàng Vũ bị đau kêu lên.

“Cô giáo không thể đối với em ôn nhu một chút sao?” Cậu bụm mặt lầm bầm.

“Mặt của em làm sao vậy? Em lại đánh nhau đúng hay không? Em không phải đã nói sẽ sửa đổi sao, lần trước em đã cam đoan qua nếu như tái phạm em sẽ bị xử lý như thế nào còn nhớ hay không?”

“Sẽ... sẽ đánh vào miệng một nghìn cái, còn có... Cô giáo sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho ba em để cho ba xử lý em...”

“Còn nhớ rất rõ ràng a.” Tần Linh gật đầu. “Thế nhưng bây giờ vì sao lại tái phạm?”

“Không phải... em không có đánh ai.” Mã Hoàng Vũ rất nhanh nói, “Là em... nhìn thấy một nữ sinh đặc biệt xinh đẹp, mắt nhìn thẳng, không cần thận đụng vào cây, hơn nữa còn cái cây thô nhất trường học...”

Tần Linh tức giận vô cùng mà cười.

Mã Hoàng Vũ thấy cô cười, cũng ôm lấy đầu cười rộ lên.

“Còn dám cười!”

Mã Hoàng Vũ lập tức thu lại tươi cười, đứng thẳng người.

“Lại nói dối, em mỗi lần nói dối mắt sẽ không dám nhìn thẳng cô.”

“Em không có...” Thanh âm càng ngày càng thấp.

Tần Linh lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm trong danh bạ điện thoại.

“Cô bây giờ sẽ gọi điện thoại cho ba của em...”

“Cô giáo.” Mã Hoàng Vũ tiến lên nắm lấy tay cô, “Đừng gọi điện thoại tìm ba em, ba sẽ đánh chết em, thực sự em nói, cái gì cũng đều nói.”

Tần Linh dừng tay, kỳ thực cô cũng chỉ là muốn hù dọa cậu, chiều này quả nhiên dùng rất được.

“Cô giáo, em muốn trở về phòng học rồi nói.”

“Được rồi.”

Vừa đẩy cửa phòng học ra, cô liền bắt gặp Tần Thụy đang cầm túi xách từ chỗ ngồi bước ra, cậu thấy cô bước vào thì đứng lại nhìn cô chằm chằm, thân thể Tần Linh liền trở nên cứng ngắc, cô có cảm giác muốn bỏ chạy.

Cô hít sâu một cái, rồi nói với cậu: “Lớp trưởng, em khoan hãy về đã.”

Tần Thụy nghe cô nói vậy thì vẫn không dừng lại, đi đến chỗ cô, Tần Linh cảm giác tim mình đập thình thịch, cô sợ cậu sẽ làm ra hành động gì quá đáng, thế nhưng cậu chỉ lạnh nhạt đứng trước mặt cô, sau đó lại chuyển sang nhìn gương mặt đang bị thương của Mã Hoàng Vũ, tư thái kia giống như vương tử ngạo nghễ nhìn xuống con dân của mình.

Tần Linh nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt Mã Hoàng Vũ có chút né tránh không dám nhìn thẳng, trong lòng đột nhiên có cảm giác kỳ quái.

”Mã Hoàng Vũ, hiện tại tất cả mọi người đều ở đây, nói đi, rốt cuộc là em lại cùng ai đánh nhau? Cô nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt Mã Hoàng Vũ nhanh chóng liếc qua nhìn Nghê Na đang lo lắng nhìn Tần Thụy, ánh mắt của cậu ta bỗng nhiên tối lại, hai tay nắm chặt, đầu hơi cúi xuống.

Trong phòng truyền đến tiếng học sinh xôn xao bàn luận, bọn họ nhỏ giọng nghị luận không biết kẻ nào dám đem “đại ca” số một trường R.Y - Mã Hoàng Vũ đánh thành bộ dạng thảm hại như vậy, có vài người còn lên lút nhìn Mã Hoàng Vũ, trong lòng thầm than Mã Hoàng Vũ cũng có ngày bị đánh thành như vậy, ông trời quả nhiên rất công bằng a.

Bọn họ nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, rốt cuộc người kia là thần thánh phương nào.

“Mã Hoàng Vũ!” Tần Linh lại lần nữa thúc giục.

“Cô giáo!” Mã Hoàng Vũ đột nhiên ngắt đầu, “Lần này không phải em tìm người ta đánh nhau mà là người ta tìm em để đánh.”

Bạn học cả lớp đều ô lên một mảnh, không tin vào lỗi tai của mình, ai lại rảnh rỗi không có việc gì làm, dám đi trên chóc con trai đại ca xã hội đen vậy chứ, trừ phi kẻ đó đầu óc có vấn đề.

“Người kia là ai?” Tần Linh theo cậu ta hỏi.

“Là...” Mã Hoàng Vũ nhìn Nghê Na một cái, thấy cô bé đang lo lắng nhìn cậu rồi, cậu cắn răng một cái, ngón tay chỉ về phía người kẻ bên cô: “Hắn!”

Trong phòng học nhất thời yên tĩnh, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về chàng trai đang đứng dựa vào cửa.

Tần Linh cũng sửng sốt, không tự chủ được nhìn về phía cửa.

Tần Thụy mang theo túi sách vẫn đứng ở đó, trên người mặc đồng phục học sinh màu đen, trang phục bình thường hoàn toàn không thể che lấp được phong thái tuấn mỹ phóng đảng của cậu, cậu đứng ở đằng kia, thần nhiên tiếp nhận ánh mắt của mọi người.

13. Chương 13

Trong lòng Tần Linh loạn từng phèo, cô dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía chàng trai vẫn như trước đứng sừng sững như cây dương, nắm chặt bàn tay.

“Mã Hoàng Vũ, em vừa nói ai, ai đánh em thành như vậy?” Cô muốn xác nhận lại một lần nữa, trong thanh âm có chút không bình tĩnh.

“Tần Thụy.” Mã Hoàng Vũ nói chắc như đinh đóng cột.

Nghê Na dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tần Thụy, lại nhìn sang Mã Hoàng Vũ, cô bé mấp máy môi, cuối cùng im lặng cúi mặt xuống. Cô nhìn thấy bàn tay Mã Hoàng Vũ đang nắm chặt, vết thương vốn dĩ đã nứt ra lại càng chảy máu nhiều hơn.

Tim cô bé đập thình thịch một cái, vội vàng tranh thủ lúc mọi người không chú ý chạy ra ngoài lớp.

Mã Hoàng Vũ nhìn thấy Nghê Na chạy ra khỏi lớp, ánh mắt cậu lóe lên một cái, mím môi không nói gì.

Lại nhìn sang phía của Tần Linh, lúc này cô nhìn Tần Thụy, chậm rãi hỏi: “Là em đánh em ấy sao?”

Chàng trai mân môi thành một đường cong, ánh mắt nặng nề nhìn cô, thật lâu sau, môi của cậu khẽ động: “Đúng.”

Đầu Tần Linh cảm thấy hơi đau đau, bên tai là âm thanh các học sinh kinh ngạc xôn xao, cô hít một hơi thật sâu, tự nói với mình nhất định phải trấn định, nếu không sẽ không thể nào quản được đám học sinh làm loạn.

“Vì sao, vì sao đánh cậu ấy?” Thanh âm của cô trầm xuống.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên một người, mà người này từ đầu đến giờ vẫn giữ nguyên vẻ đăm đăm, như gió nhẹ lướt trên mặt hồ, xinh đẹp tựa như làn mây nhẹ vờn cung trăng.

Ánh mắt của cậu vẫn chỉ dừng lại ở trên mặt của cô, một khắc cũng chưa từng rời đi, môi mím chặt lại mang theo sự bướng bỉnh cuồng ngạo, hai mắt đột nhiên trở nên ủ dột, tối tăm.

“Bởi vì tôi muốn.” Cậu nói, giọng điệu vẫn vẫn đăm đăm phong khinh.

Cả lớp lại “Ồ!” lên.

Ngực Tần Linh cứng lại, cô cảm giác có một cỗ khí nóng xông thẳng lên đầu, đôi mắt đôi con người đen lạnh lùng kia, đối mặt cả lớp đang xôn xao, tất cả tôn nghiêm của cô giống như chiếc lông chim vỡ vụn rơi

trên mặt đất, mặc kệ giữa bọn họ phát sinh chuyện gì, nhưng cậu làm lớp trưởng, ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy, tại sao có thể nói chuyện với cô như vậy?

“Đi ra ngoài.” Tần Linh trên mặt không có một tia biểu tình nói.

Tần Thụy nhìn cô một hồi, xoay người đi ra ngoài.

Tần Linh hít một hơi thật dài, cũng đi ra ngoài.

Trong hành lang dài, đã có tốp năm tốp ba học sinh tan học, bọn họ đi ngang qua, thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn nhìn chàng trai đang dựa lưng trên tường. Có mấy nữ sinh còn dừng bước lại, quyến luyến không chịu rời đi.

Có vài người vừa đi vừa nhỏ giọng nói thầm, có thể thấy được bọn họ điều biết Tần Thụy.

Chàng trai nghiêng người dựa vào vách tường lạnh băng, hai mắt nhìn chăm chăm cô, hàng lông mi dài cong vút, gò má trắng hồng tựa như thiên sứ được điêu khắc, bờ môi của cậu nhẹ mơn ra thành một độ cong bướng bỉnh, cho dù là bị phạt đứng, tư thế của cậu vẫn như trước thản nhiên mê người.

Tần Linh đi tới, đứng trước mặt cậu.

Thân hình cậu cao to làm nổi bật dáng người nhỏ bé của cô, cậu vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, vờ như không biết cô đang tới gần.

“Vì sao lại đánh Mã Hoảng Vũ?”

Cô đè nén sự tức giận trong lòng xuống, thấp giọng hỏi, đối mặt với cậu, trong lòng cô phức tạp khó có thể nói nên lời, kỳ thực nếu có cơ hội, cô chỉ muốn chạy trốn khỏi cậu, bởi vì cậu cường thế làm cho cô cảm thấy hoảng sợ không thể kiểm chế. Thế nhưng, trên người cô mang thân phận cô giáo, cô còn là cô giáo của cậu, cho nên cô nhất định phải theo nguyên tắc đi xử lý vấn đề nảy sinh.

Cô sợ cậu, hận cậu, nhưng cô lại có một tia tình cảm không rõ ràng với cậu. Nghe cô nói vậy, ánh mắt chàng trai hiện lên tia hung dữ, trong mắt của cậu toát ra tia sáng quật cường.

“Cô giáo còn muốn nghe một lần nữa sao, bởi vì tôi thích đánh hấn, tôi muốn đánh hấn.”

Tần Linh nhíu mày, “Cậu không biết là cậu phải chịu trách nhiệm với những lời mình nói sao?”

Chàng trai cười lạnh, “Tôi đánh hấn làm cô đau lòng à?”

“Tần Thụy!” Tần Linh gầm lên.

Chàng trai chuyển đi ánh mắt, tựa ở trên tường, không nhìn cô nữa.

Cửa phòng học, các học sinh đều ló đầu ra xem, tình huống bên ngoài đều làm cho bọn họ ngừng lại hô hấp, không biết tình hình phát triển theo hướng nào.

Trong phòng học, Mã Hoảng Vũ bị một đám nam sinh vây quanh.

“Này, muốn chết à, đừng đụng vào mặt tao.” Mã Hoảng Vũ âm thanh ồm ồm bá đạo la lên.

“Vâng, lão đại, em chỉ là muốn nhìn một chút thương thế của lão đại...”

“Lão đại, sao lại nói tên họ Tần đánh mình a?” Bọn họ thay Mã Hoảng Vũ bóp chân, bóp vai, ân cần phục vụ, một người trong đó nhỏ giọng hỏi cậu ta.

“Ai nói tao nói xạo, lời tao nói là sự thật.” Mã Hoảng Vũ chân khoác lên bàn học, sau khi nói lời này, ánh mắt cậu ta liếc qua tia không được tự nhiên.

“Vâng, là sự thật, vậy chúng ta đi tìm hấn trả thù.”

“Đúng rồi, lão đại trước đây không phải nói không nên trêu vào tên họ Tần sao, còn nói trêu vào sẽ không có kết cục gì tốt.”

“Đúng là tao đã có nói qua, nhưng mà hấn đụng đến điểm mấu chốt của tao, tao không thể không làm như vậy.”

“Dạ dạ, nhưng mà... không ngờ tiểu tử họ Tần lại lợi hại như vậy, chúng ta nhiều người như vậy đều đánh không lại, còn để cho hắn đem lão đại đánh thành như vậy, bây giờ nhìn cặp mắt kia của hắn đã thấy toàn thân phát run...”

“Mày...” Mã Hoàng Vũ tức giận đến nhe răng trợn mắt.

Nghê Na đang cầm hộp y tế chạy đến chỗ Mã Hoàng Vũ, nghe hắn nói vậy, cô bé giật mình sửng sốt.

Chạm vào điểm mấu chốt của cậu ấy?

Cô chợt nhớ tới ngày hôm qua mình nói chuyện với cậu ta, sẽ không phải là...

Cô bé lắc lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ kì quái này, sẽ không đâu, mặc dù cô nhìn ra được Mã Hoàng Vũ có chút thích mình, nhưng mà không cần vì thế mà đi đánh nhau với Tần Thụy chứ?

Mã Hoàng Vũ cảm nhận được tiếng bước chân gấp ngừng sau lưng mình, cậu quay lưng lại, nhìn thấy Nghê Na đang cầm hộp y tế gấp ngừng nhìn mình. Mặt cậu hơi đỏ lên, lắp ba lắp bắp hỏi: “Na... Na Na, cậu... cậu làm gì vậy?”

Nghê Na hơi mất tự nhiên, cô bé nhỏ nhẹ nói: “Tớ thấy cậu bị thương nên đi lấy thuốc đến cho cậu.”

Bên tai vang lên tiếng huýt sáo trêu ghẹo, đám đồng bọn của Mã Hoàng Vũ thấy nữ thần trong lòng lão đại quan tâm lão đại như vậy, tất cả đều tươi cười trêu chọc: “Ày da, cuối cùng nữ thần của lão đại cũng quan tâm đến lão đại rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, xem ra lão đại bị thương không uống a.”

Mặt Nghê Na càng đỏ hơn, cô bé lúng túng bôi thuốc lên mặt Mã Hoàng Vũ, mà cậu ta cho dù cảm thấy rất đau nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Ngoài phòng học.

“Tần Thụy. Cậu đứng thẳng lên cho tôi, không được dựa vào tường. Tôi bảo cậu đứng ở đây chịu phạt, không phải là cho cậu ra ban công tắm nắng đâu.” Hai tay Tần Linh khoanh trước ngực, tức giận kêu lên.

Tần Thụy miễn cưỡng nhìn cô một cái, sự tức giận của cô căn bản chẳng ảnh hưởng gì tới cậu, cậu đứng thẳng người lên vách tường, trên mặt vẫn là biểu tình cuồng ngạo không thể kiềm chế, sau khi đứng thẳng thân hình cậu lại càng cao to hơn trước.

“Em vẫn không chịu nói thật sao?”

“Cô giáo không cần phí lời nữa, chính là tôi đánh cậu, hơn nữa không có bất kì lý do gì, tôi muốn đánh liền đánh thôi,” Trong ánh mắt Tần Thụy cất giấu đầy vẻ khiêu khích.

“Được.” Tần Linh gật đầu, “Vậy cậu đứng ở chỗ này hảo hảo xem xét lại mình đi, lúc nào nghĩ rõ ràng thì về nhà, còn có chức vị lớp trưởng cũng không thích hợp với cậu, từ giờ trở đi cậu đã không còn là lớp trưởng của lớp chúng ta nữa, tôi sẽ chọn người khác làm lớp trưởng.”

Tần Thụy mím môi nhìn cô, ánh mắt của cậu trong nháy mắt lướt qua một tia đau đớn, nhưng rất nhanh liền biến mất, trở lại thành sa mạc đậm đặc.

Tần Linh nhìn thấy sự đau đớn trong ánh mắt của cậu, nháy mắt cô sửng sốt, cảm thấy lòng mình hơi khó chịu. Cô nhún nhẹ mày, cố gắng xua đuổi cảm giác không tốt này ra khỏi lòng, xoay mặt bước vào phòng.

Nhìn thấy Nghê Na đang dịu dàng bôi thuốc cho cậu nhóc Mã Hoàng Vũ, Tần Linh hơi mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Bạn học Mã Hoàng Vũ, em có muốn đi bệnh viện không?”

Mã Hoàng Vũ đang hưởng thụ sự chăm sóc ôn nhu của nữ thần, nghe vậy vội xua tay: “Không cần đâu cô giáo, em thật sự không có việc gì mà. Ai da!”

Bỗng nhiên trên mặt bỗng nhiên bị đau một cái, cậu ngược sang nhìn Nghê Na, thấy ánh mắt cô đầy vẻ lo lắng nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đáng đời.”

Tần Linh cười khế, nhìn tình cảnh của hai người, cô biết Mã Hoàng Vũ luôn thích Nghê Na, nhưng lúc trước cô bé vẫn luôn lạnh nhạt với cậu, bây giờ nhìn lại, có lẽ không giống trước nữa rồi. Cô hi vọng, bọn chúng vẫn sẽ

mãi giữ được sự trong sáng này, hoặc đến khi về già, nhớ lại thời niên thiếu quá khứ cũng sẽ mỉm cười vui vẻ.

14. Chương 14

Ngoài cửa, chàng trai bị phạt đứng quay đầu nhìn Tần Linh.

Thấy cô tươi cười quan tâm quan tâm Mã Hoàng Vũ như vậy, giống như một nữ thân mùa xuân ôn nhu muốn hòa tan mọi thứ. Cậu đột nhiên nghĩ nam sinh bị thương kia nếu như là cậu... Tay cậu nắm thật chặt, dán chặt lưng vào bức tường lạnh lẽo, ánh mắt vốn đang khát vọng, lại bị vẻ lạnh nhạt cùng lo lắng dập tắt, ánh mắt của cậu lạnh lùng, trong ngực như bị bỏ vào một tảng băng, lạnh lẽo đau nhói.

Tại sao cô không quan tâm đến cậu chứ?

Dời ánh mắt, đầu của cậu đánh mạnh vào bức tường lạnh, mỗi lần va chạm lên lại có tiếng bụp bụp vang lên, thể nhưng gò má tái nhợt của chàng trai ấy lại không hề có một tia thống khổ, cậu nhắm hai mắt, trên mặt không còn biểu tình gì.

Từng tốp, từng tốp học sinh trong lớp lần lượt rời đi, trên hành lang dài dần dần trở nên trống vắng. Chỉ có chàng trai anh tuấn giống như vương tử từ truyện tranh bước ra vẫn còn đứng đó, lưng tựa lên bức tường lạnh lẽo, khuôn mặt như tượng cẩm thạch không một chút biểu cảm.

Cậu vẫn nhắm chặt hai mắt, cho dù như vậy khuôn mặt cậu vẫn cực hạn mỹ hoặc, toàn bộ thân thể cậu như đang chìm dần trong bóng tối, nhưng vẫn giữ vững biểu tình lãnh ngạo, thanh cao.

Tần Linh từ phòng làm việc bước ra, cô muốn đi đến bãi đỗ xe nhưng trong lòng lúc này lại hiện lên ánh mắt đau đớn của Tần Thụy. Bước chân cô dừng lại, khe thở dài.

Cô cũng không biết bây giờ mình đang làm cái gì nữa? Nói với lòng là không cần quan tâm đến cậu nhưng cô lại không làm được, thỉnh thoảng trong đầu vẫn xuất hiện khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt đó.

Suy nghĩ một hồi, Tần Linh quay người lại, chạy về lớp học.

Đứng trước hành lang chừng 10 bước, Tần Linh cảm thấy tim mình như thắt lại. Ánh mặt trời chiều dần tàn chiếu nhẹ lên gương mặt chàng trai, tuy cậu vẫn đứng im không nói gì nhưng cảm giác cô đơn tuyệt vọng vẫn không thể làm người ta bỏ qua.

Nghe tiếng bước chân đang tới gần, Tần Thụy vẫn không mở mắt. Đến khi nghe được tiếng gọi nhẹ nhàng thì ánh mắt cậu mở choàng ra.

“Tần Thụy!”

Tần Linh không hiểu cảm giác đang tồn tại trong lòng mình lúc này là cái gì nữa. Nhưng cô biết một điều là cô không hề muốn nhìn thấy cậu đau khổ tuyệt vọng giống như bây giờ. Nhìn ánh mắt sáng rõ của người thiếu niên, những câu tuyệt tình trách mắng muốn nói với cậu bỗng tan biến trong miệng cô.

“Sao cậu còn chưa về?”

“Cô quan tâm tôi sao?” Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm cô, không buông tha một biểu tình nào trên mặt cô.

“Cậu về đi, trễ rồi.”

“Cô quan tâm tôi sao?” Cậu vẫn không hề trả lời câu hỏi của cô.

“Tần Thụy.” Giọng Tần Linh hơi cao, “Cậu có nghe tôi nói không?”

“VẬY CÔ HÃY TRẢ LỜI TÔI.”

“Tần Thụy, cậu về nhà đi.” Tần Linh quay mặt đi, không muốn đối mặt với cậu.

Tần Thụy không để ý đến lời cô nói, đi đến trước mặt cô nhanh chóng kéo cô đẩy mạnh vào tường.

“Tần...” Tần Linh chưa kịp lên tiếng thì một chiếc lưới ấm nóng nhanh chóng chạy vào miệng cô. Nụ hôn như cướp đoạt, như giận hờn khiến cô không thở nổi. Tần Linh giãy dụa không ngừng nhưng cô không thể nào chống lại sức lực mạnh mẽ của người thiếu niên.

Đến khi Tần Linh cảm thấy mình sắp tắt thở thì chàng trai ấy mới buông cô ra.

Vừa mới thoát khỏi sức lực đè ép trên người, Tần Linh không kịp suy nghĩ nhiều, cô vươn tay ra, “Chát!”

Chàng trai không kịp đề phòng, gương mặt vì cái tát mạnh của cô mà lệch sang một bên.

Ánh mắt của cậu bỗng trở nên lạnh lẽo tiêu điều, “Sao? Cô giáo muốn thủ tiết vì người đàn ông khác à? Hay cô đã quên người đàn ông nằm trên người cô là ai?”

Tần Linh muốn vươn tay đánh cậu nữa nhưng đã bị một cánh tay cứng rắn bắt lấy. “Cậu...”

“Thế nào? Cô giáo không phản bác được sao?”

“Tần Thụy, cho dù chúng ta xảy ra quan hệ gì đi nữa thì tôi vẫn luôn xem cậu như là học trò mà thôi. Tôi chỉ là cô giáo của cậu, nếu cậu còn như vậy nữa thì tôi nghĩ tốt nhất chúng ta không nên gặp nhau.” Nói xong, cô đẩy mạnh cậu ra, xoay người bỏ đi.

Tần Thụy cũng biết mình hơi quá đáng, nhưng cậu không thể kìm lòng được khi mà trong lòng cô không có cậu. Cô luôn ôn nhu dịu dàng quan tâm đến mọi người nhưng chỉ với cô, cô lại lạnh nhạt không thêm đến xỉa đến.

Cậu vươn tay muốn kéo cô lại nhưng lại dừng giữa không trung.

Cô ấy sẽ nghe lời cậu nói sao?

Tần Thụy nở nụ cười thê lương.

...

Trên tầng cao nhất đầy xa hoa. Bốn phía đều là cửa kính sát đất. Dù nhìn ở góc độ nào cũng có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố. Một người đàn ông vịn tay vào bệ cửa sổ, nhìn ra ngoài. Qua bóng lưng có thể thấy ông là một người đàn ông tôn quý ưu nhã.

Cửa khe khẽ mở ra, thư ký Simon đi vào.

“Chủ tịch.” Anh ta khẽ gọi.

Trong phòng yên tĩnh rất lâu. Hơn nửa ngày, người đàn ông mới mở miệng, giọng ông thuần hậu từ tính.

“Gần đây thiếu gia thế nào?”

“Gần đây cậu ấy vẫn bình thường. Bây giờ thiếu gia đã chuyển đến trường R.Y. Dương quản gia vẫn luôn chăm sóc cho cậu ấy.”

“R.Y?”

“Chủ tịch không nhớ à? R.Y là trường mà phu nhân đã đầu tư vào khi còn ở Thượng Hải.”

Khi cậu ta nhắc tới, ông mới nhớ ra, “Sao lại chuyển đến đó?”

“Thiếu gia nói là muốn biết được môi trường học tập ở Thượng Hải có khác gì với nước ngoài không nên cậu ấy mới chuyển đến đó.”

“Vậy sao?” Người đàn ông xoay người lại, trong đôi mắt đen là sự lạnh nhạt trầm tĩnh. Ông rất đẹp, có phong vị thành thực, khoảng hơn ba mươi tuổi. Đôi môi mỏng quyến rũ, đôi mắt hẹp dài làm ông thoát nhìn có vẻ bạc tình. Đó cũng chính là điểm tạo nên sức quyến rũ của ông.

Người con trai của ông từ nhỏ đã không thích tiếp xúc với mọi người, bao gồm cả cha mẹ của nó. Bây giờ lại nói muốn chuyển đến trường R.Y để tìm hiểu môi trường học tập? Có nói gì ông cũng không tin.

“Simon, tốc độ làm việc của cậu khiến tôi hơi thất vọng đấy.” Tuy giọng ông vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nhưng vẫn nghe được sự tàn nhẫn trong đó.

Simon nghe ông nói vậy, sắc mặt hơi trắng bệch. Anh ta nhanh chóng cúi người xuống, giọng run run: “Xin lỗi chủ tịch. Tôi sẽ tìm hiểu kỹ nguyên nhân.”

“Tôi cho cậu 1 ngày. Đi ra ngoài đi.”

“Vâng ạ.”

Simon vừa bước ra ngoài thì tiếng cửa mở lại vang lên.

“Chủ tịch, tổng giám đốc chi nhánh bên Mỹ - tiên sinh Smith gọi điện để bàn về thủ tục khai thác ”Hoa viên Bali“.”

“Ừm.” người đàn ông gật nhẹ đầu. Ông ngồi trước máy vi tính, ấn một cái nút, trên màn ảnh lập tức xuất hiện hình ảnh công ty bên Mỹ.

Đi ra khỏi phòng chủ tịch mà tim Simon vẫn còn đập thình thịch. Lần này anh ta thật sự quá sơ suất, cứ nghĩ thiếu gia chỉ tùy ý muốn chuyển đến trường R.Y. nhưng anh ta đã quên cậu ấy là con trai của chủ tịch, tất nhiên làm mọi việc sẽ không thể không có nguyên nhân.

Anh ta phải nhanh chóng đi điều tra, nếu không, không những mất đi vị trí thư ký của chủ tịch mà tính mạng cũng bị nguy hiểm.

...

Trong phòng lớn, bể bơi hiện lên từng gợn nước lấp lánh.

Có một chàng trai ngồi trên ghế dựa cạnh bể bơi, đôi mắt đậm mạc mặc dù mở, lại không hề có tiêu điểm, môi của cậu mím chặt, hình thành một độ cong trầm mặc mà kiêu ngạo.

Dương bá đứng ở phía sau chàng trai, lẳng lặng đứng thẳng.

Hiện tại đã gần hừng đông, mà thiếu gia cũng đã ngồi tròn hai canh giờ.

Ông biết tâm tình thiếu gia không tốt, tim của cậu bị một cô gái làm bị thương, nhưng ông không biết cô bé kia là ai, cô bé đó vì sao lại có ma lực lớn như vậy, làm cho thiếu gia vốn luôn ổn trọng bây giờ lại có cảm xúc dao động lớn như vậy.

Dường như nhất cử nhất động của cô đều trực tiếp ảnh hưởng đến tâm tình của thiếu gia.

Tiếng chuông đột ngột vang lên phá vỡ sự trầm mặc.

Dương bá cầm lấy điện thoại, cung kính đưa tới, “Thiếu gia, là điện thoại của phu nhân.”

Chàng trai đưa tay lấy, dán lại bên tai, trong điện thoại truyền đến âm thanh quen thuộc, “Thụy nhi sao? Là mẹ, con rốt cuộc cũng về nhà, nghe Dương bá nói con đã khuya cũng không về nhà, làm mẹ rất lo lắng... Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“...” Theo góc độ của Dương bá chỉ có thể nhìn thấy đôi môi thiếu gia mím chặt im lặng không nói một lời, thiếu gia trầm mặc, ngón tay nắm chặt di động.

“Trở lại Pháp đi, Thụy nhi... mẹ thực sự rất cần con... Vẫn ngóng trông con có thể tới...”

Điện thoại nhẹ nhàng từ bên tai trượt xuống, “ba” một cái rơi trên mặt đất.

Thân thể Dương bá run run một chút, ông nhìn thấy thiếu gia nhắm hai mắt lại, khóe mắt mỹ lệ có một hàng chất lỏng không biết tên chảy xuống.

Dương bá run rẩy đưa tay nhặt lên điện thoại, đặt lên bên tai, trong điện thoại đã truyền đến tín hiệu bận, bờ môi của ông lay động lại nói không nên lời, ông không biết dùng lời nói gì để khuyên thiếu gia, ông biết rõ trong lòng thiếu gia hẳn là rất khổ sở...

15. Chương 15

Tần Linh ôm giáo án ở cửa chặn chờ không muốn vào, hôm qua nói với Tần Thụy những lời làm tổn thương cậu như vậy, nhìn thấy ánh mắt cậu hiện lên tia đau lòng, lúc đó bản thân cô cũng không dễ chịu. Nhưng thật sự cô không thể tiếp tục để cho cậu tồn tại tình cảm không thể nào phát triển được với mình. Mặc dù bây giờ cậu phải chịu đau khổ, nhưng tương lai cậu sẽ sống thoải mái hơn.

Nhìn thấy một cô giáo từ hành lang bên cạnh đi tới, Tần Linh thở dài một cái, cắn răng một cái đẩy cửa đi vào.

Các học sinh cũng không đứng lên, đồng loạt nhìn về phía sau, Tần Thụy vẻ mặt trầm tĩnh ngồi yên tại chỗ ngồi, hình như vẫn chưa chú ý tới việc mọi người đều đang nhìn cậu, Tần Linh có chút lúng túng đi lên bục giảng.

“Cô giáo, cậu ấy không biết lớp trưởng phải là người đầu tiên đứng lên chào cô giáo.” Nghe Na nhìn thấy Tần Linh bị khó xử, cô bé hơi lúng túng đứng lên giải thích. Dù sao cô bé cũng đã từng làm lớp trưởng, đáng lẽ ra cô nên nói với Tần Thụy một chút.

Nghe Na nhìn sang Tần Thụy, thấy vẻ mặt cậu vẫn lạnh nhạt, cô bé mân mê muốn nói mấy câu nhưng nhớ lại ánh mắt tàn nhẫn của cậu, cô bé hơi mím môi không dám lên tiếng.

“Không sao, Nghe Na, em ngồi xuống đi.” Tần Linh cười cười, bắt đầu lật giáo án.

“Dạ.” Nghe Na ngồi xuống, nhận thấy ánh mắt lo lắng của Mã Hoàng Vũ, cô bé mỉm cười lắc lắc đầu, trong lòng cảm giác lo sợ không yên khi này bỗng nhiên không còn, chỉ còn lại ảm áp mà thôi.

“Xin lỗi.” Thanh âm dễ nghe nhanh như chớp vang lên, nhưng trong giọng nói lại không mang theo ý tứ xin lỗi.

Tần Linh ngẩng đầu, ánh mắt cô cùng Tần Thụy chạm vào nhau, cậu đạm mạc nói, “Tôi không biết chuyện đó, cô giáo hẳn là nên rút ra một chút thời gian cùng tôi nói về nhiệm vụ của lớp trưởng chứ?”

“Được... cô sẽ tìm thời gian.” Cô cúi đầu lại bắt đầu lật giáo án, “Được rồi, chúng ta bắt đầu học đi.”

...

Sau khi kết thúc tiết dạy, Tần Linh thở phào nhẹ nhõm đi về phòng làm việc.

“Tiểu Linh!” Bỗng nhiên có một người gọi tên cô.

Tần Linh ngược đầu lên nhìn, thấy Lục Phong đang cười cười đi tới, khóe mắt cô mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi anh: “Sư huynh chưa về sao?”

“Ừm, anh đang chuẩn bị về đây. Em về chưa?”

“Vâng. Em muốn đến phòng làm việc soạn sẵn giáo án rồi mới về.”

“Ừm, vậy em...” Khóe miệng Lục Phong ngập ngừng, muốn hỏi cô nhưng Tần Linh không phát hiện, cô cười cười nhìn anh.

“Vậy em đi trước nhé sư huynh.”

“À... ừm...”

Tần Linh định đi ngang qua Lục Phong nhưng lúc này bỗng nhiên cô cảm thấy chóng mặt, cả người bủn rủn muốn xỉu.

“Cẩn thận.”

Lục Phong vội vàng đỡ lấy cô.

“Em không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?” Anh lo lắng nhìn cô, tay nắm chặt tay cô.

Tần Linh lắc nhẹ đầu, “Em không sao... có lẽ do mấy ngày nay bận nhiều việc quá nên thấy hơi chóng mặt thôi. Ngồi nghỉ một lát sẽ khỏe. anh yên tâm đi.”

“Nhưng mà...” Lục Phong còn muốn nói chuyện với cô nhưng Tần Linh đã nhanh chóng cắt đứt lời anh.

“Sư huynh, em thật sự không sao đâu mà. Anh về đi. Về tới nhà em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng được rồi. Em phải cẩn thận nhé.”

“Vâng.” Tần Linh gật nhẹ đầu.

Nhìn Lục Phong xoay người bước đi Tần Linh mới nhẹ nhàng quay người đi về phòng làm việc. Thế nhưng khi vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người con trai khiến lòng cô rối loạn mấy ngày nay.

Trước mặt là chàng trai cao to, mặc đồng phục học sinh màu đen, lại khó nén vẻ tuấn mỹ phong lưu. Tóc cậu nhuộm vàng, đường vòng cung gò má hoàn mỹ, một đôi mắt đậm mạc lạnh lẽo đang trừng cô.

“Cô giáo.” Tiếng nói trong suốt như suối nhưng sao nghe lạnh lùng quá.

Tần Linh giật mình ngạc nhiên nhìn cậu, tư tưởng như bị hút ra.

“Hiện tại có rảnh không?” Cậu nhìn mặt của cô, gò má của cô hơi tái nhợt, mắt đầy vẻ hoảng sợ, bộ dáng của cô... một chút cũng không giống như cô giáo, mà giống như con thỏ nhỏ bị khiếp sợ, làm cho người ta muốn thương tiếc ôm vào trong ngực. Cậu nhắm chặt hai mắt, vì ý nghĩ của mình mà tức giận, nhớ lại tình cảnh khi nãy Lục Phong ôm cô, cô mỉm cười dịu dàng nhìn anh ta, lúc đó có cậu xúc động muốn tiến lên tách hai người ra, dẫu cô vào một nơi thật xa, để cho không ai nhìn thấy vẻ đẹp của cô, chỉ có một mình cậu mới có thể hưởng thụ vẻ đẹp của cô mà thôi.

Lúc Tần Thụy mở mắt ra, con người đã khôi phục vẻ lạnh lùng như trước.

“A?” Tần Linh tựa hồ vẫn chưa hiểu được lời nói của cậu.

“Cô giáo hiện tại rảnh không?” Cậu lại hỏi thêm một lần nữa.

“Tôi còn có việc...” Đầu óc của cô lúc này cảm thấy thật là đau, vội vàng mở miệng từ chối.

“Cô giáo không phải đã hết bận, phải về phòng làm việc sao?”

“Nhưng lập tức sẽ lên lớp...”

“Tiếp theo là tự học, sẽ không làm lỡ bài học, làm lớp trưởng, em có thể thỉnh cô giáo một vài vấn đề không?” Cậu thẳng tắp nhìn cô, không cho cô cự tuyệt.

“Được...” Cô chần chừ đáp ứng, đầu óc một mảnh hỗn loạn, thực sự không tìm được lý do thích đáng để cự tuyệt cậu. Cô mở cửa phòng làm việc, chàng trai theo sau tiến vào.

Thân thể của cô lập tức bị đặt trên bệ cửa sổ, lưng cô bị đặt trên mặt đá lạnh băng, lạnh lẽo cùng đau đớn làm cô nhú nhẹ mày, chàng trai ngăn chặn cô, rèm cửa sổ màu đỏ tím ở phía sau cậu bay lượn.

“Cậu làm cái gì vậy?” Thân thể của cô bị cậu áp chế một chút cũng không thể động đậy, cô giật mình lại hoảng sợ nhìn cậu, thanh âm mất bình tĩnh.

Chàng trai không đáp lời, đôi mắt đậm mạc dừng lại trên mặt của cô, như đứng trong vùng áp suất thấp, ánh mắt như vậy làm cô có cảm giác không thở nổi.

Cô giãy dụa một chút, “Tần Thụy, cậu buông ra... Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Khi nãy hai người làm cái gì?” Cậu nhìn chằm chằm vào cánh môi hồng đào mịn màng của cô, tưởng tượng cánh môi này đã bị người khác hôn được, ánh mắt cậu đầy vẻ tối tăm điên cuồng.

Cô kinh ngạc nhìn cậu, nghe giọng nói đầy vẻ ghen tuông của cậu, mặt cô hơi nóng lên, xoay đầu sang chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Không liên quan gì đến cậu...”

Chàng trai hừ nhẹ, ngăn chặn thân thể cô lại chặt hơn.

Cậu muốn thế nào... Cô không dám suy nghĩ... “Cậu không phải có chuyện muốn hỏi tôi sao, cậu đã là lớp trưởng lớp chúng ta, có vấn đề gì...”

Cô nhiệt tình nói lại bị cậu lạnh nhạt cắt ngang, “Tôi không có vấn đề gì để hỏi cô giáo.” Cậu nhìn cô một cái, kiểm chế tay cô, thân thể ngăn chặn cô, sau đó cậu giật mạnh đùi cô.

“A!” Cô bị đau, làn váy tím từ trên da thịt bóng loáng chảy xuống, một cặp đùi thon dài trơn bóng hoàn toàn lộ ra, bị nâng lên đến một góc độ khác.

“Buông tay ra.” Cô vừa thẹn, vừa giận, vừa vội lại vừa tức.

Con người đen của cậu đang nhìn đến trước mắt một cảnh xuân được chiếc quần lót màu đen che kín, ánh mắt chậm rãi co rút lại âm trầm. Ngón tay thon dài không khỏi siết chặt cổ chân mảnh khảnh của cô, căn bản không chú ý tới âm thanh kêu đau trong miệng cô, đôi mắt u ám hoàn toàn tập trung vào chỗ kín giữa hai chân cô.

Chiếc quần lót màu đen che lại khu tam giác huyền bí khiến cho người ta càng muốn xé nát nó để được thưởng thức khung cảnh bên trong. Nghĩ tới nơi tư mật này đã được cậu thưởng thức, cự long phía dưới quần của cậu bỗng chốc thức dậy.

“Buông ra...” Con người đen của cậu u ám vẫn nhìn nơi đó của cô, cô cảm thấy thẹn muốn tránh ra, mặc dù nơi đó đã từng bị cậu nhìn thấy nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô không thể chịu đựng được ánh mắt nhìn chằm chằm của cậu...

Chàng trai chậm rãi ngẩng đầu.

“Dù sao không phải lần đầu tiên, cô giáo ngại ngần gì chứ. Nhưng không biết có người đàn ông khác nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp này không.” Ánh mắt cậu vẫn dừng trên khuôn mặt cô, như nhẹ nhàng vuốt ve càn quét, mềm nhẹ tốt đẹp, nhưng thanh âm của cậu lại lạnh thấu xương đẩy về châm chọc và ghen tỵ.

Mặt của cậu chậm rãi tới gần cô, khuôn mặt hoàn mỹ cho dù nhìn gần cũng không nhìn ra một chút tì vết, trái lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm đẹp đẽ vô biên. Thân thể Tần Linh lui về phía sau trốn tránh cậu tới gần.

“Cô giáo không biết mỗi đêm tôi đều không ngủ được, luôn nhớ tới tiểu huyết non mềm khít chặt của cô. Nhưng mà không biết ngoài tôi ra cô giáo còn ngủ với người đàn ông khác hay không? Nhiều lúc tôi tự hỏi chẳng lẽ tôi không thể thỏa mãn cô giáo hay sao? Nếu vậy thì tôi không ngại để làm cho cô giáo ngày ngày nằm dưới thân tôi, không có thời gian để đi tìm người khác.”

Cậu căn bản không chú ý tới cách nói của cậu có bao nhiêu từ ngữ gây tổn thương người khác, cũng căn bản không chú ý tới ngón tay đặt trên vai cô hiện giờ đã đâm sâu vào da cô.

Đau lòng cùng ghen tuông dâng lên khuấy phá tâm tư cậu, làm cho cậu hô hấp dồn dập, trong đầu dường như có thứ gì đó nứt ra.

16. Chương 16

“Cậu...” Tần Linh đưa tay lên định tát cậu nhưng nhanh chóng bị cậu bắt được.

“Cậu im miệng cho tôi.” Ánh mắt cô hiện lên sự tổn thương.

Sao cậu ta có thể nói như vậy? Bản thân cô chưa từng làm gì có lỗi với cậu ta, hơn nữa hiện giờ hai người rơi vào tình trạng như thế nào? Đây là lỗi của một mình cô hay sao?

“Cậu tránh ra.” Cô cố gắng giãy dụa đẩy mạnh cậu ra nhưng thân thể cậu vẫn như bức tường, đứng vững không hề dịch dù chỉ một chút.

“Vừa rồi trước mặt tôi cô lại ôm ấp người đàn ông khác? Hắn ta đã dè cô chưa? Vì sao cô không tìm tôi, tôi có thể thỏa mãn cô còn hơn những người khác...” Vì bị ghen tuông làm mờ lí trí mà cậu không nhìn thấy sự tổn thương trong ánh mắt cô, giọng nói lạnh lùng vẫn tiếp tục vang lên.

“Cậu nói bậy bạ cái gì đó...”

“Thế nào? Không tin sao?” Cậu tới gần cô, chóp mũi cậu chạm vào chóp mũi cô, làm ánh mắt cô sa vào đôi mắt lạnh lùng của cậu, giống như đi vào vùng biển mênh mông, lạnh lẽo.

“Tôi sẽ làm cho cô tin.”

Cậu kéo dúi cô ra, đặt thân thể cô trên tường để một chân cô chống đỡ trọng lượng cơ thể, nơi tư mật giữa hai chân hoàn toàn mở ra hướng về phía cậu.

“A...” Cô vô lực giãy dụa, thế nhưng thân thể vẫn bị đặt trên bệ cửa sổ, duy trì tư thế đáng xấu hổ.

Cậu nhanh chóng xé nát quần lót của cô, giật xuống khóa quần của mình, cực đại cự thú nhảy ra, dương vật thô to như vậy có thể làm cho bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng đều phải thét chói tai.

“Không nên... không... A~”

Cậu không hề có ý dừng lại, cố gắng dùng toàn lực xỏ xuyên qua cô. “Quái vật” tráng kiện như vậy thật khó tưởng tượng nếu nó hoàn toàn tiến vào cơ thể, cô sẽ biến thành cái dạng gì, hơn nữa cô vẫn còn chưa trơn ướt, bị cậu trực tiếp đâm vào như vậy, sự đau đớn nhanh chóng lấp đầy trong cơ thể cô, một cảm giác giống như bị đâm thủng, da thịt như nứt ra.

Sắc mặt cô tái nhợt, hạ thể hoàn toàn bị thô to của cậu nhồi vào, nam nữ tính khí giao tiếp sát xao, miệng thịt nhỏ hẹp nữ tính bị dương cụ thô to, cường tráng màu tím đậm chống mở ra, thịt non trong huyết khẩu bao vây chặt chẽ lấy dương cụ cậu, nhanh chóng co rút lại, giống như cố gắng chống đỡ đến mức cực hạn.

Con ngươi hẹp dài của cậu từ trên nhìn xuống nơi tư mật lỏa lồ trong không khí, hiện tại lỗ nhỏ chặt trát của cô đang đem toàn bộ phân thân tráng kiện của cậu “nuốt ăn”, gấp gáp cuốn chặt, cơ hồ muốn vắt kiệt tinh lực của cậu, nơi đó của cô bị cậu chống đỡ muốn nứt ra, cậu cảm giác được ở trong chỗ sâu có một luồng ấm áp mà chật hẹp, vừa như muốn bài xích cậu, lại như muốn đè ép cậu, thừa nhận cậu.

Từ chỗ tư mật giao tiếp cậu nhìn lên hai gò má tái nhợt của cô, con ngươi mị hoặc trí mạng, cậu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, thường thức biểu tình cô sau khi bị cậu hoàn toàn cấm vào. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra biểu tình vừa thống khổ vừa kích thích.

Thân thể của cô hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, một bên dúi bị gior lên cao, thân thể cao to của cậu hoàn toàn bao bọc lấy cô, phân thân thật lớn chôn trong cơ thể cô. Cô suyễn khí, dường như không thể phát ra âm thanh gì. Đối mặt với cái nhìn tà nịnh chăm chú của cậu, việc duy nhất cô có thể làm chính là dời ánh mắt nhìn về nơi khác.

Cậu nắm lấy cầm cô, mỉm cười với cô, cái mỉm cười vừa tà ác lại vừa mị hoặc khôn cùng.

“Cô nhỏ như vậy, tôi có chút lo lắng cô căn bản không có cách nào có thể tiếp nhận được, cô nhất định cảm thấy tôi rất đáng buồn cười đúng không? Nơi này mặc dù chắc khít giống như xử nữ, nhưng nó lại có thể hoàn toàn nuốt lấy cự vật của tôi. Cô yên tâm, tôi sẽ làm cho đến khi cô thỏa mãn mới thôi, sẽ không để cô có thời gian đi dụ dỗ những người đàn ông khác.” Mồm của cậu hé ra hợp lại nhẹ nhàng phun ra những lời này.

Cô trừng mắt nhìn cậu, trên mặt của cậu đang mang theo ý cười, nhưng ý cười đó so với lúc không cười còn lạnh lẽo hơn. Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch như tờ giấy. Cậu làm sao có thể sau khi ép buộc giữ lấy cô lại có thể nói ra những lời đó để nhục nhã cô, nhưng mà nếu như cô giãy dụa chỉ có thể làm cho cậu tiến vào càng sâu, cậu hoàn toàn đem cô cố định ở trên tường.

Ánh mắt cậu vẫn dừng lại trên mặt cô, không may may buông tha một biểu tình nào.

Cự vật thô to dưới thân lại chậm rãi rút ra, thịt vách tường truyền đến ma sát làm cho Tần Linh hô hấp dồn dập, đầu ngón chân co quắp, banh ra, dúi run rẩy. Cậu nắm chặt cổ chân mảnh khảnh của cô.

“Ba” một tiếng, thật lớn dâng trào lại nhảy lên đánh một chút, theo cửa huyết chặt trát trượt ra, miệng của huyết vừa bị chống mở như được giải thoát chảy ra xuân thủy nhấp nháy trong suốt, chảy lan xuống bắp chân trắng nõn.

“Buông tôi ra... Buông ra...” Thân thể mẫn cảm của Tần Linh bị cậu mãnh liệt khiêu khích, trong thân thể mỗi một tác dụng đều bị thức tỉnh, âm mưu khống chế linh hồn cô. Cô giãy dụa, thanh âm nhỏ bé như cố gắng tỉnh táo lại.

Cậu khẽ hừ một tiếng, “Kêu đi, lớn tiếng một chút, hoặc là trực tiếp kêu cứu mạng, tôi không quan tâm bị người khác chạy tới, cũng không quan tâm cô sẽ tố cáo tôi cưỡng gian, dù cho là cưỡng gian, hình như người bị cưỡng gian cũng rất hưởng thụ...”

“Câm miệng... ưm...”

Cô hít một hơi thật sâu, thân thể hoàn toàn căng ra, kéo căng thành hình cánh cung. Cậu lần thứ hai chống mở cửa huyết, chậm rãi tiến vào.

“Ưm...” Cậu lại một lần nữa tiến vào chỗ sâu nhất của cô, hạ thể cùng cô tiến hợp chặt chẽ.

Cô bị cường ngạnh chống mở, cánh hoa chặt vật gần như bị xé rách, dâm mỹ thủy sắc làm cho người ta huyết mạch phun trào.

Cậu ác ý ở trong cơ thể cô động một cái.

“A...” Đôi môi cô lập tức khẽ mở, ngậm một tiếng, tiếp theo thân thể nhẹ nhàng mà run lên. Móng tay của cô đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, cô cảm giác thân thể của mình đã không còn nghe theo ý chí của mình nữa.

Thân thể cô run rẩy, hạ thể truyền đến từng đợt đau đớn bén nhọn, dục vọng như ma quỷ thành thực dẫn vật thân thể cô.

Cậu không tha cho cô, cậu giống như đứa trẻ vừa tìm được thú vui tà ác, từng chút một khiêu khích dục vọng nguyên thủy tìm tòi trong thân thể cô. Phân thân cậu lại chậm rãi rút ra, cậu cảm giác được có một cổ trở lực, cô gắt gao kẹp chặt, hấp dẫn cậu, ngăn cản cậu rời đi.

“Muốn tôi sao?” Cậu nhìn cô nhẹ giọng hỏi.

Cô lúng túng quay đầu đi, trong miệng lại không chịu nổi rên rỉ.

Lúc này, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra.

Lục Phong đi tới, anh nhìn thấy Tần Linh dựa người trên bàn làm việc, phía sau cô rèm cửa bị gió thổi không ngừng lay động.

Sắc mặt cô tái nhợt, trong ánh mắt có một tia bất ổn và kinh hoảng, mái tóc đen luôn luôn chỉnh tề giờ đây có chút tán loạn, tay cô nắm chặt làn váy.

Lục Phong đi tới, đỡ lấy bả vai cô, trong lòng bàn tay truyền đến từng trận run rẩy.

Anh hoảng sợ, đem cô giữ lại, “Tiểu Linh... Tiểu Linh, em làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Tần Linh tránh xa anh, nhìn xuống mặt đất. “Sư huynh, em không sao đâu. Nhưng sao anh lại trở lại?” Sau đó cô lui đến góc tường, tránh anh thật xa.

Cô rốt cuộc bị làm sao vậy?

Lục Phong đem ly cà phê đặt vào trong tay cô, “Anh không yên tâm về em. Em mau uống nó đi.”

Tần Linh nhận lấy, ném một ngụm, “Sư huynh... Sau này anh có thể ở lại phòng làm việc của mình làm việc có được không...”

Lục Phong ngây ngẩn cả người. Tần Linh biết cô đã tổn thương anh, bởi vì trong ánh mắt của anh toát ra thần sắc không thể tin và bị tổn thương. Anh anh tuần thành thực sự nghiệp lại thành công, sư huynh khi nào lại có loại vẻ mặt này.

“Em không thích nhìn thấy anh sao?”

“Không phải...” Cô vội vàng nói, nắm thật chặt ly cà phê, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

“Vậy thì vì cái gì?” Lục Phong nhìn cô thật sâu, tim cô bị câu nói nhẹ nhàng này làm cho phát đau.

“...”

“Không phải em đã nói sẽ luôn tin tưởng anh sao?”

Lục Phong đi tới trước mặt cô nhìn cô thật sâu, ánh mắt thâm thúy ôn nhu có chút lạc lõng. Tần Linh ngửa đầu nhìn anh, đột nhiên bị ánh mắt tiếc nuối của anh làm cho tâm tình cô khẽ động.

“Đừng chán ghét anh, cho phép anh được bảo vệ em, giúp đỡ em...”

Tần Linh nhìn anh, đột nhiên muốn khóc. Hai người cứ như vậy nhìn nhau thật lâu...

“Roẹt” một tiếng, rèm cửa sổ bị kéo qua.

Hai người đồng thời quay đầu lại.

Tần Linh mở to hai mắt, hai tay che miệng lại. Lục Phong nhìn thấy chàng trai từ phía sau rèm cửa sổ đi ra, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía cô.

Thân thể Tần Linh không ức chế được run rẩy, Tần Thụy cứ như vậy quần áo “không chỉnh tề” bước ra từ phía sau rèm cửa sổ.

Cậu cứ đi tới bên cạnh hai người dừng lại, một đôi mắt đen nhánh nhìn về phía hai người vừa rồi còn đang thâm tình nhìn nhau, ở sâu trong con ngươi đen hình như có một chút không vui, thế nhưng cậu lại cong lên khóe miệng trào phúng châm chọc cười nói.

“Xem ra cô giáo rất được đàn ông chăm sóc. Không biết nếu người đàn ông này biến mất thì cô giáo sẽ được ai chăm sóc tận tình như vậy đây.”

17. Chương 17

Sau khi cậu nói xong lời nói đầy hàm nghĩa thì khẽ hừ một tiếng, đi ra ngoài, cửa ở phía sau lưng cậu nặng nề đóng lại.

Thân thể Tần Linh vẫn còn run lên, răng cơ hồ muốn cắn nát ngón tay, một trận đau đớn chui vào nội tâm.

Chàng trai tuấn mỹ phóng đảng, cho dù hiện tại quần áo lộn xộn bữa bãi không chỉnh tề cũng không làm người ta chán ghét, tỏa ra mỹ cảm chán chường, đồng phục học sinh chỉ cài lại một nút, lộ ra lồng ngực cường tráng cùng cơ ngực kiện mỹ, bữa bãi mà gợi cảm.

Cậu ngênh ngang từ phía sau rèm cửa sổ trong phòng làm việc của cô giáo bước ra, cư nhiên ngạo mạn không chào hỏi ai liền mở cửa bỏ đi.

Vì sao nam sinh cao to tuấn mỹ mười sáu tuổi vừa mới phát dục lại từ trong rèm cửa sổ phòng làm việc của cô giáo đi ra? Bất kể là ai nhìn thấy, đều sẽ không thể nào nghĩ đây là một hiện tượng bình thường, con ngươi đen của Lục Phong trở nên ủ dột.

Gần đây cô làm sao vậy, ở trong mắt anh tựa hồ trở nên khác thường như vậy, mà anh căn bản không tìm được chứng cứ gì để chứng minh suy đoán bất an trong lòng anh.

Cô không phải người như vậy, không phải cô gái lỗ mãng, nếu không anh làm sao có thể yêu cô sâu như vậy?

“Chuyện gì đã xảy ra, cậu ta sao lại trốn sau rèm cửa sổ phòng em, hai người...”

Anh dừng lại, trong cổ họng hình như có cái gì ngăn lại, làm cho anh không cách nào nói xong, anh nhìn cô, mang theo biểu tình lo lắng.

Tần Linh nhìn anh, nhìn người đàn ông trước mắt vẫn luôn yêu thương sâu sắc cô, nhưng bây giờ cô không thể đáp lại tình cảm của anh, cô không thể đối xử không công bằng với anh như vậy được. Môi của cô nhẹ run, sắc mặt trắng bệch, cô cảm giác như có cái gì đó mắc nghẹn trong cổ họng không nói ra được.

Mọi chuyện gần đây cô gặp phải từng hình ảnh một hiện lên trong đầu cô, cô hình như rơi vào một tấm lưới, càng giãy dụa lại càng bị lún xuống, cố biết mình không tự chủ được đã trầm luân, mà ai cũng không thể cứu được...

“Sư huynh, em... em xin lỗi... Chuyện này tạm thời em không thể nào nói rõ được... Anh có thể cho em chút thời gian được không?” Nước mắt đã đọng đầy trong ánh mắt cô, nhưng cô cố gắng không để cho nó chảy xuống. Cô không muốn anh đau lòng, cũng không muốn anh phải khó xử.

Nhìn thấy biểu cảm bất lực của cô làm cho lòng anh rất rất đau.

Anh cho là mình đã một mực ở bên người cô bảo vệ cô, thế nhưng bây giờ anh mới phát hiện, anh không có làm được...

Anh ôm lấy cô, đem cô ấn nhẹ vào lồng ngực mình, anh thở dài: “Được, chỉ cần là em mở miệng, anh sẽ luôn đồng ý.”

Một giọt nước mắt rơi xuống trên mặt Tần Linh. Cô không tiếng động dựa vào trong lòng anh khóc. Cô rất hận sự yếu đuối của mình lúc này.

Lục Phong cảm nhận được trước ngực mình ẩm ướt, anh vô cùng đau lòng. Nhưng bây giờ cái gì anh cũng không làm được, chỉ có thể âm thầm ở bên cạnh cô, an ủi cô, động viên cô mà thôi.

“Ngoan, có anh ở đây... anh sẽ ở bên cạnh em... bảo vệ em...”

“Sư huynh...” Tiếng kêu rầu rĩ của Tần Linh truyền tới, cô khóc, lần đầu tiên ở trước mặt Lục Phong phát tiết cảm xúc, phát tiết hết những tâm tình đè nén cũng bắt đầu từ trước tới nay.

Tần Linh mang theo túi xách chậm rãi ra khỏi phòng làm việc, khóa chặt cửa lại. Cô mang theo tâm sự nặng nề đi về phía trước, giữa hai chân vẫn có chút khó chịu, hơi thở nóng rực, cùng hơi thở cương cứng của chàng trai mới lớn như Tần Thụy như vẫn còn lại trên cơ thể cô thật lâu không tan đi.

Thô to dục vọng so với đàn ông trưởng thành còn to lớn hơn ở trong cửa động của cô thông thả cắm vào rút ra, đem hạ thân cô hoàn toàn mở rộng rồi lại rút ra ngoài, làm cho cửa huyết của cô mỗi khi cậu rút ra lại bởi vì cậu quá thô to mà không có cách nào khép miệng lại, co quắp, theo lỗ trống nước nhờn chảy ra liên tục...

Lần đầu tiên gặp mặt chàng trai kia đậm mật xa cách, hiện tại làm sao lại biến thành như vậy, quan hệ của bọn họ tại sao lại biến thành như bây giờ, ái muội không rõ, như thế thật không xong...

...

Buổi sáng, Tần Linh đi vào phòng làm việc của Lục Phong.

Lục Phong đang cúi đầu viết cái gì đó, không phát hiện cô tiến vào.

Nhìn một bên gương mặt Lục Phong rất anh tuấn, bộ dáng chuyên chú của anh cũng sẽ làm cho các cô gái trẻ động tâm, vậy mà đã một thời gian cô cơ hồ quên mất anh cũng là một người đàn ông anh tuấn. Nhưng mà người đàn ông được rất nhiều cô giáo trẻ cùng nữ học sinh mơ mộng yêu thích này đã từng là người mà cô mong trở thành bến cảng trú thân đến cuối cuộc đời.

Nghĩ tới điều này, Tần Linh thở dài.

Cô đem ly cà phê nhẹ nhàng để xuống trong tầm mắt của anh.

Lục Phong ngẩng đầu lên, mỉm cười như gió xuân: “Tiểu Linh, em đến rồi à?”

Tần Linh giật mình, “Sư huynh, trán của anh làm sao vậy?”

“À, không sao đâu, hôm qua ở trên đường gặp tai nạn nhỏ thôi.” Lục Phong thoải mái nói.

Tần Linh dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào băng vải màu trắng trên trán anh mặc dù không gây tổn hại gì cho gương mặt anh tuấn, nhưng lại làm cho mặt anh có vẻ tức cười, vẻ mặt Lục Phong hiện lên tia thống khổ, nhăn nhó.

“Còn nói không sao.” Tần Linh ảo não nói, trong giọng nói toát ra sự quan tâm không thể che giấu, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhìn thấy bộ dáng của cô, Lục Phong sững sờ cười một tiếng, “Ngày hôm qua sau khi tan việc bị một chiếc xe đụng vào, tài xế kia rất qua loa, may mà anh tránh được, xe không bị đâm, tránh đụng vào kính chắn gió, cảnh sát giao thông lập tức tới ngay, bắt quá anh đem hắn ta đuổi đi, cũng không xảy ra chuyện gì.”

“Anh~” Tần Linh nhìn bộ dáng mỉm cười không có chuyện gì của anh, hơi tức giận. Thế nhưng không phải cũng bởi sự khoan dung, rộng lượng của anh mới làm cho cô thích anh, chú ý tới anh sao?

Nhìn khuôn mặt anh mỉm cười, một tia sợ hãi dâng lên trong lòng cô.

Lục Phong bị “tai nạn xe cô” chỉ là ngẫu nhiên thôi sao? Hay là... thân thể cô run lên, không dám nghĩ tiếp nữa, sẽ không, cô lắc đầu, sẽ không có liên quan đến cậu ấy chứ?

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy mặt Tần Linh trở nên ngưng trọng, tái nhợt, Lục Phong hỏi cô.

“A!” Tần Linh tỉnh lại, “Để em bôi thuốc giúp anh, lần sau lái xe anh nhất định phải cẩn thận nha.”

“Sẽ, anh lái xe vẫn cẩn thận mà, nhưng mà có đôi khi lái xe thật tốt xe người khác vẫn sẽ tự động đụng vào...”

Tay Tần Linh đang cầm bông y tế nghe vậy run lên một chút, cô giật mình nhìn anh, trên mặt xuất hiện sự sợ hãi.

“Tiểu Linh...”

“Em không sao.” Tần Linh hít sâu một hơi, cố kiềm chế cảm giác sợ hãi tức giận nơi đáy lòng, cô bắt đầu đổ nước thuốc, tay cầm bông vẫn còn hơi run rẩy.

Lục Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé bần rợn của cô, nhìn cô thật sâu, ánh mắt ôn hòa, thâm tình vô hạn.

“Tiểu Linh, vì sao lại quan tâm đến anh như vậy?”

“Bởi vì anh là sư huynh của em.” Tần Linh rút tay về, né tránh ánh mắt của anh.

“Sư huynh?” Lục Phong nhẹ giọng, “Em biết anh luôn không muốn làm sư huynh của em mà.”

Đáy lòng Tần Linh tràn đầy cảm giác đau xót, cô hơi hắng giọng: “Sư huynh, anh đừng như vậy, là bản thân em nợ anh, em...”

“Tiểu Linh...” Lục Phong nắm chặt bả vai Tần Linh, anh nhìn chằm chằm cô, giọng nói đầy vẻ kiên quyết: “Chúng ta quen nhau đi.”

Tần Linh ngạc nhiên nhìn anh, thấy ánh mắt anh đầy sự kiên định và chân thành, cô cười khổ, lắc đầu: “Sư huynh, em chỉ mong mối quan hệ của chúng ta vẫn như bây giờ mà thôi.”

Lục Phong nhìn cô, ánh mắt sáng ngời như làn gió nhẹ đã tiêu tan, đáy mắt nhàn nhạt bi thương, giọng anh hơi chần chờ: “Là vì cậu học sinh đó sao?”

Vai Tần Linh run lên, môi cô run run, cuối cùng lắc lắc đầu, giọng nói mờ mịt: “Em không biết nữa...”

Lục Phong nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ bất lực của cô, vẻ mặt không biết nên tình cảm của mình với cậu thiếu niên đó là như thế nào. Anh mỉm cười chua xót, buông vai cô ra, nhỏ giọng nói: “Anh biết rồi.”

Sau đó, anh hơi nghiêng mặt đi, nói với cô: “Tiểu Linh, em về phòng trước đi. Chút nữa anh có tiết, anh phải chuẩn bị một chút.”

Nhìn thân ảnh cô đơn tuyệt vọng của anh, đáy lòng Tần Linh tràn đầy cảm giác áy náy, nhưng cô không muốn khiến cho anh sau này sẽ càng đau khổ, cô gật nhẹ đầu, để bóng y tế lại trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Vây em đi trước nhé. Sư huynh, anh phải cẩn thận hơn nhé.”

Nói rồi, cô từ từ đi ra khỏi phòng.

Lục Phong xoay người nhìn bóng dáng của Tần Linh. Có lẽ cô ấy không biết, khi nhắc đến cậu thiếu niên đó, ánh mắt cô ấy ngoài sự bất lực, mệt mỏi, còn có một tia quyến luyến không dễ nhận ra.

Từ trước đến giờ, đối với ai cô ấy cũng luôn có quan hệ rõ ràng, duy chỉ với cậu thiếu niên này, cô ấy lại không biết xử lý ra sao. Đơn giản là vì bản thân cô ấy cũng không hề nhận ra cô ấy đã có tình cảm với chàng trai đó.

Lục Phong thở dài đầy đau xót, không biết từ lúc nào, khoảng cách giữa anh và Tần Linh đã càng ngày càng xa, đến bây giờ nhìn lại thì mối quan hệ đó đã không thể tiến xa hơn được nữa.

Điều duy nhất anh có thể làm là ở bên cạnh cô, ủng hộ cô, âm thầm bảo vệ cô, mong cô sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

18. Chương 18

Về tới phòng làm việc của mình, Tần Linh nhanh chóng gọi điện thoại cho Tần Thụy.

Tiếng chuông điện thoại vừa vang lên, không cần Tần Linh chờ chuông vang lên tiếng vang lần thứ hai, bên kia đầu dây điện thoại mới có người bắt máy.

Không hề có âm thanh nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng từ đầu dây kia truyền qua. Tần Linh bỗng hơi chần chờ, cô không biết việc này có phải do Tần Thụy làm hay không, nếu không phải cậu làm, như vậy chẳng phải cô sẽ trách lầm cậu hay sao?

Chờ một lúc vẫn không nghe được tiếng nói chuyện, mày Tần Linh hơi nhăn lại, cô nhẹ giọng hỏi: “Là Tần Thụy phải không?”

“Là tôi.” Giọng cậu vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như vậy.

“Chuyện của Lục Phong, có phải do...”

Tần Linh chưa nói hết câu, Tần Thụy bỗng nhiên cười khẽ, giọng nói lạnh giá như từ bắc cực thổi tới, “Cô gọi cho tôi chỉ để hỏi chuyện này?”

Tần Linh hơi tức giận với giọng nói không quan tâm chuyện gì của cậu, cô không kịp suy nghĩ nhiều nữa, gắng hỏi: “Là cậu làm?”

“Đúng vậy.” Giọng nói khẳng định không chút chần chờ.

“Cậu...” Đáy lòng Tần Linh tràn đầy hoảng sợ giận dữ, cô lớn tiếng nói: “Cậu có biết làm vậy là phạm pháp không? Cậu không còn nhỏ, nên biết những chuyện mà mình làm sẽ có hậu quả gì.”

Lúc này, giọng nói của Tần Thụy bên kia đầu dây càng lạnh giá hơn: “Tôi không quan tâm.”

“Cậu...” Tần Linh hít sâu một hơi, cảm thấy tràn đầy bất lực với người thiếu niên này, “Tần Thụy, cậu nên biết, cho dù cậu làm gì, chúng ta đều không có kết quả đầu. Tốt nhất cậu đừng nên làm chuyện vô ích nữa. Nếu không càng khiến tôi thêm chán ghét cậu mà thôi.”

Tần Linh vừa nói hết câu thì truyền đến âm thanh “tút, tut”, cô nhìn màn hình, Tần Thụy đã ngắt điện thoại từ bao giờ.

Tần Linh không biết tại sao cô lại cảm thấy tức giận như vậy nữa. Khi nghe chính miệng cậu nói đã gây nguy hiểm cho Lục Phong, việc đầu tiên cô lo lắng không phải là an nguy của Lục Phong mà chính là sự an toàn của cậu. Cậu không biết làm như vậy là phạm pháp hay sao? Nếu việc này bị điều tra ra, Tần Thụy có khả năng sẽ vào tù vì tội cố ý giết người. Cậu còn nhỏ như vậy, tương lai phía trước còn dài, sao có thể không chút suy nghĩ mà làm vậy chứ.

Nghĩ xong, Tần Linh mới giật mình nhận ra, cô đang quan tâm đến Tần Thụy. Sắc mặt cô phút chốc trắng xanh.

Tại sao cô lại quan tâm đến cậu như vậy? Chẳng lẽ cô đã thích cậu rồi sao?

Tần Linh lắc lắc đầu, cố quăng suy nghĩ này ra khỏi đầu, nhưng cô không biết, từ lúc ý nghĩ này xuất hiện, nó giống như một hạt giống từ từ đâm chồi nảy mầm trong lòng cô, đến khi nó phát triển thành cành cây cao lớn thì Tần Linh cũng không thể nào ngăn cản được nữa.

Bên kia, bàn tay cầm điện thoại của Tần Thụy nắm chặt đến nỗi lộ rõ gân xanh, gương mặt cô đầy vẻ âm trầm, đáy mắt có sự đau khổ, cậu mím chặt môi, cố gắng hít thở mấy lần. Nhưng rốt cuộc cậu không thể chấp nhận được, vung tay lên.

“Cạch” di động rơi trên đất, tan thành từng mảnh.

Tần Thụy vẫn ngồi trên ghế, ánh mắt cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mặt trời đang chiếu thẳng vào trong phòng cậu, bên ngoài ấm áp là thế, nhưng vẫn không xua đuổi được sự lạnh giá đang đóng băng trong lòng cậu.

...

Trên tầng cao nhất của cao ốc xa hoa, người đàn ông trang phục cắt may chỉnh tề xuyên thấu qua tầng tầng thủy tinh nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Chủ tịch, Lý Yên chờ ở ngoài cửa.” Simon đi vào, đầu hơi cúi xuống, nói với bóng lưng cao ngất, tôn quý kia.

“Cho cậu ta vào đi.” Người đàn ông cũng không quay đầu lại, trầm giọng ra lệnh.

“Vâng.” Simon cung kính gật đầu một cái, nhẹ bước lui ra ngoài.

“Ông chủ.” Lý Yên tiếng vào, đứng ở cạnh cửa, cúi đầu cung kính chờ đợi mệnh lệnh.

“Chiều hôm qua cậu làm cái gì?” Người đàn ông thanh âm không chút ôn hòa, lại phá lệ dễ nghe.

“Tôi...” Diện mạo hung ác của Lý Yên cúi thấp đầu, răng lại bắt đầu run lên không nói nên lời.

“Chuyện là như thế nào, nói!”

Thân thể Lý Yên mềm nhũn, đột nhiên quỳ xuống, “Ông chủ, tha cho tôi, đều là mệnh lệnh của thiếu gia, tôi không dám không nghe.”

“Chỉ sợ là cậu cũng rất thích thú đi.”

“Lý Yên không có, cầu xin ông chủ nể tình tôi theo ngài nhiều năm như vậy, tha cho Lý Yên.” Lý Yên vẫn dập đầu trên đất, kinh sợ nói.

“Lục Phong là công tử của Lục chủ tịch, may mà ngày hôm qua thất thủ, nếu như xảy ra chuyện gì, chỉ sợ rằng hôm nay đầu của cậu cũng khó giữ được.”

Bóng lưng tôn quý hoàn mỹ, lời nói không mặn không nhạt lại làm cho Lý Yên nghe như sấm dậy bên tai, toàn thân run rẩy sợ hãi.

“Nghe nói là bởi vì cô giáo...” Hơn nửa ngày, chân Lý Yên quỳ xuống đất gần như chết lặng, hần mới lại mở miệng nói.

“Cô giáo?” Người đàn ông xác định hỏi lại.

“Vâng.” Lý Yên không dám giấu giếm.

“Cô giáo kia bao nhiêu tuổi?”

“Hai... hai mươi bốn tuổi...” Lý Yên căng thẳng trả lời.

“Càng ngày càng kỳ cục...” Bóng lưng người đàn ông có chút cứng ngắc, trong giọng nói có chút nghi ngờ.

Lý Yên cúi đầu, thậm chí không dám liếc mắt nhìn bóng lưng kia.

“Đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Trên mặt Lý Yên mồ hôi lạnh tự nhiên chảy xuống, hần như được đặc xá, đứng lên chạy nhanh ra cửa.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông kia cũng chưa từng xoay người lại.

“Kỳ này chết chắc rồi.” Lý Yên cúi đầu vừa đi vừa lẩm bẩm.

Simon nhìn hần ta như mất hồn mất vía, anh ta cười cười lắc đầu. Ngu ngốc! Làm việc mà không chịu suy nghĩ, lần này cho dù ai muốn giúp hần ta cũng không được.

...

“Thiếu gia... thiếu gia...” Dương bá gõ cửa phòng thiếu gia, thiếu gia của ông từ tối hôm qua, sau khi trở về liền đem mình khóa trái bên trong cửa làm cho ông đặc biệt lo lắng, trong phòng ngủ vẫn im ắng như cũ, ông thất vọng thở dài một tiếng, xoay người bỏ đi.

Tần Thụy ngồi trên ghế mây bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. bên cạnh tay hần có một khung ảnh, bên trong là một nữ tử tóc dài xõa ngang vai, da trắng màu sữa, đôi mắt tinh thuần, nụ cười trong sáng.

Nếu như Tần Linh ở đây nhất định sẽ rất thắc mắc mình khi nào thì có tấm hình này, hơn thế nữa nó vì sao ở trong tay chàng trai này.

Hần cứ ngồi lẳng lặng như vậy, giống như linh hồn đã chết.

...

Ban đêm, Tần Linh đang nằm ngủ trên giường.

Bỗng tiếng chuông di động vang lên đánh thức Tần Linh. Cô mở điện thoại, là một dãy số xa lạ đang gọi tới.

Do dự một chút, Tần Linh bắt máy.

“Alo!”

“Cô giáo Tần, là tôi đây!”

“Bác Dương?” Tần Linh nghe giọng nói gấp gáp trong điện thoại, tim cô hơi đập mạnh. bác Dương gọi tới vào giờ này, không lẽ là Tần Thụy đã xảy ra chuyện?

“Đúng vậy, là tôi. Cô giáo Tần, cô có thể đến biệt thự một chút được không? Thiếu gia bị thương nặng, nhưng cậu ấy lại không chịu uống thuốc cũng không chịu để tôi bôi thuốc. cậu ấy cứ nằm im một chỗ, ai cũng không cho đụng vào.”

Lúc này, Tần Linh đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô ngồi bật dậy, lòng tràn đầy cảm giác lo lắng, môi hơi run: “Tại sao cậu ấy lại bị thương?”

“Hôm nay cậu ấy lái xe đi ra ngoài, nhưng không biết tại sao lại gây tai nạn. Nhưng cậu ấy lại không chịu băng bó vết thương, cứ để vết thương chảy máu. Tôi rất sợ, cậu ấy chỉ nghe mỗi lời của cô thôi. Cô giáo Tần, cô có thể lập tức đến không? Coi như ông lão này cầu xin cô.”

Tần Linh vội vàng ngồi dậy, cô nói nhanh trong điện thoại: “Bác Dương, bác yên tâm, tôi sẽ đến ngay.” Rồi nhanh chóng tắt máy.

Mặc dù lúc trước vẫn còn tức giận Tần Thụy, nhưng khi nghe được tin tức này, trong lòng cô chỉ còn lại cảm giác hoảng loạn, lo lắng.

Bây giờ cô không nghĩ nhiều được như vậy nữa, chỉ muốn nhanh chóng chạy đến nhìn xem Tần Thụy như thế nào.

Cô lao ra lái xe, nhanh chóng chạy đến biệt thự, bên ngoài không biết từ lúc nào đã bắt đầu mưa, cô vừa mới ra khỏi vỉa xe, lập tức bị xối ướt. cô căn bản không kịp để ý tới sự lạnh lẽo trên người, mở cửa chạy vào phòng khách.

Bên ngoài phòng khách, phía trên bậc thang có một người đàn ông trung niên đang đứng, mưa bụi từ trên người ông nhỏ xuống, ánh vàng từ cửa thủy tinh hắt lên mặt ông, mà mặt ông bây giờ lại tràn đầy cảm giác lo lắng, băng lãnh tái nhợt.

“Bác Dương!” Tần Linh vội vàng chạy đến chỗ ông.

“Cô giáo Tần...” Tần Linh lúc này mới nhìn rõ hai mắt bác Dương đã đỏ hoa, “Cô rút cuộc cũng tới, thiếu gia sẽ chết mất, cậu ấy không ăn cũng không uống, cũng không cần người bôi thuốc giúp cậu ấy... thiếu gia thực sự sẽ chết mất...” giọng ông hơi nức nở.

19. Chương 19

Tần Linh tâm tình đang hỗn loạn đột nhiên trầm tĩnh lại, cô vỗ vỗ vai bác Dương, “Đừng lo lắng. Tần Thụy bị thương có nặng không?”

“Cũng không nặng lắm, bị trầy xước ở cánh tay và lưng. Nhưng mà cậu ấy vẫn không chịu thoa thuốc nên tôi sợ vết thương sẽ nhiễm trùng.”

Tần Linh gật nhẹ đầu, “Sẽ không có việc gì đâu, tôi sẽ đi xem cậu ấy.”

Trong phòng ngủ rộng lớn, rèm cửa sổ buông xuống, một chàng trai ngửa mặt nằm trên giường lớn mềm mại tuyết trắng, cậu có chút thất thần, mái tóc vàng rớt xuống che khuất hàng mi dài, khuôn mặt hoàn mỹ, da thịt trắng sáng thanh khiết, chiếc mũi rất đẹp mang theo quật cường cùng khí thái nam tử, khóe môi khêu gợi ẩn ẩn vẻ uể oải.

Hắn như thiên sứ đang chìm trong giấc ngủ.

“Thuốc...” Tần Linh nhẹ giọng nói với bác Dương, ông đem thuốc đưa qua, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cậu bị thương như vậy, một phần nguyên nhân cũng là vì cô, tuy trên người có vết thương nhưng hình như cậu không hề quan tâm, vẫn nằm ngủ, cô nhẹ nhàng chuyển thân thể cậu.

Đôi mắt của chàng trai mở ra, kỳ thực lúc cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, cậu cũng đã ngủ được mùi của cô. Cổ tay Tần Linh căng thẳng, bị chàng trai chộp lấy.

Đôi mắt mỹ lệ của chàng trai ánh lên một tia yêu thương, “Cô bị ướt, sẽ cảm lạnh.”

Tần Linh nhìn gương mặt không có sinh khí trước mắt, trong lòng tràn đầy cảm giác đau lòng. Cậu gầy đi, gương mặt tái nhợt, quần áo thâm đen, tựa như đã nhiều đêm không ngủ. Cô nhẹ nhàng nói, “Đừng làm rộn, tôi giúp cậu thoa thuốc.”

“Không cần.” Cậu đem cánh tay không bị thương kéo cô lại, cô ngã nằm trên người cậu, môi của cậu hơn lên môi cô, mang theo hơi thở nóng rực.

“Ừm...” Tần Linh không chống lại được, đôi môi bị chàng trai xâm nhập. nụ hôn của cậu mang theo nhớ nhung cùng dục vọng ẩm ướt.

Mà thân thể cậu lại đang run rẩy, bởi vì toàn bộ trọng lượng thân thể cô đều đè lên thân thể cậu, bởi vì đau đớn.

Trong tâm Tần Linh có một khắc hoảng hốt, cô hoàn toàn bị chàng trai điên cuồng cùng nhiệt liệt làm cho kinh ngạc, nhận ra chàng trai đối với cô có khát vọng mãnh liệt.

Tần Linh cố gắng tránh ra cái ôm áp của hắn, cô thở phì phò, gò má đỏ bừng, Tần Thụy hơi nhăn mày, thân thể đau đớn làm cho tim cậu bị nhéo chặt, nhưng mà đôi mắt của chàng trai vẫn sáng bừng.

“Nếu như hôm nay cô giáo không tới, tôi thật sự sẽ chết mất...”

Tần Linh che miệng cậu, “Không nên nói bậy...” Tay cậu đập phía trên tay của cô, đôi môi nóng rực hôn lên lòng bàn tay cô, đột nhiên cô lấy tay ra, kinh ngạc thấy chính mình luống cuống.

“Thế nhưng cô đã đến rồi, có phải tôi đang nằm mơ không?”

Tránh ánh mắt của chàng trai, Tần Linh cầm lấy thuốc bôi, “Để tôi bôi thuốc cho cậu...”

Bàn tay lại bị cầm, trong lòng Tần Linh căng thẳng, chàng trai thẳng tắp nhìn cô, “Cô sẽ mỗi ngày đến xem tôi sao?”

Chần chừ trong chốc lát, cô đáp: “Sẽ.”. Tay chàng trai buông lỏng.

Cô nhẹ nhàng vạch ra y phục của hắn, trong không khí chảy xuôi một tia suồng sã, Tần Linh lại vô tâm không để ý, chuyên tâm giúp chàng trai bôi thuốc. Đút cho cậu uống một chút cháo, Tần Thụy rốt cuộc ngủ thật say.

Nhìn cậu dung nhan yên tĩnh như thiên sứ, Tần Linh nhớ đến cậu chung quy vẫn còn con nít.

Lặng lẽ đi ra phòng ngủ, sợ hãi cậu giật mình tỉnh giấc ngủ say, sợ hãi cậu giữ cô lại, mà cô lại không thể làm gì. mưa còn đang rơi, bác Dương vẫn lo lắng đứng chờ ở đại sảnh.

Thấy cô đi xuống, ông vội vã chạy đến.

“Cô giáo Tần!”

“Bác Dương!” Tần Linh gật nhẹ đầu. “Phiền bác chăm sóc cho Tần Thụy, mỗi ngày con đều sẽ đến xem cậu ấy. bác đừng lo lắng quá.”

Ánh mắt bác Dương nhìn cô tràn đầy cảm kích, ông cười cười gật đầu: “Đây là bổn phận của tôi mà. Chỉ cần cô giáo Tần chịu đến, thiếu gia nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

Nghe lời nói đầy ngụ ý của ông, mặt Tần Linh hơi mất tự nhiên, cô ho nhẹ một tiếng, nói với ông: “Vậy con về trước nhé. Mai con lại đến thăm cậu ấy. Bác cũng cố gắng giữ sức khỏe nhé.”

“Được, được. Để tôi tiễn cô.”

Tần Linh vội vàng ngăn cản ông, “Không cần đâu bác. Ngoài trời đang mưa. Bác cứ ở lại đây đi, biết đâu chừng một lát Tần Thụy sẽ tỉnh giấc. Con sẽ cẩn thận mà.”

“Vậy được rồi. Cô giáo Lam đi về cẩn thận nhé.”

“Vâng. Chào bác!”

Nhìn thân ảnh mảnh mai của Tần Linh chạy vội ra xe, bác Dương thở dài nhẹ nhõm. Chỉ cần cô giáo Lam chịu đến thăm thiếu gia, thiếu gia nhất định sẽ thật vui vẻ, không còn đau khổ như trước đây nữa.

...

Simon đứng trước cửa phòng chủ tịch, anh ta hơi chần chừ. Sau một lúc, rốt cuộc cũng đã hạ được quyết tâm, anh ta gõ cửa, đi vào.

Lúc này, Tần Ngạo đang từ trong phòng tắm đi ra, tóc ẩm ướt, làm cho ông so với bình thường có vẻ càng thêm trẻ tuổi, anh tuấn, ông cơ hồ không thèm liếc nhìn anh ta cái nào, thờ ơ khoác vào áo ngủ màu trắng.

“Tổng giám đốc, thiếu gia bị thương.”

Tay Tần Ngạo dừng lại, xoay người hỏi, “Anh nói cái gì?”

Anh ta nhanh chóng giương mắt, nhìn thấy lồng ngực ông lõa lồ, vội vàng cup mắt nhìn xuống đất, nhanh chóng nói lại lần nữa: “Thiếu gia bị thương.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Thiếu gia bị tai nạn xe cô.”

Tần Ngạo nheo mắt lại, “Tại sao lại bị tai nạn xe?”

“Do... thiếu gia đang để ý một cô giáo trong trường học. Nhưng cô ấy đã từ chối thiếu gia cho nên cậu ấy đau khổ, không để ý đến những thứ khác. Cậu ấy tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày. Đến chiều hôm qua tự lái xe đi ra ngoài thì bị tai nạn.”

“Nó tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày?”

“Vâng.” Simon chần chờ một lát rồi gật đầu khẳng định.

Tần Ngạo ánh mắt trở nên ủ dột, “Bởi vì một người phụ nữ mà nó trở nên như thế?”

Simon không dám đáp.

“Người kia là cô giáo sao, không ngờ cô ta lại có năng lực như vậy, có thể làm cho con trai của tôi biến thành cái dạng này, đúng là tôi đã quá sơ ý không để ý đến điều này.”

“Chủ tịch?”

“Cậu đi xuống đi, chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

Simon chỉ chần chờ chốc lát, lặng lẽ lui ra cửa.

...

Hết giờ học, Tần Linh lái xe đến nhà Tần Thụy.

Tần Thụy bị thương không thể động đậy, giống như một nam sinh rất ngoan ngoãn, lúc nhìn thấy cô tiến vào, khuôn mặt đậm màu tuần mỹ đột nhiên có tia vui vẻ rất khó hình dung.

Lúc cô giúp cậu thoa thuốc, mặt của cậu nằm trên khuỷu tay, biểu tình yên tĩnh thần kỳ, chỉ là đôi mắt lại xuyên thấu qua cái gương, không nháy mắt nhìn cô. Nhìn dáng vẻ của cậu, trong lòng cô đột nhiên có một tia yêu thương.

Tần Thụy vẫn là đậm màu, dường như không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận. Nhưng lúc cậu cùng cô tiếp xúc, trên người sẽ ẩn ẩn có một tia phỉ khách, mà bây giờ cậu lại yên tĩnh như thế này, giống như một đứa bé ngoan nghe lời.

Bác Dương bưng cháo tới, thổi nguội dứt cho Tần Thụy. Tần Thụy cũng không há mồm, chỉ là nhìn Tần Linh.

“Uống chút cháo được rồi?” Tần Linh nhẹ giọng nói.

“Cô tới dứt đi.” Giống như mệnh lệnh, lại nhu hòa giống như đang làm nũng, làm cho Tần Linh cơ hồ khó có thể cự tuyệt. Bác Dương cũng không chần chờ, lập tức đưa bát cháo cho Tần Linh rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Tần Linh hơi mất tự nhiên trừng mắt nhìn cậu một cái, thấy cậu vui vẻ nhìn cô. Cậu đúng thật không biết ngại ngùng là gì, có bác Dương ở đây nhưng còn có thể nói ra lời như vậy.

Tuy nói vậy nhưng tay cô cũng không chần chờ, nhanh chóng cầm lấy cái muỗng dứt cho cậu.

“Cậu phải biết nghỉ ngơi thật tốt, như thế vết thương mới mau lành. Sau khi dứt cậu ăn hết cháo, tôi cũng phải đi về.”

Vừa nghe cô nói chữ đi, Tần Thụy biểu tình lập tức có biến hóa, cậu rất phối hợp ăn cháo, chỉ là không biết bởi vì không đói hay là còn vì cái gì, cậu ăn chậm rì rì. Ngoài cửa sổ trời dần dần ảm đạm, đợi đến khi cậu ăn xong chén cháo thì trời đã chuyển tối.

Tần Linh vừa dứt cậu ăn hết cháo, vội vã ra về.

Cô không nhìn thấy, lúc cô quay người lại chàng trai biểu tình mất mát cùng lạnh lùng, cũng không biết sau khi cô đi ra, tay Tần Thụy đã nắm chặt đến nổi lộ rõ gân xanh, bỗng cậu quay sang đem chén cháo định đập xuống đất. Nhưng nhớ đến đây là cái bát do chính tay cô cầm dứt cậu ăn, tay cậu run run từ từ đặt xuống bàn.

Bác Dương sau khi tiễn Tần Linh về, nhanh chóng vào phòng Tần Thụy nhìn xem cậu. Thấy thiếu gia trằm chằm nằm trong đó, ông hơi thở dài.

Không biết hai người lại làm sao nữa. Người có ảnh hưởng trực tiếp đến thiếu gia, hiện giờ ngoài cô giáo Tần ra ông vẫn chưa tìm được người thứ hai đâu.

20. Chương 20

Hôm nay sau khi hết tiết, Tần Linh lại chuẩn bị đến thăm Tần Thụy.

Vừa bước ra khỏi phòng học, cô thấy Lục Phong đang từ hành lang đi tới.

Nhìn thấy anh, cô hơi mất tự nhiên nhưng sau đó nghĩ lại, tuy mình và anh không thể có quan hệ yêu đương nhưng tình bạn của hai người vẫn mãi không đổi.

Cô mỉm cười nhìn anh, thấy ánh mắt anh ấm áp nhìn mình, đáy lòng Tần Linh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Sư huynh, hôm nay anh không có tiết à?”

“Không có. Anh chuẩn bị đi về đây. Em đang muốn đi đâu à?” Giọng anh vẫn tràn đầy ấm áp và quan tâm cô như vậy.

Trái tim Tần Linh cảm thấy ấm áp, cô cười khẽ: “Em muốn đi thăm Tần Thụy. Cậu ấy bị tai nạn xe đã được mấy hôm rồi.”

Lục Phong ngạc nhiên, “Vậy sao? Để anh chở em đi nhé.”

Tần Linh nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng được. Vậy mình đi thôi.”

Lục Phong gật nhẹ đầu, cô cùng anh đi tới biệt thự của Tần Thụy.

Ánh mắt Tần Thụy đậm đặc như sa mạc. Nhìn thấy bọn họ cùng nhau tiến vào, hắn từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, chỉ có Dương quản gia nói chuyện với bọn họ, nói cho bọn họ biết tình huống của hắn.

Bác Dương thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Tần Thụy, lại len lén nhìn Tần Linh cùng Lục Phong. Đại khái nửa giờ sau, cô cùng Lục Phong rời đi.

“Sư huynh, chớ để ý, Tần Thụy tính tình rất quái lạ.”

“Không quan hệ, cậu ấy hình như đối với anh rất mâu thuẫn.” Lục Phong như có điều suy nghĩ nói.

Tần Linh hơi mất tự nhiên, tất nhiên cô biết suy nghĩ của Tần Thụy, nhưng cô cũng không thể nói rõ với Lục Phong được. Cô cười trừ, “Cậu ấy vẫn hay thế, cũng không phải là chỉ nhằm vào sư huynh, sư huynh đừng đa tâm.”

Lục Phong cười khỏ, “Anh thấy cậu bé rất có tình cảm với em.”

Tần Linh không nhận ra nhưng không có nghĩa là anh không nhận ra. Ánh mắt Tần Thụy nhìn cô cũng giống như ánh mắt của anh nhìn cô vậy, tràn đầy yêu thương và chiếm hữu. Có lẽ cô không biết, mỗi khi cậu thiếu niên ấy nhìn cô, sâu trong đôi mắt đậm đặc đó luôn lóe ra ánh sáng rạng ngời.

Nghe câu nói của Lục Phong, Tần Linh lựa chọn trầm mặc, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lục Phong khởi động xe, một đường trầm mặc. Cô xuống xe, cùng Lục Phong phất tay tạm biệt rồi đi thẳng vào nhà.

...

Sau khi suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, Tần Linh khẳng định rằng bản thân mình đã có tình cảm với Tần Thụy. Nhưng cô và cậu chênh lệch như thế, hai người thật sự không thể nào tiến xa được.

Cô muốn chờ Tần Thụy hồi phục xong, sau này cô hẳn là nên cùng cậu giữ một khoảng cách, chuyện này đối với hai người bọn họ đều tốt.

Buổi trưa thừa dịp đang là thời gian tự học cô đến nhà Tần Thụy, Dương bá lén lút hướng phòng bơi trên tầng một chỉ chỉ, Tần Linh kinh ngạc mở lớn hai mắt, trong lòng tư vị tạp trần, mà phần lớn lo lắng hơn là kinh hãi.

Cô đi vào phòng khách trần ngập ánh sáng nhìn qua bể bơi, trong làn nước xanh xanh của hồ bơi rộng lớn, chàng trai như con cái tự do tự tại, ở trong nước bơi lội. Tần Linh đến bên cạnh hồ, không khỏi ca ngợi thần lực của tạo hóa, chàng trai trong hồ dường như được hóa thân bởi những thứ tốt đẹp nhất.

“Tần Thụy, đi lên nhanh một chút, bây giờ sao có thể bơi.” Cô nhìn vào trong hồ, thế nhưng cái hồ to như vậy, gợn nước lấp lánh, lại không thấy bóng dáng chàng trai đâu cả. Cô nghi ngờ nhìn chăm chăm mặt nước, chẳng lẽ cảnh tượng vừa rồi là mình tưởng tượng ra sao?

“Cô giáo!” Bên cạnh truyền đến một tiếng gọi. Cô xoay người, chống lại lồng ngực kiện mỹ rắc chắc, chàng trai trần truồng nửa thân trên, thân dưới chỉ mặc một cái quần bơi nhỏ, toàn bộ thân thể đều dính nước lấp lánh, thân thể hần cao to tỉ lệ hoàn mỹ quả thực là một bức tranh dụ hoặc.

Tần Linh vội vã dời tầm mắt, đi lấy khăn lông lớn, đưa cho cậu, “Cậu bây giờ vẫn không thể bơi.”

Tần Thụy không tiếp lời cô, tâm tình cậu bây giờ rất tốt, bên môi mang theo tiểu ý. “Thế nhưng em đã bơi qua rồi, cô giáo, chúng ta thi đấu xem ai bơi được xa hơn, thế nào?”

“Không, tôi không biết bơi.” Vừa nói cô vừa tiến lên, giúp hần lau mái tóc ướt, nhưng hần quả thật rất cao, cô chỉ có thể kiễng đầu ngón chân, cô không biết động tác này đối với một chàng trai mà nói là một động tác có bao nhiêu dụ hoặc và thân mật.

Bất ngờ thân thể cô bay lên không, “Em dạy cô giáo bơi là được rồi.” Nói xong, cô cư nhiên bị Tần Thụy ném vào bể bơi.

“A!” Cô sợ hãi kêu, thân thể như không trọng lượng rơi vào trong nước, Tần Thụy đã nhanh chóng ôm lấy cô, thân thể của bọn họ quấn quýt chặt chẽ cùng một chỗ, bộ ngực no đủ của cô dính sát vào lồng ngực lõa lồ của cậu.

Cậu ở trong nước hôn cô, cô là một con vịt cạn, ở trong nước căn bản không có năng lực phản kháng. Cậu cơ hồ muốn đem cô khảm vào thân thể mình, cô cảm giác được thân thể cậu biến hóa, trong lòng bắt đầu hốt hoảng.

Sau một nụ hôn dài, cậu buông cô ra, lúc tỉnh hồn lại, cô đã bị cậu đặt trên cạnh bể bơi, đầu chàng trai chôn trước ngực cô, đôi môi như lửa nóng hôn vào đầu nhũ tiêm cách một lớp y phục của cô.

“Ừm...” Tần Linh thở gấp, cô cảm thấy thân thể mình từ từ biến hóa. Dưới thân bắt đầu tiết ra dịch ẩm ướt.

Bàn tay chàng trai nhanh chóng vén áo của cô lên, kéo xuống lớp áo lót, bắt đầu xoa bóp đóa hồng mai mềm mại.

Đôi môi của cậu vẫn không rời khỏi môi cô, cái lưỡi như một chú rắn linh hoạt chui vào mọi góc ngách trong miệng cô, hạ thân hai người dính sát vào nhau.

Cự long cách lớp quần bơi như muốn thoát khỏi trói buộc vội vã muốn chen vào u cốc mềm mại thơm ngào ngạt trước mắt.

Tay cậu lần xuống hạ thân của cô, nhanh chóng chui vào chiếc quần lót chạm lên đóa hoa mềm mại.

“Ướt rồi!” Cậu nhẹ giọng nói bên tai của Tần Linh.

Mặt cô hơi đỏ lên, mắt tự nhiên xoay đầu đi.

Bàn tay cậu nhanh chóng nắm cầm cửa cô, ép buộc cô nhìn thẳng mình, đối diện với ánh mắt tràn đầy lửa nóng của chàng trai, Tần Linh có xúc động muốn chạy trốn.

Nhưng Tần Thụy căn bản không cho cô cơ hội phản kháng, cậu hôn lên môi cô một cái, nhẹ giọng nói: “Linh Linh, xem anh chiếm lấy em như thế nào.”

Nói xong, cậu nhanh chóng cởi quần, đặt dục vọng cực đại trước tiểu huyết, tiến vào. Cậu chôn chặt trong tiểu huyết của cô, kịch liệt luật động.

“A~~” Tiếng rên rỉ từ trong miệng cô vang lên. Tuy cô đã chuẩn bị nhưng tiểu huyết chật hẹp không thể chứa hết nam căn thô to của cậu. Nó co rút kịch liệt, kẹp chặt lấy cậu.

“Bảo bối, em định kẹp chết anh à?” Tần Thụy nói, thân thể bắt đầu chuyển động, mỗi một lần đều đưa vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết của cô.

“A... ưm...” Theo tốc độ của thiếu niên, thân thể Tần Linh không ngừng rướn lên, hai nhũ phong tuyết trắng đung đưa trước mặt cậu, miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Một tay Tần Thụy nắm lấy nhũ phong trước mặt, xoa bóp thành đủ mọi hình dạng, một bên còn lại được cậu dùng miệng chăm sóc, dùng đầu lưỡi khẽ liếm khắp nhũ phong.

Dưới thân cậu vẫn nhanh chóng rút ra đẩy vào, đưa một chút lí trí còn sót lại của Tần Linh bay xa.

Ngực Tần Linh bị ép đến mức khó thở. Cô mở miệng cố gắng hô hấp nhưng Tần Thụy vẫn kịch liệt luật động trong cơ thể cô. Cô vẫn không ngừng thét chói tay. Đột nhiên cậu giữ chặt lấy eo cô khiến cho hạ thân cảm nhận rõ ràng chuyển động của nam căn.

“Cảm nhận được anh sao?”

Không đợi cô trả lời, cậu vẫn tiếp tục đẩy đưa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, miệng phát ra tiếng rên rỉ vừa đau khổ vừa kích thích. Dục vọng thô to như sắt thép của thiếu niên chen vào thân thể cô, tiểu huyết chật hẹp lần lượt cảm nhận luật động của cô. Cô không thể dung nạp hết nam căn của cô, thân thể mềm mại không cách nào chịu đựng được dục hỏa của thiếu niên.

Tần Thụy cầm lấy hai nhũ phong mềm mại của cô, ép lại. Đôi nhũ phong bị ép, thay đổi hình dạng, ép chặt vào nhau, không hề có kẽ hở nào. Hồng mai nổi lên, kích thích dục vọng của thiếu niên.

“A~~” Cô ngửa đầu lên, rên rỉ, mái tóc đen nhánh hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng chật vật.

Sau một hồi luật động, nam căn trong bụng cô run rẩy, dưới tiếng gầm đầy thỏa mãn của thiếu niên, một làn tinh dịch nóng bỏng được phun thẳng vào trong hoa huyết của cô.

Khi phóng thích xong dục vọng đã tích trữ mấy hôm nay, Tần Thụy vẫn chưa vội rời khỏi người cô. Cậu ngược xuống, nhìn gương mặt đỏ ửng của người con gái mình yêu, hai mắt cô khép hờ, đôi môi anh đào hơi sưng đỏ như một đóa hoa dụ người hái, dục vọng chưa có dấu hiệu mềm đi lại một lần nữa cứng rắn.

“Ưm...” Cảm nhận được cự long lại bắt đầu hoạt động trong thân thể mình, Tần Linh không chịu nổi than nhẹ một tiếng.

“Cũng tại em quá quyến rũ, khiến anh không chịu được.” Cậu khẽ liếm bên tai cô, một màn kích tình lại lần nữa bắt đầu.

Hơn nửa ngày sau Tần Thụy mới thả chậm tốc độ, ôm cô xích lô đi vào phòng tắm. Nam căn vẫn không rời khỏi tiểu huyết mà nhẹ nhàng ra vào.

21. Chương 21

Cậu ngồi xuống nước, ôm cô từ từ luật động.

“A~~ Tần Thụy, từ bỏ... không chịu nổi nữa.”

Tần Thụy nhanh chóng rút ra, Tần Linh chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì cậu lại đẩy mạnh vào.

“A.... ưm...” Cô không chịu nổi phát ra tiếng rên rỉ.

Nghe tiếng rên rỉ đầy quyến rũ của Tần Linh, cậu nhin xúc động muốn bắn ra, giọng khàn khàn nói với cô: “Gọi tên anh.”

“Tần Thụy!” Tần Linh không chịu nổi, bây giờ trong đầu cô hoàn toàn không lưu lại được gì, chỉ có thể làm theo những lời cậu nói.

“Ngoan!” Cậu hôn nhẹ lên môi cô, “Gọi lại lần nữa.”

“Tần Thụy! Ừm!”

Tần Thụy vẫn muốn cô trong nước tới khi cô không còn tia khí lực nào nữa thì mới đem cô đặt trên giường. Làn da sáng bóng của Tần Linh tỏa ra ánh sáng như trên châu. Mái tóc dài che đi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn. Hai chân vô lực mở rộng ra, cánh hoa được rửa sạch nở ra, khe suối không còn gì che đậy hiển lộ. Cô nhắm mắt, trên tóc vẫn còn ướt nước, khuôn mặt mệt mỏi đến cực điểm.

Tần Thụy kéo hai chân cô ra. Lúc cậu tiến vào, cô chỉ nhẹ nhàng “A!” một tiếng. Tần Thụy hôn lên môi cô rồi rất nhanh đã chạy nước rút trong thân thể cô.

Cô không biết cậu muốn cô bao lâu trên giường. Trong lúc mệt mỏi cực độ, cô mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm tỉnh lại, ánh sáng mặt trời rực rỡ soi toả lên hai thân thể xích lửa. Tần Linh mở mắt. Trước mắt cô là khuôn mặt vô cùng tuần mỹ với mái tóc vàng hơi mất trật tự che đôi mắt lại. Lông mi rất dài. Khuôn mặt say ngủ như một thiên sứ đang sa vào hồng trần.

Thân thể hai người dán sát vào một chỗ, ở giữa không trung không có khe hở nào. Tần Linh đỏ mặt, giật giật thân thể mới phát hiện nam căn của cậu vẫn còn chôn trong thân thể cô. Hạ thể truyền đến cảm giác đau đớn.

Đôi mắt đen láy đậm mạc từ từ mở ra, dục vọng cực đại một lần nữa sống lại. Tần Linh kinh hãi khi thấy phản ứng của cậu, kinh hô một tiếng thì bị cậu mở miệng ngậm tiếng của mình lại. Hạ thân cậu bắt đầu luật động trong thân thể cô.

“Ừm...” Thân thể Tần Linh nhẹ nhàng lay động, miệng bị đôi môi cậu chặn lại, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Ánh sáng buổi sớm tràn vào, thiếu niên tuần mỹ tóc vàng lại một lần nữa đoạt lấy cô.

...

Đến khi Tần Linh tỉnh lại lần nữa thì trời đã vào trưa. Cảm nhận được có một ánh mắt nóng bỏng, cô quay mặt sang thì thấy Tần Thụy đang nhìn chăm chăm mình.

Thấy cô đã tỉnh, ánh mắt cậu hiện lên tia vui vẻ. Khóe miệng cậu hơi mỉm cười, “Sớm!”

Tần Linh vừa muốn ngồi dậy thì đã cảm nhận được cả người như bị nghiền nát, đau nhức không chịu nổi. cô hơi nhăn mày, lấy tay xoa xoa eo.

Người thiếu niên thấy hành động của cô, cậu cười khẽ, nhanh chóng vươn tay chạm vào eo cô.

“Cậu muốn làm gì?” Tần Linh giật mình nhìn cậu.

Có vẻ thiếu niên hơi ngỡ ngàng, cậu ngạc nhiên nhìn cô một cái, sau đó cười khẽ, “Anh muốn xoa bóp giúp em. Đêm qua là anh kìm lòng không nổi cho nên có hơi quá lực.”

Tần Linh đỏ mặt, không dám nhìn vào ánh mắt của cô. Nhưng Tần Thụy đã nhanh chóng nắm lấy cằm cô, để cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong của cậu, bên tai vang lên tiếng nói nhẹ nhàng nhưng đầy chân thành: “Linh Linh, chúng ta quen nhau đi. Đợi khi em yêu anh, khi đó em sẽ biết anh là một người yêu rất tốt.”

Nhìn vào đôi mắt kiên định tràn đầy hi vọng của chàng trai, Tần Linh không biết bản thân mình nên làm thế nào. Hôm qua cô còn dằn lòng là sẽ tạo khoảng cách với cậu thế nhưng sau đó lại quan hệ với cậu. Lời nói và hành động bất nhất như vậy làm cho cô cảm thấy thật hổ thẹn.

Cô ho nhẹ một tiếng, ngược mắt lên nhìn cậu thiếu niên: “Tần Thụy, cậu... cậu có thể cho tôi một chút thời gian được không?”

Ánh mắt sáng ngời của chàng trai hơi ảm đạm, nhưng sau đó cậu lại mỉm cười, ngược lên nhìn cô, “Được, nhưng anh hi vọng mình sẽ không đợi quá lâu.”

Tần Linh gật nhẹ đầu. Nhìn xung quanh phòng để tìm quần áo nhưng không thấy đâu, cô hơi mất tự nhiên quay sang hỏi cậu: “Quần áo của tôi...”

“Để anh đi lấy. Em ngồi đó đi.” Nói rồi cậu nhanh chóng chạy đi lấy quần áo cho cô.

Nhìn bóng dáng tràn đầy ánh sáng hi vọng của chàng trai, Tần Linh thật hi vọng cậu có thể mãi được như vậy. Bóng dáng cô đơn tuyệt vọng của cậu lúc trước khiến cho ai nhìn vào cũng đều cảm thấy đau lòng.

Thật ra chính cô cũng biết, tất cả hi vọng của chàng trai đều đang đặt trên bản thân mình. Cô không thể nào đối xử tàn nhẫn với cậu như lúc trước nữa.

Khi đó, bản thân không có tình cảm gì với cậu, cô có thể làm thế. Nhưng còn bây giờ...

Tần Linh thầm thở dài. Thôi kệ, tới đâu tính tới đó. Bây giờ đầu óc của cô cảm thấy thật loạn. Cô vẫn chưa tìm ra cách nào thích hợp để cả hai không bị tổn thương cả.

...

Trường học R.Y.

Tần Linh ngồi ở bàn trong phòng làm việc soạn bài, mí mắt càng ngày càng nặng, chữ màu đen cũng như những con nòng nọc nhỏ phập phều, cô gục đầu một cái bỗng nhiên giật mình nâng lên, vỗ vỗ trán của mình, tiếp tục đọc sách.

Ngày hôm qua mây mưa với Tần Thụy đến khi ngắt đi, buổi sáng lại cùng cậu một lần, bây giờ ngoài việc cô cảm thấy cả người đau nhức thì cơn buồn ngủ cứ như thủy triều ập tới, khiến cô không chống cự được.

“Cốc! Cốc!” Ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” Tần Linh cũng không ngẩng đầu lên nói.

Lục Phong từ bên ngoài bước vào, anh nhìn thấy Tần Linh bộ dáng mệt mỏi, mí mắt có quầng thâm đen, vội vàng đi đến hỏi thăm cô.

“Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Lục Phong đem một ly cà phê đặt ở trước mặt cô, nếu như bình thường anh chắc hẳn là phản đối cô uống cà phê.

Tần Linh mặt đỏ lên, “Dạ!” Gật gật đầu, ánh mắt lại không rời khỏi sách. Cô không dám nhìn anh.

Lục Phong nhìn gò má hơi tái nhợt của cô nổi lên một mảnh phấn hồng, cổ áo không che hết được cái cổ tinh xảo như ẩn như hiện ứ hồng khả nghi, tim của anh chậm rãi chìm xuống, giống như vừa ném vào trong cà phê cục đường, nó lại chậm rãi biến thành cà phê cay đắng.

Anh cười khổ, tuy trong lòng luôn hi vọng nhưng đến khi nhìn thấy sự thật, anh vẫn khó lòng mà chấp nhận. Người con gái anh yêu bây giờ đã chính thức không thuộc về anh nữa. Cô đã thuộc về một người đàn ông khác, mà người đó thậm chí còn nhỏ hơn anh rất nhiều.

Anh hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết hỏi cô: “Tiểu Linh, có phải em và cậu học sinh đó...” Anh vẫn là không nói ra lời.

Tần Linh nghe lời nói lấp lửng của anh, thấy ánh mắt anh nhìn vào cổ mình, cô vội vàng nhìn xuống, thấy phía dưới lớp áo sơ mi là những dấu hồng ngân thoát ẩn thoát hiện. Cô hơi đỏ mặt, vội vàng đứng dậy cầm lấy giáo án.

“Sư huynh, sắp tới giờ lên lớp rồi. Em phải đi đây.”

Đến khi cô sắp bước ra cửa, giọng Lục Phong lại vang lên lần nữa: “Tiểu Linh!”

Bước chân cô ngừng lại, cũng không quay đầu lại nhìn anh.

Một lát sau, giọng nói nhẹ nhàng của người đàn ông vang lên: “Cho dù em quyết định như thế nào, anh vẫn sẽ luôn ủng hộ em.”

Bả vai Tần Linh run lên một cái, mắt cô dần dần hiện lên nước mắt, cô hít sâu một hơi, giọng hơi nghẹn ngào: “Cảm ơn anh, sư huynh.”

Nói rồi cô vội vã chạy ra khỏi phòng làm việc, không dám quay đầu lại nhìn thân ảnh của anh.

Mở cửa đi chưa được mấy bước, cách đó không xa có một chàng trai cao to quen thuộc đứng đó làm cô ngần ra. Theo thói quen cô định xoay người muốn hướng chỗ khác đi, nhưng chàng trai đã vội vã đuổi theo.

“Cô giáo đang trốn em sao?” Ánh mắt Tần Thụy vô cùng thân thiết mang theo một tia nhàn nhạt nghi ngờ.

“Không có, chuông vào học vang lên rồi, sao còn không vào lớp học, em là lớp trưởng hẳn là nên đến sớm một chút chứ.” Tần Linh vừa nói vừa vội vã đi về phía trước. Tần Thụy cười khẽ, chậm rãi theo cô lên cầu thang.

Lúc đi tới góc cầu thang, một lực kéo từ phía sau nhanh chóng lôi cô lại. Tần Linh giật mình, chưa kịp nhận ra điều gì thì trên môi cảm nhận được một mảnh ấm áp.

Cô vội vàng phản kháng, nhưng chàng trai trước mặt rõ ràng không coi sự phản kháng của cô thành uy hiếp.

Tần Linh ngậm chặt miệng, không cho chiếc lưỡi của cậu tiến vào.

“A!” Bên hông cảm nhận được sự đau đớn, Tần Linh vội vàng hô lên. Nhưng chàng trai nhanh chóng lợi dụng điều này, tiến quân thần tốc vào trong miệng của cô.

Chiếc lưỡi như con rắn linh hoạt tuần tra mọi ngõ ngách trong khoang miệng của cô. Tần Linh bị cậu hôn đến không thở nổi.

Đến khi Tần Thụy buông cô ra, Tần Linh mềm nhũn dựa vào người cậu.

Tần Thụy cười khẽ, cậu hôn nhẹ lên trán cô: “Xin lỗi, là anh không kiềm lòng được. Cũng do em quyến rũ anh mà thôi.”

Cô vội vàng đẩy cậu ra, trừng mắt nhìn cậu: “Cậu...”

Đôi mắt cô mở to, bên trong mắt là sự giận dữ cùng quyến rũ không nói thành lời, ánh mắt cô ướm át nhìn cậu. Tần Thụy bỗng cảm thấy lòng mình tràn đầy yêu thương, cậu kéo cô ôm lại vào ngực, tay ôm chặt eo cô.

22. Chương 22

Tần Thụy cười cười, cô cảm nhận được ngực cậu đang lay động theo tiếng cười của cậu, bên tai nghe được giọng nói lạnh nhạt nhưng đầy quyến rũ: “Còn phải xem em muốn như thế nào đã.”

Tần Linh vội vã đẩy cậu ra, bước nhanh vào lớp học. Tần Thụy thì nhàn nhã đi sát sau lưng cô.

Lúc cô đứng trên bục giảng, Tần Thụy rõ ràng tinh thần rất tốt, cậu không nháy mắt nghe cô giảng bài, hoặc có thể nói là cậu không nháy mắt nhìn cô. Cô chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng trĩu, cô cố gắng chống đỡ, rất sợ mình đang đứng thì ngủ gục.

“Mọi người xem lại bản thân không hiểu chỗ nào, có vấn đề gì có thể hỏi cô.” Cô hắng giọng, rốt cuộc mệt mỏi ngồi xuống ghế ngồi trên bục giảng.

“Cô giáo, cô tới đây một chút.” Cô giương mắt lên nhìn, thấy Tần Thụy đang nhìn cô. Mặt Tần Linh hơi mất tự nhiên, không biết cậu lại muốn giở trò gì. Cô dừng lại một chút, cuối cùng vẫn đứng lên đi tới.

Ánh mắt Tần Thụy nhìn theo mỗi bước chân của cô, bên trong ánh mắt có ngọn lửa nhỏ như muốn thiêu đốt bản thân cô. Cô cố ý không nhìn tới ánh mắt của cậu, đi tới trước mặt cậu.

“Đề này.” Tần Thụy chỉ chỉ vào sách giáo khoa, sau đó ngẩng đầu lên, con ngươi nhìn cô một cái thật sâu.

Cô cúi người giải thích đề bài cho cậu, Tần Thụy giống như thật tâm muốn hỏi cô, cậu cúi đầu tựa hồ rất nghiêm túc nghe cô nói, hơi thở ấm áp của cậu phả lên trên mặt cô, ngựa ngựa, ấm áp.

“Sau khi tan lớp, em ở rừng cây nhỏ chờ cô.” Âm thanh nhẹ nhàng của chàng trai bên cạnh vang lên.

Lưng của cô đột nhiên cứng đờ, cô biết ngay người thiếu niên này không có ý đồ tốt lành gì mà. Nhưng cô chợt nhớ tới hành động bấy lâu nay của cậu, cùng với tình cảm của chính bản thân mình.

Lúc đầu cô còn do dự không dứt, nhưng đây cũng không phải là cách. Cô đã không còn ở độ tuổi thiếu niên vô lo vô nghĩ, tất cả chỉ muốn làm theo tiếng gọi của trái tim.

Nhưng từ sau khi quen biết cậu, dây dưa với cậu, trái tim của cô đã không còn nghe theo lý trí của mình nữa.

Tần Linh chợt nhớ lại câu nói của Lục Phong trước kia. Ngay cả sư huynh cũng ủng hộ cô, vậy tại sao cô không thể một lần nghe theo tiếng gọi của trái tim mình?

Nghĩ thông suốt điều này, đáy lòng Tần Linh tràn đầy thoải mái. Trước mắt cô mọi thứ như sáng bừng lên.

Tần Linh tự cười nhạo chính bản thân mình. Tần Linh ơi là Tần Linh? Mày cứ do dự không dứt, nhưng khi quyết định, tại sao trong lòng mày làm tràn đầy cảm giác vui vẻ cùng hạnh phúc?

Tần Thụy chờ mãi một lúc, mới nhận được cái gật đầu cực nhẹ của cô. Trong lòng cậu bắt đầu tràn đầy sung sướng, sự vui sướng trên gương mặt đã xóa tan vẻ cô đơn hoang vu trước kia của cậu.

Sau khi đồng ý yêu cầu của Tần Thụy, cô vẫn tiếp tục cẩn thận, tỉ mỉ giảng giải cho cậu đề bài kia. Đề bài kia xác thực rất phức tạp, chỉ có điều nó có thể làm khó người thông minh như Tần Thụy sao, mặc dù quả thật cậu một tuần nay chưa từng đi học.

Mặc dù ánh mắt cậu giống như đang chăm chú đọc sách, nhưng cô biết không phải như thế, từ đầu đến giờ cậu vẫn một mực nhìn cô, trên mặt của cậu có một loại trầm tĩnh cùng khát vọng, chờ đợi cô chẳng có chút sợ hãi.

Tần Thụy nhìn hai gò má tinh xảo yên tĩnh như nước trước mắt, cậu có cảm giác dù có nhìn mãi cũng không thấy đủ, thanh âm cô ôn nhu tựa như âm thanh đẹp nhất trên thế giới này. Khi biết được người con gái mình yêu đã bắt đầu chấp nhận mình, ánh mắt cậu không còn đậm đặc lạnh nhạt nữa mà cực kỳ nóng bỏng như muốn trực tiếp thiêu đốt cô.

Thật vất vả mới chờ đến lúc tan học, Tần Linh vui vẻ nhanh chóng đi đến rừng cây phía sau trường.

Nhưng vừa đi hết dãy hành lang, điện thoại trong túi của cô đột nhiên vang lên.

Tần Linh vội vã mở ra nhìn, thấy người gọi tới là ba cô. Cô hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng tiếp điện thoại.

“Ba ba!”

“Tiểu Linh à?”

“Sao vậy ba?”

Ngực Tần Linh hốt hoảng, cô nghe giọng nói trầm đục khàn khàn của ông Tần bên kia đầu dây, linh tính mách bảo cô có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Mẹ con... mẹ con bị té cầu thang, bà ấy bị gãy chân. Bây giờ đang tiến hành phẫu thuật.”

Tay Tần Linh run lên, điện thoại trong tay xém nữa rơi xuống đất. Cô cố gắng bình ổn hơi thở, vội vàng hỏi ông Tần: “Bây giờ mẹ đang ở đâu vậy ba? Con sẽ về ngay.”

“Mẹ con đang ở bệnh viện trung ương tỉnh X.” Ông Tần nhanh chóng nói địa chỉ cho cô biết.

“Được. Ba đợi con, con sẽ lập tức tới ngay.”

Bước chân Tần Linh hơi hốt hoảng, cô vội vã nhanh chóng chạy đến bãi đỗ xe.

Lúc này, Tần Linh đã quên mất còn có một cậu thiếu niên đang chờ đợi cô, cô không biết rằng, lần không xuất hiện này của cô đã gây cho cậu tổn thương thật lớn.

...

Rừng cây nhỏ rậm rạp trên sườn núi, giữa thảm cỏ xanh rì có một chàng trai cao to đang nằm ngửa mặt nhìn lên trời, trong miệng hắn ngậm lá cỏ, tựa hồ đang tiêu dao nhàn nhã nằm ngủ.

Ngay cả con chim nhỏ trên cây cũng biết cậu đang ở đây chờ đợi nữ thần của mình, cô là mặt trời của cậu, khi có cô bầu trời của cậu sẽ trong xanh quang đãng, một khi cô rời xa, thế giới của cậu tất cả đều là mưa dầm.

Chỉ có cậu mới biết tai cậu vẫn chăm chú lắng nghe âm thanh xung quanh, chỉ cần cô vừa xuất hiện, cậu sẽ ngay lập tức nghe ra tiếng bước chân của cô, ngửi được mùi thơm của cơ thể cô. Cậu đang chờ đợi, cô nhất định sẽ tới...

...

Khi Tần Linh lái xe đến bệnh viện thì trời đã sẩm tối.

Cô vội vã chạy vào phòng bệnh, nơi bà Tần đang tiến hành phẫu thuật.

Nhìn thấy ông Tần ngồi co ro trên ghế, đáy lòng Tần Linh tràn đầy đau xót cùng tự trách. Là do cô không để ý đến tình hình của căn nhà nơi nông thôn hai người đang ở, nếu cô chịu chú ý một chút, chịu phòng bị lại nhà cửa thì hôm nay mẹ cô sẽ không nằm ở đây.

“Ba!”

Ông Tần đang ngồi chờ trước cửa phòng, nghe tiếng gọi của con gái, ông vội vã đứng lên.

“Ba! Mẹ không sao chứ?” Tần Linh nắm chặt tay ông Tần.

“Bà ấy đang được phẫu thuật. Có lẽ sắp xong rồi.”

“Dạ!” Tần Linh ngồi cạnh ông Tần, cùng nhau chờ đợi thời gian dài đằng đẳng nhưng cũng áp lực này.

Hai tiếng sau, đèn phẫu thuật cũng đã tắt.

Tần Linh cùng ông Tần vội vã đứng lên đi đến trước cửa.

Bác sĩ từ bên trong bước ra, ông Tần nhanh chóng tiến lên.

“Bác sĩ, tình hình bà nhà tôi thế nào?”

“Phẫu thuật rất thành công, mọi người yên tâm. Bây giờ bệnh nhân sẽ được đẩy đến phòng chăm sóc, hai người có thể vào thăm.” Bác sĩ gật nhẹ đầu một cái, thông báo kết quả đến cho người nhà.

Tần Linh cùng ông Tần đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Cô quay sang nói với ông Tần: “Ba, con đi làm thủ tục nhập viện. Ba vào phòng với mẹ trước nha.”

Ông Tần gật nhẹ đầu, cùng y tá đẩy bà Tần về phòng bệnh.

Đến khi Tần Linh làm xong thủ tục cho bà Tần, cô mới nhận ra mình đã quên mất lời nói của Tần Thụy khi sáng.

Tần Linh vội vã lấy điện thoại ra gọi cho cậu, nhưng lại không liên lạc được. Cô chỉ nghĩ rằng chắc cậu không thấy mình đến sẽ tự ra về, lần sau cô sẽ giải thích cho cậu biết. Nhưng nếu Tần Linh biết được kết quả sau chuyện này, chắc chắn cô sẽ không làm như vậy nữa.

...

Bóng đêm tràn ngập vườn trường R.Y, trong rừng cây nhỏ là một mảnh tối tăm. Chàng trai nằm ở trên cỏ, tư thế tựa hồ không có đổi qua lần nào, cậu lại không hề biết điều đó, lúc này trong lòng cậu chỉ cảm thấy một mảnh tối lạnh lẽo vô cùng.

Niềm hi vọng đã từng tràn đầy như nước suối chậm rãi biến thành tro nguội, ánh trăng lặng lẽ xuyên thấu qua lá cây rơi xuống khuôn mặt tuần mỹ, khóe mắt đóng chặt chậm rãi chảy ra một dòng nước mắt.

Thì ra... những biểu hiện trước đây của cô điều là lừa gạt cậu. Thì ra... cô không hề yêu cậu.

Cô cho cậu cơ hội để rồi tàn nhẫn gạt bỏ, không hề để tâm đến.

Chàng trai từ từ đứng dậy, bóng lưng cô đơn tuyệt vọng như ẩn vào trong bóng đêm.

23. Chương 23

Trong bóng tối, chỉ nghe được thanh âm của một người đàn ông, thanh âm kia thuần hậu dễ nghe.

“Jack, người phụ nữ bên cạnh Thụy không thể lưu lại, chuyện này giao cho cậu, phải làm thật sạch sẽ lưu loát.”

Một bóng dáng màu đen đang đứng nói chuyện, người đàn ông cao to phía sau lẳng lặng nghe mệnh lệnh.

“Đi đi.” Âm thanh người đàn ông có vẻ uể oải.

Cửa khe khẽ mở ra, bóng dáng trong nháy mắt biến mất.

Người đàn ông xoay người lại, ánh trăng chiếu lên mặt ông, đó là gương mặt anh tuần không thể xoi mói được gì.

...

Hai ngày sau, Tần Linh đi dạy lại.

Vì để tiện chăm sóc cho bà Tần, cô đã xin hiệu trưởng cho nghỉ hai ngày. Trong hai ngày này, cô đã cố gắng liên hệ với Tần Thụy nhưng vẫn không được.

Trong tim cô luôn tồn tại nỗi bất an mơ hồ, mà sự bất an này có liên quan trực tiếp đến Tần Thụy.

Tâm trạng lo lắng không yên của Tần Linh đã được chứng thực khi bước vào lớp, nhìn thấy vị trí Tần Thụy trống trơn, trong lòng Tần Linh lên sự sợ hãi. Vì sao hôm nay cậu không đi học, chẳng lẽ cậu tức giận cô, sẽ không tha thứ cho cô sao?

Tần Linh quyết định sau khi hết tiết sẽ đi đến nhà Tần Thụy để xem xét tình hình.

...

Mưa nhẹ nhàng đập vào cửa sổ, những hạt mưa bay trong gió tạo thành lớp sa mỏng che khuất tầm mắt cậu, chàng trai từ buổi sáng đến giờ vẫn ngồi trên ghế mây nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng ngủ của cậu có thể trực tiếp nhìn thấy cửa chính của biệt thự.

Mặt trời lặng lẽ biến mất phía sau núi, phong cảnh ngoài cửa sổ trở nên ảm đạm hơn, mưa bắt đầu nặng hạt rơi xuống lớp cửa kính gỗ lên tiếng bịch bịch. Sắc mặt chàng trai tái nhợt, hai trong mắt trống rỗng.

Dương bá vẫn đứng chờ ngoài cửa chờ thiếu gia của mình, thiếu gia cả một ngày đều không có ăn uống gì, tuy ông rất lo lắng nhưng cũng không dám quấy rầy đến cậu, chỉ có thể đứng ở ngoài cửa cùng cậu chịu đói.

Lúc này, trong phòng ngủ truyền ra tiếng nổ “loảng xoảng loảng xoảng”, thân thể Dương bá run lên, vội vàng chạy tới mở cửa. Thiếu gia đem đồ đạc trên bàn cùng trong phòng ngủ phá hủy toàn bộ, ngay cả khung ảnh bình thường thiếu gia quý trọng nhất cũng không tránh khỏi tai họa.

“Thiếu gia!” Dương bá tiến lên ôm lấy chàng trai đang không thể khống chế được cảm xúc của mình, Tần Thụy đẩy ông ra, chạy ra cửa.

Trong phòng ngủ là một đống hỗn độn, Dương bá cũng không kịp thu thập liền vội vàng đuổi theo ra ngoài.

“Thiếu gia!” Dương bá vội vàng đuổi theo cậu đến phòng khách của hồ bơi. Chàng trai đã nhảy vào trong bể bơi, rất lâu sau mặt nước cũng chưa từng có động tĩnh, giống như không khí yên lặng trong phòng.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Dương bá sốt ruột kêu, ông lệ rơi đầy mặt. Ông vội vã muốn chạy đến chỗ có điện thoại để báo cảnh sát.

Lúc này, mặt nước “Ừm!” một tiếng, chàng trai nổi lên mặt nước, cậu bơi lên, ngửa mặt nằm ngã vào bên thành bể bơi.

Quần trắng ướt đầm dính sát vào cơ thể cậu, đôi mắt của chàng trai nhắm chặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại tràn ngập tuyệt vọng.

Bọt nước từ trên mặt cậu trượt xuống, làm cho người ta không rõ đó có phải là nước mắt của cậu hay không? Dương bá quỳ khóc bên cạnh cậu, nội tâm của ông tràn đầy đau xót cùng lo lắng.

”Xảy ra chuyện gì vậy??

Tần Linh vừa bước vào biệt thự, gọi mãi nhưng cũng không thấy ai trả lời, cô vội vàng chạy lên đi thì nhìn thấy tình cảnh này.

Dương bá nghe tiếng gọi của cô thì cảm giác đất trời như sụp đổ. Ông vui mừng định đi đến chỗ cô nhưng có người đã nhanh hơn.

Một bóng đen vụt qua, khi Tần Linh chưa kịp cảm nhận được điều gì thì thân thể cô nhẹ bẫng, Tần Thụy đã vội vã bế cô chạy về phòng mình.

“Tần Thụy, cậu sao thế?” Tần Linh ngạc nhiên nhìn cậu

Nhìn thấy ánh mắt đầy tuyệt vọng đau khổ của cậu, tim của cô như bị nhéo một cái.

Tần Thụy không nói gì, ngón tay cậu xoa lên gò má của cô, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt cô.

“Tần Thụy, cậu ổn chứ?” Đáy lòng Tần Linh hơi run sợ, cô nhẹ giọng hỏi cậu lại một lần nữa.

Lúc này, Tần Thụy mới cười, tiếng cười tràn đầy điên cuồng khiến người nghe rợn cả tóc gáy, cậu nhẹ giọng nói với cô: “Cô giáo, cô có yêu tôi không?”

Nhưng không đợi Tần Linh trả lời, cậu đã bỏ đi quần áo của cô, trên người cô chỉ còn lại nội y màu đen, ngón tay của cậu dờn xuống, giặt ra khóa kéo quần cô.

“Tần Thụy, dừng tay, cậu điên rồi sao?” Tần Linh nhanh chóng giãy dụa, Tần Thụy như vậy khiến cho cô vừa đau lòng vừa sợ hãi. Cô không biết rốt cuộc tại sao mới mấy ngày không gặp, cậu đã trở thành như thế này. Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

“Đúng là tôi điên rồi, cử chỉ bây giờ của tôi, cô giáo hoàn toàn có thể coi là người điên để đối đãi.”

“Đừng...” Cô thét chói tai, nhưng dù làm thế nào cũng không tránh khỏi sự kiểm chế của cậu. Tần Thụy không tốn quá nhiều sức lực rất nhanh liền đem cô lột sạch.

Cô bây giờ trần như nhộng đứng trước mặt cậu, khung xương mảnh khảnh, da thịt trắng nõn, bộ ngực đầy đà, vòng eo tinh tế, đường cong mông hoàn mỹ, xinh xắn. Cô đứng trước mặt chàng trai giống như một con dê nhỏ đáng thương.

“Tần Thụy, cậu nghe tôi nói đã...”

Nhưng chàng trai vẫn không cho cô cơ hội đã kéo cô lên, ôm chặt lấy, đem thân thể trần truồng của cô dán chặt vào người cậu, để cho cô cảm thụ được dục vọng của cậu đối với cô.

Vật cứng dưới thân cậu dán thật chặt vào người cô, bộ ngực cô bị lồng ngực của cậu đè ép.

Tần Linh giãy dụa, đẩy cậu, nhưng chàng trai lại không hề nhúc nhích. Cậu ôm lấy đầu cô, thô bạo hôn cô, môi hôn một đường xuống phía dưới, theo xương quai xanh hôn đến nhũ tiem.

Tần Linh dùng hai tay đánh cậu, cậu nắm lên một cái vú siết chặt, gặm cắn đỉnh anh đào, thân thể cao to nằm đè cô xuống chiếc giường lớn mềm mại.

Trong mũi cô thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng, đây là mùi của Tần Thụy, mặt cô hơi đỏ lên, hai tay chàng trai vẫn liên tục xoa bóp bầu ngực của cô, nụ hoa cô dưới môi cậu ngạo nghễ đứng thẳng.

“A... ưm...” Cô bị cậu kích thích bộ ngực đến không còn chút khí lực, toàn thân xụi lơ nằm ở trên giường.

Cậu mở hai đùi cô ra, cô mềm nhũn vô lực, bộ ngực kịch liệt phập phồng. Ánh mắt đen thui của cậu nhìn chằm chằm nơi tư mật đang mở rộng của cô.

Dùng hai đầu gối đem hai chân cô đè xuống, ngón tai dài bắt đầu gầy cánh hoa mềm mại, rất nhanh nơi đó liền ướt át, truyền ra tiếng vang “phốc phốc”.

“A...A...” Tần Linh nức nở, thân thể mẫn cảm nhanh chóng đầu hàng dưới sự trêu đùa của chàng trai.

Ngón tay của cậu ở giữa cánh hoa nhanh chóng hoạt động, mở rộng cái miệng nhỏ phía dưới, chỗ tư mật càng ngày càng trơn.

“Ưm... Ưm...” Hạ thể Tần Linh truyền đến từng đợt khoái cảm, tay cô nắm chặt chiếc ga giường bên dưới, hông nhẹ nhàng nâng đứng lên.

“A~~” Sau một trận khoái cảm, một cổ xuân thủy từ hạ thân cô chảy ra, cái miệng nhỏ cấp tốc co giật.

Lúc này ngón tay của chàng trai cắm vào, rất nhanh cái miệng nhỏ nhắn của cô liền hút chặt ngón tay cậu, cậu cảm giác được có một cổ trở lực, nhưng vẫn bướng bỉnh hướng vào bên trong, xen vào.

“A~” Tần Linh giãy dụa hông, đem ngón tay của cậu kẹp chặt hơn.

“Thật chặt, tuy rằng đã làm nhiều lần nhưng vẫn chặt chẽ như vậy.” Chàng trai nhỏ giọng nói, ngón tay dùng sức rút ra ngoài, tiểu huyết bị cưỡng ngạnh rút ra, lộ ra thịt nội bích hồng nhạt.

“A... dừng...” Tần Linh cảm giác được hạ thể bị mở rộng, hơn nữa bị một lực rất mạnh lôi kéo, vừa trưởng lên đau đớn lại hưng phấn.

Ngón tay thứ hai của chàng trai theo khe hở tiến vào bên trong. Thịt huyết chặt trát bị hai ngón tay của cậu xen vào, liền kẹp chặt lại.

Cậu đưa ngón tay mở ra hai bên, tạo ra hình chữ V, thịt huyết nho nhỏ bị vặn vẹo biến hình, ở giữa lộ ra sâu ao mật động.

Chàng trai thừa cơ đem ngón tay thứ ba cắm vào, ba ngón tay cậu hoàn toàn nhét vào hoa huyết chặt hẹp xinh xắn của cô.

“Ưm... Ưm...” Hạ thể Tần Linh truyền đến một trận buộc chặt đau đớn, giống như có thứ gì đó đang kéo dần ra.

Tần Thụy đè chặt hai chân cô đang muốn khép lại, ba ngón tay ở giữa hoa huyết tập trung ra vào, thịt huyết bị cưỡng ngạnh chống mở ra, lại nhanh chóng co rút lại, ngón tay của cậu mang ra khỏi hoa huyết một luồng âm thủy.

Đôi mắt của cậu một khắc cũng không rời đi nơi riêng tư của cô. Cánh hoa phấn nộn của cô đang run rẩy, huyết khẩu đóng chặt dưới cánh hoa bị ngón tay thô dài của cậu mở rộng, hoàn toàn xen đi vào, rút ra rồi lại lần nữa làm tràn đầy cô.

Từng luồng âm thủy từ lòng bàn tay của cậu chảy tới trên cổ tay, cậu tăng nhanh tốc độ, tiếng vang “phốc phốc” vang lên nối thành một bản nhạc âm mỹ.

“Ưm... Ưm... Ưm...” Tần Linh không tự chủ được nhẹ giọng rên rỉ.

24. Chương 24

“Bộ dáng này của cô giáo, chỉ có thể ở trước mặt tôi thôi, biết không?” Ánh mắt của chàng trai lướt qua một tia điên cuồng, ngón tay của cậu lại lần nữa tăng nhanh tốc độ.

“Đừng... Tần Thụy... Ừm... Ừm...” Một chân Tần Linh thoát khỏi sự áp chế của cậu giơ lên cao, không ngừng trên không trung lung lay, tạo ra một tư thế hết sức dâm mỹ.

“Ừm... Ừm... Ừm...” Ngón tay của chàng trai không ngừng ở hạ thế cô dao động, Tần Linh rên rỉ, bầu ngực không ngừng lắc lư.

Cự long ở thân dưới cậu đã ngẩng đầu lên thật cao, chống đỡ lớp vải quần bơi mỏng manh như muốn xông ra ngoài. Cậu bỗng nhiên rút ngón tay ra, cả ba ngón tay đều bị thủy dịch dính ướt đầm, dính đầy mặt dịch, cậu kéo cô về phía mình, đem hai đùi cô tách ra đến lớn nhất có thể.

Bởi vì cậu rút ngón tay ra, làm cho cơ thể Tần Linh đang lên cao trào đột nhiên có cảm giác trống rỗng khó chịu, giống như đang có trăm ngàn con kiến gặm cắn hết tất cả lý trí cô.

Chàng trai dùng sức tách hai mảnh cánh hoa bên ngoài huyết khẩu ra, thịt huyết khẩu ở giữa cánh hoa bị ngoại lực kéo mạnh ra, giống như cái miệng nhỏ nhắn co rút rất nhanh, ướt sũng tích đầy mặt nước.

“Ừm...” Tần Linh khỏ sở rên rỉ.

“Muốn sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ đầy xuân tình của cô, dục vọng tràn đầy của cậu lại càng trưởng đau, cậu cúi người giữ lấy hai vả ba cô ép hỏi: “Có muốn tôi hay không?”

Thân thể Tần Linh mềm nhũn, toàn thân cô đều bị dục vọng dẫn dắt, nghe được câu hỏi của chàng trai, hạ thế cô kịch liệt co giật, một cổ mật hoa từ trong miệng huyết lại phun ra ngoài.

“Không!” Tần Linh đỏ mặt, cô lắc đầu, kháng cự sự dụ hoặc của cậu cũng như cố gắng kháng cự sóng triều đang càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể mình.

“Lại bước bình, rõ ràng thân thể của cô muốn như vậy, trong cái miệng nhỏ nhắn phía dưới bị ngón tay của tôi mở ra, bây giờ còn đang chảy nước...”

“Không cần nói nữa...” Tần Linh quay đầu nức nở, thân thể cô đã khuất phục dưới dục vọng, cả người mềm yếu vô lực, chỉ có thể mặc cho chàng trai muốn làm gì thì làm.

“Nhìn tôi.” Đôi mắt hẹp dài của cậu chăm chú nhìn cô, tay kéo quần bơi xuống, trong quần bơi cự long đã cao cao đội lên, thân dưới của chàng trai tuần mỹ lúc này giống như dã thú cuồng dã.

Sao khi quần bơi rơi xuống, dục vọng cực đại của cậu được thả ra ngoài, còn thịt thô lớn giữa hai chân dâng trào, giống như con rắn lớn khổng lồ dữ tợn.

Nhìn thấy nam căn của cậu cực đại lại thô làm cho người ta phải sợ hãi, Tần Linh sợ đến mức quay đầu đi, tuy đáy lòng nảy lên sợ hãi, nhưng lúc này cơ thể cô lại nổi lên phản ứng.

Chàng trai kéo chân cô rộng ra, đem con thịt to lớn để ở cửa động của cô, cửa huyết mấp máy không ngừng hút lấy đỉnh quy đầu của cậu. Chàng trai di động con thịt, ở xung quanh thịt huyết không ngừng ma sát, nơi đó của cô trơn trượt ẩm ướt, dâm thủy chảy xuống phát ra tiếng “phốc phốc” rung động, cậu cố ý dùng quy đầu cực đại đè ép lên cánh hoa của cô, viên trân châu nhanh chóng cứng lên.

Tần Linh rên rỉ liên tục, thân trên không ngừng nâng lên, đùi cũng lắc lư cố gắng khép lại. Nơi đó là nơi mẫn cảm của phụ nữ, cô thật khó chịu, sóng triều dục vọng không ngừng tập kích như muốn cuốn cô đi. Chàng trai vẫn dùng sức đè ép bên dưới làm cho viên trân châu cứng rắn dưới ngọn lửa của cậu.

“Ừm~~ ừm~ ừm~” Tần Linh khó chịu cong người đứng dậy, lại nhanh chóng nằm xuống.

Cửa huyết ướt át bắt đầu kịch liệt co giật, mỗi lần hé ra hợp lại lại phun ra một túi mật thủy, chàng trai quỳ xuống, giật hai chân cô ra đem trường long hung hăng đâm vào miệng huyết đang không ngừng co rút lại.

“A...” Thân thể Tần Linh co giật, hạ thân bị một trận xé mở đau đớn, dục vọng của cậu thật sự là quá thô to, đem hạ thể cô nhồi đầy không để lại một khe hở nào, thịt vách tường của cô co rút lại thật nhanh kẹp chặt lấy cự long của cậu.

Dục vọng của cậu ở trong cơ thể cô càng biến thô hơn to lớn hơn, thịt vách tường nữ tính mềm mại ẩm ướt làm cho cự long bộc phát ra muốn kịch liệt chạy nước rút.

Cậu đem hai chân cô khép lại chặt, đem toàn bộ nơi tư mật hoàn toàn ẩn giấu, kẹp chặt lấy cơn thịnh, kẹp lại làm cho cậu có chút đau, hai tay của cậu đè chặt chân cô lại, bắt đầu ở trong cơ thể cô điên cuồng chạy nước rút.

“A ~ a ~ a ~” Tư thế này làm cho nơi tư mật của Tần Linh co rút lại nhỏ nhất, mà cơn thịnh của cậu không ngừng chống đỡ nơi chật hẹp của cô, làm cho cô phải thừa thụ tốc độ chưa bao giờ có.

Dương cụ thô dài đậm màu không ngừng ở mật huyết mềm mại của cô ra vào, trên đỉnh quy đầu to lớn dính đầy dịch nước trong suốt, mỗi lần cậu hoàn toàn đi vào, đều muốn dương cụ đâm vào tận gốc, toàn bộ phân thân của cậu đều chui sâu vào trong huyết khẩu, tràn đầy huyết khẩu của cô, chỗ tiếp hợp của hai bộ phận sinh dục nam nữ, huyết khẩu tư mật của phụ nữ bao vây chặt lấy dương cụ hình trụ, thịt vách tường nếp uốn hoàn toàn căng ra, trở nên mỏng manh trong suốt, trạng thái gần như bị xé rách.

“Ba ~ ba ~ ba ~” Chàng trai bỗng nhiên điên cuồng vuốt ve nơi riêng tư nữ tính, cơn rùng rợn lớn không ngừng đâm cắm, thân thể xích lửa trắng noãn của Tần Linh kịch liệt lắc lư, hai khóa vú tuyết trắng cũng lắc lư theo, đỉnh anh đào ở giữa bầu vú kiên định đứng thẳng.

“A ~ a ~ a ~” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thống khổ nhăn lại, theo mỗi động tác càng ngày càng mãnh liệt của chàng trai mà phát ra tiếng kêu dâm mỹ.

Tiếng kêu của cô càng kích thích thú tính trong cơ thể chàng trai càng thêm bành trướng, cậu càng thêm cuồng tử ở trong cơ thể cô luật động.

“A ~ a ~ a ~” Sau một trận điên cuồng chàng trai tăng nhanh tốc độ đem hai người đưa lên đỉnh cao dục vọng, cậu đâm thật sâu vào tử cung cô, đem hạt giống nóng bỏng rót vào trong cơ thể cô.

Cậu rút ra phân thân của mình, trên dương cụ vẫn đứng thẳng dính đầy thủy dịch của cô, theo động tác rút ra của cậu, vách tường đang bị chống mở của cô đột nhiên co rút lại, nhưng vẫn không có cách nào đóng chặt lại như cũ, lỗ nhỏ hé mở chảy ra một luồng dịch màu trắng, là tinh dịch của cậu và dâm thủy của cô trộn lẫn vào nhau.

Cái miệng nhỏ nhắn sau khi bị cậu chống khai không thể khép lại được không ngừng mấp máy, vẫn còn đang trong dư âm cao trào, chậm rãi đóng mở không ngờ như thế lại làm cho dâm thủy chảy ra như suối.

Tần Linh xụi lơ nằm trên giường, thân thể mềm mại trắng sữa không hề che đậy, chàng trai ôm lấy cô đặt cô ngồi lên người mình, mái tóc đen ướt đầm mồ hôi ướt dán trên gò má, đôi mắt khép hờ, quyến rũ mị hoặc.

Hai khóa vú mềm mại lỏa lồ, đỉnh anh đào vì vừa rồi phóng túng vẫn cao cao đứng thẳng.

Thân thể trần truồng của hai người dính chặt vào nhau, cánh tay của chàng trai ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô gái.

Cô xích lửa ngồi trên bụng dưới của cậu, chỗ kín của hai người chạm vào nhau, cự thú cứng rắn của cậu vẫn để sát vào huyết khẩu ướt át của cô.

Dục vọng của chàng trai như cơn rần lớn trườn qua trườn lại nơi riêng tư của cô, chỉ chốc lát sau liền chậm rãi thẳng tiến đi vào cửa động, từng chút một chìm vào trong cơ thể cô, cho đến khi vào tận gốc.

“Ừm...” Cô cong người lên, nhũ tiêm dưới ánh đèn bóng loáng kiêu diễm.

Chàng trai nắm lấy nụ hoa của cô, lôi kéo, “Lần đầu tiên thấy cô giáo cũng có thể dâm dăng như vậy, hiện tại nụ hoa còn cứng như thế, lớn như vậy... Nhưng nơi đó vừa nhỏ lại vừa chặt như vậy...”

Tần Linh xoay đầu đi, không muốn nghe cậu nói. Chàng trai như muốn trừng phạt lời kéo nụ hoa, mang lại cho cô một chút cảm giác đau đớn, thân thể cậu nhổm lên, cơn thịnh đang chôn sâu trong cơ thể cô cố gắng đẩy sâu hơn vào trong tử cung.

“Ừm...” Vú của cô dán lên lồng ngực của cậu, hừ nhẹ.

Chàng trai cong nhẹ khóe môi, “Tôi thích nhìn bộ dáng dâm dăng này của cô, tôi đã nghĩ là nơi đó của cô giáo nhỏ nhắn xinh xắn lại chặt trắt như vậy căn bản không thể chịu nổi tôi, nhưng tôi phát hiện khi tôi càng hung hăng cắm vào, cô giáo lại càng vui vẻ, thực sự rất khó tưởng tượng tôi lớn như vậy nhưng nơi đó nhỏ bé như thế làm sao lại có thể dung nạp được, thế nhưng tiểu huyết dâm dăng của cô giáo không chỉ có bị tôi cắm vào tràn đầy, mà còn để cho tôi hung hăng chơi nó, khi cắm vào tiểu huyết dâm dăng này tư vị thực sự rất mỹ diệu...”

Tần Linh không nghĩ tới Tần Thụy cũng sẽ nói ra những lời tục tĩu như thế, thế nhưng trông mắt cậu vẫn như trước hẹp dài tuấn mỹ, khuôn mặt của cậu vẫn như trước đẹp như một vị thần, nói những từ ngữ như vậy nhưng vẫn không thể làm ô nhiễm thần thái của cậu.

Mắt cô đỏ bừng, “Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe...”

Chàng trai nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng trên người mình, cúi đầu cười, móng nhẹ nhàng đẩy lên trên.

“Ừm...” Nghe thấy cô tỉnh té rên rỉ, chàng trai hôn lên dải tai cô, đầu lưỡi như con rắn nhỏ uốn lượn trượt vào trong, bàn tay to bao trên vú cô, nhéo nhéo nhũ tiêm, thân thể không ngừng nhẹ nhàng đâm sâu vào.

“Bây giờ tôi đang làm cái gì, cô giáo nói thử xem.” Cậu ngậm lấy dải tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Ừm... Ừm...” Thân thể Tần Linh đang đưa theo động tác của cậu, lúc này động tác của cậu nhẹ nhàng chậm chạp lại ôn nhu, làm cho cô có cảm giác thật thoải mái không có giống như vừa rồi cuồng bạo kịch liệt như vậy.

“Tôi đang làm tình với cô, cô có thích làm với tôi không, hửm?” Sau mỗi câu nói thất lưng cậu lại động nhanh hơn.

“A ~ a ~ a” Khuôn mặt Tần Linh lập tức nhẩn lên, âm thanh rên rỉ sắc nhọn phát ra từ trong miệng cô, chàng trai ở trong cơ thể cô lại một lần nữa điên cuồng chạy nước rút, Tần Linh có cảm giác mình đang ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Chàng trai lại bắn vào trong cơ thể cô, Tần Linh lập tức xụi lơ trong ngực cậu. Chàng trai xoay người, đặt cô nằm bên cạnh cậu.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng cô, giọng nói tràn đầy từ tính: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi, sau này cô là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không chờ đợi trong vô vọng nữa. cho dù phải ép buộc cô, tôi cũng sẽ không để cô rời xa tôi.”

Dưới cái nhìn tràn đầy kiên quyết cùng với vẻ điên cuồng của Tần Thụy, đáy lòng Tần Linh hơi rùng mình. Cô cảm thấy hai người nhất định có hiểu lầm gì đó, cô nghĩ cả hai nên nói rõ với nhau.

Tần Linh hắng giọng một cái, giọng nói hơi khàn khàn vì vừa trải qua cơn kích thích: “Tần Thụy, hôm đó không phải tôi không muốn đến mà thật sự có việc không đến được.”

Mắt cậu nheo lại, khóe miệng cười lạnh: “Cô đang định gạt tôi nữa sao?”

“Không phải đâu.” Cô lắc đầu, hai tròng mắt trong suốt nhìn cậu: “Hôm đó mẹ tôi bị gãy chân, tôi phải đến bệnh viện gấp. Sau đó tôi có gọi cho cậu nhưng điện thoại cậu không liên lạc được.”

25. Chương 25

Tần Thụy nhìn cô có vẻ đăm chiêu, sau nhiều lần bị cô từ chối cậu thật sự không thể dễ dàng tin tưởng cô được nữa.

Nhìn dáng vẻ không chịu tin tưởng cô của Tần Thụy, đáy lòng Tần Linh thở dài. Cô lấy tay nâng mặt của cậu lên, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Tần Thụy, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của chúng ta. Chúng ta hãy bắt đầu thử quan hệ yêu đương, được không?”

Ánh mắt đang trầm ngâm lạnh nhạt của cậu sau khi nghe lời nói của cô bỗng lóe sáng lên như ánh sao trên bầu trời.

Tuy cậu vẫn còn chưa tin tưởng cô nhưng khi chính tai nghe được cô nói muốn bắt đầu quan hệ với mình, đáy lòng cậu chỉ còn lại cảm giác sung sướng cùng thỏa mãn nói không nên lời.

Cậu muốn thử một lần, muốn cùng cô yêu đương một lần. Nếu lần này cô dám lừa dối cậu, thì hai người cùng nhau xuống địa ngục đi. Cậu không được hạnh phúc, thì cậu cũng sẽ khiến cô không được hạnh phúc.

“Lời em nói là thật?” Cậu nắm lấy cằm của cô, nhìn cô xác nhận lại lần nữa.

“Ừm.” Dưới ánh mắt sáng rực của cậu, Tần Linh ngại ngần gật nhẹ đầu.

Nhận được câu trả lời mà bản thân mình đã chờ đợi từ lâu, trái tim cậu ngoại trừ cảm giác vui mừng sung sướng ra còn có ẩn ẩn bất an lo lắng.

Cậu nghiêm túc nhìn cô, giọng điệu đầy vẻ chân thành kiên quyết: “Em cũng biết, một khi bắt đầu quan hệ này, em sẽ không thể dễ dàng buông tay anh. Nếu không, chúng ta sẽ cùng nhau xuống địa ngục. Em hiểu chứ? Anh tuyệt đối không chấp nhận em yêu người đàn ông khác.”

Nghe lời nói đầy vẻ kiên cường nhưng cũng chân thành của chàng trai, trong lòng Tần Linh ngoại trừ thỏa mãn hạnh phúc ra còn có chua xót. Cậu không có cảm giác an toàn với cô.

“Em nghiêm túc.” Nói rồi cô hôn nhẹ lên môi cậu.

Tần Thụy nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, nụ hôn này của cậu không có vẻ kiên cường bạo lực như lúc trước mà tràn đầy quyến luyến dịu dàng khiến cô chìm đắm trong đó.

Đến khi cậu vỗ về chơi đùa bầu vú căng tròn, cự vật thân dưới của cậu đang cương lên lộ ra quy đầu hồng hồng, hơn nữa càng ngày càng thô to thì cô giật mình tỉnh lại.

“Đừng... A Thụy, em mệt quá, thật sự mệt mỏi quá.” Cô có cảm giác thân thể mình như đang muốn rơi ra từng mảnh.

“Mới làm hai lần đã mệt mỏi, sau này em làm sao có thể thỏa mãn anh được hả?” Tuy nói như vậy nhưng mà cậu vẫn ngừng tay lại, đứng dậy đi đến bên tủ lấy ra một cái khăn tay, kéo đùi cô ra giúp cô chà lau.

“Đừng...” Tần Linh đỏ bừng mặt, khép hai chân lại.

“Đừng nhúc nhích, nếu không anh sẽ lại muốn em thêm một lần nữa đó.” Giọng điệu ái muội lại tràn ngập mệnh lệnh. Cậu lần nữa giật chân cô ra, Tần Linh không giãy dụa nữa, tùy ý để cậu lau giúp cô nơi tư mật của phụ nữ.

Ngón tay của cậu cách vài bông xoa lên cánh hoa của cô, cô uốn éo người, hạ thể lại ướt, một cổ dâm thủy lại chảy ra.

“Em thật miễn cảm.” Cậu cười khê, ngón tay của cậu được khăn tay bao lấy cắm vào tiểu huyết đang chảy nước ròng ròng.

“Anh... ưm...”

“Ở đây cũng muốn được lau.” Chàng trai nói, đưa toàn bộ ngón tay vào bên trong chà lau, cậu biết rõ nơi đó càng lau càng ướt.

Cậu cuối cùng cũng đem khăn tay ở giữa hai chân cô lấy ra, trên khăn tay màu trắng dính đầy hỗn hợp kích thích của nam nữ, hơn nữa phần lớn chiếc khăn tay là bị thủy dịch Tần Linh làm ẩm ướt.

Chàng trai cẩn thận đem nó xếp lại cất vào ngăn tủ đầu giường, hành động nơi rơi vào mắt Tần Linh làm cho cô không khỏi đỏ mặt tía tai.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô thì cậu mới lo cho bản thân mình. Tần Thụy lau sơ qua người rồi nhanh chóng lên giường nằm bên cạnh cô.

“Ngủ đi!” Cậu hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm chặt cô vào lòng mình.

Bên tai nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của cậu cùng với mùi hương thoang thoang từ người cậu, Tần Linh hơi cự quấy thân mình.

Dưới mông bị bàn tay to lớn vô nhẹ một cái, cô hơi đỏ mặt, giọng nói trầm ấm đầy từ tính của cậu vang lên: “Ngoan, ngủ đi, nếu em còn động dậy nữa thì chúng ta làm tiếp chuyện lúc này đi. Em biết là anh không có lực tự chủ khi ở bên em mà.”

Thân hình cô cứng ngắc. Thật ra cô có chút không quen khi nằm trong lòng cậu, nhưng sợ cậu thật sự sẽ làm giống như lời nói nên cô nhanh chóng nhắm mắt lại, ôm cậu từ từ đi vào giấc ngủ.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của người trong lòng, hai mắt Tần Thụy mở ra. Cậu dịu dàng nhìn người con gái trong ngực, tiên nữ mà cậu đã chờ đợi cuối cùng cũng đã nằm trong vòng tay cậu. Cậu sẽ đối xử với cô thật tốt. Sau này hai người sẽ sống thật hạnh phúc, sẽ có những đứa con bé bỏng của riêng hai người. Nếu con trai thì giống cậu, còn con gái sẽ giống cô, nhỏ nhắn đáng yêu.

Mãi suy nghĩ về tương lai mà Tần Thụy dần chìm vào mộng đẹp. Đây là giấc ngủ ngon đầu tiên trong mười mấy năm của cậu, thậm chí bên môi cậu còn hiện lên nụ cười dịu dàng thỏa mãn.

Dương bá sau khi thấy thiếu gia bé cô giáo Tần chạy đi thì cứ lo lắng, sợ hai người lại cãi nhau. Mãi đến nửa đêm mà thấy vẫn không có động tĩnh gì, cuối cùng ông cũng có thể thở phào đi về phòng.

Ông biết mà, chỉ cần có cô giáo Tần ở đây, thiếu gia nhất định không có chuyện gì.

...

Người phụ nữ toàn thân xích lõa nằm trên giường in hoa hồng đỏ trên nền đen. Cô được một thiếu niên cao lớn tuấn mỹ ôm chặt, mặt chôn vào ngực cậu. Trên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn còn vương dấu ấn hoan ái.

Tóc vàng che khuất gương mặt thiếu niên, chỉ để lộ nửa mặt, nhìn dịu dàng hoàn mỹ như nam nhân vật chính trong truyện tranh.

Tần Linh tỉnh lại thì cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Nhưng thân thể xích lõa kiện mỹ của thiếu niên dán chặt vào cô khiến cô cảm thấy khô nóng. Cô muốn rời khỏi ngực cậu nhưng khi bàn tay cô đang đặt trên ngực cậu thì cậu mở mắt.

Tần Thụy dùng sức khép chặt tay lại. Cô dán sát vào cậu. Hai người dán sát vào nhau khiến cô cảm nhận được dục vọng đang đặt lên người mình.

Cô ưm một tiếng. Cảm thấy bụng dưới chột nóng lên. Hôm qua mây mưa Tần Thụy một nửa là vì giận dữ một nửa là vì dục vọng mạnh mẽ đoạt lấy cô, hấp thụ mật dịch của cô như một chàng ma cà rồng. Cô cho rằng mình đã chết vì dục vọng nhưng bây giờ ngoại trừ cảm thấy thân thể đau nhức thì vẫn còn bị dục vọng chi phối.

“Muốn sao?” Tần Thụy nói nhỏ bên tai cô. Cậu thân mật khiến hô hấp của cô nhanh hơn, ngực cô phập phồng trên ngực cậu. Tần Thụy mở đùi cô ra, cúi đầu nhìn.

Nơi tư mật trải qua hoan ái quá độ hôm qua đã sưng đỏ. Cánh hoa đỏ tươi bị chà đạp biến hình nhưng lối vào vẫn co rút, chảy ra mật dịch.

“Bị anh làm sưng lên rồi.” Tần Thụy lặng lẽ nói bên tai cô. Mặt Tần Linh đột nhiên ửng đỏ, “A Thụy, đừng nói những lời như thế.”

“Sao vậy?” Tần Thụy ôm cô, biết rõ còn hỏi.

“Rất hạ lưu...”

Tần Thụy cười rộ, “Vậy anh phải hạ lưu thôi.” Cậu cúi đầu ngậm đóa hồng mai của cô, liếm mút. Đôi mắt hẹp dài nhìn Tần Linh chăm chăm. Tần Linh đẩy đầu cậu. Tần Thụy bỗng nhiên đẩy vật nam tính đã căng cứng vào hoa huyệt sưng đỏ của cô.

“A~~” Tần Linh sợ run lên.

“Linh Linh, anh muốn làm chuyện còn hạ lưu hơn cơ.” Nói xong, cậu bắt đầu co rút trong cơ thể cô, bàn tay to không buông tha nhũ phong đầy đặn của cô. Đóa hoa bị cậu xoa nắn thành nhiều hình dạng khác nhau.

“A ~ chậm một chút, đau quá!” Tần Linh lắc lư, thừa nhận tiết tấu mãnh liệt của thiếu niên.

Thiếu niên rút ra khỏi người cô, cuốn người cô qua, để cô quỳ trên giường, đỡ lấy cái mông nhỏ của cô, đẩy vật nam tính dính đầy mật dịch vào.

Tần Linh bị cậu va chạm, phủ phục trên giường. Thiếu niên luật động nhanh hơn. Vật nam tính thô to không vào hoàn toàn trong cơ thể người phụ nữ rồi lại rút ra, khiến người phụ nữ kêu rên yêu kiều liên tục.

Cậu thay đổi các tư thế đùa giỡn cô, rồi phóng thích bạch dịch trong cơ thể cô. Cậu rút mình ra, nhìn lồi vào bị mở lớn co rút lại, tuôn ra một cổ bạch dịch.

Cậu nằm trên người cô mút lấy núm vú của cô.

“Không biết nơi này có sữa thì sẽ như thế nào nhỉ?” Vừa nói cậu vừa hút mạnh một cái.

Tần Linh mệt mỏi nhắm mắt lại, tóc dài ướt dính lên gáy cô. Bởi vì thiếu niên mút liếm nên cô không ngừng ưm thành tiếng.

“Anh phải đi học. Em tắm rồi ngủ tiếp đi. Hôm nay anh xin nghỉ cho em.” Tần Thụy hôn lên khe suối giữa hai nhũ phong, dịu dàng nói.

Tần Linh nghe cậu nói vậy, cô mở mắt ra nhìn cậu. “Không được đâu, hôm nay em phải đi dạy. Em không thể nghỉ được.”

Tần Thụy nhìn cô, thấy ánh mắt cô đầy sự kiên quyết, cậu bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi, chịu thua em luôn. Vậy để anh đi chuẩn bị nước nóng cho em.”

“Ừm.” Tần Linh cười nhẹ gật đầu.

Nhìn người con gái đang xích lõa nằm nhất mắt, vật nam tính của cậu nhanh chóng cứng lại. Cậu rửa thăm một tiếng, đắp chăn cho cô rồi xoay người chạy ào ào vào phòng tắm.

26. Chương 26

Chiếc xe thể thao màu xanh chớp mắt đã đậu ở vườn trường, Tần Thụy rất lịch sự mở cửa xe cho Tần Linh.

“Em vào phòng làm việc trước đi, lát nữa gặp lại anh nhé.” Tần Linh vừa dứt lời, toan quay đi. Bỗng nhiên cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, phút chốc cô đã bị ép chặt vào thân cây to gần đó. Tần Thụy suông sã cúi xuống hôn cô.

Cái tên vô lại này!

Đây là trường học, nếu để cho học sinh nhìn thấy cảnh tượng này, cô sẽ chết quách cho xong.

“Buông ra!”

Cô cố đẩy cậu ra, nhưng sự chống cự yếu ớt đó chỉ làm cho nụ hôn của cậu càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc cậu cũng buông cô ra, Tần Linh lập tức tránh xa cậu một khoảng, kịch liệt thở hổn hển.

Tần Thụy lạnh nhạt cười, “Hiện tại anh thấy hài lòng rồi.”

“Đây là trường học, anh...” Cô nhỏ giọng trừng mắt trách cậu. Sợ nhiều người sẽ chú ý.

“Trường học thì làm sao, người phụ nữ của anh anh muốn hôn lúc nào chả được.” Tần Thụy chau mày, nói. Cậu còn thật sự hi vọng tốt nhất để cho mọi người thấy, để họ biết cô đã là hoa có chủ, không người nào dám bén lại gần.

Chỉ có người đàn ông đó...

Nhớ tới Lục Phong, biểu tình trên mặt Tần Thụy hơi trầm xuống. Lúc trước khi chưa chiếm được tình cảm của cô, cậu không hi vọng gì nhiều. Nhưng khi đã có được, lòng tham của cậu càng lúc càng lớn, dục vọng chiếm hữu của cậu đối với cô đã vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Cậu không muốn ai nhìn thấy vẻ đẹp của cô cả. Đôi lúc trong đầu cậu còn tồn tại suy nghĩ điên cuồng, muốn nhốt cô vào một góc, để không cho ai nhìn thấy cô. Không ai có thể có cơ hội cướp đi nữ thần của cậu.

Do Tần Linh xoay người lại nên không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tần Thụy. Nếu không, không biết cô sẽ phải làm sao nữa.

Tần Thụy vội vàng ngăn cản cô lại, vẻ mặt tươi cười trên mặt hơi biến đổi, “Bảo bối, chúng ta còn chưa nói xong mà.” Thanh âm tựa hoa lan vô cùng nhu hòa, nhưng vẻ sắc lạnh lại rót vào tận cốt tủy người nghe. Tần Linh không rõ vì sao tâm tình của cậu lại thay đổi chóng vánh như vậy?

“Em bị muộn rồi...” Cô ủy khuất nói.

“Anh biết.” Tần Thụy nâng mặt cô lên, dịu dàng nói, “Anh chỉ muốn trước khi đi, em hôn anh một cái mà thôi.” Cậu chỉ chỉ vào môi mình, hành động thập phần gợi cảm.

Tần Linh do dự một chút, nhìn chung quanh, cô rút cuộc kiễng chân, nhẹ nhàng hôn môi cậu.

“Em đi đây!” Cô vừa xoay người, liền trong thấy một gương mặt anh tuấn đang tràn đầy ngạc nhiên đau lòng nhìn chăm chăm mình. Người đang đứng cách bọn họ không xa chẳng phải ai xa lạ. Sư huynh của cô, Lục Phong.

Mặt cô phút chốc đỏ bừng. Vẻ mặt Lục Phong tràn đầy thần sắc phức tạp, anh nhìn cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Tần Linh hơi thất thần nhìn bóng lưng cô đơn tiêu điều của anh. Nội tâm tràn đầy cảm giác áy náy. Bỗng một cánh tay nhanh chóng nâng cằm cô lên.

Đối diện với ánh mắt bình tĩnh thâm sâu, bên tai vang lên giọng nói tràn đầy từ tính nhưng vô cùng lạnh lùng: “Em đau lòng sao?”

Cô hơi rùng mình. Không biết sao cô có cảm giác nếu cô dám gạt đầu, Tần Thụy chắc chắn sẽ làm ra những chuyện khiến người ta sợ hãi.

Cô hơi tránh ánh mắt của cậu, nhẹ giọng nói: “Chỉ là em cảm thấy áy náy mà thôi. Dù sao hai người cũng là đồng nghiệp của nhau.”

Cậu nhìn chăm chăm từng biểu tình trên mặt của cô, xác nhận xem cô có nói dối mình không. Nhưng thấy trên mặt cô không hề có cảm giác đau lòng, thống khổ, lòng của cậu mới bình tĩnh lại.

Cậu một lần nữa nâng mặt cô lên, để hai mắt cô nhìn rõ mình: “Tốt nhất em nên tránh xa người đàn ông đó ra, nếu không, anh không biết mình sẽ làm gì đâu.”

Tần Linh hơi nhăn mày, cô không đồng ý nhìn cậu: “A Thụy, em không thích anh nói những lời như thế. Anh không thể làm chuyện phạm pháp được.”

Nhìn ánh mắt cô tràn đầy quan tâm, tim Tần Thụy chợt cảm thấy ấm áp. Đáy lòng âm u lạnh lẽo khi này dường như biến mất.

“Chỉ cần em không còn quan hệ với người đó nữa, em muốn làm gì anh cũng chấp nhận.” Cậu nói nhỏ bên tai cô, cái lưỡi nhẹ liếm vành tai cô.

Người Tần Linh hơi run lên, cô bất đắc dĩ thở dài, “Được, em hứa. Anh đừng như vậy nữa. Em không thích.”

Tần Thụy cười cười, nụ cười như ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào vùng trời tăm tối, cứ như với biểu cảm âm u khi này là hai người khác nhau vậy.

Cậu hôn nhẹ lên tóc cô, bàn tay đẩy đẩy hông cô: “Em đi đi. Lát nữa gặp lại.”

Tần Linh đỏ bừng mặt, cậu cư nhiên dám bóp hông cô ở nơi công cộng. Đúng là càng ngày càng thích đụng chạm cô mà, cũng không xem đây là hoàn cảnh nào.

Tần Linh cũng chịu thua cậu, chỉ trừng mắt nhìn cậu một cái rồi xoay người đi về phòng làm việc.

Tần Thụy nhìn chằm chằm thân ảnh cô bước đi, ánh mắt quyến luyến nóng bỏng khiến cho Tần Linh đang đi phía trước cũng cảm nhận được.

Chân cô như muốn nhũn ra, chắc chắn người thiếu niên này cố ý không để cho cô đi được đây mà.

Đến khi thân ảnh của Tần Linh biến mất, Tần Thụy mới vui vẻ bình tĩnh đi về lớp học.

...

“Tiểu Linh!”

“A... Sư huynh!” Tần Linh ngẩng đầu lên từ hai khuỷu tay, nhìn thấy Lục Phong đang đứng trước cửa phòng làm việc.

Nhớ lại khi này anh nhìn thấy cảnh cô và Tần Thụy hôn nhau, khuôn mặt cô hơi mất tự nhiên.

Thế nhưng gương mặt Lục Phong vẫn cố tỏ ra bình thường, anh đi đến trước bàn làm việc của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Sao lại ngủ trên bàn làm việc? Dễ bị cảm lạnh đấy. Hình như em rất mệt, có đi ăn trưa chưa?” Nhìn sắc mặt cô hơi tái nhợt, nhớ lại cảnh tượng khi này, đáy lòng anh tràn đầy chua xót. Tuy bản thân luôn tự nhủ rằng không phải như những gì anh nghĩ nhưng anh biết đó chỉ là suy tưởng viễn vong của mình mà thôi.

“Em không đói...” Cô nhẹ giọng trả lời.

“Thân thể yếu như vậy còn nói không đói. Đi thôi, anh dẫn em đi ăn.” Ép mình không nên suy nghĩ nhiều nữa, anh không nói lời nào mà kéo cô đi.

Lục Phong chưa từng bá đạo như thế. Sức lực của anh rất lớn, Tần Linh bị anh kéo tới nhà ăn dành cho giáo viên của trường.

Tuy là nhà ăn nội bộ nhưng cao cấp hơn nhà ăn ở ngoài rất nhiều. Lục Phong đặt cô lên ghế, bồi bàn tới rất nhanh.

“Muốn ăn gì thì gọi đi, đừng khách khí.” Lục Phong nói với cô.

“Sư huynh, em không đói...” Mặc dù thân thể hơi mệt nhưng cô không có khẩu vị.

Hôm qua bị Tần Thụy lấn qua lộn lại đến sáng nay lại làm một lần nữa, bây giờ hai mắt cô đã muốn khép lại luôn rồi. Nhưng cô không thể nghỉ dạy được, phải có trách nhiệm với công việc của mình.

Nói xong, cô lơ đãng nhìn ra cửa thì thấy có một thiếu niên đang đi tới.

Là Tần Thụy! Cô vội vàng dùng đũa che mặt.

Nếu cậu biết cô và Lục Phong đi ăn thì không biết cậu sẽ có hành động gì nữa. Tính chiếm hữu của chàng trai này rất mạnh. Sao cô lại có cảm giác bị ông chồng đi bắt gian vợ vậy!

A phi! Tần Linh tự phỉ nhổ chính mình.

“Ha ha.” Lục Phong cười khẽ. Bồi bàn nhìn thấy động tác của cô cũng mỉm cười.

“Sao vậy?” Lục Phong cười, cúi người lấy đi cuốn thực đơn che cả mặt Tần Linh.

“Sư huynh!” Tần Linh cầm chặt cuốn thực đơn, gấp đến độ lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, “Em đang xem thực đơn!”

“Để vậy sao xem được?” Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của cô, Lục Phong cười khẽ. “Người không biết còn tưởng em ăn luôn cả thực đơn đấy.” Anh định đẩy tay cô ra.

Nhưng Tần Linh nắm rất chặt, nụ cười tràn lên khuôn mặt tuần tú của anh.

“Cô giáo, ở đây có người ngồi không?” Một giọng nói lạnh nhạt từ tính cất ngang cuộc giằng co của bọn họ.

Lục Phong ngẩng đầu, sững sốt một chút, “Là cậu?” Nhìn thấy thiếu niên tóc vàng trước mặt, anh hơi nhủu mày một chút.

“Chào Hàn trưởng bộ môn!” Tần Thụy cúi người chào anh, giống như đứa trẻ ngoan ngoãn.

Tần Linh khép mắt lại. Cô cảm thấy khí lạnh thổi vù vù sau lưng. Cô từ từ hạ thực đơn xuống, khuôn mặt hơi tái nhợt giờ đây đỏ bừng lạ thường.

“Thì ra cô giáo đang ở cùng với Hàn trưởng bộ môn... Không phải là người yêu đấy chứ?” Tần Thụy vẫn bình tĩnh lên tiếng.

Tần Linh bị câu hỏi của cậu dọa sợ. Cô vội khoát tay, “Không phải... Khụ, khụ, khụ...” Cô ho khan. Không biết người thiếu niên này lại có ý đồ gì đây.

“Không sao chứ?” Lục Phong đưa ly nước cho cô.

27. Chương 27

Nhìn hành động thân mật của hai người, ánh mắt Tần Thụy lóe lên tia tối tăm. Cậu không nói lời nào, nhanh chóng đặt ghế ngồi cạnh Tần Linh.

“Phủ nhận nhanh thế. Chẳng lẽ em đoán đúng rồi?” Giọng chàng trai bỗng nhiên trầm xuống.

Tần Linh vội vã lắc đầu, cô nhanh chóng giải thích: “Không phải đâu.”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè.” Lục Phong nhanh chóng nói với cậu thiếu niên. Nhìn hành động gấp gáp của cô, ánh mắt anh hiện lên sự chua xót.

Cô luôn là người bình tĩnh, rất ít khi anh nhìn thấy cô phản ứng gấp gáp như vậy. Điều này chứng tỏ người thiếu niên này rất quan trọng với cô.

“Vậy thì tốt. Em có thể ngồi đây không? Không quá rầy hai người chứ? Bồi bàn nói những chỗ khác trong nhà ăn đã được đặt trước, thế nên...” Tần Thụy lạnh nhạt nói.

Tuy chỉ là câu hỏi nhưng mà cậu đã hành động trước rồi. Chẳng lẽ bây giờ kêu cô đuổi cậu đi?

Bồi bàn vẫn mỉm cười, không nói gì nhiều. Chỗ còn trống xung quanh rất nhiều, rõ ràng là cậu nói bậy.

Tần Linh im lặng, không thèm trả lời cậu. Rõ ràng cậu đã ngồi rồi mà còn giả vờ hỏi cô làm gì. Bây giờ nếu cô đuổi thì cậu có đi không?

Lục Phong nhìn không khí kỳ lạ giữa hai người, anh cười cười không lên tiếng. Có điều, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nụ cười của anh đầy sự miễn cưỡng.

“Em muốn ăn gì?” Lục Phong dịu dàng hỏi Tần Linh.

Chàng trai cũng theo ánh mắt anh mà nhìn cô. Tần Linh cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, “Em ăn cái gì cũng được.”

Lục Phong cười, gọi cho cô một phần thức ăn. Mình cũng lấy một phần và cả đồ uống.

“Vị tiên sinh đây ăn gì?” Bồi bàn nhìn Tần Thụy.

Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm cô, bình tình lên tiếng: “Giống cô ấy.”

Nhìn hành động không kiêng nể gì của cậu, tranh thủ lúc Lục Phong không để ý, cô quay sang trừng cậu một cái.

Nhận thấy ánh mắt của cô, đuôi mắt Tần Thụy hiện lên nét cười vui vẻ. Gương mặt vốn dĩ lạnh nhạt xa cách của cậu như bừng sáng lên khiến Tần Linh giật mình sửng sốt.

Thấy cô hơi ngờ ngàng nhìn mình, nụ cười của thiếu niên càng thêm rực rỡ.

Lục Phong quay sang nhìn thấy hai người đang đăm đăm nhìn nhau, tim của anh như vỡ vụn. Đến giờ phút này, anh nhận ra khoảng cách giữa mình và cô đã quá xa, xa đến nỗi anh không thể nào kéo cô lại được nữa.

“Ăn đi.” Đồ ăn họ gọi đã lên, Lục Phong cố gắng giữ bình tĩnh nhẹ nhàng nói với cô

“Vâng.” Tần Linh giật mình, hơi áy náy nhìn anh. Cô nhanh chóng cầm dao nĩa lên, cúi đầu cắt thức ăn trong khay.

Bỗng nhiên một đôi đũa gấp cà rốt đặt sang đĩa thức ăn của cô.

Tần Linh ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy cậu thiếu niên bình tĩnh nhìn cô nói: “Cô cũng biết là em không thích ăn cà rốt mà.”

Giọng nói cậu vẫn lạnh nhạt nhưng vẫn có thể nghe ra sự thân thiết trong đó.

Tần Linh bỗng có xúc động muốn đẩy cậu ra khỏi bàn ăn. Nếu không thích thì lúc này đừng gọi.

Cậu đừng tưởng cô không biết cậu làm vậy là có ý gì? Chẳng phải là để cho Lục Phong nhìn thấy quan hệ của hai người bọn họ sao?

Cũng giống như những gì Tần Linh suy nghĩ, khi nhìn thấy hành động của Tần Thụy, gương mặt vốn đang giữ bình tĩnh của Lục Phong chợt trắng bệch. Bàn tay anh nắm chặt nĩa đến nỗi lộ rõ gân xanh.

Không khí trên bàn ăn bắt đầu chuyển sang trạng thái kì lạ. Vốn bàn ăn cũng không lớn. Nên khi Tần Thụy chen vào khiến nó chật ních. Người ngồi trên các bàn khác trong nhà ăn đều tò mò nhìn về phía bọn họ.

Tần Linh cực kỳ xấu hổ. cô lặng lẽ nhìn Lục Phong, chỉ thấy anh cúi đầu xuống ăn thức ăn của mình, không thể nào nhìn rõ được biểu cảm trên mặt anh.

Bỗng nhiên đùi cô bị bóp chặt. Cô giật mình nhìn thì thấy Tần Thụy đang mỉm cười dịu dàng nhìn mình, “Cô giáo, sau khi tan học em chờ cô. Chúng ta cùng về nhà.” Lời nói của cậu như quả bom đánh thẳng vào trạng thái kì lạ của ba người.

Toàn thân Tần Linh cứng lại. Cô đã nhìn thấy ánh mắt chứa giận của Lục Phong.

“Tiểu Linh, em ở chung với cậu ấy sao?”

Tần Linh im lặng, không biết nên trả lời anh như thế nào. Bỗng nhiên trên đùi cảm nhận được sự đau nhói. Cô cúi xuống nhìn thấy bàn tay thiếu niên đang bóp chặt đùi mình.

Đáy lòng cô thở dài. Thôi! Dù sao cũng không thể dây dưa mãi như vậy được!

Cô gật nhẹ đầu, “Vâng!”

Lục Phong cười khở: “Xem ra, anh vẫn là đến chậm một bước.”

Anh bỗng đứng lên, giọng nói tuy vẫn nhẹ nhàng nhưng có thể nghe ra sự gấp gáp trong đó: “Xin lỗi, anh có chút việc. Đi trước nhé.”

Nói xong, anh vội vã bước đi.

Nhìn thấy thân hình hơi loạng choạng của Lục Phong, lòng Tần Linh ngoại trừ áy náy ra thì vẫn là áy náy. Cô trừng mắt nhìn Tần Thụy, “Sao anh lại làm như vậy? Dù sao đi nữa thì em và sư huynh vẫn là bạn bè.”

“Sư huynh? Gọi thân mật thế à?” Cậu hừ nhẹ.

“Đây chỉ là xưng hô bình thường mà thôi.” Tần Linh thầm thở dài. Hơn nữa, đây không phải là trọng điểm có được không?

“Anh không thích xưng hô như thế. Sau này đừng để anh nghe thấy nữa, biết không?” Cậu nheo mắt lại.

Thấy cậu cố tình gây sự như vậy, Tần Linh hơi đau đầu.

Cô xoa xoa trán, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, em muốn về phòng làm việc...”

“Thế nào? Chẳng lẽ em không muốn công bố quan hệ của chúng ta sao?” Tần Thụy kéo tay cô, trầm giọng hỏi.

“A Thụy...” Tần Linh thở dài. “Em biết anh vẫn lo lắng về mối quan hệ của chúng ta. Nhưng rốt cuộc phải nói thế nào thì anh mới tin đây...”

“Lấy lòng anh, cam tâm tình nguyện để anh đè em. Để anh biết ngoài thân thể em thì tâm hồn em cũng thuộc về anh. Tất cả của em đều thuộc về anh. Em làm được không?” Tần Thụy dán sát vào tai cô, nói.

Mặt cô đỏ bừng. Cậu dám nói những lời như vậy ở nhà ăn.

Im lặng một chút, cô lên tiếng: “A Thụy, anh thử tin tưởng em một lần, có được không? Những gì em đã hứa với anh, nhất định em sẽ làm được.” Nói xong cô nhìn thẳng vào mắt cậu.

Tần Thụy nhìn chằm chằm cô, thấy cô nói thật nên gương mặt của cậu hơi dịu xuống.

Tay cậu nắm chặt lấy tay cô, “Được, anh tin em. Chiều nay chờ em đón em nhé. Anh muốn đưa em đến một nơi.”

Tần Linh thở dài một hơi, biết tạm thời không thể bắt cậu chấp nhận tin tưởng cô được, cô gật nhẹ đầu: “Được.”

...

Sau khi tan học, Tần Linh đứng ở một góc trường học đợi Tần Thụy. Cô không hề nhận biết nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần mình. Ở một góc tối gần đó, có một tay súng đang nhắm thẳng vào cô, sát thủ chậm rãi bóp cò.

Từ trong sân trường đi ra, cậu đã nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh của người con gái cậu yêu. Nhưng chưa kịp chạy đến chỗ cô, cậu nhìn thấy ánh sáng chiếu vào một góc súng đang lộ ra.

“Dừng!” Tần Thụy hô to.

Trong nháy mắt lúc đạn bay ra, Tần Linh chỉ kịp quay đầu lại nơi phát ra tiếng kinh hô. Cô chỉ kịp nhìn thấy gương mặt Tần Thụy tràn đầy thần sắc hoảng sợ, sau đó thân thể của mình bị một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy.

“Phanh!” Một tiếng vang thật lớn, thân thể cô chấn động. Trong nháy mắt cô cơ hồ mất đi tri giác, cô cho rằng mình đã chết, nhưng khi cô mở mắt ra, lại nhìn thấy Tần Thụy từ trên người mình chậm rãi ngã xuống.

Máu, máu đỏ tươi từ sau lưng của cậu phun trào ra ào ào, cô không quên được ánh mắt cuối cùng của cậu nhìn cô, trong đôi mắt đen sâu thẳm ấy cô thấy được sự kiên định cùng ôn nhu. Cậu ngã xuống trên người cô, những giọt máu nhỏ xuống tản ra như những đóa hoa hồng lớn.

“A Thụy, A Thụy... Anh làm sao vậy, A Thụy, tỉnh tỉnh lại đi...” Cô quỳ xuống trên mặt đất, nước mắt nhanh chóng rơi đầy mặt. Tại sao ông trời lại đối xử bất công với bọn họ như vậy? khó khăn lắm cô mới nhận ra tình cảm của mình, quyết định một lần yêu đương cùng cậu, nhưng khi hai người bọn họ chưa kịp hưởng thụ phút giây hạnh phúc, cô lại tận mắt nhìn thấy cậu đổ đạn thay cô, ngã xuống trước mặt cô... Sự sợ hãi, hoảng loạn, đau lòng... nỗi đau như bóp nghẹt tim cô, trước mặt cô là một mảnh tối đen, dường như ngày tận thế đã tới.

Tần Thụy bị đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật, cậu bị thương vô cùng nghiêm trọng, đạn hình như đã bắn trúng trái tim cậu, trường R.Y cũng đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn.

Tần Linh vẫn gọi tên Tần Thụy, cho đến khi mắt mở trừng trừng nhìn cậu bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Mắt của cô bởi vì có quá nhiều nước mắt đã trở nên lạnh lẽo tê dại.

Dương bá nghe được tin thiếu gia bị trọng thương, cả người ông bỗng nhiên xụi lơ. Cố gắng chống đỡ thân mình vội vã chạy vào bệnh viện thì nhìn thấy thân ảnh bất lực run rẩy của cô giáo Tần đang đứng dựa vào tường.

Lòng ông tràn đầy đau xót. Ông là người chứng kiến toàn bộ quá trình từ khi thiếu gia yêu cô giáo Tần đến lúc cô chấp nhận cậu ấy. Khó khăn lắm hai người mới được hạnh phúc, thế nhưng thời gian hạnh phúc chưa lâu lúc này lại phải đối mặt với sinh tử.

28. Chương 28

Ông từ từ đi đến bên cạnh cô, vỗ nhẹ vai cô, giọng nói già cỗi hơi run: “Cô giáo Tần, cô yên tâm, nhất định thiếu gia không có việc gì.”

Gương mặt Tần Linh vẫn còn đờ đẫn, dường như vẫn không nghe thấy lời của ông, môi cô run run, ánh mắt không còn tiêu cự.

Dương bá nhìn cô như vậy, cũng không biết nên khuyên gì, vì bản thân ông cũng đang tràn ngập sợ hãi lo lắng. Điều ông có thể làm là đứng đây cùng với cô, cùng nhau chờ đợi giây phút áp lực này.

Lúc này, ngoài cửa lớn bệnh viện có một hàng dài ô tô xa hoa đỗ lại, từ trên xe một người đàn ông anh tuấn thành thực bước xuống, mấy chiếc xe ở chỗ khác cũng đỗ lại, những người đàn ông to lớn áo đen bước xuống chia làm hai hàng, bảo vệ hai bên người đàn ông.

Viện trưởng nhanh chóng bước ra nghênh đón, “Tần tiên sinh, quý công tử đang được chúng tôi toàn lực cứu giúp, bệnh viện sẽ dốc sức toàn lực cứu chữa.” Tần Ngạo lạnh nhạt bắt tay với viện trưởng, dẫn đoàn người đi vào bệnh viện.

Ông đứng trước cửa phòng cấp cứu, vệ sĩ nhanh chóng phân tán ra hai bên, canh chừng hết sức nghiêm ngặt.

Trên mặt Tần Ngạo yên lặng mà uy nghiêm, không thể nhìn ra chút biểu tình nào, nhưng nhìn kĩ có thể thấy được trong đôi mắt tĩnh lặng như nước kia có thấp thỏm bất an, nóng lòng.

“Các người phải chiếu cố thiếu gia thật tốt.” Ông phân phó cho những người chung quanh, những người đó nhanh chóng cúi đầu, vể mặt thành kính.

Tần Ngạo vội vã rời đi, phía sau chỉ có một người đàn ông cao lớn đi theo, những người khác đều ở lại trong hành lang phòng cấp cứu, bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, những người đến chữa bệnh và nhân viên chăm sóc cũng bị cấm qua lại.

Lúc Dương bá và Tần Linh đi tới, vệ sĩ đứng ở cửa nhanh chóng liếc mắt qua nhìn ông một cái.

Sắc mặt Dương bá thay đổi, con người ông tràn đầy hoảng sợ bất an: “Chủ tịch đã tới sao?”

Vệ sĩ nghe ông nói vậy, gật nhẹ đầu: “Chủ tịch có lệnh, người ngoài không thể vào. Chỉ có ông có thể đi vào.”

Thân hình Dương bá run lên, chuyện thiếu gia bị thương không thể nào giấu diếm được chủ tịch. Ông lo lắng quay sang nhìn Tần Linh, thấy sắc mặt cô vẫn trắng bệch như lúc này, nhưng ánh mắt đã bình tĩnh hơn.

Ông hơi khó xử mở miệng: “Cô giáo Tần...”

Tần Linh lắc nhẹ đầu, cô cầm lấy tay ông, nhẹ giọng nói: “Dương bá, phiền ông giúp tôi chăm sóc Tần Thụy. Tôi sẽ ở ngoài chờ tin của cậu ấy.”

Dương bá gật gù đầu: “Cô giáo Tần yên tâm, đây là trách nhiệm của tôi mà. Hay là cô giáo Tần về trước đi, khi nào có tin tức tôi sẽ lập tức báo cho cô.”

Tần Linh lắc đầu, giọng nói tràn đầy kiên quyết: “Không, tôi muốn ở lại đây chờ tin tức của cậu ấy. Nếu không tôi sẽ không yên tâm.”

Nghe cô nói vậy, Dương bá biết cũng không thể thay đổi được quyết định của cô. Ông gật đầu đồng ý, không khuyên thêm nữa.

Tần Linh từ từ đi đến cuối góc hành lang đứng chờ. Cô ngược lên quan sát nhóm vệ sĩ này. Cứ cách một đoạn, lại có một vệ sĩ đứng gác, biểu cảm của họ thập phần lạnh nhạt, nhưng cô biết, nếu có ai gây nguy hiểm đến cho Tần Thụy, họ sẽ không bỏ qua.

Đứng dựa lưng vào tường, Tần Linh cảm thấy cả người vẫn còn lạnh run. Cô ép bản thân mình phải cố gắng tỉnh táo, nếu không sẽ không có sức lực để chờ đến khi gặp lại Tần Thụy.

Bây giờ trong đầu cô, chỉ có một hi vọng duy nhất là Tần Thụy vượt qua khỏi nguy hiểm, cậu sẽ sớm tỉnh lại.

...

Tần Ngạo ngồi trước bàn, nửa gương mặt chìm vào trong bóng tối, không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của ông. Bàn tay ông nắm thật chặt, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh.

“Jack!” Thanh âm trầm thấp vang lên tràn ngập vẻ lạnh lùng trước nay chưa từng có, “Tôi bảo cậu giết chết người phụ nữ kia, nhưng cậu lại làm cho con trai tôi bị thương...”

“Tổng giám đốc!” Sát thủ lạnh lùng nghiêm nghị chưa từng thất thủ bây giờ tràn ngập sự tự trách, “Ngài cũng biết thiếu gia từ nhỏ đã được rèn luyện, cậu ấy thân thủ bất phạm, hơn nữa giác quan nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều, tôi không đoán ra thiếu gia sẽ ở hiện trường, càng không nghĩ tới thiếu gia sẽ vì cứu người phụ nữ kia mà...”

“Cậu đang nói đây là lỗi của Thụy sao?” Thanh âm trầm thấp thông thả vang lên.

“Thuộc hạ không dám.” Jack quỳ trên mặt đất, “Ngộ thương thiếu gia, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm, thuộc hạ nguyện tự sát.” Nói xong, Jack rút ra con dao từ trong tay áo chém xuống.

“Chậm đã.”

Jack ngừng tay, trong mắt hiện lên một tia hi vọng.

Âm thanh Tần Ngạo trầm lãnh vang lên, “Thụy còn đang được cứu chữa, sống chết không rõ, giết cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì, nể mặt cậu mấy năm nay trung thành tận lực, lưu lại cho cậu một mạng, nhưng mà cậu đã không xứng làm một sát thủ, tự mình cắt đi ngón trỏ tay phải, từ nay về sau không được bước vào con đường này nữa.”

“Tổng giám đốc...” Jack biết mình bây giờ có xin cũng vô dụng, mấy năm nay đã thấy qua tổng giám đốc quyết đoán sát phạt lãnh khốc vô tình, hắn dùng dao chém xuống, chặt bỏ ngón trỏ tay phải, máu phun ra mà hắn lại không phát ra một âm thanh nào, nhặt lên ngón tay vừa cắt xuống, Jack nghênh ngang mà đi.

Jack là phụ tá đắc lực theo ông nhiều năm, thuật bắn súng thần kỳ, lãnh huyết vô tình, đối với ông lại trung thành như một. Mà hôm nay trợ thủ đắc lực lại bị chôn vùi trong tay con trai ông.

Thụy, nó cứ nhiên lại vì một người phụ nữ mà khinh thường mạng sống của chính mình.

“Loảng xoảng!” Ông vung tay lên, giấy tờ và đồ đạc trên bàn đều lả tả rơi xuống đất, bình hoa quý giá cùng gạt tàn rơi xuống đất vỡ tan.

Simon quỳ trên sàn nhà, dọn dẹp mảnh vỡ thủy tinh, anh ta nhẹ nhàng ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên bóng lưng Tần Ngạo, bóng lưng cao ngất kia, tràn ngập khí chất quý tộc cao cao tại thượng, nhưng lại tràn

ngập sự cô độc. Anh ta thầm thở dài, đây chính là cảm giác của người đứng ở trên cao thì phải hứng lấy gió lạnh...

Trường R.Y đã cho học sinh nghỉ tạm thời, giáo viên và học sinh trong trường đều đang chờ đợi thông báo mới nhất. Tần Linh vẫn ngồi chờ ở trong hành lang, cô thầm cầu nguyện để có thêm niềm tin, chờ đợi kết quả phẫu thuật.

Sau 48 tiếng đồng hồ, cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng mở ra, bác sĩ nói cho Dương bá biết phẫu thuật rất thành công.

Khi nhận được tin tức này, cả người Tần Linh thở phào nhẹ nhõm.

Thật may mắn quá!

Trước mắt cô bỗng cảm thấy tối sầm, Tần Linh lảo đảo được Dương bá vội vàng đỡ lấy.

“Cô giáo Tần, cô sao vậy?” Giọng ông tràn đầy lo lắng sợ hãi.

Tần Linh lắc lắc đầu, cô cố gắng giương mắt nhìn, thấy Dương bá quan tâm nhìn mình, cô gượng cười: “Có thể khi này quá lo lắng nên thấy chóng mặt thôi, Dương bá, tôi không sao đâu.”

Dương bá đỡ cô đứng lên, vội nói: “Vậy cô giáo Tần hãy về nhà nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ ở đây chăm sóc thiếu gia, khi nào có tin tức tôi sẽ lập tức thông báo đến cô.”

Tần Linh lưỡng lự, nói thật cô vẫn muốn ở lại đây chờ đến khi Tần Thụy tỉnh lại. Nhưng cô biết mình cũng cần phải nghỉ ngơi một chút, nếu không đến lúc đó khi gặp lại cậu mà cô bị bất tỉnh sẽ làm cậu lo lắng.

Cô hơi suy nghĩ một chút, gật nhẹ đầu: “Vậy tôi về trước đây. Sáng mai tôi sẽ đến nhé.”

“Được, cô giáo Tần về cẩn thận nhé.”

Tần Linh gật nhẹ đầu, từ từ bước đi. Dương bá nhìn bóng lưng mảnh khảnh suy yếu của cô mà thở dài. Cũng may bây giờ thiếu gia đã không sao. Bây giờ chỉ cần chờ cậu ấy tỉnh lại, mọi chuyện nhất định sẽ tốt.

Sau phẫu thuật Tần Thụy vẫn hôn mê ba ngày, ba ngày này, Tần Linh đều đến thăm cậu. Tuy vẫn không được vào phòng tận mắt nhìn thấy cậu, nhưng khi được Dương bá tỉ mỉ kể lại, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Sáng sớm ngày thứ tư, Tần Thụy cuối cùng cũng mở mắt, vừa mở mắt thì nhìn thấy xung quanh là màu trắng của bệnh viện.

Dương bá thấy cậu tỉnh dậy, vội vã reo lên vui mừng.

“Thiếu gia, cậu đã tỉnh.”

Tần Thụy nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng Tần Linh đâu, cậu vội vàng hỏi Dương bá: “Linh Linh đâu?”

“Cô giáo Tần không sao, cô ấy không có bị thương.”

Đáy lòng Tần Thụy hơi thất vọng, tuy cậu rất mừng vì cô không bị thương, nhưng khi tỉnh lại không thấy bóng dáng của cô, cậu vẫn không tránh khỏi cảm thấy mất mát.

Cậu nhanh chóng ngồi dậy, Dương bá thấy dáng vẻ của cô, ông hoảng sợ hỏi: “Thiếu gia, cậu muốn làm gì thế? Cậu cần gì cứ nói, tôi sẽ làm giúp cậu.”

“Tôi muốn đi tìm Linh Linh.” Tần Thụy không giải thích nhiều, cậu vẫn muốn chính mắt nhìn thấy cô mới yên tâm.

Lúc này Dương bá bị cậu dọa cho sợ hãi thật rồi.

“Thiếu gia, cậu mới vừa phẫu thuật xong, không nên cử động. Để tôi gọi điện cho cô giáo Tần đến nhé.”

Tần Thụy suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Khi Tần Linh nghe được tin Tần Thụy tỉnh lại, cô vội vã chạy đến bệnh viện.

Nhưng khi vừa đến ngoài cửa phòng bệnh thì đã bị vệ sĩ ngăn cản.

Mày Tần Linh hơi nhần lại, nói với vệ sĩ trước cửa: “Tôi là cô giáo của A Thụy, tôi chỉ muốn vào thăm cậu ấy một chút.”

“Chủ tịch có lệnh, không thể cho người ngoài vào.” Giọng nói của vệ sĩ vẫn lạnh nhạt như vậy.

“Anh...” Tần Linh cảm thấy rất tức giận với thái độ của vệ sĩ. Cô biết cậu bị trọng thương cũng vì muốn bảo vệ cô. Lúc này nghe cậu tỉnh lại, cô cảm thấy thật vui mừng, muốn lập tức nhìn thấy cậu, muốn xem người thiếu niên đó đã ra sao rồi.

Nhưng đã vào được đây rồi, chỉ còn cách một cánh cửa là có thể gặp mặt chàng trai đó. Bây giờ họ lại không cho cô vào, bảo cô làm sao có thể cam lòng mà đi về chứ?

29. Chương 29

Tần Thụy chờ một buổi vẫn không thấy Tần Linh đến, đáy lòng cậu tràn đầy lo lắng. Cậu sợ cô gặp phải chuyện gì không thể đến được.

Đến khi nghe được bên ngoài vang lên tiếng cãi nhau, trong đó có giọng nói mà cậu vô cùng quen thuộc. Tần Thụy tràn đầy lo lắng nhanh chóng đứng lên.

“Thiếu gia, cậu muốn đi đâu?”

“Linh Linh đang ở bên ngoài.”

Cậu không giải thích nhiều, vội vàng đứng lên chạy nhanh ra cửa.

Đến khi mở cửa ra thì gương mặt từ ngạc nhiên nhanh chóng chuyển sang tức giận: “Là ông ấy phái cái người tới? Tránh ra cho tôi.” Cậu trầm giọng ra lệnh cho vệ sĩ đang muốn ngăn cản cậu.

“Thiếu gia, đây là chủ tịch phân phó, không cần làm cho chúng tôi khó xử.”

Đáy mắt Tần Thụy một mảnh âm u, cậu lạnh lẽo ra lệnh: “Cút!”

Nhìn vào ánh mắt băng lãnh của cậu, đáy lòng vệ sĩ bỗng rung mình. Ánh mắt này giống hệt như chủ tịch, hẳn không dám ngăn cản nữa, lùi sang một bên nhường đường cho Tần Thụy.

Đến khi Tần Thụy nhìn thấy người con gái mình yêu thì thấy cô đang bị một tên vệ sĩ chặn đường.

“Linh Linh!”

Tần Linh nghe được tiếng gọi mà cô luôn mơ thấy, cô nhanh chóng xoay người, nhìn thấy Tần Thụy vẫn còn quần băng gạc, quần áo có vẻ lộn xộn đứng trước mặt cô.

Đến khi Tần Thụy giật mình nhìn lại thì nhìn thấy cô gái cậu yêu đang khóc thút thút trong ngực cậu. Cậu thở dài, ôm chặt lấy eo cô: “Ngoan, đừng khóc. Anh không sao!”

Cô vội vàng tránh khỏi ngực cậu, giọng nói đầy vẻ lo lắng: “Sao anh lại ra đây? Vết thương trên người còn chưa khỏi, mau chóng về phòng đi.”

Tần Thụy cười khẽ, nắm chặt lấy tay cô: “Anh nghe thấy tiếng em nên ra đi.”

Đáy lòng Tần Linh tràn đầy cảm động, cô mỉm cười: “Chúng ta mau về phòng thôi.” Nói rồi kéo tay anh đi về phía trước.

Tần Thụy cười vui vẻ, để cô tự nhiên kéo tay mình.

Vào trong phòng thì nhìn thấy Dương bá không có ở đây, Tần Linh vội vã để cậu nằm trên giường. Cô muốn tìm nước cho cậu uống nhưng khi buông tay cậu ra thì cậu lại nắm chặt.

Tần Linh quay đầu nhìn Tần Thụy, con người đen của cậu cũng đang lẳng lặng nhìn cô.

“Ngồi xuống cạnh anh nào.”

Cậu vươn tay, ngón tay thon dài sạch sẽ khẽ vuốt qua gò má cô, ôn nhu, cẩn thận như làn gió nhẹ phớt qua.

Gò má cô ngứa lên, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve làn da cô, có một loại nhu tình dị thường ở bên trong, cảm giác thoải mái làm cho lòng cô rung động mãnh liệt, trái tim đánh lên bang bang.

“Em gầy rồi...” Cậu giơ tay cô lên, hôn lên ngón tay, từng ngón từng ngón một, nhiệt độ trên môi cậu nóng hổi mà nhiệt tình, một giọt lệ của Tần Linh rơi xuống mu bàn tay cậu.

Cậu nhíu mày một cái, khuôn mặt tràn đầy lo lắng nhìn cô, “Ngoan, đừng khóc nữa. Anh không biết em lại mít ước như thế đó.”

“Cảm ơn anh đã không chết...” Tần Linh không để ý đến lời trêu ghẹo của cậu, khóc thút thút nói.

“Em... cô gái ngốc nghếch này.” Cậu than nhẹ một tiếng, đôi môi ấm áp dừng lại thật lâu trên tay cô, cô ngồi im lặng, không dám động đây, sợ mình nhất thời động đây sẽ phá hỏng bầu không khí tốt đẹp này.

“Đồng ý với anh một điều kiện được không?” Tần Thụy nhắm hai mắt lại, đôi môi vẫn không hề rời khỏi lòng bàn tay cô.

“Hả?” Con người luôn lạnh nhạt đậm đặc như Tần Thụy cũng có lúc cùng cô nói điều kiện sao?

“Em sẽ đồng ý chứ?” Cậu ngẩng đầu, con người đen thẫm nặng nề nhìn cô.

Lòng cô run lên, nhẹ nhàng gật đầu: “Sẽ.”

“Đã đồng ý thì nhất định phải làm được.” Cậu nhíu mày nói, “Sau này không được có bất cứ quan hệ gì với Lục Phong nữa, gặt mặt cũng không được, đồng ý không?”

Cô không khỏi trở mắt nhìn cậu, không ngờ Tần Thụy lại đưa ra điều kiện như vậy, cậu không hề ra mệnh lệnh uy hiếp như trước đây, cậu nên biết rằng, cho dù cậu không nói ra điều đó thì căn cứ vào sự lo lắng của cô đối với an toàn của Lục Phong thì cô cũng sẽ chủ động làm điều đó, thế nhưng bây giờ cậu lại dùng giọng điệu thương lượng thỉnh cầu cô, điều này không khỏi là cho cô càng thêm khó xử.

Cô làm sao có thể không đồng ý với cậu chứ, làm sao có thể nhẫn tâm không đồng ý với cậu chứ, cậu vì cứu mạng cô, mà mới từ trong quỷ môn quan trở về. Với lại, quan hệ của cô cùng Lục Phong vốn dĩ cũng không có gì. Cô nghĩ mình nên nói rõ cho cậu biết, để cậu không cần phải lo lắng không yên nữa.

“Em đáp ứng anh, sau này ngoại trừ quan hệ đồng nghiệp, em sẽ cố gắng không gặp Lục Phong hay có bất kỳ liên quan gì khác.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Nhưng em nghĩ mình cũng cần nói rõ để anh biết. Thật ra lúc trước, quả thật em có dự định gặp gỡ Lục Phong và dự tính sẽ xác định quan hệ yêu đương. Nhưng sau này khi gặp được anh, em đã không có quan hệ mập mờ gì với anh ấy nữa. Cho nên anh không cần phải ghen tuông vô cớ nữa nhé.” Cô điểm nhẹ mũi anh, giọng điệu đầy vẻ trêu ghẹo.

Ánh mắt Tần Thụy đầy vẻ sáng rõ, trên mặt cậu mỉm cười hạnh phúc, cậu hỏi lại lần nữa: “Nói vậy là em đã yêu anh sao?”

Tần Linh hơi đỏ mặt, đúng là cậu không hề buông tha bất cứ cơ hội nào để nghe cô chứng minh tình cảm của mình mà.

Cô gật nhẹ đầu: “Đúng, em yêu anh.”

Thôi, dù sao cô cũng đã xác định được lòng mình từ trước, không cần phải giả vờ ngập ngừng làm cho cậu thêm lo lắng.

Đáy lòng Tần Thụy tràn đầy kích động vui sướng, cậu nhanh chóng hôn lên môi cô. Nụ hôn đầy quyền uy, ôn nhu dịu dàng khiến cô chìm đắm vào đó.

“Anh cũng yêu em.” Cậu nói nhỏ bên tai cô.

Ngón tay Tần Linh khẽ run, đối với chàng trai đậm mạc xa cách này, cô càng thêm quyến luyến khi cậu biểu hiện ra sự ôn nhu như thế này.

Thật sự lần này Tần Thụy có phần cảm kích ba cậu. Nếu không phải ông sai người ám sát Linh Linh, cậu sẽ không bị thương. Cũng sẽ không nhờ điều này mà được chính tay nghe Linh Linh xác nhận yêu cậu.

Tần Thụy lười biếng nằm trên giường, thân thể cao to được bọc bởi một chiếc áo ngủ màu trắng, dây áo không hề cột lại, lộ ra lồng ngực xích lô rắn chắc cùng với băng vải màu trắng.

Tần Linh cúi thấp đầu, hai tay nhẹ nhàng giúp cậu tháo ra băng vải, sau khi gặp Tần Linh, cậu không cho ai giúp mình tháo băng vải nữa, chỉ để cô giúp cậu mà thôi.

Ngón tay nhỏ nhắn linh hoạt, ở trên băng vải nhẹ nhàng bay lượn, thỉnh thoảng lại chạm nhẹ vào da thịt cậu. Hô hấp cô phá lệ nhẹ nhàng, dường như lo sợ chỉ cần hô hấp mạnh một chút cũng sẽ làm ảnh hưởng đến vết thương của cậu.

Chàng trai lúc đầu rất phối hợp để cho cô giúp cậu thay thuốc, con người đen vẫn luôn dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng của cô, ánh mắt cô chuyên chú, hình như cô làm chuyện gì cũng rất dụng tâm, bởi vì loại vẻ mặt này cậu rất thường nhìn thấy ở trên người cô, mạc danh kì diệu liền cuốn hút người ta vào trong thế giới trầm tĩnh của cô.

Đôi môi cô mím chặt lại, đôi môi hồng nhạt có chút tái nhợt giống như màu sắc của mùa xuân còn nhiễm hơi lạnh của mùa đông, chứa đựng một vẻ phong tình không thể nói nên lời.

Ánh mắt cậu lưu luyến trên người cô, nhưng tay lại bắt đầu không thành thật, cậu chậm rãi đưa tay xoa lên gò má cô, những ngón tay mảnh khảnh luồn vào từng sợi tóc đen, quần quýt.

Khi xoa nhẹ lên gương mặt cô, giữa những ngón tay truyền tới cảm giác rất tuyệt vời thật say đắm lòng người.

“Đừng làm rộn!” Cô nhẹ giọng ngăn cản. Âm thanh ôn nhu này không những ngăn được cậu mà còn làm thức tỉnh dục vọng sâu tự đáy lòng cậu.

Cậu nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang bận rộn trước ngực mình, làm cho bàn tay nhỏ bé của cô dao động trên lồng ngực xích lô của cậu.

Tần Linh hoảng sợ, ngón tay chạm phải làn da nóng hổi đang xích lô kia, đôi mắt hẹp dài của chàng trai nồng nàn nhìn cô, hô hấp ồ ồ, lồng ngực phập phồng.

“Đừng... không nên... Trên người anh còn bị thương...” Cô thở nhẹ, bàn tay vẫn đặt trên da thịt nóng cháy của cậu. Cô nhìn thấy thân thể chàng trai đã nổi lên phản ứng, cự long ở thân dưới đã nổi lên làm cho áo ngủ màu trắng bị đội lên một ngọn núi nhỏ.

Mặt của cô càng ngày càng hồng, muốn rút tay ra nhưng lại bị cậu nắm chặt lại. Tần Thụy hô hấp càng ngày càng gấp.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên âm thanh “Cốc! Cốc!” làm thức tỉnh không khí ái muội của hai người.

Tần Linh giật mình, vội vàng tránh thoát khỏi con sói đang đói Tần Thụy.

Cậu hơi bất mãn, nhăn mày nhìn về phía cửa thì nghe được âm thanh của Dương bá bên ngoài truyền vào.

“Thiếu gia! Tôi đem đồ ăn cho hai người!”

“Vào đi!” Cậu lạnh nhạt trả lời.

Dương bá tiến vào phòng, nhận thấy bầu không khí trong phòng hơi kì lạ, ông nhìn lên thấy thiếu gia đang bất mãn nhìn mình. Trong lòng ông lộp bộp một cái. Hình như ông đã phá hỏng không khí tốt đẹp của hai người rồi thì phải.

Dương bá vội vàng đặt đồ ăn trên bàn, nhỏ giọng nói với Tần Thụy: “Thiếu gia, đây là đồ ăn tôi đem đến từ biệt thự. Cậu và cô giáo Tần nhanh chóng dùng nhé.”

“Ừm, tôi biết rồi. Ông đi ra ngoài đi.” Tần Thụy nhanh chóng đuổi người.

“Dạ!” Lần này Dương bá biết điều, nhanh chóng chạy khỏi hiện trường, sợ nếu ông còn ở lại nữa thì thiếu gia nhất định sẽ giết chết mình.

30. Chương 30

Tần Linh đứng ở bên cạnh, cố gắng nhịn cười

“Em có vẻ rất vui nhỉ!” Giọng nói tràn đầy bất mãn vang lên.

Bả vai cô run run, ánh mắt vui vẻ nhìn cậu: “Em chỉ cảm thấy mới lạ thôi.”

Cậu hừ nhẹ một tiếng, tay xoa xoa bụng: “Anh đói rồi.”

Đáy lòng cô một mảnh mềm mại, nghe giọng nói giống như làm nũng của cậu, cô cố gắng nhịn xuống xúc động muốn hôn lên đôi môi đỏ.

Tần Linh cười khế, đem cháo múc vào chén nhỏ, nhẹ nhàng đi đến bên giường đưa cho cậu.

“Em dứt cho anh.” Ánh mắt như nai con nhìn cô.

Tần Linh bó tay thật luôn. Cậu bị thương ở lưng, chẳng lẽ cả tay cũng không hoạt động được sao?

Biết cậu tranh thủ cơ hội làm nũng với mình, cô cũng không chấp nhất. Gật nhẹ đầu, cầm lấy muỗng dứt cho cậu ăn cháo.

“Nóng quá!” Cậu than nhẹ.

Tần Linh tự mình nếm thử một miếng, thấy cháo rất ấm, cô trừng cậu, lại lần nữa dứt cho cậu.

Cậu ngoan ngoãn há mồm ăn, trong tròng mắt đen mang theo ý cười. Nhìn chăm chú gò má nhàn nhạt ửng đỏ của cô.

Dương bá đứng ngoài cửa, nhìn thấy thiếu gia hạnh phúc tươi cười như vậy, đáy lòng ông cũng tràn đầy vui mừng. Cuối cùng, sau cơn mưa trời lại sáng. Hai người có thể hạnh phúc như thế, ông không còn mong chờ gì hơn.

Cho dù sau này hai người sẽ phải đối mặt với tình cảnh áp lực như thế nào, nhưng lúc này, trong phòng bệnh lại là một mảnh áp áp.

...

Tần Linh lái xe vào bãi đỗ xe trong biệt thự Tần Thụy, cô mở cốp xe, xách vali ra, từ hôm Tần Thụy bị thương, cậu đã bàn với cô về việc muốn cô chuyển đến biệt thự để ở với mình.

Tần Linh cảm thấy việc này cũng tiện hơn cho việc chăm sóc cậu nên cô đồng ý.

Sáng sớm hôm nay cô đã trở về nhà mình để thu dọn đồ đạc cùng một số đồ dùng cá nhân để đem đến đây.

Đột nhiên cô nhìn thấy có một chiếc ô tô dài có rèm che dừng lại đậu trước cửa biệt thự. Một người đàn ông có vóc dáng cao ráo bước xuống xe, cung kính mở cửa xe.

Từ trên xe lại có một người đàn ông khác bước xuống, Tần Linh hoang mang dừng bước, khi nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông kia, trong đầu cô cảm thấy hơi quen thuộc.

Đó là một bóng lưng cao ngất, vóc người hoàn mỹ, trang phục tinh xảo mà cẩn thận, tỉ mỉ, làm cho cả người ông toát ra nhàn nhạt hơi thở quý tộc.

Chỉ là bóng lưng thôi đã cảm thấy người đàn ông này tràn ngập sức quyến rũ. Hướng chi bóng lưng của người này đột nhiên làm cho Tần Linh cảm thấy có chút cảm giác đã từng quen biết.

Tần Linh tự cười nhạo chính mình, sao cô lại có khả năng quen biết được người nào trong xã hội thượng lưu hơn nữa còn là người đàn ông có khí chất quý tộc như thế.

Người đàn ông kia nhanh chóng bước vào biệt thự, Tần Linh chỉ chần chừ trong chốc lát, cũng chậm chậm mở cửa đi vào.

Hóa ra hôm nay biệt thự có khách tới chơi, chẳng lẽ vì chuyện này nên A Thụy bảo cô đi lấy đồ sao? Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Trong lòng Tần Linh đối với vị khách xa lạ này cảm thấy hơi tò mò.

Lúc cô đến gần cửa phòng ngủ, từ bên trong truyền ra âm thanh nói chuyện.

“Thụy, vết thương của con thế nào rồi?” Đây là một âm thanh rất xa lạ với Tần Linh, nhưng cô có thể nghe ra được đây là một giọng nam trầm thấp khêu gợi.

“Vết thương của tôi thế nào ông cũng quan tâm sao?” Tần Thụy lạnh nhạt trả lời.

“Ta không ngờ con trai ta sẽ trầm mê nữ sắc như vậy, nếu còn muốn tìm một người phụ nữ để chơi đùa ta sẽ không phản đối, nhưng lần này con đùa quá trớn rồi, vì cái loại phụ nữ này đáng giá không, cô ta sớm muộn gì cũng sẽ phá hủy con thôi, vì thế trước khi cô ta phá hủy con, ta giúp con ra quyết định trước, phụ nữ đối với đàn ông chỉ là vui đùa một chút mà thôi, huống hồ là người phụ nữ như vậy, cô ta không phải quá già so với con sao?”

Tần Linh dựa người vào trên cửa, một trận khí lạnh từ phía sau truyền đến, làm cho cô không khỏi rùng mình một cái, tay cô nắm chặt túi, cổ găng không chế thân thể đang run rẩy của mình.

Cho dù đã cố gắng thuyết phục được ranh giới giữa mình và A Thụy nhưng khi có người vạch trần trước mặt mình, cô vẫn không thể không chế được cảm giác tự ti của mình.

Hai người không chỉ chênh lệch về tuổi tác, mà về thân phận, địa vị cũng cách biệt nhau.

Tuy cô tuyệt đối tin tưởng A Thụy sẽ không buông tay mình nhưng thời gian luôn là thước đo tàn nhẫn nhất. Cô chợt cảm thấy con đường phía trước của hai người là một mảnh tăm tối.

Lúc này, trong phòng là một trần trảm mặt.

Sau đó, Tần Linh lại nghe được tiếng nói của Tần Thụy từ trong phòng truyền ra.

“Có thích hợp hay không, hẳn là do tôi tự định đoạt, không cần đến ”phụ thân đại nhân” làm ơn, bắt quá, sau này người phụ nữ của tôi nếu như người khác còn dám động một sợi tóc của cô ấy, tôi nhất quyết sẽ không tha cho kẻ đó, nếu như ”phụ thân đại nhân” còn cố ý muốn nhúng tay vào, như vậy trừ phi làm cho tôi chết trước, bằng không ai cũng đừng có nghĩ đến việc có thể động vào cô ấy.”

“Con... thực sự là điên rồi...”

“Không cần lại dùng việc hạn chế kinh tế để chèn ép tôi, biện pháp này có thể đối với những người khác còn có chút công dụng, nhưng về chuyện của cô ấy căn bản là không thể thương lượng, ông cứ việc đóng băng tiền của tôi đi, dù sao tôi đi xin cơm trên đường cũng sẽ làm mất hết mặt mũi của Tần gia, cho dù xin cơm tôi cũng sẽ không để cho người phụ nữ của mình ăn một chút khổ sở nào, huống hồ mẹ cũng đã thoả thuận với ông, lúc sinh nhật mười sáu tuổi của tôi sẽ nhận được 20% cổ phần của công ty, lập tức tôi đã có thể độc lập về kinh tế rồi.”

“Thụy thiếu gia không nên nói chuyện với tổng giám đốc như vậy, tổng giám đốc làm tất cả đều là vì muốn tốt cho thiếu gia...” Một người đàn ông chen vào nói.

“Simon, không cần nói chuyện giúp ta. Con chỉ mới có mười sáu tuổi, ta là người làm cha nhất định phải quan tâm, nếu như con tìm một nữ sinh mười mấy tuổi chơi đùa ta cũng không có ý kiến gì, nhưng con chỉ vì muốn tranh đoạt một ”bà lão” hai mươi tám tuổi lại không tiếc gây nguy hiểm tính mạng người khác, chẳng lẽ con định sau này lấy cô ta sao, rồi chờ đến khi con ba mươi tuổi mà xem, cô ta cũng đã sớm hoa tàn ít bướm, khi đó con ngấm lại hành vi hiện tại của mình sẽ cảm thấy rất buồn cười...”

“Con nhất định sẽ cưới cô ấy, hơn nữa cô ấy chính là người phụ nữ con đã chọn, sau này cũng sẽ như vậy, chẳng phải có vài người sau khi kết hôn vẫn ra ngoài tìm phụ nữ khác đó thôi, bởi vì ông ta coi trọng tiền tài của cô gái đó mà không phải con người của họ...”

Tần Thụy vừa nói câu này ra khỏi miệng, trong phòng lại là một trận trầm mặc đáng sợ.

“Đông!” Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, Tần Linh vội vàng trốn ra phía sau cửa, một trận tiếng bước chân gấp gáp cố kìm nén tức giận dần dần đi xa, Tần Linh đi tới, nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông kia biến mất ở cuối hành lang.

Tần Linh thất thần tựa người trên vách tường, thật lâu.

Nói thật, nghe được lời nói của Tần Thụy, cô cảm thấy rất cảm động. Nhưng nhiều hơn là những lo lắng bất an. Cô biết chắc chắn chuyện của mình và Tần Thụy sẽ gặp phải trắc trở. Nhưng khi chân chính đối mặt bản thân cô vẫn rất sợ hãi.

Cô có cảm giác, rất nhanh cô sẽ gặp lại người đàn ông này.

Tần Linh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm trạng kích động của mình. Cô cần phải bình tĩnh mới có thể đối mặt với những khó khăn sắp tới.

Nếu cô đã quyết định cùng A Thụy bước đi trên con đường này, thì phải mạnh mẽ nắm chặt tay cậu không buông tay.

...

Tần Linh cầm vali bước vào trong phòng, đặt chiếc vali cạnh góc phòng.

Tần Thụy đang nằm trên giường, cậu thấy cô đi vào, ánh mắt lóe lên tia vui vẻ: “Về rồi à.”

“Ừm.” cô gật nhẹ đầu.

Suy nghĩ một chút, Tần Linh mở miệng hỏi: “Người đàn ông khi nãy là ba anh sao?”

Ánh mắt cậu hơi lóe lên, khóe môi mím lại, gật nhẹ đầu. “Ừm.”

“Em nghe thấy hai người nói chuyện.” Cô nhỏ giọng nói.

“Em đừng để ý đến ông ấy. Đối với anh, ông ta chỉ là một người cha trên danh nghĩa mà thôi.” Ánh mắt cậu bỗng lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt.

Cô nhìn chăm chăm cậu một lúc, thấy gương mặt cậu tràn đầy vẻ lạnh lùng, xem ra quan hệ giữa cậu và ba cậu thật sự không tốt.

Đây là lần đầu tiên cô gặp ba cậu, hơn nữa còn chưa từng tiếp xúc với ông ấy, cô không biết tại sao hai người lại trở nên như vậy.

Tần Linh lưỡng lự một chút, gật nhẹ đầu, “Em biết rồi.”

31. Chương 31

Tần Thụy hơi giương môi mỉm cười, ngoắc tay với cô: “Lại đây.”

Cô vừa bước đến giường thì một cánh tay rắn chắc đã vươn ra kéo cô vào lòng.

Tần Linh hơi hoảng sợ, tay cô chống đỡ trên ngực cậu: “Cẩn thận vết thương đó.”

“Không sao đâu. Anh khỏe lắm.” Cậu cúi đầu xuống nhìn cô. Ánh mắt nồng nàn, say đắm.

Cô nhìn ra được sâu trong ánh mắt đó xuất hiện những đốm lửa nhỏ.

Mặt cô đỏ bừng, muốn đẩy cậu ra nhưng cánh tay của người thiếu niên như bức tường sắt, không chút lay động.

Khi mặt cậu cách cô chỉ còn 1cm thì tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không khí mập mờ trong phòng. Cô nhanh chóng đẩy cậu ra, cầm lấy điện thoại đang reo.

Tần Thụy liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình di động, lòng mảy mòi hơi nhả lại.

Cô liếc nhìn cậu một cái, thấy gương mặt cậu tràn đầy bất mãn, đáy lòng cô thở dài.

Đúng là người hay ghen mà. Nhưng quả thật cô cũng muốn nói chuyện với Lục Phong một chuyện, cậu biết anh vẫn còn yêu mình, nhưng cô không muốn anh bỏ lỡ cả đời này, cô nên cho anh một câu trả lời xác định, không thể để anh cứ chờ đợi vô vọng mãi được.

“Anh... Anh không nên nói chuyện.” Cô ngẩng đầu thật nhanh nói với Tần Thụy, sau đó cầm lấy di động nhấn nút nghe. Sắc mặt chàng trai càng trở nên khó coi, chẳng lẽ cô quên đã hứa với cậu điều gì sao? Hay là cô vẫn còn thích người đàn ông này?

“Alo, sư huynh!”

“Tiểu Linh à, em không sao chứ? Anh mới vừa đi công tác về, nghe tin có người bắn súng vào em, anh rất lo lắng.”

“Vâng, em không sao. Cảm ơn sư huynh quan tâm.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Sao em lại khách sáo vậy? Chiều nay em có thời gian không? Chúng ta gặp nhau đi.”

Vừa may, câu hỏi của anh rất hợp với ý định của cô, thế là cô gật đầu ngay lập tức: “Vâng. Chiều nay em rảnh. Hẹn anh ở chỗ cũ nhé.”

Ánh mắt Tần Thụy một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt Tần Linh, nhìn cô nói chuyện điện thoại với một người đàn ông khác, hơn nữa còn nói chuyện ôn nhu như vậy, cái loại cảm giác khó chịu này làm cho lòng cậu muốn nổ tung, cậu đi tới, từ phía sau lưng ôm chặt lấy Tần Linh.

Thân thể Tần Linh cứng đờ, cánh tay mạnh mẽ của chàng trai ôm chặt lấy vòng eo thon của cô, cô không dám phản kháng cũng không dám lên tiếng chỉ có thể mặc cho cậu ôm chặt lấy cô.

Đôi môi ấm áp mềm mại của cậu bắt đầu hôn lên vành tai xinh xắn của cô, hàm răng khê cắn lên da thịt, đây là một hành động khiêu khích mãnh liệt đối với phụ nữ.

Hô hấp Tần Linh dồn dập, thở gấp, mặt cô lập tức toát ra mồ hôi, cô quay sang nói với anh: “Đừng, em đang nói chuyện điện thoại.”

“Thì em nói chuyện tiếp đi.” Tay chàng trai nhẹ nhàng xoa lên tóc cô, vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai, sau đó tiến vào liếm bên trong tai cô.

Tần Linh hít sâu một hơi, vội che điện thoại, bỗng thở gấp.

“A Thụy.” Cô nhẹ giọng nhắc nhở.

Mồ hôi chậm rãi chảy xuống hai bên gò má, cô miễn cưỡng kháng cự cảm giác tê dại khi chàng trai hôn lên thân thể cô, “Sư huynh, lát nữa gặp lại nhé.” Nói xong cô vội vã tắt điện thoại.

Cô kích liệt thở hổn hển, bởi vì chàng trai hôn càng ngày càng sâu.

Đến khi cô mềm nhũn mất hết sức lực dựa vào người cậu thì bên tai vang lên giọng nói đầy vẻ ảm ức oán giận: “Anh không thích em nói chuyện với anh ta. Chẳng phải em đã hứa là sẽ cắt đứt quan hệ với anh ta sao?”

Cô cố gắng bình ổn lại hơi thở của mình, hai mắt trong suốt nhìn thẳng cậu: “Em hẹn chiều nay gặp anh ấy để nói rõ. Anh không nên ghen tuông vô cớ như vậy.”

Mày Tần Thụy hơi nheo lại, giọng cậu trầm thấp lạnh nhạt: “Em muốn chiều nay đi gặp anh ta?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu xác nhận.

Tuy đáy lòng không thoải mái, nhưng Tần Thụy biết không thể ép cô quá, Tần Linh đã chấp nhận cắt đứt quan hệ với Lục Phong, nhất định cô sẽ làm được. Anh thở dài, “Anh đi với em nhé.”

Tần Linh vội vàng lắc đầu, “Anh đang bị thương, không nên cử động nhiều. Em đi rồi về ngay. Anh phải ở nhà tịnh dưỡng vết thương.”

Cậu nhìn chăm chăm vào từng biểu cảm trên mặt cô. Thấy cô thật sự quan tâm mình, cảm giác khó chịu khi này đã tan biến. Cậu ôm chặt cô vào lòng, một lúc sau mới gật đầu đáp ứng. “Được. Em phải về nhanh đó.”

Cô cười khẽ, cũng giang tay ôm lấy cậu. Biết tính cậu hay ghen nhưng đã chấp nhận cho cô đi gặp riêng Lục Phong đã là chịu lùi một bước.

...

Trong một quán cà phê nhỏ, có hai người ngồi đối diện nhau.

Lục Phong mỉm cười ôn nhu, anh dịu dàng hỏi Tần Linh: “Nghe nói vì cứu em cho nên Tần Thụy bị thương?”

Cô cười nhẹ nhàng, dịu dàng gật đầu xác nhận.

Ánh mắt anh nhìn thẳng cô, “Khi biết em bị thương, anh rất lo lắng. Cũng may hiện tại em không sao. Nếu không, anh sẽ hối hận chết mất.”

Nhìn ánh mắt ôn nhu thâm tình của anh, mặt Tần Linh hơi mất tự nhiên. Cô ho nhẹ một tiếng, lưỡng lự một chút rồi nói với anh: “Sư huynh, lúc A Thụy bị thương, trái tim em như muốn tan nát. Lúc đó em mới nhận ra là em đã yêu cậu ấy rồi.”

Nụ cười trên mặt anh chợt vụt tắt, ánh mắt anh tràn đầy chua xót đau khổ: “Em... em thật sự đã xác định sao?”

Tuy đáy lòng tràn đầy áy náy với anh, nhưng cô biết mình không thể tiếp tục dây dưa mãi mối quan hệ này được. Như vậy là không công bằng với anh và với cả A Thụy.

Thế là cô gật đầu xác nhận, “Đúng vậy.” Suy nghĩ một chút, cô nói tiếp: “Có thể con đường phía trước sẽ rất khó khăn, nhưng em thật sự hi vọng có thể cùng cậu ấy mạnh mẽ tiến về phía trước. Con người đôi lúc cũng cần có những hành động điên cuồng mà, không phải sao?” Nói xong, cô còn cười cười.

Lục Phong chuẩn bị nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Tần Linh lấy ra nhìn thì thấy người gọi tới là Tần Thụy.

Cô bất đắc dĩ thở dài, nhận điện thoại, nhẹ nhàng gọi: “Sao thế, A Thụy?”

“Khi nào em về thế?” Tuy giọng nói có vẻ lạnh nhạt nhưng vẫn nghe ra sự gấp gáp trong đó.

Cô cười cười: “Chút nữa em sẽ về tới. Chẳng phải em mới vừa ra ngoài sao?” Tính tính thời gian thì từ lúc cô rời khỏi nhà đến bây giờ mới có 1 tiếng thôi. Cái người thiếu niên này, cứ làm như cô sẽ chạy mất vậy.

Bên kia đầu dây, thiếu niên im lặng một lát, sau đó thở dài nói: “Được rồi. Anh chờ em.”

Nghe giọng nói đầy cam chịu của anh, cô cười khẽ, giọng nói đầy vẻ cưng chiều: “Được rồi, ngoan ngoãn ăn tối rồi uống thuốc đúng giờ nhé. Một lát nữa em sẽ về tới.”

“Được. Anh biết rồi.”

“Vậy em cúp máy nhé.”

“Ừm.”

Nhìn gương mặt tràn đầy vui vẻ hạnh phúc của cô cùng giọng nói cưng chiều khi nói chuyện với chàng trai qua điện thoại, nội tâm Lục Phong tuy vẫn còn nhiều đau xót khổ sở nhưng anh vẫn thật tâm vui mừng cho cô. Anh luôn nói với lòng mình, cho dù cô quyết định như thế nào anh đều vẫn sẽ ủng hộ.

Anh hơi gượng cười, nhưng giọng nói đầy sự thật tình: “Tiểu Linh, vẫn là câu nói đó. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, ủng hộ em, cho dù em quyết định như thế nào đi chăng nữa.”

Tần Linh ngơ ngàng nhìn anh. Khi nghe được anh nói câu này lần thứ 2, cô biết cả đời này mình đã nợ anh nhưng không có cách nào trả lại được.

Trong mắt cô ánh lên nước mắt, cô cảm động nhìn anh: “Sư huynh, cảm ơn anh. Ngoài câu này ra, em không biết phải nói gì nữa.”

Anh cười nhẹ, nụ cười đầy bao dung tin tưởng: “Khờ quá. Chẳng phải em đã gọi anh là sư huynh sao. Đã là sư huynh của em, em còn khách sáo làm gì chứ.”

Đến chiều tối, khi Tần Linh về đến biệt thự, cô nhìn thấy Dương bá đang đi tới đi lui trước cửa phòng Tần Thụy.

“Dương bá, sao vậy?”

“Cô giáo Lam, cô về rồi à?” Nghe được giọng nói của Tần Linh, Dương bá cảm thấy mừng rỡ. Ông vội vàng chạy đến chỗ cô, giọng nói tràn đầy lo lắng: “Từ chiều đến giờ thiếu gia vẫn ở trong phòng, đến giờ ăn tối nhưng cậu ấy vẫn không chịu ra ngoài. Tôi lo lắng gọi cậu ấy thì cậu ấy lại không muốn ăn. Cô giáo Tần, cô giúp tôi khuyên nhủ thiếu gia đi.”

Nghe Dương bá kể, Tần Linh biết được là chàng trai này lại ăn giấm chua đây mà. Biết ngay là cậu không chịu ăn uống đúng giờ.

Cô thở dài, vỗ vai Dương bá: “Để tôi vào xem cậu ấy. Ông mau đi chuẩn bị đồ ăn đi.”

“Vâng.” Dương bá gật đầu rồi vội vã lui xuống.

32. Chương 32

Tần Linh mở cửa phòng, thấy trong phòng tối om.

Cô đi tới mở đèn, nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế dựa nhìn ra ngoài cửa sổ. Thân hình của cậu như muốn hòa vào bóng đêm.

Cô đi tới, ngồi xuống cạnh cậu, nắm lấy tay cậu. “Sao thế? Sao lại không chịu ăn tối?”

Tần Thụy ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt cậu u oán nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh nhạt: “Anh không đói.”

Nhìn thấy ánh mắt hờn dỗi cùng biểu hiện ghen tuông của cậu, đáy lòng cô thấy vừa buồn cười vừa tức giận.

“Ngoan nào. Chẳng phải em đã dặn anh phải ăn tối rồi uống thuốc sao. Vết thương trên người anh còn chưa khỏi. Nếu còn không chịu chăm sóc tốt bản thân mình thì khi nào mới hết chứ.”

Nghe giọng nói lạnh nhạt của cô, đáy lòng Tần Thụy tràn đầy hạnh phúc. Nhưng cảm giác hờn ghen vẫn còn quanh quẩn trong lòng. Im lặng một lát, cậu bình tĩnh hỏi cô như hỏi chuyện thời tiết: “Đã nói rõ với Lục Phong rồi sao?”

Tuy giọng nói vẫn lạnh nhạt nhưng khi nhìn vào mắt cậu, cô vẫn thấy sự khẩn trương trong đó.

Cô cười cười, trấn cô cứng vào trán cậu: “Em đã nói rõ rồi. A Thụy à, em không thích anh vô cớ ghen tuông như vậy đâu. Hứa với em, sau này không được như vậy nữa, được không?”

Tần Thụy chột dạ lảng tránh ánh mắt của cô, suy nghĩ một chút, gật nhẹ đầu.

Cô cười khẽ, hôn nhẹ lên môi cậu, đứng lên nắm tay cô đi ra ngoài cửa: “Giờ thì ngoan ngoãn đi ăn tối nào. Em cũng đang rất đói bụng đó.”

Mặt cậu hơi đỏ lên, một tay nắm chặt lấy tay cô, tay còn lại sờ lên khóe môi được cô hôn khi nãy. Ánh mắt u oán lạnh lùng khi nãy giờ đã tràn đầy vui vẻ hạnh phúc.

Chỉ có cô mới có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của cậu. Khiến cho cậu từ địa ngục lên thiên đường trong nháy mắt.

...

Trong một căn biệt thự, ánh đèn sáng rực rỡ trong phòng khách tạo thành một hình ảnh ấm áp, Tần Thụy nằm trên ghế sofa, đầu gối lên ngực Tần Linh, áo ngủ cậu mở rộng, giữa ngực lộ ra băng vải màu trắng cùng da thịt khỏe mạnh nhẵn mịn, cậu một tay cầm điều khiển từ xa thờ ơ thay đổi kênh truyền hình.

Thời gian cậu bị thương, vì để tiện cho việc chăm sóc cậu nên cô cũng không có đi dạy.

Tần Linh nhẹ ôm lấy đầu cậu, mặt của cậu cho vào giữa bầu ngực đầy ấp của cô, thỉnh thoảng chàng trai lại nghiêng đầu nhìn cô, đôi môi nhẹ áp vào vú cô. Cô ngồi yên, hai tay nhẹ ôm lấy cậu, vuốt lưng cậu, đối với màn hình ti vi không biến hóa cô cũng không thấy hứng thú.

Bỗng chàng trai cười khê, hàm răng khê cắn lên bầu ngực Tần Linh một cái.

“Ừm...” Cô run lên, nhẹ nhàng đánh vào lưng cậu: “Đừng làm rộn.”

Cậu xoay mặt nhìn cô một cái, hơi thở nóng ấm từ giữa môi cậu phả vào giữa ngực cô, “Anh cảm thấy hiện tại thật hạnh phúc.” Vừa nói xong, một cái tay của cậu đã với vào trong áo bắt lấy một bên vú cô.

“Đừng!” Tần Linh dùng tay che chắn trước ngực, cũng đem tay cậu dè chặt lại nơi đó, “Trên người của anh còn có vết thương, không nên lộn xộn.”

“Được.” Đột nhiên Tần Thụy rất nghe lời, cậu rút tay ra, một lần nữa nằm lại trong ngực cô, “Thật mong giây phút này dừng lại mãi mãi.”

Nghe cậu nói vậy, cô cũng cười khê. Hai tay ôm tấm lưng chàng trai, cùng cậu hưởng thụ không gian ấm áp tốt đẹp này.

Vết thương Tần Thụy chậm rãi chuyển biến tốt lên, nhưng mà cậu vẫn cần phải ở nhà tịnh dưỡng thêm một khoảng thời gian, ở trường có một khóa học rất quan trọng, Tần Linh không có cách nào tiếp tục ở nhà chăm sóc cậu.

Trước khi cô ra khỏi cửa, Tần Thụy nắm chặt tay cô, nhẹ giọng dặn dò: “Sau khi kết thúc khóa học nhớ trở về ngay, biết không?”

Tần Linh cười cười, biết cậu lo lắng cho mình, cô gật nhẹ đầu đáp ứng.

Cô phát hiện từ khi mình xin nghỉ tới nay, kỷ luật trong lớp trở nên lỏng lẻo, có một vài học sinh bắt đầu không đi học, thậm chí học sinh cá biệt cũng tái phát tạt cù bắt đầu trốn học, thành tích học tập của lớp giảm xuống theo đường thẳng, hiệu trưởng gặp cô nửa nghiêm túc nửa nói đùa bảo cô nên lập tức trở về trường học.

Cô là người luôn lấy học sinh làm trọng, trong lòng đã quyết định chủ ý, hiện tại trong lòng cô lo lắng nhất là Tần Thụy sẽ phản đối. Không ngờ tới, cậu cư nhiên rất sung sướng đồng ý để cô trở về làm việc, điều này làm cho cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Anh sợ mỗi ngày em đều phải nhìn mặt anh, em có thể sẽ chán ghét anh.” Tần Thụy dựa vào trên giường nói như thế, cậu lúc nào cũng dùng giọng điệu lạnh nhạt đăm đăm như vậy, mặc kệ lời nói có ôn như thế nào, thì trên người cậu vẫn có một cỗ khí phách không thể mất đi được.

Sợ cô sớm tối ở cùng cậu sẽ chán ghét cậu sao, chẳng lẽ cô ngày ngày ở bên cạnh cậu, cậu sẽ không đối với cô sinh ra phiền chán ư? Tần Linh nhẹ nhàng lắc đầu.

Đến khi sáng hôm sau bước ra cửa biệt thự, nhìn thấy Tần Thụy đứng trước cửa xe, trong lòng Tần Linh chợt hiểu rõ.

Cô biết ngay người con trai này không dễ dàng để cho cô đi dạy như vậy mà. Xem xem, người đang dưỡng thương đứng trước mặt cô này chuẩn bị làm gì đây?

“A Thụy, anh đây là...” Tần Linh nhướn mày nhìn cậu.

“Anh đi cùng em.” Cậu mở cửa xe cho cô.

Tần Linh lắc đầu, “Vết thương trên người anh còn chưa khỏi. Không thể đi học vào lúc này được, anh cần phải nghỉ ngơi thêm.”

“Không sao đâu. Vết thương đã gần lành rồi, hiện giờ đã đóng vảy. Em đừng lo lắng quá. Thật ra anh rất khỏe mà.” Nói rồi cậu không đợi cô phản đối, nhanh chóng đẩy cô vào ghế phụ.

Tần Linh thầm thở dài, biết tình tình chàng trai này cố chấp, một khi đã quyết định cũng không thể làm được gì. Cô chỉ có thể ở bên cạnh cậu để chăm sóc thôi.

Nhưng khi bước vào trong xe, chờ mãi một lúc mà vẫn không thấy Tần Thụy lái xe chạy đi. Cô hơi nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn cậu: “A Thụy, chúng ta đi thôi, sắp bị muộn rồi.”

Chàng trai lại dường như không nghe thấy, vẫn như cũ cầm lấy hai vai của cô, “Em có biết đã lâu rồi không chạm vào em, trong lòng anh như có hàng vạn con kiến bò qua vậy.”

Tần Linh cúi đầu, tránh né đôi mắt của cậu, gò má cô nóng cháy.

Bàn tay của cậu trượt xuống khỏi bả vai cô, dò vào phía trong quần áo, đặt lên bầu vú cô, thần kinh cô căng thẳng, hai bầu vú ở dưới bàn tay cậu khẽ run.

Chàng trai dùng ngón cái khẽ nện nụ hoa cô, khu hấn búng ngón tay vào cảm giác thấy nó cứng lên.

Hô hấp Tần Linh vì bị chàng trai trêu chọc có chút gấp gáp, cô nắm lấy cổ tay của cậu, “Không nên... như vậy... Chúng ta đi học có được không?”

Chàng trai nắm lấy tay cô, bỗng nhiên vén áo của cô lên, lớp vải áo mềm mại bị vén lên đến xương quai xanh, sau đó kéo áo lót xuống, lớp ren của áo lót bao bọc lấy bầu ngực tụt xuống, hai bầu vú non mịn tươi ngon mọng nước thoát khỏi trói buộc liền nhảy ra.

Cậu nâng lên một bên vú, há miệng gặm cắn, dùng đầu lưỡi gầy vào nụ hoa đỏ tươi đang đứng thẳng, đôi môi mỹ lệ khêu gợi của cậu lưu luyến giữa hai nụ hoa, bộ ngực căng tròn bị cậu xoa nắn đến biến hình, giống như đang muốn chảy ra dòng sữa tươi trắng mịn.

Cậu liếm nụ hoa của cô, bầu ngực cũng đã ướt sũng, nụ hoa đỏ tươi như đóa hoa sau khi được tưới tắm liền nở rộ, cậu vừa liếm cắn, vừa dùng ánh mắt tà mị nhìn cô.

“Ừm... Không nên...” Tần Linh đẩy cậu, nhưng cô lại không tự chủ được rên rỉ dưới sự khiêu khích thuần thực tà ác của cậu.

Vú của cô tản ra một mùi thơm ngát chỉ riêng cô mới có, nụ hoa đỏ tươi như quả anh đào, bầu vú đầy đặn trắng như sữa, làm cho người ta muốn cắn lên, vừa nghĩ đến đó cậu liền cắn một ngụm lên nó, đem cả nụ hoa cùng bầu vú đều ngậm vào trong miệng.

Cậu bắt đầu hút lấy nụ hoa cô, giống như trẻ con đang bú sữa, chăm chú bú mút, như muốn hút sữa tươi bên trong ra.

“Không biết nếu sữa bên trong chảy ra sẽ có hương vị thế nào...”

Chàng trai dùng động tác đó quả thực là khiêu khích, trêu chọc trí mạng đối với phụ nữ.

“Ừm... ừm...” những điểm hưng phấn trong cơ thể Tần Linh đều bị chàng trai tà ác đốt lên, cô biết cô rất nhanh sẽ không chịu nổi. Cô dùng sức đẩy đầu cậu ra: “A Thụy, xin anh... không nên... Chúng ta bị muộn rồi... Hơn nữa, vết thương anh còn chưa lành, đợi khi lành hẳn, anh... anh muốn thế nào cũng được.” Cố gắng lắm, Tần Linh mới nói xong hết một câu.

Bầu vú mềm mại lúc cô rên rỉ nhẹ nhàng rung động, vỗ nhẹ vào hai gò má cậu, cứ như vậy nhẵn nhụi lại gợi tình. Chàng trai ô ô thở dốc nhào vào giữa ngực cô, dục vọng nguyên thủy tràn ra khắp xe.

Cũng may cuối cùng Tần Thụy cũng thả cô ra, mặc lại quần áo cẩn thận cho cô. Sau cùng, còn không có ý tốt, nhẹ búng vào nụ hoa lộ ra ngoài áo của cô.

“Vì câu nói của em, anh tạm thời tha cho em. Em phải nhớ là đã hứa với anh rồi đó.” Nói xong, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

Tần Linh xoay người lại, không nhìn cậu, chỉ giục cậu lái xe đi.

Chàng trai nghe lời cô khởi động xe, nhưng lại kéo cô qua, ôm chặt cô vào trong ngực, cậu hôn một cái lên trán cô, một tay thuần thục quay tay lái.

33. Chương 33

Xe nhanh chóng chạy đi, từ từ hòa nhập vào đường phố trong thành phố, mà một cái tay khác của cậu rút cuộc cũng không chịu an phận tiến vào quần cô, xoa nắn nơi tư mật.

Ngón tay của cậu cắm vào, xoay tròn trong huyết động. “Mới mấy ngày không làm, mà ở đây đã chặt như vậy rồi.” Mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt cậu vẫn chăm chú nhìn chăm chăm mặt đường, từ bên ngoài nhìn vào, cậu vẫn đang lái xe rất nghiêm túc.

Thế nhưng dọc theo đường đi, ngón tay của cậu vẫn luôn chơi đùa trong nơi tư mật của cô, giống như con sâu nghịch ngợm ở bên trong cô chui tới chui lui, cô cắn chặt môi, hạ thể lại thừa nhận từng đợt sóng ập tới.

Vật thô cứng giữa hai chân cậu vẫn để sát vào hông cô, làm cho cô muốn động cũng không dám động, xe lái vào khuôn viên trường R.Y, chàng trai rút cuộc cũng buông cô ra để cho cô xuống xe, cô có cảm giác hạ thể mình đã dính ngấy ẩm ướt khó chịu.

Cô vội vã đi đến nhà vệ sinh lau sạch, nhưng chàng trai ở phía sau lưng lại kéo cô, môi mỏng dán bên tai cô, “Để anh đưa em đến nhà vệ sinh lau sạch sẽ.”

Tần Linh trừng mắt nhìn cậu một cái, mặt cô đỏ lên, cậu tưởng nói như vậy cô sẽ tin sao. Nếu để cô đưa cô đến nhà vệ sinh, còn không phải khi ra khỏi đó, hai chân cô còn đi được sao.

“Em tự làm được.” Nói xong, cô xoay mặt vội vã chạy đi. Cô sợ ra nếu mình còn ở đó nữa, sẽ không chịu được tức giận mà đánh cậu mất.

...

Giữa phòng là bể tắm lớn khói bốc nghi ngút. Một đôi nam nữ toàn thân xích lô đang dán chặt vào nhau.

Hai bầu nhũ phong nửa chìm trong nước, nửa lộ ra ngoài. Đầu vú đứng thẳng trong không khí, vừa nhìn là biết vì bị tình dục chà đạp quá mức mà ra. Một bên ngực vì bị chàng trai xoa nắn mà không ngừng lắc lư, lay động cùng làn nước.

Thân thể Tần Linh vô lực dựa vào người Tần Thụy. Bàn tay cậu không hề buông tha bất cứ ngõ ngách nào trên thân cô. Mỗi lần cậu chạm vào bộ vị riêng tư, Tần Linh liền run rẩy một hồi, mi mắt nửa khép nửa hở tràn đầy quyến rũ phong tình.

Từ chiều về nhà đến giờ cậu đã muốn cô ở trong này. Bây giờ sức lực đến nhấc tay cô cũng không làm nổi. Đúng là một lần vạ miệng ngàn lần hối hận mà.

Đáy lòng Tần Linh vì đã lỡ hứa với cậu mà giờ phút này tràn đầy hối hận. Biết vậy cô đã không hứa với cậu làm gì.

Tần Thụy cắn cắn nhũ tiêm đang dựng đứng. Hai tay tách đùi cô ra, chạm vào khe thịt hồng hồng, rồi chui thẳng vào huyết khẩu. Hai chân ngọc của Tần Linh theo phản xạ kẹp chặt tay Tần Thụy, khiến cậu không cách nào động đậy.

“Bảo bối, kẹp chặt như vậy, chẳng trách đàn ông trên thân em đều dục tiên dục tử. Muốn đệ đệ của anh cắm vào tiểu huyết của em sao? Muốn kẹp chết anh sao?” Ngừ điệu tình thuần, khuôn mặt thiên sứ, nhưng lại thốt ra lời nói dâm tà, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy dâm tiện, ngược lại còn có điểm tà mị trí mạng. Dục vọng cứng rắn của Tần Thụy sớm đã đâm vào tuyết đồn trần noãn của cô.

“A~~” Tần Linh yếu ớt thét lên, cô mở hai mắt ra: “A Thụy, ra ngoài đi mà... Xin anh đó...” Thanh âm như thổn thức, vô cùng đáng thương.

Tần Thụy nhẹ nhàng mút môi Tần Linh, “Ngoan, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ rất dịu dàng.”

Ngón tay cậu đẩy ra cánh hoa, cắm vào tiểu huyết cô, “Có đau hay không?”

Tần Thụy hôn loạn trên cổ cô, “Không nên cử động, ngón tay của anh rất thích hợp với em, vừa vặn sẽ không làm em đau. Có thoải mái không? Chỗ này của em thật sự rất nhỏ, bất quả, chút nữa em sẽ thấy quen dần. Đừng nhúc nhích, anh giúp em chà rửa bên trong. A, thực sự rất mềm, cả ngón tay đều bị kẹp chặt... Cô giáo của anh thật rất phóng dăng...” Cậu không ngừng bên tai Tần Linh ngâm nga, làm thân thể cô không ngừng vặn vẹo như muốn tránh khỏi cậu càng xa càng tốt.

“Dừng... Ngừng lại đi... A Thụy... A... Ừm...” Tần Linh động thân, hai bầu vú hoàn toàn chui ra khỏi mặt nước, không ngừng rung động, ngạo nghễ dựng đứng. Ngón tay Tần Thụy vẫn thản nhiên xen vào huyết khẩu của cô, càn rỡ, trêu chọc.

“Đừng nhúc nhích, cử động nữa anh sẽ nhịn không được ở trong nước muốn em lại lần nữa.” Thân thể Tần Linh bỗng nhiên căng thẳng, trên mặt nước, hai bầu ngực đang kịch liệt phập phồng. Tuyệt đối bị dục vọng đâm vào không khỏi đau đớn.

Tần Thụy bế cô lên như bế công chúa. Con người đen đảo qua bầu ngực căng tròn, cùng cỏ rậm rạp dưới hạ thân.

Cậu đặt Tần Linh trên giường lớn, giọng nói tràn đầy từ tính: “Ngoan nào bảo bối, cuộc vui của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

“A Thụy, dừng lại được không, em thật sự rất mệt.” Giọng cô tràn đầy vẻ mệt mỏi, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một lát mà thôi.

“Em cứ việc ngủ đi. Để anh tự làm là được rồi.”

Đôi bàn tay bắt đầu xoa xoa thân thể Tần Linh, nắm vú của cô, dùng ngón tay kích thích nhũ tiêm. Tần Thụy giống như một con sư tử đực, đang từng bước đánh dấu kí hiệu của cậu trên lãnh thổ của mình.

Mây Tần Linh hơi nhăn lại. Cậu cứ như vậy mà kêu cô làm sao ngủ được chứ?

“A Thụy...” Cô rên rỉ gọi tên cậu.

Tần Thụy không để ý đến cô, bàn tay cậu dần dần dời xuống bụng dưới, rồi lướt qua vùng tam giác rậm rạp, cậu lật mở âm mao, để lộ ra thấp thoáng một tần thịt hồng hồng.

Con người đen tràn đầy vẻ say mê nhìn chăm chú, một lát, ngón tay thon dài tiến đến, búng vào khe thịt đang đóng chặt, gầy gầy cánh hoa sưng đỏ mềm mại, ngón trở cùng ngón cái nắm lấy âm vật màu hồng đã phát sưng hoàn toàn, dùng sức kéo miết. Ba ngón tay còn lại vô tình mà hữu ý trêu chọc lồi vào tiểu huyết.

“Ừm...” Tần Linh sợ hãi rên rỉ, bờ mông tuyết trắng khẽ lay động. Bụng dưới bắt đầu nóng lên.

“A...” Huyết khẩu kịch liệt co giật khép mở, tựa cái miệng nhỏ phẩn nộn, phun ra một lượng lớn dịch thủy.

Ngón tay tà ác của Tần Thụy cũng không dừng lại, càng thêm mãnh liệt vuốt ve âm hạch mẫn cảm nhất. thịt huyết khẩu ướt đầm khép mở, phun ra nuốt vào không khí, dịch không ngừng chảy vào tay cậu.

“A... Ừm... A...” Tần Linh không thể chịu được sự trêu chọc này, trong lòng xuất hiện một nỗi khát vọng không thể lí giải. Có gì đó trống rỗng cần được lấp đầy.

Ngón giữa thô to bỗng nhiên xen vào thịt huyết đang co giật, vách tường non mềm lập tức cắn nuốt tay cậu, thậm chí phát ra tiếng “phốc”, bên trong mật đạo đã dị thường nhẵn mịn, tựa hồ đã sớm chuẩn bị tốt, chờ đợi chàng trai hung hãn tiến vào.

Ngón tay dạo qua một vòng “Ân...” Tần Linh ngâm khẽ, thân thể tuyết trắng lơ lửng lên như tôm luộc.

Tần Thụy rút ngón trở ra, bên trong có phủ một lớp niêm dịch trong suốt, cậu đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, cúi người, ngón tay đâm thủy chà đạp trên bầu vú cô.

Cậu kéo cô ngồi lên đùi cậu, một tay nắm cầm của cô, ngón giữa ướt đầm đưa đến trước mắt cô, “Nói cho anh biết, đây là gì? Bảo bối?”

Tần Linh dùng sức lắc đầu, mái tóc ướt dán tại hai má. Bàn tay cô siết chặt, con ngươi đen tràn ngập hoảng sợ.

“Ngoan, nói mau.” Tần Thụy bức bách.

Tần Linh run lên, “Không biết, em không biết, đừng ép em...”

Ngón tay ướt đầm che lại môi cô, “Dâm thủy, đây là dâm thủy, lúc phụ nữ cần đàn ông từ trong thân thể sẽ chảy ra thứ này, dâm thủy càng nhiều, khát vọng bị đàn ông nhồi vào thân thể càng lớn. Bảo bối của anh chảy nhiều nước như vậy, bây giờ phải chăng là rất muốn?” Toàn thân Tần Thụy xích lõa dính sát vào người cô, tay to đè bầu vú cô xuống, dán bên tai cô khêu gợi nói.

“Không... không phải...” Tần Linh run môi vô lực phản kháng.

Bàn tay to dừng lại, “Thực không trung thực với thân thể mình, xem ra bảo bối nên được học một chút về giáo dục giới tính.” Tần Thụy bế Tần Linh tới trước gương, cậu nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, buộc cô nhìn thẳng vào gương, “Nhìn kỹ!”

Tần Linh đỏ mặt, thật muốn tìm cái lỗ để chui vào, cô lắc lắc thân thể, “A Thụy, buông em ra...” Tuy nhiên, lúc này thân thể cô lại nổi lên phản ứng, hạ thân càng tiết ra nhiều mật dịch.

Vừa chịu đựng cơn kích tình mãnh liệt, cánh hoa vẫn chưa thể khép lại, hơi hơi hé mở. Huyết khẩu như cũ có thể thấy rất rõ ràng, huyết thịt hồng hồng có chút sưng lên, càng thêm dụ dỗ ánh mắt người thiếu niên.

Ngón tay Tần Thụy nắm cánh hoa của Tần Linh, kéo sang hai bên, làm cho huyết thịt phần nộn cùng hoa huyết hoàn toàn lộ ra, ngón tay cậu bóp lõng cánh hoa, âm thần hồng sắc khi cậu cắm vào giờ vẫn còn sưng. “Nhìn thấy không, đây là âm thần, cũng giống như cánh hoa bảo vệ hoa tâm bên trong.” Cậu chỉ vào tiểu hạch thượng hồng nhạt đang nổi lên.

Nhìn thấy hạ thể, Tần Linh miễn cưỡng run lên, khóe môi Tần Thụy cong lên cười khê, “Đây là âm vật, vô cùng miễn cưỡng, trải qua thời gian bị tình dục chà đạp sẽ cương lên, giống như dương cụ đàn ông sẽ phình lớn mỗi khi dục vọng tới.” Ngón tay nhẹ nhàng đi tới huyết khẩu, đầu ngón tay vừa dứt vào, lập tức bị thịt huyết hồng nhạt hấp lấy hấp để, “Nhìn xem, bảo bối của anh có bao nhiêu phóng đảng, nó nhất định muốn anh lập tức nhét vào. Nơi này chính là âm đạo, là bộ vị trọng yếu của phụ nữ, phụ nữ dùng nó lấy lòng đàn ông, nó sẽ khiến đàn ông dục tử dục tiên. Trong nó nhỏ bé xinh xắn là vậy, dường như chỉ dùng một ngón tay út là có thể nhồi vào nó, thế nhưng sai rồi, nó thần kỳ co giãn, dương cụ thật lớn của đàn ông chính là dứt vào nơi này, nhồi vào cái lỗ nhỏ này, chặt chẽ không một khe hở, sau đó không ngừng trườn cắm, đâm thẳng đến tử cung...” Tần Thụy vừa nói, ngón tay vừa thâm nhập vào huyết khẩu, vách tường lập tức bao dung cậu, không ngừng mút lấy.

“Tiểu lăng lợ!” Tần Thụy kéo Tần Linh đứng lên, ôm chặt cô vào thân thể mình, dùng dương cụ cứng rắn thô to ma sát hạ thể cô.

“Không, đừng... Xin anh... Em khó chịu lắm...” Tần Linh cố đẩy bọn họ ra, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Một tay cậu ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, bàn tay to còn lại chế trụ vú cô, ngắt nhéo nhũ tiêm, nam căn thật lớn để ở cửa động, chạm rãi đẩy đưa.

34. Chương 34

Khuôn mặt Tần Linh đỏ ửng, cô nhẹ giọng rên rỉ: “A Thụy... Tha cho em được không, xin anh, em mệt mỏi quá...”

Nghe giọng nói tràn đầy vẻ quyến rũ xuân tình của cô, nam căn của cậu càng cứng rắn hơn, cậu liếm nhẹ bên tai cô, cắn cắn dải tay, giọng nói khàn khàn: “Mệt mỏi? Chỗ nào mệt, nói cho anh biết!”

“Em...”

“Ồ đây phải không?” Tần Thụy chạm vào huyết khẩu của cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh hoa, “Xem ra bảo bối đã chịu không nổi rồi. Nhưng cũng là do em dụ dỗ anh, làm anh bị lửa dục thiêu đốt. Sao có thể không chịu trách nhiệm dập lửa. Nơi đó không được. Hôm nay tạm tha cho em. Bất quá phải dùng tay thay thế thôi.” Cậu nắm lấy tay cô dời về phía dục vọng đang nóng như lửa đốt. Tần Linh giật tay ra như bị bỏng.

Con người đen chăm chú nhìn cô: “Không muốn dùng tay sao? Thích cảm giác nơi đó bị cầm vào đúng không?”

“Không, không phải, em...”

“Không phải là được rồi.” Nam căn vừa thô lại vừa lớn đưa đến trước mặt cô, cô do dự vươn hai tay cầm lấy nó. Thật lớn, tay cô cơ hồ không có biện pháp nắm lấy, vừa mới đụng vào nó, bàn tay cô liền cảm thấy một trận nóng rực, cự vật trong tay cô tựa hồ có sinh mệnh nhảy lên một cái, càng trở nên thô cứng.

Hô hấp thiếu niên lập tức trở nên dồn dập, ồ ồ thở dốc bên trong không khí phòng tắm. Tay cậu xoa nhẹ tóc cô, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô đang cầm cự long của cậu. Hai bầu nhũ phong trước ngực theo động tác của cô đong đưa, khiến hạ thể của cậu sung huyết, dục vọng ở trong lòng bàn tay cô càng trở nên lớn hơn.

“Bảo bối, nhanh lên một chút, a...” Tần Thụy thở dốc một tiếng. Nhìn ánh mắt cậu tràn đầy vẻ say mê, hạ thể của Tần Linh bỗng co rút, một lượng lớn mật dịch tuôn ra.

“Ừm...” Cô rên khẽ.

“Bảo bối, chỉ nhìn thấy cự vật của anh mà em đã cao trào rồi sao...” Cậu cười khẽ, dục vọng dưới thân run run theo tiếng cười của cậu.

Tần Linh đỏ mặt, càng tăng nhanh tốc độ, cố gắng làm cho cậu bắn ra. Cô cho tới bây giờ thể nhưng không ngờ rằng sẽ dùng tay nắm lấy dương vật đàn ông, dùng tay thỏa mãn cậu, dùng thân thể của cô hầu hạ thiếu niên tình dục tràn đầy hơn nữa chỉ mới có mười sáu tuổi, nhưng bây giờ cô đã rơi vào vũng bùn, có muốn thoát cũng không thoát khỏi.

Cô không biết người đàn ông khác có hay không giống cậu vừa thô to lại nóng bỏng cứng rắn như vậy, nó vĩnh viễn đều cứng rắn nóng bỏng, không chút xụi lơ. Cậu lần lượt bắn ở trên mặt cô, vú cô, cùng với mỗi nơi trên thân thể, tay cô dao động lên xuống đến mức mỗi nhử không còn cảm giác, nghe được chàng trai vô cùng gọi cảm khiêu khích trước mặt càng ngày càng ồ ồ thở dốc, sâu trong ánh mắt của Tần Linh hiện lên tia si mê ôn nhu, nhưng đến nửa đêm cậu vẫn chưa dừng lại. Cô rốt cuộc mệt đến bất tỉnh, toàn thân đều dính đầy màu trắng tinh dịch.

Cô toàn thân xích lỏa bị ném lên giường, thân hình chàng trai cao lớn toàn thân xích lỏa cũng nhanh chóng bò lên, dán sát vào người cô, tay đặt bên hông cô, kéo tay cô đặt trước ngực cậu.

Cái ôm tựa như giam cầm, khiến cô cảm thấy hơi khó thở. Cô nhẹ nhàng xê dịch người một chút, nhưng chàng trai lại càng thêm áp sát.

“Dừng, A Thụy... Em không thở được...”

Cậu cười khẽ, bàn tay trên thân thể cô không ngừng vuốt ve vóc dáng mềm mịn. Nhưng cô đã quá mệt mỏi, xương cốt như rã ra, ý thức dần dần mờ mịt. Cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tần Linh nằm mơ, thấy bản thân mình đang bị một con rắn lớn quấn chặt lấy, cô không ngừng phát ra tiếng khóc tựa như nói mớ, thân thể nặng nề trước ngực cô như bị đá nặng đè lên. Cô mở mắt ra, phát hiện môi mình trong vô thức đang bật ra tiếng rên rỉ, thân thể bị một chàng trai cưỡi lên. Hai chân cô đang cuốn lấy thắt lưng thiếu niên, dục vọng của cậu đang chôn chặt trong nhục huyết của cô, kịch liệt luật động.

“A ~~ Chậm một chút ~~ A ~~” Chàng trai hung hăng cắn vú của cô, nam căn càng vận lực trườn cầm trong tiểu huyết. Cậu gầm nhẹ một tiếng, đâm thật sâu vào hoa tâm của cô, đem một cỗ nhiệt lưu phun trong cơ thể cô.

Dương cụ vừa rút ra, trên bề mặt đã dính đầy dâm thủy, dịch mật cùng tinh dịch từ tiểu huyết thi nhau chảy ra. Toàn bộ bộ phận sinh dục có vẻ ôn nhuận âm dã. Tần Linh nằm trên giường thở dốc. Nhưng cô

chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức, bỗng nghe một tiếng “Phốc!”, chàng trai lại tiếp tục động thân một cái, nam cần thô to lập tức trượt vào địa đạo nữ tính.

“A~~” Hạ thể Tần Linh lại một lần bị nhồi vào, Tần Thụy xoa xoa bầu ngực cô. Mỗi lần cậu đều đâm thẳng vào hoa tâm, khiến cô đau đốn cùng sung sướng. Sau đó cậu liền đem hạt giống tươi vào tử cung.

Tần Thụy chậm rãi đem dục vọng rút khỏi cơ thể cô, nhìn tiểu huyết co rút lại phun ra một cổ yêu dịch.

“Mới biết bảo bối kỳ thực lại phóng đảng như vậy, tiểu huyết của em chảy thật nhiều nước, thật muốn lần nữa hung hăng cắm vào.”

Tần Linh mệt mỏi đến nỗi mắt cũng không mở lên nổi, cô nhắm lại mắt vùi đầu vào trong gối, bên tai vẫn vang lên giọng nói đậm mỵ tràn đầy từ tính của chàng trai.

Chàng trai cười khế, nhìn thấy cô gái mình yêu mệt đến nỗi không còn hơi sức, ánh mắt cậu hiện lên vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô rồi đứng dậy bước vào phòng tắm.

...

Hôm nay là chủ nhật, Tần Linh cùng Tần Thụy đều được nghỉ ở nhà. Suốt đêm qua bị cậu hành hạ lẫn qua lẫn lại, thân thể cô mệt đến mức nhũn ra, ngay cả khí lực động tay cũng không có.

Hai mắt cô đang nhắm chặt dần dần mở ra. Đối diện là trần nhà màu trắng nhạt, Tần Linh nháy nháy mắt vài cái cho tỉnh táo.

Cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình, cô quay nhìn sang thì thấy người thiếu niên đã nhìn mình từ bao giờ.

Thấy cô đã tỉnh, ánh mắt Tần Thụy hiện lên tia tươi cười, môi cậu giương nhẹ: “Tỉnh rồi sao?”

“Ừm.” Cô gật nhẹ đầu một cái. “Mấy giờ rồi?”

“Đã một giờ trưa rồi.” Hai bàn tay to của cậu nắm lấy vai cô, đôi mắt Tần Thụy lóe lên, cười vô cùng dịu dàng say đắm: “Linh Linh, xem anh làm gì cho em này. Đảm bảo em sẽ thích.”

Cậu không nói gì nữa mà ôm cô vào phòng ăn.

Trên bàn đặt một chiếc bánh ngọt, Tần Thụy cầm lên, “Là anh làm đấy. Bảo bối của anh quá gầy nên phải vỗ béo mới được.”

“Tới đây, anh đút cho em.” Cậu xúc một thìa đút cho cô.

Tần Linh quay mặt đi, muốn đứng dậy, “Anh để em mặc quần áo vào đã...”

Một giây sau cô liền bị kéo quay mặt lại đối diện với khuôn mặt tươi cười của Tần Thụy. Một tay cậu giữ cằm cô, “Bảo bối lại không ngoan rồi. Ăn no mới có sức làm việc khác chứ. Em nói đúng hay không?” Giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt cậu nhìn cô lại tràn đầy lửa dục vọng.

Đáy lòng Tần Linh run run, tuy cả người cảm thấy mỗi nhừ nhưng dưới ánh nhìn trần trụi của cậu, hạ thân của cô bỗng cảm thấy ầm Ứt.

Cô tự khinh bỉ chính mình. Xem ra bản thân cô cũng đã trở thành một người phụ nữ dâm đảng rồi. Chỉ cần ánh mắt của thiếu niên nhìn tới thì bản thân cô đã tự động ầm Ứt, không cần cậu phải tốn nhiều hơi sức mà đã đạt được cao trào.

Dưới ánh nhìn nóng bỏng si mê của Tần Thụy, miệng Tần Linh run run mở ra để cho cậu đút bánh ngọt.

“Ngao lăm.” Tần Thụy hôn nhẹ lên trán cô, vừa đút bánh cho cô vừa nhìn cô nuốt xuống.

Ánh mắt thiếu niên nhìn xuống cô gái đang được cậu ôm vào trong ngực. Thân thể cô xịch lỏa, hai chân khép chặt lại, bụng dưới có một khu rừng rậm rạp, vòng eo mảnh khảnh, rất gợi cảm. Hai tay cô đang bị cậu cầm lấy vô cùng thân thiết, trong miệng nhỏ chứa đầy bánh ngọt. Vì được cậu đút bánh ngọt nên cô phải ngửa người ra sau, tấm lưng trắng nõn dựa sát vào lồng ngực của cậu, ma sát như vậy làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên.

Cảnh tượng này thu hút ánh mắt của thiếu niên, dục vọng cậu nhanh chóng bành trướng. Một bàn tay của cậu nhanh chóng đi xuống phía dưới, tách ra đùi Tần Linh đang khép chặt lại, ngón tay nhanh chóng vùi vào hoa huyết đã sớm ướt đầm.

“A!” Tần Linh khinh hô, ngạc nhiên ngược lên nhìn, đối diện với ánh mắt tràn đầy dục hỏa của cậu khiến đáy lòng cô run lên, mật dịch trong hoa huyết càng tuôn ra nhiều hơn.

“Ướt rồi!” Cậu cười khê, hơi thở nóng bỏng phả nhẹ vào tai cô, chiếc lưỡi linh hoạt nhanh chóng liếm mát lấy dãi tai của cô.

“Ừm!” Cô than nhẹ.

Bỗng thiếu niên đỡ cô đứng lên, cậu nhanh chóng xoay người lại đối diện với cô, nhẹ giọng ra lệnh: “Ngồi xuống!”

Dưới ánh mắt đen nhánh của cậu, cô run run ngồi xuống ghế.

Thiếu niên nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đôi tay thon dài dè dặt đùi Tần Linh, tác ra, khiến cho đùi cô mở ra thành một tư thế dâm mỹ - một trăm tám mươi độ - bộ phận giữa hai chân hoàn toàn lộ ra.

Tần Thụy chăm chú dè dặt đùi cô, hạ thấp ánh mắt thưởng thức cảnh xuân. Sau đó cậu cúi đầu, ngậm lấy cánh hoa của cô.

“Ừm!” Cơ thể cô run lên, đáp lại cậu.

Thiếu niên cười khê, “Vật nhỏ nhạy cảm!” Hơi thở cậu phả vào hoa huyết, cánh hoa càng thêm run run, tuôn ra nhiều mật dịch hơn nữa.

Tần Linh dựa người vào ghế, để mặc cho Tần Thụy dùng đầu lưỡi và môi đùa giỡn hạ thân của cô. Cậu búng lên hai cánh hoa, bên trong là phiến thịt đẹp như ngọc trai. Huyết khẩu nho nhỏ của Tần Linh hoàn toàn bại lộ.

Cậu liếm lên khe thịt trắng mịn, đầu lưỡi lướt qua hạt trân châu, chuyển qua hai cánh hoa rồi liếm lên khe suốt, lượn lờ trước lối vào.

“A~~ Đùng...” Hạ thân truyền tới cảm giác khó chịu khiến Tần Linh run rẩy, cô nhanh chóng phát ra tiếng rên rỉ.

35. Chương 35

Ngón tay Tần Thụy buông cánh hoa của cô ra. Cánh hoa vì mở ra quá lâu mà chưa thể khép lại, hoa huyết phần nộn vẫn đang lộ ra. Mắt thiếu niên hiện ra nụ cười hài lòng, cắn lên cánh hoa phần nộn.

“Ngô ~~” Tần Linh rướn người lên, hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn nhưng có cả khoái cảm khiến cô đắm chìm vào đó. Đôi nhũ phong cao vút đung đưa trước mặt cậu.

Tần Thụy nhìn thấy bầu ngực sữa trắng mịn trước mặt, cậu vươn một tay ra nhánh chóng bóp lấy thành nhiều hình dạng rồi lại tiếp tục tập trung vào khu rùng bí ẩn phía dưới.

Ngón tay của cậu nhanh chóng đẩy cánh hoa ra lần nữa, kề môi, hút lấy mật dịch sớm đã thấm đẫm huyết khẩu của cô gái. Một tiếng động ái muội phát ra.

Nhưng lại không hề thấy sự dâm tục trên người thiếu niên đang chôn giữa hai chân cô gái. Khuôn mặt tuấn mỹ và đôi môi gợi cảm đang đùa giỡn nơi tư mật của cô gái nhìn rất mê người.

“A!” Tần Linh lắc đầu. Cô có cảm giác mình đã trở nên trống rỗng, cần được lấp đầy.

Bỗng nhiên Tần Thụy đứng lên, đi tới trước mặt cô. Hạ thân Tần Linh đang cao trào thì đột ngột chàng trai dừng lại, khiến cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“A Thụy!” Cô nàng nụ gọi một tiếng.

Cậu cười khê, giọng nói hơi khàn khàn: “Bảo bối, khó chịu sao?” Nói xong, nhìn cô chăm chăm.

Tần Linh đỏ mặt. Cô quay đầu đi, miệng nhỏ hơi vênh lên, nói trái lương tâm: “Không.”

Nhìn bộ dáng giận dữ đáng yêu của cô, chàng trai cười khê một tiếng, ánh mắt cậu lóe lên tia xảo quyệt, lấy hộp sữa tươi trên bàn. “Bảo bối không nghe lời, nên chịu trừng phạt thôi.”

Nói xong, cậu không đợi cô phản ứng, đã nhanh chóng đổ sữa tươi lên người cô, ôm cô đặt lên sàn nhà.

“Không...” Tần Linh quá bất ngờ trước hành động của cậu, cô muốn ngồi dậy nhưng cậu đã phủ xuống người cô, dán môi vào tai cô, “Đừng cử động. Đừng trách anh không báo trước, bằng không em sẽ thảm hại hơn đây.”

Tần Linh xích lõa nằm trên sàn nhà, cô nức nở một tiếng.

Tần Thụy ngồi đối diện cô, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm thân thể tuyết trắng xinh đẹp trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ khiến cậu muốn chà đạp.

Thân thể mảnh khảnh của cô gái run rẩy dưới ánh mắt của thiếu niên, chờ đợi “trừng phạt” sắp tới.

Một lát sau, một bàn tay thon dài hơi thô ráp cầm lấy nhũ phong của cô, bắt đầu xoa nắn, dưới tác dụng của sữa tươi, làn da của cô càng trên trơn trượt.

Tần Linh cắn môi, cực lực nén tiếng rên rỉ nhưng cô không thể ngăn cảm nhận của mình vì được thiếu niên đụng chạm mà như có dòng điện chạy qua. Luồng điện len đến hạ thân, truyền đến cảm giác nóng ấm mà đau đớn.

“Bảo bối, hôm nay anh sẽ khiến em cảm thấy thật sung sướng!”

Nói xong cậu phủ lên thân thể cô, dùng đầu lưỡi khê liếm khắp nhũ phong. Vị ngọt béo của sữa tươi càng làm cho cậu thêm mê say. Tiếng mút chùn chụt vang lên khắp trong phòng.

Thiếu niên nhanh chóng liếm mút cả người Tần Linh. Cả thân thể của cô nhanh chóng đỏ ửng. Chiếc lưỡi dài của cậu nhưng mang theo tia điện, cứ nơi nào nó đi qua thì cô đều cảm nhận được sự tê dại.

Sau đó cậu nhanh chóng cởi quần, ngồi lên, dục vọng dâng trào khê chạm vào làn da mẫn cảm của cô.

Cậu cầm lấy hai nhũ phong mềm mại của cô, ép lại. Đôi nhũ phong bị ép, thay đổi hình dạng, ép chặt vào nhau không hề có khe hở nào. Hồng mai nổi lên, càng kích thích dục vọng của thiếu niên.

Cậu ma sát nam căn cực đại của mình giữa hai nhũ phong, di chuyển từ từ. Nam căn thô to ma sát da thịt trắng nõn khiến Tần Linh không nén nổi tiếng rên. Ngực cô như bị tảng đá ngàn cân đè lên, rất khó chịu.

“A~~” Cô ngửa đầu lên, rên rỉ, mái tóc đen nhánh hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng chật vật.

Cảm giác thật tuyệt vời! Trong đầu Tần Thụy bây giờ đã không còn biết suy nghĩ gì, tất cả cảm xúc đều đặt vào đôi nhũ phong mềm mịn trước mắt. Cự long cực đại sau khi ma sát hàng chục lần thì bỗng run lên.

Thiếu niên nhanh chóng cầm lấy nó, dùng năm căn cực đại vuốt ve hai má cô. Một luồng bạch dịch phun ra trên mặt Tần Linh. Cô mở đôi mắt đầy sương mù, chỉ thấy trước mắt là dục vọng thô to xấu xí của thiếu niên đang đung đưa. Cậu nắm lấy cảm của cô, nhét nó vào miệng cô, bắn vào.

Một dòng bạch dịch chảy ra khoe miệng Tần Linh, trong miệng cô cũng toàn là bạch dịch.

“Nuốt xuống.” Tần Thụy vẫn nắm cảm của cô, ngón tay thon dài quệt bạch dịch đưa vào miệng cô.

Tần Linh cau mày, thật muốn nôn. Tuy đây không phải lần đầu tiên cô nuốt lấy tinh dịch của cậu nhưng vẫn không chịu được cảm giác hơi tanh này. Nhưng khi nhìn thấy tia mong chờ trong đôi mắt lạnh nhạt của thiếu niên, cô đành nuốt xuống.

Thật không biết tại sao thiếu niên này lại có sở thích quái dị như vậy nữa. Sau mỗi lần làm tình, luôn thích cô nuốt lấy tinh dịch của cậu.

“Vây mới ngoan.” Tần Thụy vỗ vỗ khuôn mặt cô, khen ngợi.

Tần Linh thở ra một hơi. Cô tưởng đã kết thúc nhưng khi cô vẫn còn đang thở gấp thì một cánh tay choàng qua nách cô, nhanh chóng bế cô lên đặt nằm trên bàn.

Cô chưa kịp phản ứng thì một bàn tay nhanh chóng mở hai chân cô ra.

“A!” Cô hét lên. Hai chân cô đột nhiên bị cậu xoắn lên, giang rộng ra, nơi giữa hai chân tiếp xúc với dục vọng của thiếu niên.

Lưng cô chạm xuống mặt bàn, chống đỡ toàn bộ trọng lượng thân thể. Cảm giác lạnh lẽo khi tiếp xúc với bàn cùng với sự nóng hổi trong thân thể khiến hạ thân cô càng thêm co rút. Hai cảm giác nóng lạnh càng thêm hành hạ Tần Linh.

“Đừng, A Thụy, mau buông em ra...” Cô nức nở lên tiếng, biết chắc là cậu sẽ không thả cô ra nhưng vẫn không chịu được lên tiếng.

Tần Thụy cười cười, cậu đặt dục vọng cực đại trước tiểu huyết, tiến vào. Cậu chôn chặt trong tiểu huyết của cô, kịch liệt luật động.

“A~~” Tiếng hét sắc nhọn của cô vang lên. Tiểu huyết chật hẹp không thể chứa hết nam căn thô to của cậu. Nó co rút kịch liệt, kẹp chặt lấy cậu.

“Tiểu yêu tinh, em định kẹp chết anh sao?” Tần Thụy nói, thân thể bắt đầu chuyển động, mỗi một lần đều đưa vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết của cô.

“A~~ Ân ~~” Theo tốc độ của thiếu niên, thân thể Tần Linh không ngừng rướn lên, hai nhũ phong tuyết trắng đục đưa trước ngực, miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Đầu Tần Thụy chôn sâu vào trong ngực Tần Linh, cậu dùng lưỡi khê liếm khắp nhũ phong. Hàm răng cậu cắn lên khắp bầu ngực, nhanh chóng lưu lại vết răng.

“Ừm... Ừm...” Trên dưới đều bị cậu hành hạ, sự đau đớn lẫn khoái cảm của cô đến như thủy triều, bây giờ trong đầu Tần Linh chỉ là một mảnh trắng xóa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn như bị xé rách. Dục vọng thô to như sắt thép của thiếu niên chen vào thân thể cô, tiểu huyết chật hẹp lần lượt cảm nhận luật động của cậu. Cô không thể dung nạp hết nam căn của cậu, thân thể mềm mại không cách nào chịu đựng được dục hỏa của thiếu niên.

“A!” Sau khi rút ra được một nửa cậu lại nhanh chóng đẩy vào, cự long đâm sâu vào tận tử cung khiến cho Tần Linh không chịu nổi.

Hơn nửa ngày sau Tần Thụy mới thả chậm tốc độ, ôm cô xích lô đi vào phòng tắm. Nam căn không rời khỏi tiểu huyết mà nhẹ nhàng ra vào.

Cậu ngồi xuống nước, thân hình cao to xích lô tẩy trừ dấu vết mà cậu để lại trên người cô.

Nhưng nam căn của cậu vẫn còn trong thân thể cô, muốn cô trong nước.

Cậu muốn cô đến khi cô không còn tia khí lực nào mới đem cô đặt trên giường. Làn da sáng bóng của Tần Linh tỏa ra ánh sáng như trân châu. Mái tóc dài che đi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn. Hai chân cô vô lực mở rộng ra, cánh hoa được rửa sạch nở ra, khe suối không còn gì che đậy hiển lộ. Cô nhắm mắt, trên tóc vẫn còn ướt nước, khuôn mặt mệt mỏi đến cực điểm.

Tần Thụy kéo hai chân cô ra. Lúc cậu tiến vào, cô chỉ nhẹ nhàng “A!” một tiếng. Tần Thụy hôn lên môi cô rồi rất nhanh đã chạy nước rút trong thân thể cô.

Cô không biết cậu muốn cô bao lâu trên giường. trong lúc mệt mỏi cực độ, cô mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm tỉnh lại, ánh sáng mặt trời rực rỡ soi tỏ hai thân thể xích lô. Tần Linh mở mắt. Trước mắt cô là khuôn mặt vô cùng tuần mỹ với mái tóc vàng mượt hơi mất trật tự che đôi mắt lại. Lông mi cậu rất dài. Khuôn mặt say ngủ như một thiên sứ.

Thân thể hai người dán sát một chỗ, ở giữa không có khe hở nào. Tần Linh đỏ mặt, giật giật thân thể mới phát hiện nam căn của cậu vẫn còn chôn trong thân thể cô. Hạ thể truyền đến cảm giác đau đớn.

Đôi mắt đen láy tà tứ lạng lẽ mở ra, dục vọng cực đại một lần nữa sống lại. Tần Linh kinh hãi khi thấy phản ứng của cậu, kinh hô một tiếng thì bị cậu mở miệng ngậm tiếng của mình lại. Hạ thân cậu bắt đầu luật động trong thân thể cô.

“Hu hu...” Thân thể Tần Linh nhẹ nhàng lay động, miệng bị đôi môi cậu chặn lại, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Ánh sáng buổi sớm tràn vào, thiếu niên tuấn mỹ tóc vàng lại một lần nữa đoạt lấy cô.

36. Chương 36

Ánh mắt thiếu niên nhìn thẳng vào chỗ hai người đang kết hợp. Nam căn thô to đang ra sức ra vào trong tiểu huyết nho nhỏ. Cánh hoa sừng đỏ bị nam căn mở lớn, cánh hoa phấn hồng cơ hồ muốn rách ra, kịch liệt co rút lại mà phun ra nuốt vào dục vọng. Nam căn khiến cho người ta sợ hãi dính một lớp mật dịch màu trắng. Nam căn chen vào tiểu huyết đến tận gốc, hòa cùng với cánh hoa và mật dịch trong tiểu huyết.

Xung quanh tiểu huyết tràn đầy mật dịch, không ngừng chảy ra theo chỗ hai người kết hợp. Tiếng nước “phốc phốc” nơi nam căn ra vào vang lên đầy dâm mỹ.

Tần Thụy lấy khăn ẩm lau dấu vết hoan ái trên cơ thể Tần Linh. Tần Linh để mặc cho cậu loay hoay. Đêm qua cậu cuồng bạo đoạt lấy cô và sáng sớm lại tiếp tục khiến cô nhũn cả người.

Tần Thụy xoa xoa nơi hạ thân bị cậu chà đạp cả một đêm, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt hẹp dài.

“Thật là nhiều nước.” Cậu cúi đầu cười nói với cô.

Nếu là bình thường, Tần Linh đã sớm đỏ mặt. Nhưng lúc này cô đã mệt đến mức không chịu nổi, không thêm phản ứng lại lời cậu nói.

Tần Thụy cười cười, thấy cô mệt đến như vậy, cũng không tiếp tục làm khó dễ cô.

Cậu nhanh chóng lấy một chiếc quần lót bằng ren tinh tế mặc cho cô.

Tần Linh mềm nhũn dựa vào người cậu, để cậu tự chăm sóc cho cô. Từ khi cô chuyển đến ở cùng cậu, vấn đề ăn mặc ngủ nghỉ đều do tự tay Tần Thụy quyết định. Nhiều lúc cô thấy cậu chăm sóc cô còn kĩ hơn cả bản thân cô nữa.

Đặc biệt, thiếu niên này có tính chiếm hữu rất mạnh. Quần áo khi cô đem vào biệt thự đều đã bị cậu đem bỏ hết, tự tay mua lại cho cô quần áo mới.

“Được rồi, đến trường nào.”

Tần Thụy nhéo mũi cô, ôm cô lên xe giống như một đứa trẻ vậy.

Vừa mới lên xe, Tần Linh liền tựa người vào ghế, toàn thân không còn một tia khí lực nào.

Tần Thụy nhìn thấy cô như vậy, đáy mắt tràn đầy dịu dàng yêu thương. Cậu vươn tay qua, kéo cô ngồi lên đầu gối cậu.

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô giống như chú chim nhỏ nép vào ngực rộng lớn của thiếu niên. Nếu cô trẻ lại mười tuổi thì có thể cô sẽ càng hạnh phúc hơn... Cô nhắm mắt lại, khép chặt đôi mắt tràn đầy bi thương.

Tuy hai người đã nảy sinh quan hệ, thậm chí bây giờ rất hạnh phúc nhưng cô vẫn cảm thấy lo sợ không yên về tương lai của hai người. Khoảng cách tuổi tác của hai người quá lớn, với cả ba của cậu cũng không hề thích cô.

Tuy biết Tần Thụy rất yêu cô nhưng tương lai sẽ như thế nào, cô vẫn không thể đoán trước được.

Tần Linh thầm thở dài. Thôi kệ, tới đâu tính tới đó.

Cô sẽ thật sự buông tay nếu như đến lúc đó, Tần Thụy buông tay mình.

Tần Thụy nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng của cô, cậu cười cười vừa vuốt tóc cô, vừa dùng một tay thoải mái khống chế tay lái.

Cậu vẫn không ngừng nói chuyện. Cậu nói nhiều hơn mỗi khi tâm tình tốt. Thỉnh thoảng cậu sẽ xoay mặt khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cô nhắm mắt lại như một con mèo nhỏ điềm đạm đáng yêu. Cậu đã khiến cô mệt muốn chết rồi.

Môi của cậu dừng lại rất lâu trên mặt cô rồi mới rời đi.

“Con mèo nhỏ... Rất hay, rất hợp với cô ấy...” Cậu xoay mặt nhìn cô, Tần Linh đang gối đầu lên ngực cậu thở nhẹ. Cô đang ngủ.

Vì đang ngủ nên cô không thấy được tia dịu dàng say đắm lóe lên trong mắt thiếu niên.

...

Trong sân trường R.Y, một chiếc xe thể thao màu xanh dừng lại. Trong chiếc xe xa hoa, một thiếu niên tuấn mỹ tóc vàng ngồi trên ghế lái, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trắng nõn đang nằm trong lòng cậu. Cô gái đang ngủ, lông mi khép lại, khuôn mặt hơi tái. Thiếu niên ôm chặt cô, ngón tay thon dài của cậu nhẹ vuốt mái tóc dài của cô. Động tác rất nhẹ nhàng, như sợ sẽ đánh thức cô gái trong lòng.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong xe rất yên tĩnh.

Tần Linh mở mắt ra, thấy mình nằm trong lòng Tần Thụy. Vừa mở mắt thì chạm phải đôi mắt hẹp dài lạnh nhạt xinh đẹp. Cô đỏ mặt, lui lại, giật mình kêu to: “Chết rồi, muộn mất rồi, sao không gọi em sớm hơn một chút?”

“Sao anh đành lòng chứ.” Tần Thụy nói.

Tần Linh đỏ mặt. Tần Thụy rất ít nói những lời lãng mạn. Nhưng khi cậu mở miệng thì trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Đúng là con gái yêu bằng tai, quả thật không sai mà.

“Em muốn xuống xe. Còn phải vào phòng làm việc chuẩn bị một chút” Cô cúi đầu muốn xuống xe, Tần Thụy kéo cô, dựa sát vào cô, “Còn đau không?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

Tần Linh nhìn cậu, mắt Tần Thụy lóe lên, “Chỗ đó.” Cậu nhẹ giọng hỏi rõ.

Tần Linh đỏ mặt ngay lập tức, không biết nên trả lời ra sao, sự đau đớn nơi hạ thân hơi nhói lên một cái.

Tần Thụy cúi quần cô ra.

“Anh làm gì vậy?” Tần Linh vô thức khép chặt hai chân.

“Anh muốn kiểm tra một chút.” Tần Thụy mặc kệ sự phản đối của cô, vừa nói đầy xấu xa xong thì đã giật đùi cô lại, ngón trở lật quần lót của cô ra một bên. Nơi tư mật của con gái hoàn toàn lộ ra, cánh hoa nhỏ nhỏ nửa khép nửa mở, lộ ra tiểu huyết bị chà đạp quá mức.

“Trời ơi, vẫn còn sưng.” Tần Thụy than nhẹ.

“Đừng nhìn nữa.” Tần Linh vịn vẹo người, giọng nói run run.

“Đừng động đây.” Tần Thụy nói. Một tay cậu đè đùi cô lại, một tay vươn ra cầm lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo.

“Đừng động đây đây.” Tần Thụy lặp lại. Cậu nhíu mày với cô, nhìn cô. Tần Linh quay mặt đi, không dám nhìn thẳng cậu. Hai tay cô quặt ra sau, đùi giang rộng, tư thế rất ái muội.

Tần Thụy buông cô ra, mở hộp.

“Em bị muộn rồi...” Cô không dám động đây, nhưng trong lời nói đã chứa chút hy vọng. Cô thật sự sợ cậu muốn cô ở trong xe hơi. Hôm nay thân thể cô rất mệt, sẽ không chịu nổi nếu cậu muốn cô thêm lần nữa đâu.

Trong hộp là cao trong suốt. Đó là dầu bôi trơn. Lúc dục vọng của người con trai quá mạnh, không thể làm khúc dạo đầu với người con gái thì dùng thứ này. Nó có tác dụng bôi trơn thông đạo của người con gái.

Lúc trước vì sợ bản thân mình không khống chế được dục vọng đối với cô nên cậu đã mua thứ này. Nhưng cậu chưa từng cho cô dùng qua, bởi vì thân thể cô quá mẫn cảm nên cậu vừa đụng vào thì cô đã phản ứng rồi.

Nhưng Tần Linh không ngờ thiếu niên này lại để thứ này trên xe!

Ngón trỏ của Tần Thụy vén quần lót của cô qua, khẽ động ngón tay, bắt đầu bôi loạn ở nơi tư mật mẫn cảm của cô.

Lúc ngón tay thon dài ướt át của cậu khẽ bóp cánh hoa của cô thì cô nhin không được, khẽ “Ừ!” một tiếng, hạ thể nẩy lên.

“Vật nhỏ mẫn cảm.” Tần Thụy cười khẽ, ngón trỏ đã chen vào tiểu huyết đang sưng tấy.

“A~~” Tần Linh ngẩng đầu kêu nhỏ.

“Đừng kêu, anh chỉ đang bôi thuốc thôi. Nếu em kêu nữa anh sẽ không chịu được đó...” Đôi mắt hẹp dài mang ý cười liếc cô.

Tần Linh cắn môi, “Ừ!” Cô hừ nhẹ đầy đau đớn.

Cũng may mà ngón tay thon dài rút khỏi thông đạo rất nhanh.

“Em bị muộn mất rồi...” Cô hơi thở gấp.

“Được rồi, còn một chỗ nữa thôi.” Cậu mặc áo cho cô, đụng vào hồng mai trên nhũ phong, “Chỗ này sưng nhiều nhất.” Tiếng than nhẹ có kèm ý cười.

Tần Linh thật muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống. Thân thể của cô từ khi gặp cậu thì đã không còn nghe theo lý trí của cô nữa rồi. Sau khi bôi dầu bôi trơn xong, Tần Thụy không nhin được, cúi đầu xuống, ngậm đóa hồng mai vào miệng.

Đôi môi đỏ mọng ướt át của thiếu niên khiến đóa hồng mai càng sưng hơn, như muốn nhảy vào miệng cậu vậy. Tiếng động cực kỳ ái muội vang lên trong xe, thật lâu sau cũng không tan đi.

“A~~” Tần Linh khẽ kêu. Cô đụng vào đầu thiếu niên đang vùi vào ngực mình, nhưng tay chỉ có thể nắm lấy mái tóc màu vàng mềm mượt, “A Thụy... Em từ bỏ... Xin anh... A~~ Em... bị muộn rồi.”

Thiếu niên rời môi ra, đóa hồng mai nhảy ra khỏi miệng cậu, đứng thẳng trong không khí, đẹp như hoa anh đào đang độ nở. Đôi mắt hẹp dài của thiếu niên tối sầm lại, nhìn chăm chăm vào điểm đỏ tươi đó, “Bảo bối, chưa gì đã cứng như vậy. Người con gái khác chỉ cứng như thế khi được con trai đưa lên cao trào thôi.”

“Em muộn mất rồi...” Tần Linh muốn khóc rồi. Trước mặt cậu cô biến thành một tiểu nữ sinh ngây ngô rồi. Cô không biết rằng sự ngây ngô ấy chỉ khiến ham muốn giữ lấy của thiếu niên càng mạnh hơn thôi.

Tần Thụy chỉnh lại quần áo cho cô, nhất di động rơi trên ghế đưa cho cô.

“Mau đi đi, bước chậm một chút, nếu không sẽ khiến chỗ đó đau đấy.” Nói xong, cậu vỗ lên cái mông nhỏ của cô.

Nghe được cuối cùng cậu cũng thả mình đi, Tần Linh nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe. Nhưng khi cô vừa xuống xe, Tần Thụy liền kéo cô lại, ngăn chặn môi cô.

37. Chương 37

“A...” Tần Linh không có cơ hội la lên. Đôi môi cậu hơi ẩm nóng, tràn ngập dịu dàng, che lại môi cô. Bàn tay cậu ghì chặt đầu cô, khiến cô đắm chìm vào nụ hôn này.

Cuối cùng cậu cũng buông cô ra. Cả người không còn sức, cô liền ngã vào lòng cậu thở dốc. Cậu vuốt ve mái tóc cô, ghé vào tai cô, “Anh thật muốn biết cảm giác muốn em trên xe sẽ như thế nào.” Cảm giác Tần Linh sợ run, cậu cúi đầu cười rộ lên.

“Sợ anh ăn em sao?” Ngón tay của cậu lưu luyến vuốt ve gò má cô, “Đừng lo, hôm nay anh tạm tha cho em.”

Tần Linh trừng mắt liếc cậu một cái.

Tần Thụy cười khê, cậu ghé sát vào mặt cô, dịu dàng nói: “Được rồi, em đi đi. Chiều ra về phải nhớ đợi anh đó.”

Thấy cô gạt nhẹ đầu, cậu hài lòng, khê hôn lên môi cô, “Đi xuống nào!”

Cậu hướng cô vẫy tay, khởi động lái xe đi vào bãi đỗ.

Chân cô lão đảo một chút. Tần Linh oán thăm. Hạ thân đau quá. Cái người thiếu niên này đúng là không biết tiết chế gì cả.

Cậu muốn cô cả đêm, sáng sớm lại lần nữa muốn cô. Cậu đang thời kỳ tràn đầy tinh lực, đối với cô, dường như dục vọng của cậu không bao giờ được thỏa mãn. Hơn nữa cậu còn coi đó là một loại hưởng thụ. Nhưng đối với cô, sự thỏa mãn đó kèm theo quá nhiều đau đớn a.

Tần Linh nghĩ, đợi khi về nhà, cô phải cùng cậu nói rõ mới được. Không thể lúc nào cũng dục vọng quá mạnh mẽ như vậy được, cô thật sự không chịu nổi.

...

Trên đường lớn, chiếc xe thể thao màu xanh đang từ từ di chuyển.

Chàng trai tóc vàng một tay vẫn ung dung nhàn nhã lái xe, một tay giữ lấy một bên đùi cô, ngón tay thon dài mở ra tư mật giữa hai chân cô.

Đôi mắt xinh đẹp lạnh nhạt chăm chú nhìn qua cô gái đang nhắm hai mắt lẳng lặng nằm trên ghế phụ. Gò má cô hơi tái nhợt, hàng lông mi tinh xảo khép hờ tựa hồ như đang ngủ.

Trên người cô gái mặc một chiếc váy dài màu tím, màu sắc đó rất hợp với cô, làm toát lên khí chất vừa thanh thực lại có chút ngây thơ của cô. Tuy nhiên vào lúc này làn váy lại bị vén cao lên đến tận eo, vén tới phần eo, quần lót được kéo xuống tận mắt cá chân, hạ thể không có quần áo che đậy hoàn toàn xích lô trong không khí, làm cho trong xe phiêu đảng hơi thở dâm mỹ diêm dúa, lẳng lơ.

Trong xe lan tiếng hít thở nhẹ nhàng, nhưng hơi bất ổn đã bán đứng dục vọng đang ngẩng cao đầu trong thân thể của chàng trai.

Cự long giữa hai chân khi nhìn thấy thân thể của cô gái đã ngẩng cao đầu, mà lúc này càng bành trướng to lên, một cổ khát vọng đau đớn xẹt qua thân thể cậu.

Hai ngón tay thon dài, sạch sẽ của chàng trai lúc này đã dính đầy thuốc trong suốt nhẹ nhàng xoa qua cánh hoa sưng đỏ, không hề kiêng nể dao động từng tắc trong chỗ kín của cô.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt, ngũ quan như pho tượng cẩm thạch hoàn mỹ không chút mẻ, chỉ tiếc là quá đậm mạc xa cách.

Con người đen đột nhiên trở nên u ám, ngón tay dài dính đầy thuốc mỡ chậm rãi xen vào huyết khẩu sưng đỏ, truyền đến một trần khoái cảm, thịt non mềm mại nhanh chóng hấp dẫn cậu, cửa huyết chặt khít tựa hồ hàm chứa một ngón tay cậu cũng đã đạt đến cực hạn.

Ngón tay của cậu xoay tròn, tính toán đem thuốc cao thoa khắp bốn vách tường, thịt vách tường co rút hấp thụ làm cho thân dưới cậu truyền đến một cổ đau đớn, cậu có loại xúc động muốn lập tức đem cô đặt ở dưới thân hưởng thụ một phen.

Thế nhưng khuôn mặt tuấn mỹ vẫn lạnh nhạt như trước, tựa hồ không hề gợn sóng. Chỉ là chàng trai hô hấp bắt đầu gấp gáp, giữa hai chân trướng lên cực đại dục vọng càng làm cho người ta sợ hãi. Con người đen không nháy mắt nhìn gò má của cô.

Cô gái ngủ thật say, gương mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Ngón tay dài tiến vào càng sâu trog cửa huyết. Hạ thể cô nhẹ nảy lên, lông mày khẽ nhăn lại, bộ ngực ngao nghễ nhẹ nhàng phập phồng, hô hấp bắt đầu không ổn định.

Thế nhưng cô vẫn như trước trầm mình trong mộng, hoặc là cô đã vào trạng thái hôn mê, dẫu vậy thân thể thành thực cho dù trong giấc mộng cũng nhiệt tình đáp lại sự khiêu khích của cậu.

“Thật là muốn làm em ngay bây giờ.” Chàng trai hô hấp càng thêm nặng nề, lời nói đậm mỹ tựa như đang thì thầm, như là nói với chính mình, vừa giống một cách giải thoát ham muốn dục vọng, cũng là một lời tuyên cáo.

Nhưng cậu biết nơi đó của cô đã sưng đỏ, nếu làm nữa cô sẽ không chịu nổi. Cô đau thì cậu cũng không dễ chịu gì. Đặc biệt là nếu nơi đó của cô bị thương thì người anh em của cậu lại phải chịu khổ rồi.

Chàng trai thở dài thườn thượt, nhưng ngón tay cậu ẩm ướt dính đầy thuốc mỡ lạnh lẽo lại lần nữa tiến vào cô.

Huyết khẩu đã chảy nước, lúc cậu tiến vào, liền nghe thấy một tiếng “ọc”, huyết khẩu nhanh chóng hút lấy ngón tay cậu.

Hơi thở đậm mỹ như sương mù lan tràn khắp xe.

...

Tần Linh vừa đi ra khỏi lớp học vừa mỉm cười dịu dàng.

Đã nhiều ngày nay vì cô bị thương nơi đó mà Tần Thụy không muốn cô. Tuy đáy lòng thở phào nhẹ nhõm nhưng đôi lúc trong thân thể cô vẫn cảm thấy luôn trống rỗng khó chịu.

Tần Linh tự phỉ nhổ chính mình. Thật ra cô cũng biết khi người con gái đã sa vào vũng bùn tình dục thì rất khó trở lại như lúc trước.

Đặc biệt là với thiếu niên lúc nào cũng có ham muốn hoan ái cao như Tần Thụy.

Chỉ với vài ngày cậu không đụng vào cô, không chỉ có cô mà cậu cũng không dễ chịu gì.

Mỗi tối cậu đều phải gặm cắn, sờ chỗ này hôn chỗ kia, hầu như khắp toàn thân cô đều bị cô liếm sạch mới để cô đi vào giấc ngủ.

Nhiều lúc Tần Linh nghĩ cậu sẽ không chịu đựng được mà lau súng cướp cò nhưng khi nghe hơi thở nặng nhọc của chàng trai, cùng với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô mà cậu vẫn kiên quyết cắn răng không đụng vào cô.

Hậu quả của việc sau đó... tất nhiên là phải đi tắm nước lạnh rồi.

Tần Linh cười khế, vừa đi ra khỏi rừng lập tức nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe thể thao màu xanh. Cô mỉm cười dịu dàng bước nhanh tới. Quả nhiên khi cô vừa đi tới, cửa xe thể thao liền mở ra, chờ cô tiến vào. Tần Thụy ngồi trên ghế lái, một thân cao gầy, tóc ngắn màu vàng, trên người mặc đồng phục màu đen khiến cậu vừa có cảm giác quyến rũ vừa huyền bí. Con người vốn lạnh nhạt khi nhìn thấy cô bỗng trở nên dịu dàng lạ thường.

“Phanh!” Cửa xe đóng lại, gương mặt Tần Thụy đang vui vẻ bỗng nhiên hơi trầm xuống. Cậu nhìn thấy trên tay cô có một chiếc hộp nhỏ, “Đây là gì vậy?” Cậu vừa nói vừa chộp lấy chiếc hộp trên tay cô.

“Đó là bánh trứng sữa học sinh tặng em.” Tần Linh giải thích.

“Cậu ta làm tặng em?” Cậu nhướn mày, tuy miệng cười nhưng ánh mắt dần dần lạnh nhạt xuống.

“Là mẹ cậu ấy làm.” Nhìn thấy vẻ mặt cậu như vậy, Tần Linh biết không thể nào nói dối được.

Tần Thụy quay cửa kính xe xuống, vung tay lên, chiếc hộp lập tức bị ném ra ngoài. “Sau này tuyệt đối không được nhận quà của nam sinh.” Cậu bá đạo ra lệnh.

“Anh... Vì sao anh lại ném nó đi? Dù sao đó cũng là tâm ý của học sinh muốn tặng em.” Tần Linh tức giận nói.

Nhưng kỳ quái ở chỗ, Tần Thụy đối với sự lên án của cô không hề có phản ứng. Cậu chỉ nghiêng mặt, ánh mắt nhìn nơi hộp bánh bị ném. Nấp chiếc hộp bột mỡ, lộ ra chiếc bánh trứng giờ đã thành một mớ hỗn độn, cùng một phong thư màu trắng.

Nhìn thấy phong thư đó, ánh mắt của cậu trở nên âm trầm u tối. Cậu nhanh chóng đẩy cửa xe, bước đến nhặt lấy phong thư.

Tần Linh không ngờ trong hộp bánh lại có một phong thư. Lòng cô lộp bộp một tiếng. Cô nhìn Tần Thụy xé phong bì, rút ra một tờ giấy.

“Cô giáo, em thích cô... Lý Hạo.” Tần Thụy nghiền ngẫm nhớ kỹ tên Lý Hạo, Tần Linh đột nhiên thấy lạnh cả người, cô nhìn Tần Thụy lúc này như một con báo, đôi đồng tử đen lạnh nhạt nheo lại, thanh âm đặc biệt nhu hòa dường như vô hại, nhưng vô hình lại có lực sát thương.

Sao Lý Hạo có thể viết như vậy, Tần Linh không thể ngờ tới. “Lý Hạo là một học sinh bình thường trong lớp, môn toán của cậu ấy hơi kém nên thường nhờ em giảng lại, viết phong thư này có thể do nhất thời nhầm lẫn, ngộ nhận. Em sẽ tìm cơ hội giải thích cho cậu ấy hiểu.”

“Tìm cơ hội giải thích?” Tần Thụy cười rộ lên, “Bảo bối của anh thật đơn thuần, em có biết lúc em dành thời gian giảng đạo lý, bọn họ sẽ chỉ nghĩ làm thế nào có thể ăn em, Lý Hạo cũng không ngoại lệ.”

“Đây chẳng qua là suy nghĩ của anh. Sao anh có thể áp đặt mọi người đều giống mình chứ...” Tần Linh giận dữ cãi lại, cô biết lúc này Tần Thụy đang ghen, nhưng cậu không thể lúc nào cũng ghen tuông không có lý trí như vậy được. Nhưng khi cô đang nói thì chợt ngừng lại, bởi cô nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cậu trở nên nguy hiểm.

“Két!” một tiếng, xe thể thao màu xanh lao ra vườn trường, Tần Linh nhất thời bị bất ngờ, ngã dúm dục về phía trước.

38. Chương 38

Xe chạy vào một con đường khác, Tần Linh còn chưa kịp ngồi dậy liền bị một thân hình cao lớn đè lên, tư thế ái muội vô cùng. Một mùi hương nhàn nhạt phả vào mũi, mặt Tần Thụy gần sát mặt cô, khuôn mặt cậu đẹp không tì vết.

Tần Thụy vuốt ve tóc cô, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hoàn toàn hiện rõ trước mắt cậu, “Bảo bối, hôm nay anh cảm thấy rất tức giận.”

Tần Linh lắc đầu, có phần không chấp nhận được hành động của cậu: “A Thụy, em chỉ muốn anh hiểu rõ Lý Hạo là một học sinh ngoan...”

“Im miệng!” Tần Thụy gầm nhẹ, vẻ mặt mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Cậu rất ít khi bị làm cho tức giận, nhưng từ khi gặp người con gái này, vẻ lạnh nhạt bình tĩnh của cậu đã không còn nữa. “Còn thay tên đây nói thêm lời nào, anh sẽ khiến hần biến mất mãi mãi trên thế gian này.”

Tần Linh bị lời nói đầy máu tanh của cậu làm cho sợ run.

“Nhất định là em mê hoặc gã, hần mới có thể viết thư cho em, là em làm cho thiếu niên ngây ngô nảy sinh tình cảm không nên có, sớm biết em phóng đảng như vậy, em đã không để em còn sức chạy loạn bên ngoài.”

Tần Thụy càng nói càng khó nghe, khiến Tần Linh càng nghe càng giận dữ đau lòng.

“Không phải như vậy, A Thụy, anh bình tĩnh một chút...”

“Anh quên mất, em trời sinh đáng vẻ đã lãng lơ đi đến đâu là khiến đàn ông nhện nhạo đến đấy. Anh cũng không muốn chúng ta chưa kết hôn mà đã bị cấm sừng...”

“Đừng nói nữa. Anh im ngay...” Tần Linh giãy dụa, cô cảm thấy vô cùng tủi nhục. Sao cậu có thể nói cô như vậy. Chẳng lẽ tình cảm của hai người bấy lâu này chỉ là nước chảy mây trôi thôi sao...

Nhìn thấy đôi mắt cô tràn ngập nước mắt, ánh mắt đau lòng nhìn cậu. Tim Tần Thụy chợt nhói đau. Cậu bỗng tỉnh táo lại.

Cậu đang làm gì thế này? Sao cậu có thể nói những lời khiến người con gái mình yêu bị tổn thương chứ?

Cậu vội vàng ôm chặt cô, “Bảo bối, anh xin lỗi. Vừa rồi là do anh kích động quá. Bảo bối em đừng giận anh nhé. Anh xin lỗi!” Vừa nói cậu vừa hôn lên tóc cô.

Tần Linh để mặc cho cậu ôm. Đôi mắt tràn đầy đau khổ của cô nhắm chặt lại.

Im lặng một hồi, cô bình tĩnh lên tiếng: “Em muốn về nhà.”

Nghe giọng nói đầy lạnh nhạt của cô, lòng cậu run lên. Cậu vội vàng đặt cô ngồi vào ghế, nhẹ nhàng nói: “Được, anh đưa em về.”

Trên đường trở về, hai người không nói với nhau lời nào. Không khí trong xe tràn ngập tù túng khó thở.

...

Tần Linh cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc như vậy nhưng khi về đến biệt thự, Tần Thụy lại vừa năn nỉ vừa làm nũng cô giảng bài cho cậu.

Tuy Tần Linh vẫn còn cảm thấy giận khi cậu nói những lời nhục mạ cô nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ đau khổ lấy lòng cô của cậu, cô vẫn không có cốt khí mềm lòng.

Nhìn sâu trong đôi mắt lạnh nhạt thường ngày ấy là vẻ mong đợi, Tần Linh gạt nhẹ đầu.

Thấy cô gái mình yêu đã tạm thời không còn giận mình nữa, đáy lòng Tần Thụy tràn đầy vui mừng.

Sau khi ăn tối xong, Tần Linh đi đến phòng để chuẩn bị bài tập cho Tần Thụy.

Khi thiếu niên mặc đồ ngủ màu trắng đang đi đến trước cửa thì cậu chợt ngừng lại. Đôi mắt đen hẹp dài của cậu nhìn chăm chăm cô gái đang đứng đưa lưng về phía cậu.

Có thể là do cô quá chuyên tâm nên không phát hiện cậu đang đến gần.

Bàn tay thiếu niên bắt đầu không tự chủ, luồn vào áo cô, chụp lấy bầu vú cô. Trong nháy mắt khiến Tần Linh giật mình kinh sợ.

“A Thụy?” Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cậu, cô thở phào nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Cậu vừa trả lời vừa cách một lớp quần áo bắt đầu chà đạp vú cô. Trong bầu không khí lạnh lẽo, nhất thời chạm phải bàn tay nóng như lửa đốt, còn chưa cùng âu yếm, nụ hoa của cô đã sớm cứng rắn. Cảm giác lực đạo xoa nắn càng lúc càng tăng, càng ngày càng suồng sã.

“Em đúng là hồ ly phóng đảng.” Thiếu niên nhỏ giọng như than thở. Cậu cúi đầu xuống, vén áo ngực của cô lên, bắt đầu phủ phục trên bầu vú của cô.

“Ừm... Đừng... A Thụy, chẳng phải anh bảo phải học thêm sao?” Cô vừa thở gấp vừa hỏi cậu.

“Không cần nữa.” Cậu vừa trả lời vừa cắn nhẹ lên đôi nhũ phong trước mặt.

“A...” Cảm giác tê dại từ nụ hoa truyền đến. Thiếu niên đang chôn mặt trước ngực cô, không ngừng dùng răng day cắn nụ hoa.

Đau đớn cùng khoái cảm thi nhau ập đến, khiến cơ thể cô phản ứng một cách chân thực, nguyên thủy nhất.

Đôi môi lạnh lẽo, khoang miệng nóng bỏng ngậm lấy bầu vú trưởng đại của cô mà lôi kéo bú mút. Tần Linh chợt cảm giác cả người đang trôi bồng bênh. Chỉ còn nụ hoa trước ngực đang thừa nhận sự đối đãi tàn bạo.

“A... Đừng, A Thụy... A...” Tần Linh theo bản năng ưỡn ngực lên, hai luồng nhũ phong không ngừng nhún nhảy. Tay còn lại của Tần Thụy nắm lấy nụ hoa bên kia, ra sức kéo mạnh.

Không để ý Tần Linh giãy dụa, Cậu nhanh chóng giữ chặt lấy cô, ôm lấy cô ném lên giường lớn.

Người thiếu niên lập tức nhào tới, thuần thục cởi bỏ quần áo trên người cô. Tần Linh trong chốc lát đã trở nên trần trụi trước mặt cậu. Thân thể mảnh dẻ, bắp đùi thon dài. Nhũ tiem như bạch ngọc không ngừng phát sáng.

“Buông em ra...” Tần Linh giãy dụa. Hôm nay Tần Thụy phản ứng không giống với mọi ngày, theo bản năng cô cảm nhận được nguy hiểm khiến cô lập tức muốn chạy trốn khỏi đây.

“Được, vậy nói cho anh biết, em đã dụ dỗ nam sinh kia thế nào?” Tần Thụy chau mày hỏi.

“Không có, em căn bản không biết Lý Hạo sẽ viết thư cho em...” Tần Linh nhanh chóng giải thích. Bây giờ cô nhận ra mình đã quá ngây thơ, cứ tưởng cậu sẽ bỏ qua cho cô, nhưng không ngờ cậu chỉ đang tìm cơ hội để tra hỏi mà thôi.

“Không nói đúng không, anh sẽ có biện pháp buộc em phải nói.” Tần Thụy trầm giọng đe dọa.

“Thật không phải mà...” Đáy lòng Tần Linh sợ run, nhưng nhiều hơn là sự đau khổ.

Cho dù cô có giải thích như thế nào cậu vẫn không chịu nghe. Căn bản bởi vì cậu không tin cô.

Không đợi Tần Linh trả lời, người thiếu niên đã phát khởi công kích đối với thân thể xích lô của cô. Tần Thụy dùng đầu gối ngăn kìm chặt hai chân cô. Bàn tay vươn đến xoa xoa bầu ngực mềm mại. Dem nhũ phong tung lên rồi chụp lấy. Khiến nhũ phong càng thêm cương lớn. Đầu vú đỏ tươi bị chèn ép bạo liệt. Rồi cậu cúi đầu ngậm lấy nụ hoa cứng rắn, hút lỏng, gặm cắn tựa như dã thú khát máu.

Bàn tay cậu trườn dọc qua chiếc bụng bằng phẳng, cắm vào khu rừng rậm bí ẩn, biến ngón tay thành lượt, giúp cô chầy vuốt âm mao. Đột nhiên mắt cậu chợt lóe sáng, mạnh bạo tách hai chân cô ra, nơi nữ tính hoàn toàn hiện ra trước mặt cậu.

Cậu nhìn thấy một cổ chất lỏng đang từ huyết khẩu chảy ra, thịt huyết khẩu hồng nhạt bị tình dục trêu chọc không ngừng phát run, lại một cổ dịch phun đến, nhuộm ướt hạ thể cô.

“Mới vậy thôi đã ướt.” Ánh mắt cậu dừng lại nơi huyết khẩu, tà tứ nói rồi cười khê, cắn một cái vào nụ hoa cô.

“A... buông ra... a...” Tần Linh bị tình dục dần vật cơ hồ muốn mất đi lý trí. Lý trí cô luôn bảo rằng không được khuất nhục dưới dục vọng nhưng thân thể đã bản năng đứng cô, trung thực phản ánh khát vọng nguyên thủy nhất.

“Xem ra bảo bối vẫn còn sức để mắng chửi người khác.” Tần Thụy hừ lạnh, ngón tay liền nắm lấy cánh hoa chà nhẹ.

“Ách... a...” Tần Linh lắc đầu, rên rỉ, khóc nức nở. Cô khó chịu, cực kỳ khó chịu. Trong cơ thể như có hàng ngàn con kiến đang trường bò khiến cô ngứa ngáy.

Trên chiếc giường lớn màu đen, một cô gái toàn thân lỏa lồ đang bị một thiếu niên thô bạo chơi đùa. Bầu vú no đủ bị ép thành muôn hình vạn trạng. Đầu vú không ngừng bị mút lấy. Hai đùi dẹt thật lớn, đem hạ thể ẩm ướt lộ ra trong không khí. Thế nhưng người thiếu niên cao to tuần mi lại quần áo chỉnh tề, khoe môi hương giương nhẹ, gương mặt tuần mỹ lạnh nhạt thường ngày nay có vẻ tàn ác, vừa dùng tay, dùng răng chà đạp cô.

“A...a...” Tần Linh vô phương khống chế chính mình, không ngừng hét lên. Một cô lại một cổ dịch phun vào bàn tay thiếu niên, tiểu thịt huyết không ngừng co rút lại khát vọng được chàng trai xen vào. Thế nhưng cậu không cho, ngay cả ngón tay cũng không.

“Là em quyến rũ Lý Hạo đúng không? Linh Linh, ngoan, mau nói đi, nói rồi anh sẽ lập tức thỏa mãn em.” Tần Thụy nhẹ giọng nói.

Tuy lúc trước cậu biết mình đã nói những lời tổn thương cô, nhưng khi nhìn thấy phong thư tình của nam sinh khác gửi cho cô, lý trí của cậu đã bị ghen tuông nuốt mất. Trong đầu cậu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh cô quyến rũ nam sinh đó, điều này khiến cậu như phát điên. Hận không thể giam cầm cô lại, nhốt cô vào một chỗ chỉ có cậu mới nhìn thấy.

Tần Linh lắc đầu, mái tóc bết mồ hôi ướt đầm dán lên gò má, “Không có... Em không hề quyến rũ cậu ấy... Cầu xin anh, dừng lại đi... A...”

“Còn dám chối.” Tần Thụy càng thêm khai mở hai đùi cô, ngón tay nơi âm thần điên cuồng ma sát.

“A...a...” Hạ thể Tần Linh không ngừng co rút lại, “Em thật không có... A Thụy... Anh phải tin em...” Cô bắt đầu khóc nức nở, vì khát vọng của cơ thể mà cảm thấy thẹn, nhục nhã cùng dần vật.

39. Chương 39

Ánh mắt cậu hơi lóe lên, lạnh lùng cười mà không trả lời cô.

Hạ thể Tần Linh không ngừng chảy ra mật dịch trong suốt, đó là một lời mời vô thức, mời đàn ông đi vào.

“Nói, muốn anh!” Tần Thụy giữ chặt đầu cô, ngữ điệu khiêu gợi không ngừng dụ hoặc.

Ánh mắt Tần Linh có điểm rời rạc, ngón tay của cậu càng vận thêm lực nhéo nhéo cánh hoa, thân thể cô run lên, cố gắng duy trì lý trí còn sót lại, cô cắn chặt môi, lắc đầu.

Tần Thụy thì thào vào tai cô, “Nói mau, muốn anh, cầu anh muốn em!”

“Không...” Tần Linh lắc đầu.

“Nhanh lên, cầu xin anh cắm vào em!” Tần Thụy nheo nheo mắt.

“Nói, cầu anh cưỡng dâm em đến chết.” Cậu tùy ý hôn lên môi cô, gương mặt tuần mỹ không tí vết lại mở miệng nói ra lời dâm tà.

“Không...” Tần Linh kiên cường kháng cự.

“Được.” Tần Thụy ngồi dậy, “Là do em không muốn, đừng có mà hối hận.” Cậu lạnh lùng cười, gương mặt càng thêm âm trầm. Hai tay vẫn không hề ngừng nghỉ đùa bỡn thân thể cô gái.

Người thiếu niên cứ như vậy đùa bỡn cô, Tần Linh rên rỉ, thân thể thống khổ vận vẹo sợ run. Dịch mật liên tục chảy ra, thấm ướt ra giường. Thế nhưng lý trí không cho phép cô khuất phục, nói ra những lời đáng hổ thẹn kia.

Cô không muốn bị thua dưới dục vọng của Tần Thụy, cô không muốn cậu nghĩ cô là một cô gái dễ dàng, có thể đồng ý bất kỳ yêu cầu nào.

Không biết thời gian qua bao lâu, dường như một thế kỷ dài như vậy, Tần Linh ý thức dần mơ hồ, chìm vào trong mộng.

Tần Linh chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy Tần Thụy trên người đang mặc đồng phục màu đen, gương mặt lạnh nhạt lạnh lẽo nhìn mình. Cô thu người lại, tay nắm chặt ga giường.

Không khí trong xe thật nặng nề. Hai người chẳng hề nói với nhau tiếng nào, nhưng cũng đủ khiến cho Tần Linh cảm thấy hơi khó thở.

Đây là lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh với nhau. Đáy lòng cô cũng không dễ chịu gì.

Rốt cuộc ô tô cũng tới trường R.Y, Tần Linh trong lòng thở phào. Cô cầm túi xách, lạnh nhạt nhìn Tần Thụy: “Em muốn xuống xe.”

Tần Thụy xoay mặt nhìn về phía cô, lại không nói lời nào, tay cậu ấn chốt mở.

Tần Linh “A!” lên một tiếng, ghế ngồi của cô đột nhiên ngã ra phía sau. Trong lúc đang choáng váng, thân thể đã bị vốc dáng cao lớn của Tần Thụy đè lên. Hơi thở nóng rực của cậu phản phát trên mặt cô, mang theo mùi long diên hương nhàn nhạt.

“Trước khi xuống xe, em có cảm thấy hình như chúng ta còn thiếu chút gì đó không, bảo bối?” Cậu thì thầm bên tai cô.

Thân thể cô hơi run nhưng gương mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Em bị muộn rồi.”

“Đừng nói dối anh.” Cậu gầm nhẹ át đi tiếng nói của cô.

“A!” Tần Linh kinh hô, nhìn cậu vén váy mình tới tận hông, hung bạo kéo quần lót xuống.

Tần Linh kẹp chặt hai chân, trước mặt cậu hoàn toàn không có sức phản kháng. Con người ai oán liếc nhìn cậu.

“Xin anh, đừng ở chỗ này, đây là trường học mà...”

Lời còn chưa nói hết, Tần Thụy đã cởi quần, nâng đùi của cô lên, đưa dục vọng sớm đã cứng rắn vào tiểu huyết.

“A!” Tần Linh đau đớn kêu lên. Cô cảm giác hạ thể như bị xé rách. Tần Thụy không kiêng nể gì điên cuồng cắm vào hoa tâm.

Tiểu huyết khô khốc bị nam căng chống mở cơ hồ muốn nứt ra, lập tức bài trừ dị vật đang tiến vào. Nhưng cũng đồng thời đem dương cụ thật lớn kẹp chặt hơn.

Tần Linh cắn môi, khóc nức nở. Cô đóng đưa mông, ý đồ muốn thoát khỏi sự xâm lấn của cậu, thế nhưng lại càng làm tăng thêm dục vọng của thiếu niên.

Không đợi cô kịp thích ứng, Tần Thụy đã bắt đầu ở trong cơ thể cô luật động.

“A... a ~” Tần Linh thê thảm hét lên càng khiến Tần Thụy thêm điên cuồng hoang dã.

Nam căn thô lớn hung hãn đỉnh nhập vào tiểu huyết nhỏ hẹp, căng tới mức không có khe hở. Dâm dịch từ huyết viên đã bắt đầu xuất hiện, mỗi lúc một nhiều, đem dương cụ thô to thấm ướt.

Tiếng “phốc phốc” đáng xấu hổ hào cùng chuyển động ra vào của chàng trai. Tiếng thét chói tai dần hóa thành rên rỉ.

Tần Thụy tách khỏi người cô, đem một cổ tinh dịch phun vào tử cung.

Tần Linh hai đùi chống mở, mái tóc rối tung. Dưới hạ thân dâm dịch không ngừng chảy tràn.

Trong xe choáng đầy hương vị tình dục. Trên chiếc ghế ngã, người con gái vóc dáng mảnh khảnh, thân trên quần áo chỉnh chu, nhưng phía dưới lại trần trụi lỏa lồ, hai chân dang rộng không cách nào khép lại. Bộ vị tư mật giữa hai đùi lộ rõ. Bộ phận sinh dục ướt đầm, tinh dịch cùng dâm thủy từ tiểu huyết sung đỏ không ngừng chảy ra. Một thiếu niên cao lớn, quần áo phẳng phiu cứ chằm chằm nhìn vào nhục huyết đang mở miệng, tựa hồ đang thưởng thức mỹ cảnh người con gái vừa bị chính mình cưỡng dâm, mật dịch không ngừng chảy ròng ròng.

Cậu nắm lấy tay cô.

“Đừng...” Cô hoảng hốt la lên, nhưng giọng nói lại chẳng hề có chút khí thế.

Tần Thụy nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, ngón tay đầy âu yếm du ngoạn trên mặt cô.

“Lần tới anh chắc chắn sẽ hiếp chết em.” Cậu dán vào tai cô, vô cùng yêu thương thủ thỉ.

Tần Linh thân thể run lên. Cô không tin lời nói tục tĩu này lại phát ra từ gương mặt đẹp đẽ đến vậy.

“Em yếu ớt như vậy, sao có thể thỏa mãn anh được.” Tần Thụy lấy khăn tay giúp cô chà lau bụng dưới cùng bộ phận sinh dục.

“Em vì sao lúc nào cũng chặt chẽ như xử nữ?” Tần Linh không đáp, cậu cũng không cần.

Cậu cầm lấy quần lót giúp cô mặc vào sau đó kéo chiếc váy dài của cô xuống.

Tần Linh đẩy nhẹ cậu ra, giọng nói còn run run: “Em trễ giờ rồi. em vào trường đây.”

“Được rồi, nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, tốt nhất đừng có ý định quyến rũ người nào, biết không?” Cậu cầm lấy tay cô chụp lên đũng quần. Tần Linh sợ hãi rút tay lại. Cảm thấy nơi đó đang nhô cao, hô hấp của Tần Thụy dần trở nên nặng nhọc, ánh mắt mịt mờ.

“Đừng...”

“Nó muốn em.” Cậu nhìn cô chăm chăm, khàn khàn nói, “Gã đàn ông khác cũng sẽ như vậy, nếu như em quyến rũ bọn họ.”

Cậu thả tay cô ra, “Đi xuống đi. Chiều anh lại đón em.”

Tần Linh tựa như vừa nghe được lệnh đặc xá, tức tốc nhảy xuống xe. Khi đi được một đoạn, mới cảm thấy hạ thể phi thường đau đớn.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng bước đi từ từ.

...

Tần Linh tinh thần sa sút, ngồi ở bàn làm việc.

Lý Hạo mất tích!

Cô nhìn vào hồ sơ tìm đến địa chỉ nhà Lý Hạo, nhưng nhà đã đổi chủ. Ngày hôm qua cậu ấy còn đi học, hôm nay tại sao lại biến mất?

Bỗng ánh mắt Tần Linh tràn đầy hoảng sợ, cô nhớ lại lời nói uy hiếp của Tần Thụy ngày hôm qua.

Sẽ không phải là...

Tay cô run run. Lần trước Lục Phong bị thương cũng do cậu làm, lần này Lý Hạo mất tích chẳng lẽ cũng chính do cậu sao?

Đáy lòng cô tràn đầy lạnh lẽo, sao Tần Thụy lại trở thành như thế này chứ?

Tần Linh hít sâu một hơi, cho dù bản thân nghĩ như vậy nhưng cô muốn gặp Tần Thụy để hỏi cậu cho rõ.

...

Buổi chiều, Tần Linh không đợi Tần Thụy đưa về mà cô đã nhanh chóng chạy về biệt thự trước.

Về đến biệt thự, nhìn nơi mà cô cùng Tần Thụy đã từng có một khoảng thời gian rất hạnh phúc thì đáy lòng cô tràn đầy đau khổ và chua xót.

Khoản thời gian hai người từng cười nói, vui đùa, cùng nhau nằm xem ti vi... Từng cảnh một hiện lên trong đầu cô.

Ngồi thẫn thờ được một lúc thì nhìn thấy Tần Thụy nhanh chóng chạy về. Gương mặt cậu tuy vẫn là vẻ bình tĩnh lạnh nhạt nhưng đôi mắt lại tràn đầy lo lắng.

Đến khi nhìn thấy Tần Linh ngồi trên sofa thì ánh mắt cậu đầy vẻ nhẹ nhõm.

Cậu từ từ đi tới, ngồi xuống cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô, bình tĩnh hỏi: “Sao không đợi anh đưa em về?”

Tần Linh quay sang nhìn cậu. Ánh mắt cô mịt mờ, có vẻ xa xăm khiến cậu hết hồn.

Cậu cảm thấy lúc này cô cách cậu rất xa, khiến cậu không thể nắm bắt được nên vội vàng lắc nhẹ vai cô: “Em sao thế?”

“Em hỏi anh, có phải Lý Hạo mất tích là do anh làm không?” Im lặng một lúc, cô bình tĩnh hỏi cậu.

Gương mặt lạnh nhạt của cậu càng thêm lạnh lùng: “Em quan tâm tên đó?”

“Có phải Lý Hạo mất tích là do anh làm không?” Cô không trả lời câu hỏi của cậu mà vẫn hỏi lại lần nữa.

40. Chương 40

Ánh mắt Tần Thụy hiện lên vẻ ghen tỵ điên cuồng, cậu mím môi, lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy.”

Tần Linh cảm thấy trái tim mình vô cùng lạnh lẽo. Ánh mắt cô đầy vẻ đau xót nhìn cậu: “Vì sao phải làm thế?”

Tần Thụy nhìn chằm chằm từng biểu hiện trên mặt cô, thấy cô đau khổ nhìn mình, tim của cậu bỗng cảm thấy lạnh lẽo hoang vu. Vì một tên nam sinh khác mà cô lại chất vấn cậu. Chẳng lẽ trong tim cô cậu không quan trọng bằng người khác sao?

Im lặng một lát, cậu bình tĩnh lên tiếng: “Hắn ta viết thư tình cho em.”

Nghe câu trả lời của cậu, cô cười lạnh: “Chỉ vì cậu ấy viết thư tình cho em mà anh giết cậu ấy sao?”

“Bất kỳ là ai thích em, anh cũng sẽ khiến cho kẻ đó biến mất.” Cậu gằng từng chữ.

Tần Linh suy sụp nhắm hai mắt lại, cả người tê liệt ngồi trên sô pha, trong lòng tràn đầy gió to sóng lớn, bất lực như thế, vô dụng như thế.

Cô cho rằng mình có thể nắm chặt tay cậu cùng vượt qua mọi khó khăn để đi đến hạnh phúc cuối cùng, nhưng mà cửa ải đầu tiên mà hai người không thể vượt qua được lại là bản thân của mình.

Cô bỏ bàn tay cậu đang nắm chặt tay mình ra, bình tĩnh đi lên phòng.

Nhìn thấy cô bỏ đi, Tần Thụy muốn vươn tay nắm lấy cô nhưng nghĩ đến điều gì đó, cậu từ từ bỏ tay xuống.

Bước vào phòng, Tần Linh nhanh chóng bỏ quần áo vào trong va li, kéo va li lại rồi mở cửa phòng đi xuống lầu.

Thời điểm vừa mới bước đến cửa phòng, thì vali đang cầm trên tay bị giữ lại, tay cậu giữ chặt tay cô lại, ý đồ muốn ngăn cản.

Tần Linh bình tĩnh lên tiếng: “Buông tay.”

“Không buông!”

“Buông ra!”

“Không buông!”

Tần Linh nâng mắt bình tĩnh nhìn cậu: “Tần Thụy, anh cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa sao?”

Lời nói của Tần Thụy tràn ngập kiên quyết: “Anh không cho em đi!”

Tần Linh cười lạnh: “Anh nghĩ làm vậy có thể ngăn cản được em sao?”

Giọng nói của cậu hơi khàn đi, bóng dáng cao lớn che khuất cô: “Em đã quan hệ với anh, thì em đã là người phụ nữ của anh!”

Cô mặc kệ lời nói của cậu, liều mạng bắt lấy cánh tay cậu muốn giãy ra khỏi trói buộc, cô cần thời gian yên tĩnh để suy nghĩ lại mối quan hệ của hai người, nếu bây giờ còn nhìn thấy cậu, cô sợ mình sẽ làm ra chuyện gây tổn thương bọn họ.

Mắt thấy cô sắp thoát khỏi trói buộc của mình, Tần Thụy đột nhiên ôm lấy cả người cô: “Em đã nói yêu anh!”

Cô hung hăng muốn né tránh, liều mạng kháng cự cái ôm của cậu, nhưng vẫn bị cậu gắt gao ôm vào ngực như cũ làm cô gần như không thở nổi.

Trong mắt cô đầy lệ: “Tần Thụy, tình yêu của anh làm em cảm thấy quá áp lực. Lúc trước vì em quen Lục Phong, vì không chấp nhận anh ấy quen em anh lại làm anh ấy bị thương. Lần này là Lý Hạo. Vậy lần sau sẽ là người nào nữa đây? Chẳng lẽ ai thích em anh đều sẽ gây hại cho những người đó hết sao?”

Cậu hôn cô, hôn đến mức hô hấp tắc nghẽn: “Linh Linh, anh thừa nhận lần này là anh sai. Nhưng quả thật anh không chịu được khi có người muốn cướp anh ra khỏi anh. Nếu để cho anh được lựa chọn một lần nữa, anh vẫn sẽ chọn làm như vậy, anh không hối hận.”

Nụ hôn nồng cháy lan tràn giữa răng môi, lưỡi của cậu nhanh chóng mút lấy lưỡi cô như muốn kéo cô vào vòng xoáy tình dục. Tần Linh nhắm mắt lại, cả thân thể cứng ngắc mặc cho cậu không kiêng nể hôn lên thân thể cô, nhưng cô lại không hề có cảm giác. Cái hôn này không thể nào khơi gợi được cảm xúc tình dục như bao lâu nay mà cậu dành cho cô.

Tần Linh không hề có cảm giác, mà hứng thú của Tần Thụy cũng không cao, quả nhiên không lâu sau cậu liền buông ra, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía cô.

Trong ánh sáng hoàng hôn chiếu qua khe cửa sổ, cô nói với cậu: “Tần Thụy, hiện giờ em cần thời gian suy nghĩ về mối quan hệ của chúng ta. Nếu như anh cứ hành động như vậy, thì chúng ta chia tay đi.”

Nếu cậu vẫn không thể thay đổi, thì hãy làm cho tất cả toàn bộ đều kết thúc vào hôm nay đi.

Ánh mắt của cậu tràn đầy vẻ hoảng sợ, đau khổ, khó có thể tin. Vẻ mặt cậu bỗng nhiên hiện lên lạnh lẽo, đôi mắt thẳng tắp bắn về phía cô, sau một lúc lâu thì dịu đi: “Linh Linh, ngày cá tháng tư còn chưa tới, nói đùa như vậy không vui đâu.”

Tần Linh lặp lại lời lúc này một lần nữa, kiên quyết nói: “Tần Thụy, em muốn về nhà. Nếu không, chúng ta chia tay đi.”

Cậu gắt gao nhìn chăm chăm cô, đôi tay bắt lấy bắp vai cô ngày càng siết chặt, cực kỳ cố gắng áp chế tức giận ở trong lòng. Sau một lúc, cậu mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Linh Linh, em phải biết rằng cả đời này Tần Thụy anh sẽ không buông tay em. Bây giờ, anh sẽ để cho em yên tĩnh một thời gian. Nhưng đừng khiến anh đợi quá lâu.”

Nói rồi, cậu lưu luyến không muốn buông tay cô.

Nhưng Tần Linh bình tĩnh đẩy tay cậu ra, cô nhanh chóng kéo vali đi ra ngoài.

Tần Thụy nhìn bóng lưng cô từ từ biến mất, ánh mắt cậu hiện lên sự u tối lạnh lẽo cùng kiên quyết điên cuồng khiến người ta sợ run.

...

Tần Ngạo kẹp một điếu thuốc đứng trước cửa sổ sát đất, cả khuôn mặt ông bị hãm trong sương mù lượn lờ, kính cửa sổ chiếu sáng gò má ông, khuôn mặt tinh xảo mang theo ý nhị của đàn ông thành thực.

Lông mày rậm nhẹ khóa, con người thâm trầm như mộng, mà bản thân ông lại tràn ngập sức quyến rũ mê người, làm người ta không tự chủ mê luyến.

Phía sau ông, trên giường lớn mỹ lệ một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ đang dùng ga giường bọc nửa thân trần, mê muội nhìn chăm chăm tấm thủy tinh chiếu ra gương mặt người đàn ông. Bộ dạng ông trầm tư tràn đầy sức sống quyến rũ, nhưng lại làm cho phụ nữ vĩnh viễn cũng không bắt được suy nghĩ của ông.

“A Ngạo!” Người phụ nữ nũng nịu kêu nhỏ, cô ta muốn làm gián đoạn của suy nghĩ của ông, ông nhất định là đang nghĩ đến người phụ nữ khác, mà người phụ nữ cô ta phán đoán kia làm cho cô ta đó kị vạn phần.

“A Ngạo!” Thanh âm càng thêm kiều mỹ.

Tần Ngạo quay đầu lại, lãnh khốc mở miệng: “Cút ra ngoài!”

Người phụ nữ giật mình, môi đỏ mọng ửng khuất nhẹ miếu, một lời cũng không dám cãi lại hay phản kháng lại mệnh lệnh của ông, ôm ga giường lặng lẽ mở cửa đi ra.

Đối diện với người phụ nữ quần áo xốc xếch, Simon liếc nhìn cô ta một cái rồi xoay người đi thẳng vào trong phòng.

Chủ tịch có rất nhiều phụ nữ, hầu như người nào khi tiếp xúc với ngài ấy đều không thể chấp nhận được người đàn ông khác. Chỉ có thể nói là do khí chất của người ấy luôn có sự hấp dẫn trí mạng đối với mọi phụ nữ mà thôi.

Nhưng anh ta vẫn thường thấy chủ tịch thường ngồi trầm ngâm một mình. Lúc đó, gương mặt của ông luôn hiện lên sự hoài niệm, thậm chí nếu để ý có thể nhận thấy một sự mê luyến trong đó.

Anh ta có thể chắc chắn lúc đó chủ tịch đang nhớ đến một người nào đó. Nhưng từ trước đến nay, anh ta không hề biết được người đó là ai.

Lúc đầu, anh ta cũng nghĩ đó là mẹ của thiếu gia. Nhưng sau khi vô tình thấy được vẻ mặt của chủ tịch khi nói chuyện với phu nhân, anh ta đã loại bỏ suy nghĩ đó ngay.

Thật không biết người phụ nữ nào có thể làm cho chủ tịch luôn nhớ đến như vậy?

Lắc nhẹ đầu để loại bỏ hết những suy nghĩ không liên quan ra ngoài đầu mình, Simon lặng lẽ tiến đến sau lưng người đàn ông.

“Chủ tịch!”

Người đàn ông im lặng một chút, như không hề để ý đến tiếng kêu của Simon.

“Thiếu gia sao rồi?” sau một khoảng thời gian đầy áp lực, rốt cuộc giọng nói từ tính của người đàn ông cũng vang lên.

Tim Simon đập lỗ nhịp một phút. Anh ta hít sâu một hơi, vội vàng trả lời: “Thưa chủ tịch, cậu ấy vẫn ổn ạ.”

“Vẫn còn quen người phụ nữ kia sao?”

“... Dạ.” Lường lự một hồi, anh ta quyết định trả lời.

“Ha...” Người đàn ông nhếch môi cười khê.

Nghe tiếng cười của ông, lưng Simon run lên một cái. Mỗi khi chủ tịch cười như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

“Thật không biết nếu nó biết được người phụ nữ của mình bị người khác làm nhục, nó sẽ có cảm giác thế nào?”

Nghe được câu nói của ông, thân thể của Simon đều run lên dữ dội hơn. Tuy anh ta luôn biết chủ tịch lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng vẫn bị hành động lần này của ông dọa sợ.

Qua hành động của thiếu gia cũng biết được người phụ nữ đó quan trọng với cậu ấy như thế nào. Nếu như chủ tịch thật sự làm thế, e rằng tình cảm của hai người sẽ không thể nào cứu vãn được nữa.

“Chủ tịch, chuyện này...” Anh ta chần chờ, muốn khuyên ngài ấy không nên làm như vậy.

Nhưng không đợi anh ta nói hết lời, người đàn ông đã lạnh lùng mở miệng: “Simon!”

“Dạ!” Anh ta vội vàng cúi đầu.

“Cậu có vẻ thích xen vào chuyện của tôi quá nhỉ?!”

Vẫn giọng nói lạnh lùng ấy, nhưng tim gan của Simon như muốn vỡ ra. Anh ta vội vàng quỳ xuống: “Xin lỗi chủ tịch, là do tôi quá phận!” Mồ hôi từ trên mặt của anh ta nhanh chóng chảy xuống nhưng anh ta vẫn như cũ không cảm nhận được.

Không trả lời lại câu nói của anh ta, người đàn ông lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài đi. Mau liên hệ với sát thủ, bảo cậu ta giải quyết cho tốt việc này.”

“Vâng.” Cậu ta vội vã gập đầu, đứng lên nhanh chóng đi ra ngoài.

Mà người đàn ông vẫn không hề quay đầu lại, bóng dáng của ông được ánh nắng chiều che khuất, khiến người ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt của ông.

41. Chương 41

Tần Linh ngồi thẩn thờ trong phòng làm việc. Đã nhiều ngày từ ngày cãi nhau với Tần Thụy, cô và cậu không gặp nhau.

Trong lớp nhiều lần nhìn thấy ánh mắt của cậu nhìn mình, cô vẫn làm như không phát hiện ra.

Thật ra trong tim cô biết rõ bản thân mình vẫn rất yêu cậu, nhưng cô không thể chấp nhận được việc làm của cậu. Cô muốn cậu thay đổi, muốn cậu hiểu rõ không thể tự ý gây nguy hiểm tính mạng cho người khác.

Nhưng dường như Tần Thụy vẫn không thể nào hiểu được điều đó.

Nghĩ đến đây, Tần Linh thở dài.

Lúc này, cửa ban công đột nhiên mở ra, cô quay đầu đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Tần Thụy, gương mặt cô tràn đầy ngạc nhiên nhìn cậu: “Bây giờ là thời gian đi học, sao anh...”

“Tôi nhớ em.” Tần Thụy không đợi cô nói xong liền ngắt lời cô, đi thẳng tới, Tần Linh đứng lên lui về phía sau, cậu đem cô bức đến góc tường, một tay chống trên tường, một tay trực tiếp với vào nội y của cô.

“Không nên...” Tần Linh kinh hoàng nắm lấy cổ tay của cậu, thế nhưng tay chàng trai đã nắm lấy một cái vú, cậu dùng ngón cái đè nhẹ lên nhũ tiêm, nụ hoa mềm mại rất nhanh biến cứng dưới ngón tay cậu, Tần Linh cầm lấy cổ tay của cậu kéo xuống phía dưới, “Anh không nên như vậy, ưm... A Thụy...” Theo thói quen cô gọi tên của cậu.

Tần Thụy tà ác đè xuống nụ hoa đang đứng lên, “Đừng nhúc nhích, nếu như em dám động tôi sẽ kêu, tôi sẽ nói cô giáo dụ dỗ học sinh vị thành niên gian dâm.”

“Anh... bại hoại...” Ánh mắt Tần Linh tràn đầy ngạc nhiên nhìn cậu. Sao cậu có thể nói như thế được?

“Thế nào, tôi cho em thời gian suy nghĩ, chứ không phải cho em thời gian để tránh mặt tôi. Tôi đã nói rồi, cho dù có chết, tôi cũng không buông tay em ra.” Nói rồi, hai tay Tần Thụy đều với vào trong quần áo cô, hai ngón tay cái nhéo mạnh nụ hoa.

Một luồng điện tê dại hướng thẳng xuống bụng dưới, trong nháy mắt hạ thể của cô đã ẩm ướt, cô nhục nhã kẹp chặt hai chân lại, tay vẫn cầm lấy cổ tay cậu, thế nhưng cô lại vô lực ngăn cản cậu.

Chàng trai vén lên váy dài của cô, kéo quần lót nhỏ xuống.

“A...” Động tác của cậu có chút thô lỗ, nước mắt Tần Linh rơi xuống, diêm dâm đáng yêu như thiếu nữ không rõ sự đời, chàng trai nâng một chân cô lên, để lưng cô dán vào mặt tường lạnh lẽo phía sau, lộ ra nơi riêng tư đang ẩn giấu.

Cánh hoa màu hồng nhạt liền hiện ra, huyết khẩu đã dính ướt trơn trượt, chờ đợi đàn ông tiến vào. Chàng trai mở khóa quần, không hề chờ đợi đem nam căn đâm thẳng vào.

“A ~” Thân thể Tần Linh căng thẳng, đau đón sợ hãi kêu, chàng trai đã bắt đầu ở trong cơ thể cô đâm cắm lung tung. “Ba, ba, ba.” Cậu kịch liệt, nam căn to lớn “phốc phốc” ra vào trong hoa kính.

“A ~ a ~ a ~” Hai tay Tần Linh nắm chặt bả vai của chàng trai, móng tay cắm vào áo sơ mi của cậu, thân thể của cô bị cậu thô bạo đánh, cơ hồ bị khảm vào mặt tường cứng rắn lạnh như băng.

Nửa đường, chàng trai đem lửa nóng dục vọng rút ra, cực đại hỏa long dính ướt mật dịch, Tần Linh nhẹ nhàng rên rỉ, bởi vì hạ thân đột nhiên trống rỗng, cửa động mở rộng kịch liệt co giật.

Chàng trai ôm lấy cô, để cho cô nằm úp trên bàn làm việc, nhếch mông lên, cậu lại vén quần cô lên, tiểu huyết dưới cặp mông trắng nõn kịch liệt đóng mở, cửa động mở rộng kịch liệt co giật.

“Thật nhạy cảm!” Chàng trai đem ba ngón tay cắm vào, đâm liên tục mấy cái, sau đó đem cự long nhắm ngay tiểu huyết không ngừng phụt ra đâm dịch lại lần nữa đoạt lấy cô. Cậu ở trong chỗ sâu mềm mại ướt át không ngừng đâm chọc, âm thanh đâm mỷ của thân thể va chạm tràn ngập trong phòng.

“A ~ a ~ a ~” Thân thể Tần Linh loạn choạng, hai tay không thể nào chịu được lực đánh của cậu mà nhào lên trên bàn, cái mông nhỏ trắng nõn bị đập vào hồng lên, huyết khẩu nho nhỏ không ngừng bị mở rộng bao lấy trụ thịt thô to kia.

Chàng trai cuối cùng cũng bắn vào tử cung cô, thân thể Tần Linh vô lực nằm lên trên bàn. Chàng trai ôm lấy cô, xoay người cô lại đối mặt với cậu, dương vật thô lớn chưa rút ra vẫn chôn sâu trong cơ thể cô, chỗ ân ái của hai người không ngừng ma sát, Tần Linh cảm giác được cậu ở trong cơ thể cô chậm rãi sống lại, lớn hơn cứng hơn, trương lên cực hạn.

“Ừm...” Cô thật khổ sở, hạ thể trương đau như bị xé rách, cự vật ngậm trong cơ thể làm cô khó chịu, nhưng mỗi lần động một chút, thì cự vật lại trương to hơn.

“Đừng nhúc nhích.” Chàng trai thấp giọng nói, đem áo khoác của cô cởi ra, đẩy ra áo lót bên trong, áo trượt xuống, lộ ra hai bầu vú căng tròn, cậu cúi đầu bú mút vú cô.

“Ừm... Ừm... Đừng...” Tần Linh đẩy đầu cậu, cậu lại càng dùng sức mút lấy núm hoa, làm cho cô vừa khổ sở lại vừa hưng phấn.

“Rất muốn bú sữa của em, nó có thể chảy ra hay không?” Chàng trai dùng sức hút mấy cái, buông miệng ra, ngậm một bên khác tiếp tục hút, núm hoa bị hút đỏ tươi đứng sừng sững, bị nước bọt của cậu thấm ướt át.

“Ừm... ừm...” Tần Linh uốn chuyển rên rỉ, hạ thể vẫn đang bị dương cụ to lớn nhồi đầy.

“Cốc, cốc!” Thanh âm gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, bên ngoài truyền ra giọng nói của Lục Phong, “Tiểu Linh, em có ở bên trong không?”

Sắc mặt Tần Linh đột nhiên tái nhợt, cô bây giờ quần áo xốc xếch, làn váy bị kéo lên bên hông, hạ thể thì lỏa lồ, áo lót cũng bị kéo xuống dưới thắt lưng, hai khỏa vú đang bị chàng trai đùa bỡn, trong đó có một viên còn ở trong miệng chàng trai, mà bây giờ cô còn đang dùng tư thế đáng xấu hổ ngồi giữa đùi cậu, nơi riêng tư của hai người dán chặt vào nhau, dục vật chàng trai thì đang tràn ngập trong hoa kính cô, không ngừng mở rộng lãnh địa của nó, khiêu chiến giới hạn của cô, nếu như loại tình cảnh này bị người ngoài nhìn thấy, thà rằng để cô chết đi còn hơn.

Lúc này đầu chàng trai đang chôn ở ngực của cô, cắn mút hai bầu vú, cậu rời miệng khỏi núm hoa đỏ tươi cứng rắn của cô, “Trả lời anh ta.”

Tần Linh trừng lớn mắt, trong đôi mắt tất cả đều là kinh hoàng.

“Trả lời anh ta, nhanh lên một chút.” Hai ngón tay cậu nắm lấy nhũ tiem kéo về phía trước, Tần Linh cắn chặt môi, sợ hãi mình phát ra âm thanh rên rỉ.

“Tiểu Linh...” Lục Phong vẫn đang gõ cửa.

“Nhanh lên một chút, trả lời anh ta.” Con người câu chốt lóe, ánh mắt đen tối chống lại ánh mắt của cô.

“Vâng... Sư huynh...” Thanh âm cô run run, bởi vì chàng trai còn đang chà đạp vú của cô.

“Sao lại khóa cửa, đã xảy ra chuyện gì à, Tiểu Linh?”

“Ừm...” Tần Linh cắn chặt môi thừa thụ chàng trai đâm vào, lúc này cậu đột nhiên hung mãnh bắt đầu ở trong cơ thể cô trườn cào, cô cầm lấy cánh tay của cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, thân thể tuyết trắng ở trong ngực cậu đóng băng, hai bầu vú trắng nõn trước ngực cô như hai con thỏ nhỏ cấp tốc nhảy về phía trước.

“Ngô ~ ngô ~ ngô ~” Môi của cô cơ hồ bị chính cô phá nát, cậu mỗi lần thẳng tiến đều xen vào thật sâu trong tử cung, làm cho thân thể cô tràn ngập đau đớn run sợ.

“Bây giờ trả lời anh ta, trả lời sư huynh thân ái của em đi.” Chàng trai điên cuồng bỗng nhiên đâm mạnh vào, thở hổn hển nói.

Chỉ cần nghĩ đến mấy ngày nay cô không có bên cạnh mình, cười cười nói nói với người đàn ông khác đã đủ làm cậu phát điên.

Cô chỉ là của một mình cậu, cậu muốn cho cả thế giới này biết, cô là người phụ nữ mà Tần Thụy cậu nhận định. Không chỉ kiếp này, còn có kiếp sau, kiếp sau nữa...

“Ừm... ừm ~~”

“Trả lời nhanh lên.” Chàng trai cuồng bạo thẳng tiến, một bên nhéo lấy nụ hoa của cô, một bàn tay to khác xoa bóp bầu vú non mềm.

“Ngô ~” Cô lắc đầu, cô không có cách nào mở miệng, cô chỉ có thể cắn chặt môi để kìm nén xúc động muốn thét chói tai do cậu mỗi lần tấn công tạo ra khoái cảm.

Tiếng đập cửa rốt cuộc cũng dừng lại, chàng trai đem tinh dịch phun trong tiểu huyết của cô. Cánh hoa của cô khép mở liên tục bị phun tràn đầy tinh dịch, chảy xuống dưới đùi, dính vào trên quần cậu.

Chàng trai đem cự long từ trong cơ thể cô rút ra.

“Liếm sạch cho tôi.” Cậu đem vật thô lớn của mình để ngang trước mắt của cô, nam căn màu tím đậm dính ướt đầy dịch nhầy.

“Không được...” Cô xoay đầu đi.

“Nhanh lên, nghe lời nào.” Chàng trai xoay mặt cô qua, đặt nam căn bên cạnh môi cô, nhìn cô run run vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm lấy dương vật thô cứng của cậu.

Cái lưỡi phấn nộn cùng với cự long thô to tạo nên cảm giác tương phản, cậu động thân một cái, cự vật cắm vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Ngô... Ngô...” Cô nghiêng đầu né tránh, khoang miệng của cô quá nhỏ mà cậu lại quá to, chỉ cắm vào phân nửa liền mắc lại, cậu cố định đầu cô, hung hăng động thân lần nữa, dương vật đâm thẳng vào yết hầu của cô.

“Ngô...” Miệng Tần Linh bị mở rộng hết mức, trong cổ họng là dương cụ nóng bỏng của chàng trai kia đang trượt qua lại, miệng mở lớn làm cô thấy đau.

Chàng trai chậm rãi rút ra, dương vật cùng bốn vách tường trong khoang miệng ma sát, mang đến cho cậu một cổ hưng phấn, cậu cố gắng không chế dục vọng muốn tiếp tục thẳng tiến giữ lấy cô, đem chính mình hoàn toàn rút ra.

42. Chương 42

Trên lưỡi và trên môi Tần Linh dính đầy ái dịch cùng tinh dịch dính dính màu trắng, cô chặt vật ho khan, chàng trai lại giật lại đùi cô, chôn mặt vào đó.

“Buông ra, đừng a...”

Động tác dâm mỹ của cậu làm cho cô cảm thấy xấu hổ, hai má trướng lên đỏ bừng.

“Tôi giúp em lau sạch.” Chàng trai nắm lấy hông cô, đem toàn bộ nơi tư mật ngậm vào trong miệng, hung hăng mút.

“Ừm ~~ a ~~ ừm...” Sau kích tình nơi đó trở nên dị thường mãnh cảm, chỉ thoáng đụng chạm cũng làm cho cô không thể chịu đựng được run rẩy, huống chi chàng trai còn dâm tà dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm mút nó, toàn thân Tần Linh run run, dâm thủy lại ào ào chảy ra, chảy vào miệng của chàng trai.

Sau đó, chàng trai đứng dậy, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, cậu kéo một bên đùi Tần Linh ra, để lộ ra nơi tư mật.

Nơi tư mật nữ tính đã sưng đỏ còn dính một đồng hỗn độn, khắp nơi đều dính ngầy tinh dịch và dâm thủy, cánh hoa bị chà đạp mà nổi lên tia máu, miệng huyết vẫn đang hé ra hợp lại phun ra tinh dịch dâm mỹ không chịu nổi, cậu đặt máy quay đối diện với nơi riêng tư của cô, thu lại một lần dâm mỹ này.

“Anh làm cái gì vậy... Không được chụp... Đứng...” Tần Linh tức nở, nhưng chỉ có thể giãy dụa trong vô vọng.

“Em là người phụ nữ của tôi, tôi có thể.” Chàng trai dừng lại một chút, “Nếu mỗi ngày không được gặp em, tôi sẽ nhớ em đến điên cuồng. Vì vậy nên cần lưu lại một ít hình ảnh, đặc biệt là nơi rừng rậm bí ẩn luôn khiến cho tôi điên cuồng này, giúp tôi có thể mỗi giải tỏa được nỗi mong nhớ. Nhưng em yên tâm, em là người phụ nữ tôi yêu tha thiết nên bức tranh đẹp này cũng chỉ có thể để một mình tôi thưởng thức, nếu như em lại cứ trốn tránh tôi, em nên biết hậu quả sẽ như thế nào, khi đó em sẽ sống không bằng chết...” Chàng trai tắt điện thoại, kéo lấy bàn tay cô vỗ về chơi đùa bầu vú căng tròn, cô nhìn thấy cự vật thân dưới của cậu vẫn đang cương lên lộ ra quy đầu hồng hồng, hơn nữa càng ngày càng thô to.

“Đứng... Em thật sự mệt mỏi quá...” Cô có cảm giác thân thể mình như đang muốn rời ra từng mảnh.

Chàng trai nghe thấy lời của cô, tay cậu dừng lại một chút rồi lấy một cái khăn tay từ trong túi quần ra, kéo đùi cô ra giúp cô chà lau.

“Đứng...” Mặt Tần Linh đỏ bừng khép hai chân lại.

“Mở ra, tôi lau giúp em, chẳng lẽ em muốn để như vậy đi dạy sao?” Giọng điệu ái muội lại tràn ngập mệnh lệnh. Cậu lại lần nữa giật chân cô ra, Tần Linh không giãy dụa nữa, tùy ý để cậu lau giúp cô nơi tư mật của phụ nữ.

Ngón tay của cậu cách vài bông xoa lên cánh hoa của cô, cô uốn éo người, hạ thể lại ướt, một cổ dâm thủy lại chảy ra.

“Cô giáo thật mặn cảm.” Ngón tay cậu được khăn tay bao lấy cắm vào tiểu huyết đang chảy nước ròng ròng.

“Anh — — — ưm...”

“Ở đây cũng muốn được lau.” Chàng trai nói, đưa toàn bộ ngón tay vào bên trong chà lau, cậu biết rất rõ rằng nơi đó càng lau càng ướt.

Cậu cuối cùng cũng đem khăn tay ở giữa hai chân cô lấy ra, trên khăn tay màu trắng dính đầy hỗn hợp kích tình của nam nữ, hơn nữa phần lớn chiếc khăn tay là bị dịch thủy của Tần Linh làm ẩm ướt.

Chàng trai cẩn thận đem nó xếp lại cất vào túi quần, hành động này rơi vào mắt Tần Linh làm cho cô không khỏi đỏ mặt tía tai.

Tần Thụy ôm lấy cô, mặt lại quần lót cho cô, sau đó lại cẩn thận mặc áo khoác giúp cô. Toàn thân Tần Linh vẫn bủn rủn vô lực, hạ thể như bị cái gì đó nhét vào vừa khó chịu vừa đau đớn.

“Kéo khóa quần lên giúp tôi, Linh Linh.” Chàng trai vỗ vỗ má cô, nhẹ giọng ra lệnh.

Tần Linh cúi đầu, hình ảnh dưới quần cậu đập vào mắt cô, khóa quần cậu mở rộng, quần lót bị kéo xuống dưới mông, năm căn thô to màu tím đậm đứng vững, vẫn giống như con rắn lớn mảnh liệt dâng trào.

Cô vội vã nghiêng mắt nhìn đi chỗ khác, giống như đã nhìn thấy cái gì không nên nhìn vậy, hai gò má cô nóng lên.

Chàng trai để lại bả vai cô, để cô quỳ xuống, cậu nắm lấy cằm cô nâng lên, để cho tầm mắt của cô nhìn thẳng vào cự long dưới quần cậu.

“Xấu hổ? Mới nhìn một cái đã đỏ mặt, vậy lúc này nó cuộn cắm vào tiểu huyết mặn cảm của em thì sao, là ai kêu lớn tiếng như vậy, giống như dâm phụ, bây giờ lại còn xấu hổ như thế, cứ như là tiểu xử nữ chưa biết sự đời.”

Đầu Tần Linh bị ép ngược lên, sắc mặt cô đỏ bừng, mà côn thịt của chàng trai lại treo ngay ở phía trên, cự thú thô to màu tím kia ở ngay trước mắt cô lay động, làm cho ánh mắt cô không biết trốn đi đâu.

“Nó có lớn hay không?” Chàng trai nắm phía dưới cằm cô hỏi.

Tần Linh cắn môi ngượng ngùng không đáp.

“Trả lời tôi.” Chàng trai hơi khom người xuống, kéo cằm cô nhìn về phía trước, môi của cô chạm vào đỉnh cự long nóng bỏng, cô muốn tránh ra nhưng lại không có cách nào nhúc nhích.

“Khó trả lời như vậy sao, thật sự là làm tổn thương đến tự tôn của tôi nha, Linh Linh, muốn ăn nó nữa không, nếu em không trả lời có nghĩa là em lại muốn ăn nó tiếp rồi.”

“Không được, nó... Thật lớn...” Tần Linh nuốt nước miếng khó khăn nói, cô nói là nói thật, chỉ là lời “nói thật” như vậy thực sự làm cho cô rất khó mở miệng, cho dù là nhìn nhiều lần, nhưng vẫn bị nam căn thô to của cậu mà sợ hết hồn, huống chi “cự vật” kia lại cứ lắc lư trước mắt cô, lại còn đang cùng môi cô tiếp xúc thân mật.

“Có phải lớn nhất hay không?” Nơi cứng rắn của cậu đâm mạnh vào môi cô, dán chặt vào gò má cô, cái loại cảm xúc cứng rắn quái dị này làm cho cô muốn lập tức thoát đi. Khi này bị cậu luật động trong khoang miệng tới giờ vẫn còn đau, khiến cô hơi khó chịu.

Nhưng câu hỏi của cậu quả nhiên rất xảo quyết, nếu như trả lời phải không biết liệu cậu có hỏi nhiều câu hỏi quá đáng hơn mà cô không cách nào trả lời hay không, mà nếu trả lời không phải hậu quả có thể sẽ càng thảm hại hơn.

“Đúng...” Cô cuối cùng cũng lựa chọn đáp án đầu tiên.

Chàng trai quả nhiên nhẹ xuy một tiếng, “Thực sự là rất thành thực a, em bình thường đều so sánh nơi đó của đàn ông với nhau sao?”

Tần Linh đỏ mặt tía tai, một phần là vì giận dữ, một phần là vì xấu hổ, sao mà cô biết được nơi đó của đàn ông khác chứ. Cậu nói cứ như cô đâm dăng lẳng lơ hay quyến rũ đàn ông lắm vậy?

Cũng may, cuối cùng chàng trai cũng buông cô ra, “Được rồi, bây giờ chỉnh sửa ý phục lại cho tôi, tôi sẽ thả em đi.”

Làm sao có thể chỉnh đây, dương vật của cậu vẫn lớn như thế, cái quần lót nhỏ bó sát người kia làm sao có thể chứa được nó? Cô kiên trì kéo quần lót của cậu, nhẹ nhàng kéo ra phía trước, thế nhưng kéo đến nam căn của cậu lại bị mắc lại, dương cự thô to của cậu vẫn đứng thẳng một góc 90 độ, toàn bộ còn thật đều hướng thẳng ra phía người.

Tần Linh dùng hết sức lôi kéo mép quần lót, thế nhưng kéo đến quần lót hết mức cũng chỉ có thể kéo đến được một phần năm phân thân của cô, tay cô run rẩy, mắt né tránh không dám nhìn thẳng nơi đó, không bao lâu sau cả người cô đã chảy đầy mồ hôi.

“Cô giáo tay dùng làm gì, chẳng lẽ chỉ biết kéo cái quần lót kia thôi sao? Nếu như em muốn tốn thời gian, tôi rất vui vẻ để cho em thưởng thức.”

Tần Linh cắn môi, tuy đã tiếp xúc với nó nhiều lần nhưng cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi. Cô đưa tay nhẹ chạm vào cây gậy nóng kia, vừa mới chạm vào liền giống như bị điện giật lui tay về, chàng trai cúi đầu truyền đến tiếng cười, cự long cực đại nhẹ rung, hình như tráng kiện hơn.

Tần Linh cố nén sự sợ hãi từ nội tâm, ngượng ngùng chống cự, lại lần nữa đưa tay nắm lấy nó, trời ạ, nó nóng quá, cứng quá, tay cô cũng không thể nắm chặt, dương cự của chàng trai ở trong tay cô không an phận nhảy lên, biến thành thô cứng hơn.

Cô kìm lại xúc động muốn ném nó đi, đem nó nhẹ nhàng đè xuống phía dưới, kéo quần lót ra, nhét đầu nam căn to lớn vào trước, cố sức kéo quần lót dần ra, cự long làm cho cô kinh sợ cuối cùng cũng chịu đi vào.

Quần lót bị chống cao cao lên như cái “bánh bao”, cô thở phào nhẹ nhõm, giúp cậu kéo khóa quần lên, cự thú bị nhốt lại, một thân đồng phục hoàn chỉnh, cậu lập tức lại trở về thành nam sinh cao trung ưu nhã tuấn mỹ, chỉ là phần thân dưới hơi gồ lên, làm cho người ta liếc mắt một cái liền mặt đỏ tim đập.

“Nhiệm vụ hoàn thành, tôi đi đây.” Đang định bước đi thì Tần Linh vội vàng nắm lấy tay cậu.

Tần Linh chần chờ, “Em... Em có thể nhìn nó một chút không?” Ánh mắt của cô hướng về điện thoại trên tay cậu.

“Tại sao muốn xem nó, nếu như em muốn tôi rất vui vẻ phục vụ, nếu như em muốn lấy nó, tôi khuyên em nên tỉnh lại đi, dù sao chỉ cần em vẫn bên cạnh tôi, tôi vẫn sẽ mãi lưu giữ khoảnh khắc đáng nhớ này. Nếu như em cứ bắt buộc phải chia tay, thì tôi cũng không biết mình sẽ phải làm ra chuyện gì đâu, em hiểu chứ?” Cậu vỗ vỗ gương mặt cô, mỉm cười lạnh lùng rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

Cậu đã suy nghĩ rất nhiều, nếu cô vẫn cứ muốn chia tay cậu, thì hai người cùng nhau xuống địa ngục đi.

Có một điểm cô đã nói rất đúng. Cậu không thể nào giết hết những người đàn ông để ý đến cô, chỉ có thể trói buộc đôi cánh của cô lại là tốt nhất. Nếu cô không ở bên cạnh cậu thì cũng mong được hạnh phúc ở bên cạnh người khác.

Cậu tuyệt đối không chấp nhận chuyện đó xảy ra.

Tần Linh toàn thân rét run. Tần Thụy thay đổi rồi, trở nên tà ác mà lạnh lùng. Không, chính xác phải nói đây có thể mới chính là con người thật của cậu.

Bên dưới vẻ lạnh nhạt xa cách là sự tàn ác lạnh lùng đến vô tận.

43. Chương 43

Đến tối, vừa về tới nhà Tần Linh liền nằm dài trên ghế sofa.

Bây giờ cô không biết nên giải quyết mối quan hệ giữa mình và Tần Thụy như thế nào.

Dựa vào hành động điên cuồng của cậu, cô chắc chắn cậu sẽ không buông tay.

Mà nói thẳng ra, bản thân cô cũng không thể buông tay cậu. Tuy cô giận dữ với hành động của cậu, nhưng cô cũng không thể phủ nhận một điều là mình rất yêu cậu.

Đang nằm suy nghĩ đến thần thờ, tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô giật mình.

Nhìn thấy người gọi tới là Lục Phong cô mới nhớ đến khi chiều anh có ghé phòng làm việc của mình.

Nghĩ đến điều này, cả người Tần Linh hơi mất tự nhiên.

Không biết anh có nghĩ đến việc cô quan hệ với Tần Thụy trong phòng làm việc của mình không nữa.

Hít sâu một hơi, Tần Linh nhận điện thoại. “Sư huynh?”

“Tiểu Linh à, hồi chiều anh có ghé qua phòng làm việc của em nhưng sao lại khóa cửa vậy?” Bên kia đầu dây vẫn là giọng nói dịu dàng quan tâm của anh.

Tần Linh bỗng nhiên cảm thấy tủi thân. Anh vẫn như vậy, vẫn luôn là người dịu dàng quan tâm cô mọi lúc.

Cố nén tiếng nức nở, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ không có gì ạ. Vì hồi chiều buồn ngủ quá nên em đã khóa cửa để không bị đánh thức ạ.”

Tần Linh thầm cười nhạo chính bản thân mình. Cô đưa ra một lí do mà cả chính cô cũng không thể tin được,

Quả nhiên, nghe được nguyên nhân đó, Lục Phong im lặng một chút. Sau đó, giọng anh hơi trầm đi: “Là vì Tần Thụy đúng không?”

Tần Linh cười khỏ, “Vâng.” Biết là không thể lừa gạt được anh mà.

“Hai người cãi nhau à?” Sau một lúc, anh mới nhẹ nhàng hỏi.

“Không sao đâu, sư huynh.” Cô cười cười, không muốn nói quá nhiều.

Biết tính cô đã không muốn thì cho dù ép cô cũng không nói ra, Lục Phong cũng không hỏi gì nhiều. “Anh biết em luôn có quyết định cho riêng mình. Vẫn là câu nói đó, cho dù em làm gì, anh vẫn sẽ luôn ủng hộ em.”

“Vâng. Cảm ơn anh, sư huynh!” Đáy mắt Tần Linh tràn đầy sự cảm kích. “Sư huynh, đời này em nợ anh quá nhiều. Em chỉ có một hi vọng là mong anh sẽ hạnh phúc.”

Bên kia đầu dây, Lục Phong cười khẽ. Nhưng ở nơi không ai nhìn thấy, đôi mắt của anh lại hiện lên sự buồn bã vô tận. Cô không biết, hạnh phúc của anh là khi cô được hạnh phúc.

Chỉ khi nào nhìn thấy cô thật sự có niềm hạnh phúc của riêng mình, khi đó anh mới có thể hoàn toàn yên tâm mà từ bỏ.

Quan tâm dặn dò Tần Linh một vài câu rồi Lục Phong nhanh chóng cúp điện thoại. Anh sợ nếu nói nhiều hơn nữa, bản thân anh sẽ không kìm lòng được mà làm ra hành động khiến hai người đều khó xử.

Sau khi nói chuyện một lúc với Lục Phong, đáy lòng Tần Linh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô định tắt điện thoại đi ngủ thì nhận được một cuộc điện thoại khác.

Nhìn vào màn hình thấy người gọi tới là Tần Thụy. Tần Linh hơi chần chừ một chút rồi nhận điện thoại. “Alo?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó vang lên giọng nói lạnh nhạt của cậu: “Vừa rồi em nói chuyện với ai vậy?”

Tần Linh nhíu mày, cô không thích giọng nói chất vấn nghi ngờ của cậu.

“Tần Thụy, anh gọi tới cho tôi là để hỏi chuyện này sao?” Giọng cô cũng lạnh nhạt hẳn đi.

Tiếng hừ lạnh nhanh chóng truyền tới từ đầu dây: “Sao? Tôi làm gián đoạn cuộc nói chuyện vui vẻ của em với người đàn ông khác à? Tần Linh, em nên nhớ rõ tôi mới là người đàn ông của em.”

“Tần Thụy, anh có thể nói chuyện đàng hoàng được không? Nếu anh cứ như vậy nữa thì chúng ta không nên nói chuyện tiếp.” Trong lòng cô đã bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Sao cậu lại trở nên đa nghi như vậy chứ?

Bên kia, Tần Thụy im lặng một lúc. Sau đó cậu lạnh nhạt trả lời: “Tần Linh, em đừng quên những gì tôi đã nói. Tốt nhất em đừng chọc tôi tức giận.”

Lúc này, cho dù Tần Linh có dịu dàng đến đâu nữa cũng đã bắt đầu cảm thấy giận dữ. Nghĩ đến những hình ảnh cậu chụp trong điện thoại rồi lấy nó uy hiếp cô, giọng cô cũng lạnh hơn: “Tần Thụy, có giỏi thì anh đăng lên cho mọi người đều biết đi. Chẳng lẽ anh chỉ biết nghĩ đến những cách bỉ ổi như thế để uy hiếp tôi thôi sao? Tôi luôn nghĩ chỉ cần anh hiểu rõ vấn đề của mình thì chúng ta vẫn sẽ như trước. Nhưng không ngờ anh lại thay đổi đến mức này. Bây giờ, đều tôi muốn làm nhất là không bao giờ gặp lại anh nữa.” Nói rồi cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhưng vừa mới tắt thì chuông điện thoại lại reo lên. Nhìn thấy vẫn là chàng trai khiến cô đau lòng giận dữ, Tần Linh quyết tâm khóa máy rồi leo lên giường đi ngủ.

Cô cần thời gian để bình tĩnh lại. Nếu không, cô sợ hai người sẽ làm ra những điều khiến cả hai tổn thương thôi.

Bên kia, Tần Thụy nhìn chăm chăm vào tín hiệu không liên lạc được trên điện thoại. Ánh mắt cậu đỏ lên, tay nắm điện thoại đến nổi lộ gân xanh.

Cô vừa nói gì? Cô nói là không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa ư?

Tần Thụy mím chặt môi, bỗng đôi mắt cậu hiện lên nước mắt. Chẳng lẽ cậu đã sai rồi sao? Cậu đã khiến người con gái mình yêu bị tổn thương rồi, đúng không?

...

Tần Thụy ngồi trên cái ghế rộng lớn thoải mái dưới tán dù. Trước mặt cậu là bể bơi lộ thiên trong vắt. Tóc thiếu niên ướt sũng, vài giọt chảy qua thái dương. Cậu nhắm mắt, lông mi dài cụp xuống, khuôn mặt đẹp như điêu khắc.

Tần Thụy gầy đi rất nhiều nhưng cậu vẫn cao to. Thân thể cao lớn kiện mỹ chỉ mặc một cái quần bơi, chân dài tùy ý gác lên. Dưới ánh mặt trời, cậu như thần mặt trời Apollo tuần mỹ.

Gần một tuần nay cậu không gặp được Tần Linh. Sau khi hết tiết dạy cô đã vội vã rời khỏi lớp. Cậu biết hôm đó mình đã nói những lời khiến cô bị tổn thương rất nhiều.

Khi cô nói không muốn gặp lại cậu, cậu cảm thấy trời đất như sụp đổ. Cậu không dám gặp cô, sợ cô sẽ nói không cần mình nữa. Cậu biết bây giờ cô cần thời gian bình tĩnh. Ngay cả bản thân cậu cũng vậy.

Nhưng mà cậu thật sự rất nhớ cô. Không có cô, ngay cả thở cậu cũng cảm thấy thật khó khăn.

“Thiếu gia, tới bữa trưa rồi.” Bác Dương cẩn thận từng ly từng tí đứng bên cạnh, nói.

Thiếu niên vẫn nhắm mắt như trước, khuôn mặt không hề có biểu tình gì, lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm.

“Thiếu gia...” Giọng bác Dương run rẩy. Còn tiếp tục thế này thì thiếu gia...

“Thiếu gia, hay để tôi đến tìm cô giáo Tần nhé.” Nói rồi, ông nhanh chóng xoay lưng.

“Không được đi.” Sau lưng ông lập tức vang lên giọng nói hơi vội vàng.

“Thiếu gia...”

“Tôi nói là không được đi. Bác cứ để thức ăn ở đó đi.” Nói rồi cậu lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

Bác Dương thở dài, đem đĩa thức ăn để trên bàn bên cạnh. Sao hai người lại cứ làm khổ nhau như vậy chứ?

...

Tần Linh từ từ đi đến bãi đỗ xe. Vì vẫn đang suy nghĩ mà cô không chú ý đến có một bóng dáng ở phía sau vươn tay ra kéo mình vào hàng cây rậm rạp bên đường, lúc há miệng kêu, miệng đã bị một bàn tay to bịt kín.

Cô bị ném trên bãi đất trống giữa rừng cây, mấy người đàn ông cao to bao vây bốn phía xung quanh cô.

“Các người... muốn làm gì?” Cô sợ hãi hỏi.

“Quả thật cũng có chút xinh đẹp, các anh em có muốn cùng nhau tiến lên hay không?” Một người đàn ông trong đó nở nụ cười thâm hiểm, mấy người đàn ông cao to khác cùng nhau di chuyển qua chỗ cô.

“Đừng... Đừng qua đây...” Cho dù có ngu ngốc đến đâu cô cũng đã biết chuyện gì sắp xảy ra. Mặt mày cô trắng bệch, vội vã lui về phía sau.

“Nhìn bộ dạng non nớt này, thương cô ta nhất định rất đã nghiền.” Tên đàn ông cười hắc hắc tới gần cô, ngay lúc Tần Linh tuyệt vọng, Tần Thụy xuất hiện.

Cậu bay lên đá mấy tên kia ngã lăn trên mặt đất, bọn kia then quá hóa giận bỏ chạy hướng Tần Thụy bỏ nhào tới.

“A Thụy, cẩn thận a...” Tần Linh chờ đợi lo lắng kêu lên, “A ~~” Một người đàn ông nhào qua kéo cô, định xé áo cô ra.

Tần Thụy nghe thấy tiếng kêu của cô, bay lên đá người nọ ngã xuống, thế nhưng phía sau mấy người khác lại nhào vào tập kích.

“A Thụy...” Tần Linh tiến lên ôm lấy chàng trai vừa ngã xuống đất, chàng trai đứng lên, lau máu trên miệng lại nhào vào cùng mấy người kia đánh nhau.

“A, A Thụy, chú ý bọn chúng có dao...” “Sát” một tiếng, lưỡi dao bén nhọn cắt rách áo sơ mi của Tần Thụy, trên mũi dao xẹt qua vết máu.

Tần Linh che miệng lại, nước mắt không tự chủ được chảy ra.

“Tôi không sao.” Động tác Tần Thụy trở nên hung tàn, mấy lần đem mấy người cường tráng đá ngã úp trên mặt đất. Nhưng hẳn dù sao cũng chỉ có một mình, đánh lâu dài nhất định sẽ không trụ nổi.

Tần Linh ngón tay run run mở túi xác ra, lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cầu cứu Lục Phong.

“Tiểu bạch kiểm coi như may mắn, lần này tha cho mày, các anh em, đi!” Không biết ai hô một tiếng, mấy người đàn ông kia đột nhiên tan tác như ong vỡ tổ.

44. Chương 44

Tần Linh cầm di động, trở mắt nhìn rừng cây nhỏ đột nhiên trống không. Tần Thụy chạy lên, nắm lấy tay cô, “Linh linh, em không sao chứ, có bị thương không?”

“Không có việc gì.” Tần Linh lắc đầu, nhìn thấy trên vết thương cánh tay cậu đang chảy máu, cô yêu thương nhìn cậu, “Anh bị thương...”

“Anh không sao, chỉ cần em không bị thương là được rồi, dám có ý động đến em, anh nhất định sẽ không tha cho bọn chúng.”

“Còn nói không sao.” Tần Linh chảy nước mắt, xét một bên vấy băng lấy vết thương trên cánh tay cậu, ngón tay cô run run giúp cậu quấn lại băng vải.

Tần Thụy kéo cô qua, đem đầu cô ôm vào trong ngực, “Anh thật sự không sao, tại sao em lại muốn khóc chứ, nhìn em khóc trái tim anh đều đau đớn... Em khóc vì anh sao, anh thà rằng toàn thân đầy vết thương cũng không muốn em rơi một giọt nước mắt...”

Thân thể Tần Linh mềm nhũn dựa vào người cậu, tay cô chậm rãi vòng qua ôm lấy thắt lưng của chàng trai, mặt dính sát vào lồng ngực cậu, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Chàng trai này, làm tổn thương cô, nhưng lại yêu cô như vậy. Yêu vốn như con dao hai lưỡi, lòng cô trở nên mềm mại...

“A Thụy...” Cô thút thít lên tiếng.

“Ừm?” cậu dịu dàng hỏi.

“Chúng ta... đừng giận nhau nữa có được không?”

Tần Linh cảm nhận được thân hình chàng trai hơi cứng ngắc, sau đó, vòng tay ôm eo cô càng thêm siết chặt. “Linh Linh, anh xin lỗi.” Cậu dịu dàng nói bên tai cô.

Tần Linh vội vàng lắc đầu. “A Thụy, em cũng có lỗi. Chúng ta làm hòa nhé.”

“Được.” Cậu cười khẽ, ánh mắt tràn đầy vui vẻ hạnh phúc.

...

“A!” Tần Linh hừ nhẹ, đầu đập vào lồng ngực cậu người đối diện.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Cô ngẩng đầu, Tần Thụy nhíu mày nhìn cô, cậu mặc đồng phục học sinh màu đen của trường R.Y, một cánh tay áo vén lên, cột băng vải màu trắng.

Tần Linh nhớ lại, sau khi cậu bị thương, cô muốn đưa cậu đi bệnh viện để băng bó nhưng cậu không chịu, đành phải đưa cậu về biệt thự.

Lúc này, sau khi đã sát trùng rồi băng bó vết thương cho cậu, hai người cùng nhau ngồi nghỉ trên sofa.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ của chàng trai, cô đau lòng, đưa tay sờ lấy: “Anh gầy rồi.”

Nhìn thấy ánh mắt đau lòng của cô, trong lòng Tần Thụy một trận kích động. Cô đang quan tâm cậu, đau lòng cậu bị thương.

Cậu vội vàng ôm lấy cô, nâng cầm cô lên, nặng nề hôn xuống môi cô.

Lúc đầu Tần Linh còn khẽ giãy dụa, thế nhưng sau đó lại chậm rãi nhu thuận, hưởng thụ nụ hôn nhiệt tình của chàng trai, cùng cô môi lưỡi quấn quýt.

Hai tay cậu ôm chặt cô, hơi thở cậu cực nóng tràn ngập dực vọng.

Tần Linh như một con dê nhỏ bị cậu ôm vào trong ngực, ngoan ngoãn chờ đợi chàng trai xử lý.

Nhận thấy sự hưởng ứng của cô, Tần Thụy ôm cô càng chặt hơn, nụ hôn nóng bỏng triền miên, bàn tay cậu đã lên vào bên trong áo sơ mi, dọc theo hông của cô vuốt ve sau lưng, cho đến lúc cởi ra khóa áo lót của cô.

Không có áo lót, bầu ngực cách áo sơ mi mỏng không ngừng cọ sát lồng ngực của cậu, trêu chọc dực vọng của cậu. Mà Tần Linh bị cậu hôn đến đầu óc choáng váng hoàn toàn không nhận ra được, hé ra cái miệng nhỏ nhắn bị cậu ngậm trong miệng liên tục mút lấy gặm nuốt, cô ra sức ôm sát cổ cậu, đưa môi mình vào sâu trong miệng cậu hơn.

Cô hiếm khi ngoan ngoãn và nhiệt tình khiến cho cậu hoàn toàn mất khống chế, nhanh chóng ôm cô ngã xuống sofa, tạm thời bỏ qua cho đôi môi đỏ mọng sưng lên, không kiên nhẫn cởi từng nút áo ra mà trực tiếp xé rách, nút áo trong nhảy mất rơi xuống.

Tần Linh khẽ nhú mày, thói quen của cậu thật sự không tốt, lần sau nhất định phải nói rõ với cậu mới được.

Tần Thụy cũng không rảnh rỗi, cởi áo lót treo ở trên người cô ra, cúi đầu ngậm lấy bầu ngực trắng rung động vào miệng.

“Ừm...” Cổ cô ngửa về sau, không tự chủ ưỡn ngực, tay vòng quanh cổ cậu càng chặt, có thể khiến cho cậu mút vào dễ hơn, da thịt cô trắng mịn rất nhanh liền bị mút thành từng vết hồng, bầu ngực một bên nhanh chóng bị cậu mút đến đỏ bừng, dường như không nhìn ra vốn là trắng nõn.

Cuối cùng cậu mới mút vào trái hồng nhỏ kia, răng khẽ gặm nó, cắn rồi buông ra sau đó lại dùng sức cắn mạnh hơn, đầu lưỡi liếm lấy nơi bị cắn đau, quả hồng nhỏ vì cậu mà dựng thẳng lên.

“Ừm... A Thụy...” Cảm giác ngứa đã lan truyền tới toàn thân, váy của Tần Linh chậm chậm rơi xuống, cậu lại trêu đùa như trước, đặt toàn bộ chú ý nửa người trên, đến nỗi hạ thân của cô đã bắt đầu tuôn ra dịch ướt, vô cùng khó chịu.

Động tác tự nhiên thật nhỏ cũng chạy không thoát khỏi đôi mắt đen hẹp dài của Tần Thụy, khoe miệng cậu cong lên nụ cười đẹp mắt và gian tà, “Linh Linh, muốn sao?”

Không đợi cô trả lời, cậu nhanh chóng kéo xuống váy cô, ngón tay thon dài chen vào giữa hai chân, như dự tính nơi hoa huyệt đã ẩm ướt dính dính khiến cậu trực tiếp khiêu khích vào mép quần lót, hai ngón tay đồng thời đưa vào, thăm dò bên ngoài hoa môi, hưởng thụ cảm giác bị mật dịch tràn đầy bao quanh.

Cô hít sâu một hơi, tiếng rên rỉ không chịu nổi tuôn ra khỏi miệng, “Ừm... A Thụy...”

Nhìn ánh mắt vừa mù mịt, vừa quyến rũ của cô vì bị dực vọng kiềm chế càng khiến cho Tần Thụy thêm hứng khởi, cậu vội lè lưỡi liếm lấy quần lót đã bị ướt đầm của cô, đầu lưỡi ướt mềm giống như là lông chim trêu chọc thần kinh nhạy cảm của cô, Tần Linh giống như bị chạm điện thân thể không ngừng khẽ run lên, bên trong hoa huyệt càng chảy ra nhiều mật dịch hơn.

Nhưng mãi mà cậu vẫn không chịu đi vào, chỉ lượn qua lượn lại ở hai mảnh hoa môi, nhiều lắm là sẽ thỉnh thoảng nắn lấy viên trân châu nhỏ nhẹ miết, cho dù thỉnh thoảng Tần Linh di chuyển cái mông ma sát đầu lưỡi của cô mong cậu đưa vào, cậu lại thủy chung không chịu cho cô.

Ừm ừm ừm, cô thật khó chịu... Nhưng mà lại ngượng ngùng mở miệng.

Tần Thụy nhìn cô ngượng ngùng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, si mê cười, cuối cùng cũng mở miệng nói lên yêu cầu của cậu: “Linh Linh, gọi anh một tiếng ông xã, anh liền cho em.”

Đôi mắt trong trẻo của Tần Linh nhìn vào mắt cậu, một tiếng “ông xã” này đối với cậu mà nói, ý nghĩa như một lời xác định. Cô dán lên môi Tần Thụy, cố gắng dùng sức nói ra từ chỉ hai người mới có thể nghe: “Ông xã.”

Cậu mừng rỡ như điên, lần nữa đoạt lấy môi cô, nặng nề hôn nhiều lần, giọng có chút khàn khàn lộ ra vui sướng yêu cầu: “Gọi một lần nữa.”

Cô phát hiện, chàng trai này rất hay ăn vạ, bĩu môi bất mãn nói: “Anh vừa rồi chỉ nói cần em gọi một tiếng.”

Tần Thụy hơi nhú mày, không sao, dù sao cậu có rất nhiều biện pháp để cô gọi, cậu cũng không lãng phí thời gian nữa, bàn tay dễ dàng tách ra hai chân của cô, cũng không tiếp tục dùng đầu lưỡi trêu đùa cô, trực tiếp lôi ra vạt to lớn vội vội vàng vàng chui vào trong mật huyết.

Cậu không cởi xuống quần lót của cô, lúc lỗ măng đâm vào bên trong khiến cả vạt vào theo, lúc cự long rút ra, vạt vóc ma sát hoa huyết mềm mại, loại cảm giác đó khiến cho Tần Linh vừa cảm thấy khó chịu rồi lại có thể mang đến tê dại.

“A Thụy, mau cởi ra.” Cô ôm cổ cậu, hai chân bắt chéo vòng lấy hông cậu, hơi dùng sức một chút sức lực nâng lên, sẽ kéo cả nửa người dưới, dùng lực đè ép cự long bên trong hoa huyết.

“Hửm? Linh Linh muốn cởi cái gì ra?” Tần Thụy giả bộ ngu ngốc, hành hạ vui vẻ như vậy sẽ chỉ làm cậu muốn ăn hiếp cô, móng hẹp vận động tốc độ nhanh kinh người, trong tiếng va chạm kịch liệt, cự long màu đỏ tím thỉnh thoảng lộ ra thân, dừng lại mấy giây nữa chuyển động, cho đến cả gốc cũng hoàn toàn đi vào.

“A... A... Cởi ra...” Tần Linh cảm thấy bất lực, cô một tay muốn gạt quần lót ra, bởi vì cự long xấu xa kia khiến quần lót không ngừng khuấy động bên trong hoa huyết, nơi đó thật sự quá nhạy cảm, hoàn toàn không chịu nổi.

“Linh Linh, gọi lần nữa, anh cởi ra, có được không?” Cậu buồn bực hừ một tiếng, hăng hái ra sức đâm vào, cự long đã đi đến miệng tử cung, nịnh nọt lấy lòng thịt non quanh mình, cực hạn mút vào để cho nó hết sức sáng khoái.

“A...a... A Thụy...” Cậu thật vô lại, cậu càng dùng sức rút ra đâm vào, quần lót bị ngậm bên trong càng ma sát lợi hại, những phần thịt non mềm cũng hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản nó.

“Gọi lần nữa, nhé?” Tần Thụy lần nữa xâm nhập mấy phần, cự long vẫn không ngừng chuyển động. cậu thấy Tần Linh cắn chặt môi không chịu gọi, bắt đầu lôi kéo quần lót ra bên ngoài mật huyết.

“A... không muốn... a...a...” Một mặt là cự long mạnh mẽ đâm vào, một mặt là dùng sức kéo ra, hai loại sức lực cùng tồn tại bên trong mật huyết đấu tranh, thân thể co rút trút ra lượng lớn mất dịch, Tần Linh dựa ở đầu vai cậu, có chút tủi thân hít hít mũi: “Ông xã, ông xã lấy ra có được không?”

Tần Thụy vừa nghe, tâm cũng mềm nhũn, ai, cậu nhận, đời này cũng cam tâm tình nguyện với cơ thể cô gái bên dưới.

“Được rồi, Linh Linh ngoan.” Cậu vỗ vỗ cái mông của cô, vừa nói rút cự long ra khỏi hơn phân nửa, lúc kéo ra quần lót ướt đầm, lượng lớn ai dịch cũng chảy theo, trong nháy mắt liền nhuộm ướt ghế sofa bên dưới.

45. Chương 45

Cậu để cho Tần Linh cả người mệt mỏi nằm trên sofa, nửa người dưới là vẫn như cũ quần ở ngang hông cậu, cả người cô có thể bị cậu dễ dàng ra vào, kéo gần lại, cự long lần nữa đi vào trong cơ thể cô.

“Ừm... a...” Cô rên rỉ cũng có vẻ yếu ớt, hoa huyết bởi vì kịch liệt rút ra đâm vào mà trở nên nóng rát, cũng có chút đau, thế là cô theo bản năng cọ hai chân.

Một động tác vô tình dễ dàng ép diên Tần Thụy, bên trong hoa huyết chặt chẽ khiến cho cự long không thể động đậy, cậu dừng một chút, gặm nhẹ nhanh chóng tiến lên, không có vãi vốc ngăn trở, tốc độ của cậu có thể nhanh hơn, sức lực cũng càng mạnh, cho dù Tần Linh nằm trên sô pha cũng bị lung lay không yên.

“A...a...” Tay nhỏ bé của cô siết chặt hông cậu, nhưng không ngờ chàng trai trước người lại kéo sát cô vào lồng ngực cậu, mà cự long cũng theo đó càng đâm càng sâu, đâm vào miệng tử cung hết một lần lại đến một lần.

Thân thể Tần Linh lần nữa kịch liệt co quắp, khi cậu bắn vào tinh dịch nóng bỏng kích thích, lại một lần nữa tới cao trào, trong chuyện yêu xuất hiện hai lần cao trào sớm đã thành thói quen với cô.

Cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp.

...

Trong không gian trang trí cực kỳ tinh mỹ, rộng lớn không hề có ai. Tiếng nhạc dìu dìu chảy. Dưới ánh đèn mờ trên sàn nhảy, một người thiếu niên ôm một người phụ nữ xinh xắn nhỏ nhắn trong lòng, nhẹ nhàng xoay theo điệu nhảy.

Thân thể người phụ nữ dựa vào chàng trai, khuôn mặt chôn trong ngực cậu, mái tóc đen che khuất cái cằm mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn dưới ánh đèn mờ. Cô nhắm mắt lại, lông mai dài che da thịt trắng như sữa khiến cho mặt cô càng thêm đậm đậm đáng yêu, khóe môi nhẹ giương lên nụ cười dịu dàng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của chàng trai hiện lên vẻ dịu dàng như nước. Cậu cúi đầu nhìn mặt cô, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc dài của cô.

Cậu vẫn ôm cô như thế, nhẹ nhàng mà thong thả nhảy theo nhạc. Cô như đóa hoa không có điểm tựa chỉ biết dựa vào người cậu. Lòng cậu chưa bao giờ yên bình như thế, chỉ muốn ông cô như thế mãi mà thôi.

“Uống chút rượu vang nào. Nó sẽ khiến cho em cảm thấy thoải mái hơn.” Cậu ôm cô lên giường, nhẹ nhàng đưa ly rượu lên miệng cô. Người phụ nữ mở mắt, khóe mắt cô lấp lánh ý cười dịu dàng, nhẹ nhàng mở miệng để rượu đỏ chảy vào cánh môi mềm mại của cô. Ánh mắt cô thủy chung chỉ dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ đẹp như thiên sứ của chàng trai. Cô yên lặng nhìn cậu.

“Sao lại đưa em đến đây?” Cô dịu dàng nhìn cậu.

“Kỷ niệm một tháng chúng ta yêu nhau.” Gương mặt chàng trai tràn đầy vui vẻ nhìn cô.

Cô hơi ngạc nhiên nháy mắt, “Kỷ niệm ngày chúng ta yêu nhau?”

“Đừng nói với anh là em đã quên nhé.” Chàng trai lườm cô.

“Khụ.” Tần Linh hơi mất tự nhiên, chột dạ nhẹ nhàng tránh ánh mắt trách cứ của cậu. Quả thật là cô không nhớ! Thật là đáng trách mà.

Chàng trai vội vàng nắm lấy cằm cô, “Linh Linh, em khiến anh thấy thật đau lòng. Nhất định phải phạt em mới được.”

Nói rồi cậu cúi xuống tìm kiếm đôi môi cánh hoa của cô.

Môi của cô mềm mại một cách thần kỳ, ngọt như mật. Tần Linh nhu thuận nằm trong lòng cậu, để mặc cho cậu đoạt lấy.

Cái lưỡi của cậu tiến vào khoang miệng của cô, quấn quýt với lưỡi cô, hôn kịch liệt. Tần Linh nhắm mắt, nhẹ nhàng đáp lại. Nụ hôn của cậu càng thêm kịch liệt, như một con thú đang gặm cắn con mồi. Tần Thụy gặm cắn đôi môi cánh hoa của cô cho tới khi nó sưng đỏ.

“Ừm... A Thụy...”

Tần Linh dựa vào ngực cậu thở gấp. Giọng nói dịu dàng của cô như lời mời gọi, như dòng nước suối mát lành ngọt ngào chảy vào đáy lòng cậu khiến cậu càng thêm kích động.

Tay cậu trượt vào trong quần áo cô, cầm lấy nhũ phong trắng nõn. Bàn tay thô ráp của cậu che lên ngực cô, nhẹ nhàng ma sát đóa hồng mai mẫn cảm. Đóa hồng mai của cô trở nên cứng rắn rất nhanh, nhẹ nhàng lớn lên, đứng thẳng trong lòng bàn tay cậu.

Cậu ngậm nhẹ tai cô, hôn lên dải tai cô, “Linh Linh, cho anh vào nhé.”

Tần Linh đỏ mặt, suy nghĩ một chút rồi nhẹ gật đầu. Hôm nay Tần Thụy thật dịu dàng, sự dịu dàng của cậu khiến cô say mê đắm chìm vào đó, muốn bỏ mặc tất cả mọi thứ để cuốn trôi theo cảm xúc dục vọng với cậu.

Nhận được sự đồng ý của người con gái mình yêu, cậu nhanh chóng áp cô lên giường, xốc áo cô lên đến xương quai xanh. Hai ngọn nhũ phong tròn trịa đầy đặn của cô đứng thẳng trước mặt cậu như một ngón núi nhỏ, mềm mại lại trắng như sữa, tản ra sự dụ hoặc dục vọng.

Cậu chặn nửa người dưới của cô, ngậm đóa hồng mai vào miệng.

“A!” Tần Linh hừ nhẹ, nắm lấy mái tóc vàng mượt của chàng trai: “A Thụy...” Trong vô thức cô gọi tên cậu.

Cậu cắn liếm đóa hồng mai của cô, tay xoa nắn nơi mềm mại tròn trịa khiến cho nó biến hình trong tay cậu. Đóa hồng mai đỏ tươi nở rộ trong miệng cậu.

Cậu ngậm đóa hồng mai, tiếp đờ là nhũ vừng, nhẹ nhàng mà mút như muốn ăn luôn nhũ phong của cô vậy. Sau đó, cậu nâng thêm lên cho đến khi trong miệng chỉ còn lại đóa hồng mai thì cậu bắt đầu lôi kéo.

Tần Linh uốn ngược lên, rên rỉ, đắm chìm trong khoái cảm của dục vọng do thiếu niên mang lại.

Cậu hôn cô, hôn lên ngực cô, lên eo, lên khu rũng rậm ở hạ thân, sau đó cởi quần cô bằng tốc độ cực nhanh.

Cậu kéo cô về phía mình, mở chân cô ra.

Ga trải giường bị thân thể Tần Linh kéo thành một đường sâu. Nhũ phong ướt đầm của cô lộ ra, áo sơ mi vẫn ở trên xương quai xanh.

“Đừng...” Cho dù nơi đó đã bị cậu nhìn thấy vô số lần nhưng cô vẫn thẹn thùng. Cô rất muốn khép chân lại.

Cậu cười khê, “Đừng cử động. Rất đẹp.” Cậu mở chân cô rộng hơn.

U cốc nữ tính gần ngay trước mắt, khe suối u mặt kia, cánh hoa phấn nộn giấy nơi sơn cốt, cửa động nho nhỏ của phụ nữ hoàn toàn bị che lại.

Thân thể cô vẫn mẫn cảm như thế. Ngực cô đã hoàn toàn cứng lên, mà khu rũng của cô cũng rất màu mỡ, che đi khu tam giác cho tới giữa u cốc.

Nơi đó của cô vẫn giống như thiếu nữ dậy thì, phấn nộn xinh xắn. Cánh hoa mềm mại che kín cửa động yếu ớt, dường như chưa có bất kỳ người đàn ông nào tới thánh địa bí mật đó.

Cậu mở đùi cô, dùng sức đẩy cánh hoa nho nhỏ ra. Cánh hoa phấn nộn bị tách mạnh ra, bên trong tựa như thịt trai ẩm ướt hồng nộn.

Cửa động nho nhỏ bị cánh hoa che kín như ẩn như hiện, tiểu huyết được xếp thành từng vòng từng vòng như một vòng xoáy.

“A...” Tần Linh cong người lên, thở gấp. Nhưng hạ thân bị giữ chặt khiến cô rất nhanh lại ngã vào giường mềm mại.

Tần Thụy dùng ngón cái che lên u cốc của cô, nhẹ nhàng xoa nắn ở lõi vào. Ngón cái cậu ướt rất nhanh, hạ thân cô dinh dính. Hơn nữa mỗi lần khê động liền phát ra tiếng động dâm mỹ.

“A ~” Tần Linh ngậm khê, thân thể của cô bị kỹ xảo của thiếu niên xích mịch nên không thể ức chế rung động mà run rẩy.

Cậu dùng ngón cái mở cánh hoa ra, dùng mật dịch trong suốt vẽ loạn lên đó. Cánh hoa nho nhỏ run rẩy, đầy đặn và mẫn cảm hơn dưới ngón tay của cậu. Cậu nhẹ xoa nắn viên trân châu.

“A ~” Thân thể Tần Linh cong lên, lồi vào bắt đầu co rút mạnh mẽ, cái miệng nhỏ chảy ra chất lỏng mê người.

Ngón tay thon dài của cậu thừa cơ đi vào. Vừa vào liền bị vách tường kẹp chặt. Lồi vào bị ngón tay của cậu mở lớn. Hạ thể người phụ nữ xinh xắn trắng nõn bị một ngón giữa thon dài của chàng trai đi vào.

Cậu từ từ tiến vào, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào phần thịt bị ngón tay cậu kéo ra cho đến khi ngón tay cậu đi vào toàn bộ.

“A...” Tần Linh rên rỉ, kẹp chặt ngón tay của cậu.

“Ngón tay anh sắp đứt rồi, tiểu xử nữ.” Cậu nhìn cô chăm chăm, nói.

“A Thụy... A...” Giọng của cô rất mềm yếu, như lời mời cậu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng thắm như bị lửa dục thiêu, hoặc như một loại ngưng ngưng khó có thể diễn tả thành lời.

“Gọi anh là gì, hửm?” Cậu nhẹ nhàng hỏi.

Hơi thở của cậu phả vào hoa huyết, khiến mật dịch càng tiết ra nhiều hơn. Thân thể Tần Linh run lên, hai tay bấu chặt ga giường, cô nhẹ giọng nức nở: “Ông... Ông xã...”

“Linh Linh, Linh Linh của anh...” Cậu thì thầm, hôn lên môi cô lại áp đùi cô lên lần nữa, ngón tay co lại mấy cái.

“A... A... A...” Thân thể trắng nõn của Tần Linh vận vẹo, rất nhanh phản ứng đáp lại cậu.

Nơi đó của cô thật chặt khiến cho cậu điên cuồng. Lúc ngón tay rút ra thì đã dính đầy mật dịch trong suốt. Cậu lại cho thêm một ngón tay vào.

Hai ngón tay thon dài từ từ tiến vào cho tới khi lồi vào hoàn toàn nuốt mất nó cậu mới bắt đầu co ngón tay lại. Hai ngón tay cùng ra vào ở cửa động của cô.

Sau đó cậu lại cho thêm một ngón nữa vào. Cậu muốn cô thích ứng trước một chút nếu không lát nữa cô sẽ không tiếp nhận nổi phân thân của cậu.

Những lần trước cậu đều vào vội vã khiến cho tiểu huyết luôn sưng đỏ sau mỗi lần hoan ái. Mặc dù bây giờ rất muốn vào ngay lập tức nhưng cậu vẫn cẩn thận nhịn xuống. Cậu muốn cô có cảm giác khác sau lần hoan ái này, vì hôm nay là một ngày đặc biệt với bọn họ.

Ba ngón tay không vào hết. Cậu bắt đầu tăng nhanh tốc độ ra vào, nhanh chóng rút ra đưa vào.

46. Chương 46

“A ~ a ~ a ~” Thân thể Tần Linh nhẹ lung lay, nhũ phong đầy đã trắng nõn nhảy lên.

Cậu cố định kiểu đòn của cô, một tay đặt lên khu rũng rậm, ba ngón tay mạnh mẽ co lại.

“Không chịu nổi... A ~ a ~ a ~” Tần Linh cắn môi, đùi bời vì bị kích thích đau đớn mà nâng cao lên, không ngừng đung đưa.

Lúc cậu hưng hăng chen vào lần nữa, thân thể trắng nõn của cô nâng lên cao, rồi rơi xuống giường. Ngón tay cậu vẫn ở trong cơ thể cô. Vách tường chăm chú nhấp nháy, lượng lớn mật dịch chảy ra theo ngón tay của cậu.

Cậu khiến cô đạt tới cao trào.

Cậu rút ngón tay ra, bắm vào người cô. Cô nhắm mắt lại, lông mi dài nhẹ nhàng run lên, mồ hôi thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cô trở nên quyến rũ dịu dàng.

Cậu hôn cô lần nữa. Cô mở mắt nhìn cậu, trong đôi mắt toàn là hình ảnh của cậu. Cậu cuốn cô theo, khiến cô chìm đắm trong nụ hôn.

Hạ thân cậu cọ sát với hạ thân cô, khiến cô cảm nhận được cậu đã sớm gắng gượng cực đại.

“Ngô...” Cô ngâm khe giữa răng môi cậu. Hạ thân cô thật khó chịu. Hình như một ngón tay của cậu vẫn ở trong đó. Cô có cảm giác bị kéo căng. Dục vọng nam tính của cậu đứng thẳng, nhẹ cọ qua lớp vải. Nơi đó của cô thật nóng thật ngọt ngào. cô dường như không thể chịu được nữa.

Cậu buông cô ra, ngồi lên eo cô. Cậu nhìn vào mắt cô, thả phân phân của mình ra.

Cự lông thô to được thả ra, không ngừng ngo nguẩy tìm kiếm con mồi của nó.

Cự long chen vào giữa hai nhũ phong của cô, nhẹ nhàng chạm vào nhũ phong. Cự lông màu tím sẫm tương phản mạnh mẽ với da thịt trắng như tuyết của cô.

“A...” Tần Linh sợ đến mức nhắm chặt mắt.

“Dọa em à, bảo bối?” Cậu cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên dục vọng nóng bỏng của mình.

Đầu ngón tay của cô run khẽ, đụng vào thứ nóng nóng thô cứng kia thì muốn tránh ra nhưng cậu khiến bàn tay nhỏ bé của cô khép lại, bao lên cự vật của cậu.

Sự bao bọc của cô khiến cậu hít mạnh một hơi.

Cự long tiếp tục lớn lên trong tay cô.

“Dừng...”

Mặt của cậu kề sát vào mặt cô. Cô lập tức nhắm chặt mắt, mặt đỏ ửng. Cô xấu hổ như thiếu nữ chưa hiểu sự đời.

“Gọi ông xã lần nữa, anh cho em, nhé?” Giọng nói trầm thấp của cậu mang theo dụ hoặc ma mị.

Ngực cô phập phồng kịch liệt, nhẹ nhàng mở mắt, “Ông xã.” Tiếng gọi nhỏ xíu chỉ hai người có thể nghe lấy.

Nhận được đáp án hài lòng, bàn tay của cậu che lên hai nhũ phong của cô, xoa bóp bằng lực mạnh. Nhũ phong bị đè ép, biến hình, đóa hồng mai đỏ tươi ửng ửng không ngừng bị lôi kéo, đem tới sự tê dại.

Cậu giật chân cô, đặt cự long lên lối vào, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể cô.

“Ngô...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại vì đau đớn. Cậu nằm trên người cô, hôn đi tiếng rên rỉ của cô, bắt đầu ra vào trong cơ thể cô.

“A a a ~” Cô ngâm khe.

Nơi đó chật khít, vách tường ẩm ướt nóng bỏng bọc chặt lấy cậu, mang tới cho cậu khoái cảm trí mạng. Cậu bắt đầu ra sức chạy nước rút, kịch liệt ra vào u huyết.

“A ~ a ~ a ~ a ~” Tiếng rên rỉ của cô càng ngày càng ngắn gọn, dâm mỵ mà quyến rũ.

Tiếng rên rỉ này càng cổ vũ cho dục vọng của cậu. cậu càng thêm nhanh chóng ra vào trong cơ thể cô.

“A ~ ông xã ~ đau quá ~ ông xã ~ chậm một chút ~ a ~ a ~ a”

Kiểu đòn nhỏ nhắn của cô bị cậu bóp đỏ lên, u huyết nho nhỏ bị mở lớn, rách ra, bao lấy cự vật của cậu.

Tiếng thân thể chạm vào nhau đầy dâm mỹ vang vọng trong phòng. Trong không khí mang mùi vị hoan ái.

Sau một trận ra vào rất nhanh, cậu đi tới nơi sâu nhất của cô, gieo hạt giống nóng ấm của mình vào cơ thể cô. Bọn họ đạt tới cao trào cùng nhau.

Thân thể xinh đẹp bóng loáng của cô rung động dưới thân cậu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sữa hiện ra vẻ vừa đau đớn vừa say mê, tỏa ra phong tình.

Cậu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn. Cậu hôn lên từng chút từng chút như đang cầm trên tay bảo bối quý giá nhất.

“Ông xã...” Cô dịu dàng gọi tên cậu.

Tần Thụy dùng ngón trỏ sờ lên môi cô, miệng cậu cười khê, “Anh thật thích nghe Linh Linh của anh kêu, muốn nghe em nỉ nong dưới thân anh, gọi anh là ông xã... Xin anh chậm một chút... Vừa rồi có phải rất đau không?”

Tần Linh xoay người qua, dùng hai tay che đi gương mặt đang xấu hổ của mình. Cậu đúng là càng ngày càng không có tiết tháo. Những lời như vậy mà cũng nói ra được.

Tần Thụy cười khê, vẫn chôn sâu trong người cô.

“Bà xã của anh...” Tần Thụy kéo người cô qua, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt non mềm trắng như sứ của cô, đặt môi lên đó. Hơi thở của cậu nóng cháy, thiêu đốt da thịt cô, “Bảo bối của anh... Vĩnh viễn anh đều không buông tay em. Anh muốn em trở thành vợ anh, người cùng anh đi đến cuối cuộc đời...” Đôi môi cậu lướt nhẹ như nước qua khuôn mặt cô. Ngón tay thon dài có lực lại xoa lên nhũ phong cô một lần nữa.

Đáy lòng Tần Linh tràn đầy hạnh phúc. Thân thể trắng nõn xích lỏa của cô nhẹ run lên, nở rộ đầy quyền rũ dưới ngón tay của cậu. Dục vọng của cậu sống lại trong cơ thể cô. Hạ thân cậu lại va chạm có lực theo tiết tấu vào trong cô.

Hai gò má cô ửng đỏ, nhẹ nhàng rên rỉ. Vừa kịch liệt xong, bây giờ cậu lại cho cô triền miên dịu dàng mà hạnh phúc nhất.

“Thoải mái không, bà xã?” Cậu ngậm đôi môi cánh hoa của cô, hạ thân dùng sức va chạm.

“A...” Tần Linh cong người lên, nhũ phong đưa vào bàn tay của cậu.

Tần Thụy cười khê. Trên người cậu có mùi long diên hương cùng mùi nước hoa nhàn nhạt đan vào nhau, tràn ngập dụ hoặc ma mị.

“Em sinh con cho anh nhé, được không? Chúng ta sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc.”

“Ừm...” Tần Linh không trả lời cậu, một phần là do dục vọng che mất lý trí, một phần là cô không biết ba cậu sẽ phản ứng ra sao nếu biết hai người đã bên nhau.

“Sinh con cho anh nhé, được không?” Vừa nói cậu vừa thúc một cái vào hạ thân cô.

“Đừng... Em sợ...” Tần Linh mở mắt, đôi mắt đang mê loạn lập tức bị ánh mắt cậu bắt lấy.

Tần Thụy biết ý của cô. Cậu không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chú, quán quýt lấy cô, hạ thân không ngừng va chạm thân thể cô. Vừa kịch liệt giữ lấy mà cô vẫn nhỏ hẹp chặt khít như thế. Cậu đưa phân thân vào nơi sâu nhất của cô.

Bởi vì cậu tiến vào nên thân thể cô co giật, run lên dưới người cậu. Nơi cổ họng cô phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu.

“Có anh ở đây em không phải sợ gì cả. Anh sẽ giải quyết mọi chuyện. Em có cảm nhận được anh không?” Dứt lời, cậu đẩy lưng một cái, tăng nhanh tốc độ ra vào.

“A ~ a ~” Tần Linh nhắm mắt lại, thân thể như đang dập dềnh giữa những con sóng.

Tần Thụy dùng đủ loại tư thế, muốn cô cả một buổi tối cho đến khi bình minh chiếu rạng cậu mới rời khỏi thân thể cô. Nhưng phân thân thô to vẫn dửng mãnh uy phong như cũ. Cậu ôm cô vào phòng tắm, cẩn thận tẩy rửa thân thể cho cô.

Tần Linh ngủ trong phòng tắm, cho đến khi cậu dùng khăn tắm màu trắng chà lau thân thể cho cô, cô mới mơ mơ màng màng mở mắt. Đập vào mắt cô chính là gương mặt tuấn mỹ phần chân bồng bồng của chàng trai.

Mặt cô đỏ ửng. Cậu mặc quần áo giúp cô. Ngón tay của cậu ấm áp, không còn lạnh lẽo như trước. Đầu ngón tay cậu xẹt qua người cô khiến cô như bị điện giật.

Tần Thụy cẩn thận giúp cô mặc quần áo tử tế. Hôm qua quá phóng túng. Mắt cô rõ ràng có quần thâm. Cậu như thợ trang điểm làm hết phận sự lấy phần che đi vết thâm cho cô, xử lý mái tóc đen dài mượt của cô.

“A Thụy...” Tần Linh nhìn cậu trong gương. Trên người cậu tỏa ra mùi vị quyến rũ do vừa mới trải qua vận động kịch liệt, khuôn mặt tuấn mỹ đẹp đến nỗi khiến người ta ghen tị, chỉ cần đứng một chỗ cũng khiến người khác chú ý đến. Cậu như một vương tử cao ngạo lại vô cùng dịu dàng hầu hạ cô. Đáy lòng Tần Linh tràn đầy hạnh phúc và cảm động.

“Xem ra bà xã của anh đã quên cách gọi tên rồi thì phải.” Mặt cậu kề sát mặt cô.

Tần Linh vội đỏ mặt, cô lúng túng định quay mặt đi nhưng cậu đã vội vàng nắm lấy.

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng mà vui vẻ của chàng trai, đáy lòng cô một mảnh mềm mại, cô nhẹ nhàng gọi: “Ông xã.”

“Vây mới ngoan.” Cậu cúi người xuống, hôn cô say đắm cho tới khi cô khó thở.

Tần Linh nhận ra, sau trận hoan ái ngày đó, tình cảm của cô và Tần Thụy đã có tiến triển rõ rệt.

Cậu chịu chấp nhận nghe ý kiến của cô, không còn tự ý quyết định giống như trước.

Mà đặc biệt hơn nữa, chính là sự quan tâm dịu dàng của cậu khiến Tần Linh muốn buông bỏ mọi thứ, nắm chặt lấy tay cậu để đi đến cuối cuộc đời.

47. Chương 47

Đang trong giờ học nên hành lang rất yên tĩnh, Tần Linh theo Tần Thụy vào một phòng. Cô vừa nâng mắt thì thấy đây không phải là phòng làm việc mà là nhà vệ sinh nam.

Vừa định mở lời hỏi thì thấy người thiếu niên với vẻ mặt ái muội đã tới gần, ép cô dựa vào tường.

Tần Thụy phả khí lên cổ cô, “Bảo bối, anh đói. Chỗ này của anh đau quá.” Tay cô bị thiếu niên đưa tới giữa hai chân. Cô thở nhẹ một tiếng, tay như bị bỏng.

“Đừng ồn ào. Anh còn phải đi học mà.” Cô đẩy cậu ra, giọng mềm mại mà uyển chuyển.

Tần Thụy cười khê, nhanh tay kéo cô vào một phòng, khóa cửa cẩn thận. Tần Linh muốn bỏ chạy thì bị cậu ôm chặt, môi kề tai cô, “Anh thích nhất là ôm em.”

“A...” Vừa nói cậu vừa cởi quần lót cô xuống, bàn tay to xoa nắn cái mông mềm mại của cô, đau đớn và tê dại vọt tới, Tần Linh rên nhẹ một tiếng, “A Thụy, đừng ở đây được không?” Tuy không phải lần đầu tiên hai người phát sinh quan hệ ở đây nhưng trong lòng cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Anh thích, bảo bối, em không thấy ở đây rất kích thích à? Không phải em đã sớm biết phòng vệ sinh trong trường học là nơi làm tình công cộng à?”

Cậu ôm cô lên, đặt cô lên nắp bồn cầu. Sau đó cúi người mở rộng đùi cô ra. Nửa người trên của Tần Linh dựa lên vách tường, nhũ phong bị một bàn tay cậu nắm chặt. Một phần nhỏ của mông tiếp xúc với nắp bồn cầu. Hai cái đùi trắng nõn bị bàn tay khác của cậu tách ra, nơi tư mật hoàn toàn lộ ra trước mắt thiếu niên.

Ánh mắt của chàng trai nhìn thẳng vào giữa hai chân cô, ló vào xinh đẹp, cánh hoa nhỏ phấn nộn thấp thoáng ở lõi vào mê người, rừng rậm đen bóng phía trên trải rộng.

“Đẹp quá.” Tần Thụy nói.

Tần Linh xấu hổ giãy dụa, “Đừng mà, A Thụy.”

Tần Thụy cười rộ, “Linh Linh của anh vẫn luôn xấu hổ như vậy.” Nói rồi cậu vươn ngón trỏ, búng vào cánh hoa, hoa huyết phấn nộn bày ra trước mặt cậu như một đóa hoa nho nhỏ, yên lặng mê hoặc.

Ngón trỏ của chàng trai nhẹ nhàng tiến vào.

Không có bất kỳ màn dạo đầu nào khiến thân thể Tần Linh co rút lại, sự xâm nhập mãnh liệt khiến cô không ngừng co rút, bài xích chàng trai. Người thiếu niên hít khi, nhanh chóng đẩy ngón trỏ thô to vào.

“A ~” Thân thể Tần Linh nâng lên cao. Một tay khác của thiếu niên cũng không nhàn rỗi, đẩy áo ngực của cô ra, xoa nhũ phong cô, tùy ý xoa nắn. Đóa hồng mai đứng lên rất nhanh, nhanh chóng cứng lên dưới bàn tay thiếu niên.

Vách tường chặt khít ngậm chặt ngón tay của cậu, dịch thể từ từ tràn ra, bên trong cô vừa ẩm vừa nóng.

Cô có cảm giác bị dị vật xâm nhập cường liệt, hạ thân bị ngón tay của thiếu niên lấp đầy mở lớn. Cậu không ngừng khơi mào dục vọng của cô. Mật dịch không ngừng chảy ra nhưng ngon tấy của thiếu niên lại ác ý giữ chặt nơi tư mật của cô.

Thân thể cô co giật từng đợt. Dù đã được lấp đầy nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng đầy khó hiểu. Ngực cô phập phồng, tình tế rên rỉ. Đầu thiếu niên ngược lên ngực cô, ngậm đóa hồng mai căng cứng vào trong miệng, liếm mát, gặm cắn, nhẹ cắn nhẹ liếm.

Từng đợt tê dại trên thân thể dồn về hạ thân, thân thể Tần Linh không ngừng co giật. Cô cong người lên, lại khiến ngón tay thiếu niên càng vào sâu hơn.

“A... dừng...” Cô lắc lư đầu, tay vô ý thức ôm đầu cậu. Ngón tay thiếu niên đột nhiên cong lên, hoa huyết nho nhỏ bị lực lớn tác động, mật dịch bị chặn lại phun trào mãnh liệt ra ngoài.

Bụng dưới của Tần Linh nảy lên, lồi vào không ngừng co giật.

Tần Thụy ôm lấy cô, dán sát vào giữa hai chân cậu. Con rồng dài đã sớm tiến vào nơi u huyết ẩm ướt.

“A...” Chân Tần Linh vô thức quăn chặt thắt lưng của cậu. Cậu thông thả ra vào mấy lần, đùa giỡn khiến Tần Linh rên rỉ. Sau đó thiếu niên động thân một cái, nhanh chóng luật động trong cơ thể cô.

“Ừm... chậm một chút...” Cô cố gắng cắn môi nhưng tiếng rên rỉ nhỏ vụn vẫn tràn ra khỏi miệng. Chuông tan học vang lên, tiếng bước chân vang lên trên hành lang. cửa phòng vệ sinh được mở ra, tiếng bước chân, tiếng đóng cửa, thậm chí cả tiếng nước chảy đều truyền tới rõ ràng.

Thân thể xích lỏng của Tần Linh bị thiếu niên ôm chặt vào trong ngực, chân thon dài quăn như dây mây bên hông Tần Thụy. Vật nam tính thật lớn vùi vào lối vào mềm mại của cô. Lúc này cậu dừng động tác lại nhưng vẫn chôn trong người cô. Nhưng tay thiếu niên lại không thành thật, không ngừng trêu chọc nhũ phong của cô.

“Dừng... Xin anh dừng động...” Tần Linh phản đối yếu ớt. Vì sợ nên người cô cứng ngắc. Thiếu niên cười khê, lồng ngực rung động theo từng trận tiếng cười của cậu.

Cự long từ từ được rút ra khỏi hoa huyết đầy mật dịch.

Tần Linh chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì vật nam tính thô to lại nhanh chóng chen vào, khiến cô không nhận được mà hô thành tiếng. Ngay sau đó, thiếu niên cuồng liệt chạy nước rút trong cơ thể cô.

“A ~ a ~ a ~” Cô không kêu cũng khó, cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng rất nhanh bị dục vọng vùi lấp.

“Kêu âm đẳng tí nữa đi, bảo bối.”

“A, đừng nói ~ a ~” Cô xấu hổ muốn chết nhưng vẫn không khống chế được tiếng kêu âm đẳng của mình. Nhưng không có tiếng cười nhạo như cô tưởng tượng. Sinh viên vẫn ra ra vào vào nhà vệ sinh như trước, dường như mất điếc tai ngơ với tiếng va chạm thân thể và tiếng kêu âm đẳng, như đã quá quen thuộc. Thậm chí ở một hai chỗ khác cũng từ từ có tiếng kêu. Có tiếng kêu bay bổng và đậm mỹ hơn truyền tới, khiến Tần Linh không khỏi đỏ bừng mặt.

Tần Thụy nắm lấy cằm Tần Linh, đưa vật nam tính to lớn vào cái miệng nhỏ nhắn. Bạch dịch phun vào cổ họng cô, chảy ra theo khóe miệng. Thiếu niên không buông tay ra, cái mông nhỏ nhẹ động, khiến vật nam tính qua lại ra vào trong miệng cô.

“Ngô...” Miệng Tần Linh toàn là mùi bạch dịch. Cô nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, thừa nhận sự đùa giỡn cuồng dã của thiếu niên.

Người thiếu niên điên cuồng muốn cô, Tần Linh uể uải chuyển hầu hạ cậu, vĩnh viễn cô giống như một con búp bê tình dục không được thỏa mãn, lúc nào cũng có thể đáp ứng nhu cầu cho cậu mọi lúc mọi nơi, không cần ngừng nghỉ.

...

Sáng sớm, ánh nắng chiếu vào giường soi rọi hai thân ảnh đang ôm chặt lấy nhau. Tần Linh hơi nhú mày, từ từ mở mắt ra. Đối diện với cô là ánh mắt đầy ảm áp vui vẻ của chàng trai.

Thấy người con gái mình yêu đã tỉnh, thiếu niên cười khế, cậu xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Nhanh xuống giường đi tắm đi em.”

Tắm? Tần Linh hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Vừa bước xuống giường, hai chân của cô như muốn nhũn ra. Ngày hôm qua cậu điên cuồng muốn cô ở trường học xong về nhà lại làm suốt đêm. Thật không hiểu sao cậu lại có nhiều tinh lực như vậy nữa

Thấy cô quay mặt trừng mình, ánh mắt Tần Thụy lại càng vui vẻ hơn.

Cậu giương đôi mắt hẹp dài, mỉm cười trêu ghẹo cô: “Sao? Bảo bố muốn anh tắm cho em à? Anh luôn sẵn sàng phục vụ em.”

Nghe câu nói của cậu, Tần Linh vội vã chạy vọt nhà tắm bỏ mặc tiếng cười đầy gian tà của chàng trai.

Sau khi tắm xong, cô lau khô thân thể, mặc áo tắm đi ra ngoài, bước chân thong thả nghỉ ngơi.

Cô vừa mới đi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt chàng trai lập tức bắn vào trên người cô, cậu kéo cô qua, nhanh chóng lột trừ áo tắm trên người cô, Tần Linh rất nhanh liền xích lõa đứng trước mặt cậu. Thân thể cô bối rối vì xấu hổ mà phấp hờng.

Cô kẹp chặt hai chân, nhưng căn bản không thể che được cái gì. Hai vú no đủ êm dịu, nhũ tiêm bởi vì ở bên ngoài không khí lạnh lẽo mà biến cứng, bụng dưới là một vùng lông hình tam giác kéo dài xuống mép đùi, làm cho người ta sinh ra vô hạn mơ tưởng.

Da thịt của cô như sữa nhũn nhụi bóng loáng, bây giờ giống như trẻ con mới sinh mềm mại sáng bóng, đường cong thân thể lung linh phong tình vạn chủng.

Ánh mắt chàng trai từ trên cơ thể cô lướt đi, trong con ngươi đen chậm rãi có chút dục vọng chớp động, nhưng mà cậu cũng không động thủ.

Cậu mở tủ quần áo lấy ra nội y cùng quần áo, sau đó bắt đầu mặc nội y màu trắng cho cô, ngón tay thon dài lạnh lẽo không ngừng xẹt qua bộ ngực của cô, khiến cho thân thể cô run rẩy.

Cuối cùng, cậu cầm lấy một cái quần lót nhỏ để bên chân cô.

“Nhấc chân lên nào.” Cậu yêu cầu.

Tần Linh gơ chân lên xỏ vào, Tần Thụy kéo lên giúp cô, che khuất nơi bí ẩn hấp dẫn kia. Cả khuôn mặt Tần Linh đều xấu hổ đỏ bừng.

Sau đó cậu mặc vào cho cô một cái váy công chúa viền hoa màu trắng rồi đặt cô ngồi trước gương, giúp ô chải vuốt mái tóc dài.

Cậu trang điểm giúp cô, Tần Linh không ngờ chàng trai thoát nhìn có vẻ đạ mạc xa cách này lại có kỹ xảo trang điểm rất cao siêu.

Tần Thụy cuốn mấy lọn tóc dài của cô lại, cậu kề sát mặt cô, hơi nóng tỏa ra bên tai cô: “Thích không?”

Tần Linh nhìn mình trong gương, đó là một thiếu nữ hào hoa phong nhã, trong trắng lộ ra hai má hồng, đôi mắt ngập nước động lòng người, đôi môi đỏ mọng phần nộn, váy công chúa tinh xảo.

Trong gương cô thoát nhìn chỉ có hai mươi tuổi, nếu không nói ra có lẽ không ai biết cô lớn tuổi hơn cậu nhiều.

“Sao lại trang điểm cho em thành như vậy?”

“Trong tâm trí anh, em luôn là một cô gái trong trắng thanh thuần như thế.” Vừa nói cậu vừa liếm nhẹ vành tai cô.

Thân thể Tần Linh khẽ run, cô cảm nhẹ bả vai cậu: “Đừng... A Thụy...”

Lần này Tần Thụy lại đặc biệt nghe lời, cậu cười khẽ buông cô ra. “Anh đi tắm, hôm nay chúng ta sẽ tham gia một bữa tiệc rất quan trọng.” Nói rồi cậu nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Tần Linh cười cười, đến tủ quần áo chọn tây trang cho cậu.

48. Chương 48

Xe đến trước một tòa nhà cao cấp thì dừng lại, Tần Thụy ôm chặt lấy eo cô đi vào phòng khách, trong đại sảnh đã có không ít người, mỗi người đều là quần áo đẹp đẽ quý giá, cử chỉ cao nhã.

Bọn họ vừa đi vào phòng khách lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, mắt của tất cả mọi người đều hướng về người phụ nữ trong lòng Tần Thụy.

Tần Linh có cảm giác mình như con khỉ trong vườn thú để cho người ta tham quan, cô không được tự nhiên, ánh mắt không biết để đi đâu.

“Không sao, đã có anh ở đây.” Tần Thụy thấp giọng nói bên tai cô, bàn tay vỗ nhẹ lưng cô, bộ dáng vô cùng thân thiết. Đã có người bắt đầu châu đầu ghé tai, không ngừng nhìn về phía vị công tử Tần gia, nhìn hai người bọn họ xì xào bàn tán.

Vốn dĩ Tần Linh còn lo sợ bất an nhưng nhận được sự cổ vũ của cậu, cô thoáng bình tĩnh lại. Cô đã biết trước gia thế của Tần Thụy thì sẽ phải đối mặt với những trường hợp như vậy. Cô không thể nào yếu đuối nhu nhược luôn cần có cậu bảo vệ.

Nhìn ánh mắt người con gái trong lòng trở nên bình tĩnh tự tin, Tần Thụy cười cười. Đây mới là người con gái cậu yêu! Tuy bề ngoài nhìn có vẻ yếu đuối cần được người khác bảo vệ nhưng trong nội tâm luôn là người con gái kiên cường.

Cậu ôm cô gạt nhẹ đầu đi về phía trước chào hỏi khách khứa, sau đó đặt cô ngồi vào một chỗ. Tần Linh đưa ánh mắt nhìn ra xung quanh, nhìn thấy mọi người đều cười cười nói nói, không biết trong lòng họ nghĩ như thế nào nhưng luôn thể hiện sự cao nhã của mình ra bên ngoài một cách tốt nhất.

Tần Linh cúi đầu uống đồ uống, vừa uống vừa âm thầm quan sát xung quanh. Đột nhiên truyền đến âm thanh hỗn loạn, ánh mắt của mọi người đều hướng cầu thang cuốn, một người mặc quần áo hoa mỹ, anh tuấn cao quý chậm rãi từ trên lầu bước xuống.

Tần Thụy nhìn người đàn ông bước xuống, gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt của cậu càng thêm vẻ xa cách.

Tần Linh theo ánh mắt của mọi người nhìn qua, cô nhìn thấy một bóng dáng có vẻ quen thuộc đang bước xuống, ánh mắt cô hiện lên tia nghi ngờ. Cô đứng lên để nhìn cho rõ. Tuy trong lòng đã xác định được nhưng cô vẫn không dám nắm chắc.

Người đàn ông trước ánh mắt diễm lệ của mọi người thông thả từ trên cầu thang bước xuống. Trên mặt ông mang theo mỉm cười ưu nhã, khuôn mặt anh tuấn cũng không vì thời gian mài giũa mà mất đi ánh sáng, trái lại có một loại sức quyến rũ thành thực đặc biệt, phát ra từ trong xương tủy.

Tần Thụy bỗng nhiên kéo thân thể cô qua, để cho cô đối mặt với cậu, ánh mắt cậu nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Em sao thế?”

Nếu Tần Linh nhìn kĩ có thể thấy rõ sự khẩn trương trong mắt cậu. Tuy nhiên lúc này cô mãi lo suy nghĩ nên không để ý nhiều.

Cô nhẹ lắc đầu, “Người đàn ông này giống với một người mà em từng quen biết. Nhưng em nghĩ chắc là không phải.”

Bỗng nhiên cậu cười lạnh lùng, “Ba anh vẫn bị người ta gọi là khắc tinh của phụ nữ, có đôi lúc anh rất sợ khi em gặp ông ấy sẽ bỏ rơi anh đó.” Tuy miệng cậu đang cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt.

Lúc này Tần Linh đã bị tin tức cậu mang tới làm cho ngạc nhiên, cô không để ý nhiều đến hàm ý trong lời nói của cậu. “Đây là ba anh?”

Đây chính là Tần Ngạo? Nỗi nghi ngờ trong lòng Tần Linh càng lớn, cô không tự chủ được nhìn về phía ông.

Tần Ngạo cầm ly rượu chào hỏi với mọi người xung quanh, “Cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian tham gia tiệc sinh nhật 16 tuổi của con trai tôi, bữa tiệc sinh nhật hôm nay tôi còn có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, cũng hi vọng tất cả mọi người có thể làm chứng.”

Sinh nhật, hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của Tần Thụy? Tần Linh nhìn về phía Tần Thụy. “Không phải anh sinh vào tháng năm sao?”

Cậu ôm chặt eo cô, mỉm cười lạnh nhạt: “Thật ra anh sinh vào tháng ba, nhưng giấy tờ lại được làm vào tháng năm. Bảo bối, có phải em nên có quà cho anh không? Thật ra thì chính bản thân bảo bối đã là món quà mà anh mong chờ nhất rồi.”

Tần Linh đỏ mặt, trước mặt bao nhiêu người mà cậu có thể nói ra được lời nói ái muội như vậy, đúng là da mặt càng ngày càng dày mà.

Tần Ngạo bước xuống bậc, đi về phía Tần Thụy, vừa đi vừa nâng ly chào hỏi với những người xung quanh.

“Sao thọ tinh lại trốn ở chỗ này?” Tần Ngạo nói, khi ánh mắt dời qua người Tần Linh thì dừng lại. Ông nhìn cô, trong đôi mắt đen thoáng qua một cảm xúc kỳ dị.

Tần Linh như bị đôi mắt đen sâu thẳm của ông thu hút. Cô cũng yên lặng nhìn ông.

“Cô ấy là ai?” Hơn nửa ngày, Tần Ngạo hướng qua Tần Thụy hỏi.

“Cô ấy là bạn gái của con.” Tần Thụy lạnh nhạt trả lời.

Tần Ngạo bỗng nhiên quay đầu nhìn Tần Linh thật kĩ. Ly rượu trong tay ông rơi xuống đất.

“Xoảng!” Ly rượu thủy tinh vỡ vụn, rượu vàng óng chảy đầy đất, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía này.

“Chủ tịch, ngài sao thế?” Simon ở bên cạnh vội vàng cúi người gom mảnh vỡ lại. Trong lòng anh ta thoáng nghĩ ngờ. Mắt chủ tịch vẫn không rời khỏi bạn gái của thiếu gia. Hơn nữa tay ông ấy còn run nhẹ, trong mắt còn có sự sợ hãi.

Chủ tịch chưa từng luống cuống như vậy. Chẳng lẽ bọn họ biết nhau à? Nhưng quan hệ của hai người là như thế nào?

“Xin chào bác, con là Tần Linh.” Tần Linh nghĩ bản thân vẫn là nên giới thiệu với vị đang đứng trước mắt này một chút. Dù sao đi nữa, người đàn ông này tương lai có thể trở thành ba chồng của cô à nha.

Tần Ngạo định vươn tay cầm lấy tay cô, nhưng khi Tần Linh chưa kịp lui lại thì Tần Thụy đã nắm lấy tay ông, giọng nói tràn đầy lạnh lùng, “Ba, Linh Linh tương lai sẽ trở thành vợ con. Ba đừng khiến cô ấy hoảng sợ.”

“Linh Linh?” Tần Ngạo nói thầm trong miệng, ông ngược mắt lên nhìn cô, sâu trong ánh mắt có sự lưu luyến nhẹ: “Linh Linh, thầy là Tô Văn đây. Em vẫn không nhớ thầy sao?”

Tuy trong lòng đã xác định nhưng Tần Linh vẫn không ngờ đây là người thầy giáo đã dạy cô thời trung học. Cô ngược nhìn khuôn mặt ông, khuôn mặt đã không còn giống trước đây nữa, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại tăng thêm vẻ quyền rũ của sự thành thực.

Mà bây giờ, cô lại phát sinh quan hệ với con trai của thầy giáo. Đúng thật là duyên phận không thể biết trước được mà.

Nghĩ vậy, cô khẽ cười, ngược mắt lên nhìn ông: “Thầy Tô, thật không ngờ được gặp lại thầy ở đây.”

Tần Ngạo nhìn ánh mắt trong trẻo bình tĩnh của cô, vẫn là ánh mắt ấy, ánh mắt không hề chứa bất kỳ tình cảm nào nhưng lại khiến cho ông đắm chìm không thể rút ra.

“Chủ tịch, tiệc sinh nhật sắp bắt đầu rồi ạ.” Simon ở bên cạnh nhắc nhở. Chủ tịch thật sự là quá luống cuống. Mọi chuyện đang tốt lành thì trượt ra khỏi quỹ đạo, thân phận của người phụ nữ này khiến cho anh ta nghi hoặc. Anh ta có cảm giác cô gái trước mắt này có thể chính là chìa khóa giải mã bí mật bấy lâu nay về chủ tịch.

Cuối cùng chủ tịch rút cuộc cũng xoay người rời khỏi.

Tần Linh bỗng thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì bóng dáng cao lớn mang đến cho cô cảm giác áp bức đã đi.

“Ngô...” Ngay lúc cô còn chưa kịp làm gì thì Tần Thụy đã bóp chặt eo cô, nhìn cô chằm chằm.

“Ba anh thật sự rất quan tâm đến em.” Cậu lạnh nhạt nói với cô.

Tần Linh cười khê, cô chỉ nghĩ do bản tính hay ghen tuông của cậu thôi. Cô xoa nhẹ mặt cậu, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu: “Thật ra thì khi em học sơ trung, thầy Tô là người đã dạy trong lớp em... Nhưng rồi đột nhiên thầy ấy mất tích... Sau này em chưa từng nhìn thấy thầy ấy lần nào nữa...”

Nhìn ánh mắt dịu dàng đầy thương yêu của cô, tâm tình của Tần Thụy bỗng trở nên sáng sủa. Đúng vậy, cho dù ông ta có làm gì đi chăng nữa thì Linh Linh của cậu vẫn là của cậu mà thôi. Người cô yêu vẫn là cậu.

“Được rồi, dù sao đây cũng là chuyện quá khứ, đừng nhắc đến nữa.” Cậu vuốt tóc cô, biểu hiện cứng chiều.

Gò má Tần Linh nóng lên. Tuy đã quen với biểu tình một nam sinh mười mấy tuổi nuông chiều cô như một tiểu nữ sinh nhưng vẫn luôn cảm thấy xấu hổ.

Cử chỉ thân mật của hai người bọn họ đều rơi vào trong mắt mọi người, đương nhiên cũng có cả Tần Ngạo trong đó.

Tuy đáy lòng cảm thấy đau đớn nhưng gương mặt ông vẫn tỏ ra bình thường, tiêu sái thuần thực nói chuyện với một vài vị khách quan trọng, gờ tay nhắc chân đều tỏa ra sự gợi cảm thành thực và khí phách thiên bẩm.

Bánh sinh nhật rất lớn được người phục vụ đẩy lên. Trên bánh cắm mười sáu ngọn nến màu sắc rực rỡ.

“Hôm nay là sinh nhật của con trai tôi. Bây giờ tôi sẽ công bố tài sản mà thằng bé được hưởng khi đủ mười sáu tuổi. Tôi và vợ tôi đã thỏa thuận chia 20% cổ phần công ty cho A Thụy. Đây là giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần, coi như là quà sinh nhật cho con trai tôi.”

Hôm nay Tần Ngạo tung ra quả bom hạng nặng, không ngừng kích thích khiến mọi người ngạc nhiên.

Tập đoàn Thịnh Thế là tập đoàn đa quốc gia. Người trong thương giới có muốn cũng không thể có nổi dù chỉ 1% cổ phần của nó. Vậy mà họ lại có 10% cổ phần. kia chính là sự biểu trưng cho quyền lực cùng tiền tài.

“Bây giờ xin mời thọ tinh lên sân khấu nhận lễ vật của tôi đồng thời cắt bánh mừng sinh nhật...” Giọng nói của Tần Ngạo không nhanh không chậm vang lên.

49. Chương 49

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay và tiếng chúc mừng nhiệt liệt. Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía chàng trai. Tần Thụy nhìn Tần Linh cười cười, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của cô cùng mọi người, cậu nắm chặt lấy tay cô bước lên trung tâm bữa tiệc.

Cậu nhận lấy giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần. Đây là của mẹ cậu cho cậu, cậu đương nhiên rất thoải mái nhận lấy.

Sau đó, cậu quay sang cầm lấy Tần Linh cùng nhau cắt bánh kem.

“Hôm nay là tiệc sinh nhật của tôi. Tôi hi vọng có thể cùng người mình yêu trải qua một ngày hạnh phúc nhất.” Nói rồi cậu hôn nhẹ lên môi cô.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, càng vỗ tay nhiệt liệt hơn nữa. Ánh mắt của các cô gái hiện lên những biểu cảm oán hận, hâm mộ, ghen tị nhưng họ đều đồng loạt vỗ tay chúc mừng.

Tần Linh đỏ bừng mặt. Tuy cô rất xấu hổ nhưng trong lòng cảm thấy hạnh phúc không gì diễn tả được. Cô biết, Tần Thụy muốn cho cô yên tâm, cậu muốn cả thế giới đều biết người cậu yêu chỉ có mình cô.

Trái ngược với Tần Linh, biểu cảm Tần Ngạo thoáng khựng lại. Nhưng nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô, trái tim ông càng thêm đau đớn. Thiếu nữ mà ông dành trọn trái tim thì ra đã yêu một người khác. Mà người đó lại chính là con trai của ông.

...

Kết thúc bữa tiệc, về tới nhà, Tần Thụy cùng Tần Linh ngồi trò chuyện trên sofa.

“Hôm nay em vui không?” Vừa nói cậu vừa vuốt tóc cô.

Tần Linh cười dịu dàng, cô xoa mặt cậu: “Anh không cần phải làm như vậy. Chỉ cần trong lòng em biết anh yêu em là được rồi.”

Cậu cầm lấy tay cô, hôn nhẹ lên đó: “Anh muốn cho cả thế giới đều biết, em là người phụ nữ của anh. Tương lai sẽ là vợ của anh, là mẹ của các con anh.”

Nghe lời nói thâm tình của cậu, ánh mắt Tần Linh hơi rưng rưng: “Anh làm em muốn khóc rồi đó.”

Tần Thụy cười khê, cậu ôm chặt cô vào lòng: “Ngốc ạ. Anh luôn muốn em thật hạnh phúc, không muốn người phụ nữ của anh phải đau khổ.” Cậu hôn nhẹ lên mái tóc cô.

Đáy lòng Tần Linh tràn đầy hạnh phúc, cô ngược mắt lên nhìn cậu: “A Thụy, em yêu anh.”

Nhìn ánh mắt của cô phản chiếu bóng hình cậu, trong lòng Tần Thụy mềm mại như nước. Cậu cúi đầu, hôn lên môi cô.

Nụ hôn từ dịu dàng ôn nhu nhanh chóng chuyển sang nhiệt tình dữ dội như bão táp. Lưỡi cậu cuốn lấy đầu lưỡi cô, hai tay từ từ chen vào quần áo của cô.

“Ừm...” Tần Linh nhẹ rên rỉ. Cô nắm lấy tay cậu, nhẹ giọng nói bên tai cậu: “A Thụy, về phòng đi.”

“Được.” Tần Thụy cười dịu dàng, nhanh chóng ôm cô chạy lên lầu.

Vừa vào phòng, Tần Thụy liền đẩy cô dựa lên cánh cửa, nắm chắc eo thon của cô. Cậu làm động tác chạy nước rút. Dục vọng cứng rắn đâm vào mông cô qua lớp vải càng trở nên ái muội, dâm mỹ hơn.

Động tác trên tay cậu cũng không nhandrối, nắm lấy váy cô, từng chút từng chút cởi váy cô ra. Ánh mắt cậu không rời khỏi mặt cô. Đôi mắt hẹp dài tản ra dụ hoặc trí mạng.

Tần Linh đã hoàn toàn xích lõa. Cô cảm nhận được dục vọng cực nóng của Tần Thụy đang không ngừng đùa giỡn thân thể cô. Ánh mắt cô không tự chủ được nhìn thẳng vào mặt cậu.

Khuôn mặt cậu như một tác phẩm điêu khắc, tuấn mỹ không tì vết. Đôi mắt như làm bằng màu đen, lóe ra tia nhìn đen lắycô. Cô đứng trước mặt cô, thân người thon dài cao ngắtcô. Ngón tay cậu bao lấy nhũ phong cô, dùng ngón cái xoa nắn đóa hồng mai.

Mắt cậu không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm cô.

Môi Tần Linh khẽ mở, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng. Khóe miệng Tần Thụy nhếch lên, nụ cười tràn ngập quyến rũ mị hoặc.

Cậu cúi đầu, dùng lưỡi treu đùa đóa hồng mai của cô. Đóa hồng mai mẩn cảm đã sớm đứng thẳng, tựa như một quả hồng nho nhỏ run rẩy trong miệng thiếu niên.

“A...” Tần Linh rên rỉ. Dưới sự treu đùa của cậu, hạ thể cô nhanh chóng tiết ra chất dịch ẩm ướt.

Tần Thụy liền dùng lực, xoay người cô sang chỗ khác, nhếch môi, “Bảo bối, hôm nay là sinh nhật của anh. Có phải em nên có quà cho anh không?”

Tần Linh mở to mắt nhìn cậu.

Cậu nhướn mày, hôn nhẹ lên môi cô: “Dùng miệng hầu hạ anh, nào!”

Tần Linh đỏ mặt, cô mím chặt môi, quỳ một chân xuống, ngón tay nhẹ nhàng cởi quần của Tần Thụy. Khi quần rơi trên đất thì đôi chân thon dài rắn chắc có lực của cậu lộ ra, quần lót bó sát ôm lấy phân thân đã sớm dâng trào khiến người ta nhìn mà sợ.

Đây là một con quái vật. Nếu được thả ra thì không biết còn dọa người đến lúc nào. Tần Linh biết rõ sức công phá của con cự long này, đây là thứ khiến cô vừa yêu vừa hận đây mà.

Tần Thụy cao to khiến Tần Linh quỳ trước mặt cậu càng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn. Tần Thụy ôm lấy cô để cô quỳ lên bàn. Làm vậy khiến miệng cô vừa tầm với dục vọng đang dâng trào của cậu.

Tần Linh ôm chân cậu, cách lớp vải dùng lưỡi chăm chú liếm con quái vật đang bị giam giữ. Lớp vải bị thấm ướt rất nhanh, con quái vật to lớn rục rịch trên môi cô.

Tần Thụy đỡ đầu cô, nhẹ nhàng phát ra tiếng rên rỉ.

“Bảo bối, cởi quần lót của anh ra nào. Nó muốn tiếp xúc thân mật với em đó.” Dứt lời thì con quái vật giật giật dưới lớp vải.

Tần Linh hít một hơi rồi cởi quần lót của cậu. Quần lót ôm chặt lấy dục vọng của thiếu niên khiến cô mất rất nhiều sức mới cởi được nó ra. Dục vọng thô to được thả ra, không ngừng rung động.

Tần Linh cầm lấy nó. Tay cô không thể cầm hết. Cô dùng đầu lưỡi liếm đỉnh của nó.

“Tiểu yêu tinh.” Tần Thụy nhẹ nhàng rên rỉ.

Mà tay cậu cũng không nhàn rồi. Cậu vươn tay nhanh chóng bóp lấy cái mông nhỉ xích lỏa của Tần Linh.

“A~” Tần Linh kêu lên, không tự chủ mà nâng mông lên, miệng vẫn ngậm đỉnh phân thân to lớn của Tần Thụy. Ngón tay cậu nhanh chóng đưa vào cửa động đã sớm ẩm ướt, dính đầy mật dịch của Tần Linh.

“A~” Thân thể Tần Linh cứng đờ, một dòng điện xẹt qua người cô. Cô chỉ cảm thấy toàn thân như bị kiến cắn, tràn đầy hưng phấn và thống khổ.

Tần Thụy đè đầu cô lại, mở cầm cô ra, con rồng lớn đã vào đến cổ họng cô.

“Ồ...” Cô lắc đầu rên rỉ. Mà phía sau, ngón tay tà ác của Tần Thụy lại không ngừng ra vào trong hoa huyết của cô. Ngón tay to thô dài đẩy cánh hoa của cô ra, không ngừng cọ xát nơi vách tường mẩn cảm của cô, khơi mào dục vọng trong cơ thể cô.

Mật dịch không ngừng chảy ra từ khe suối. Thân thể Tần Linh bắt đầu co giật.

Cậu ôm lấy cô, chuyển mình, họ cùng nhau ngã lên tấm thảm mềm mại. Tần Linh ngã lên người cậu, môi cậu nhanh chóng hôn lên môi cô.

Sau nụ hôn dài triền miên, Tần Linh dựa vào người cậu thở hổn hển. trong khi cô toàn thân xích lỏa thì trên người cậu vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi trắng thêu tay tinh xảo. Vạt áo sơ mi vì cậu ngã xuống mà trượt lên trên, lộ ra phân thân vừa to vừa dài như một con rồng màu đỏ.

Lúc này cậu cố ý di chuyển chân. Dục vọng của cậu đứng thẳng như một cây cột. Cậu tuần mỹ, lạnh nhạt, cao quý. Cách ăn mặc như vậy lại khiến cậu tăng thêm sự gợi cảm tà ác.

“Ngồi lên anh nào.” Cậu dịu dàng nói.

Tần Linh lập tức đỏ mặt. Cô từ từ di chuyển, mở rộng hai đùi, bàn tay ngượng ngùng cầm lấy phân thân của cậu, nhanh chóng nhét nó vào hoa huyệt đầy mật dịch.

“A...” Vừa tiến vào, Tần Thụy nhanh chóng động thân một cái. Thân thể Tần Linh căng lên, nhũ phong lay động, đóa hồng mai đỏ tươi càng thêm săn cứng. Phân thân cực đại của thiếu niên nhanh chóng vọt vào hoa huyệt của cô, mở khe suối căng chặt của cô tới mức rộng nhất.

Cô cảm thấy thân thể mình như bị xé rách, trong thân thể dâng lên cảm giác căng đầy.

Phân thân hoàn toàn đi vào hoa huyệt của cô. Nơi hai người tiếp xúc căng ra. Cô ngồi trên người cậu.

Tần Thụy rướn người lên, phân thân thô to theo vách tường chặt khít của cô trượt vào chỗ sâu nhất trong cô.

“A~” Tần Linh ngẩng đầu lên, nhũ phong lay động theo động tác của cậu.

Ngực cô phập phồng kịch liệt, hạ thân cô vừa đau đớn vừa sung sướng. Cậu chưa nhúc nhích, thân thể cô đã như bị đâm thủng nhưng lại có sự hưng phấn trong đau đớn.

Tần Thụy bắt đầu luật động. Phân thân tráng kiện không ngừng ra vào trong nơi hoa huyệt, khiến cho mật dịch vương khắp nơi. Ở góc nhìn của cậu hoàn toàn có thể nhìn thấy hết hoa huyệt bị nhét đầy của Tần Linh và vách tường, cùng với cánh hoa đỏ tươi run run.

Phân thân thô to của người đàn ông không ngừng ra vào hoa huyệt, nơi hai người tiếp xúc không ngừng chảy ra mật dịch đậm mỹ, phát ra tiếng vang ái muội.

50. Chương 50

Thân thể xích lô trắng nõn của Tần Linh lắc lư không ngừng, hai nhũ phong nảy lên như hai chú thỏ nhỏ.

“A ~ a ~” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, phát ra tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa sung sướng.

Bỗng Tần Thụy ngừng lại, cậu rút khỏi người Tần Linh. Một cỗ dịch thể dính dính chảy ra khỏi hoa huyệt của Tần Linh khi cậu rút ra. Cửa động của cô không ngừng co giật.

Đang chìm trong khoái cảm của dục vọng, hạ thân lại đột nhiên trống rỗng khiến cả người cô thấy thật khó chịu.

Tần Linh nhíu mày, nũng nịu kêu: “A Thụy...”

“Gọi anh là gì?” Cậu cúi đầu nhìn cô.

“Ông xã...”

Gương mặt cô đỏ ửng, hai mắt mơ màng, vừa quyến rũ vừa ngây thơ khiến Tần Thụy muốn vọt vào người cô ngay lập tức. Cậu nhanh chóng lật người cô lại, để cho cô quỳ xuống thảm.

Dưới góc nhìn của chàng trai, hoàn toàn có thể thấy được nơi tư mật giữa hai đùi trắng nõn của cô. Hoa huyệt hơi sưng đỏ còn đang hé ra hợp lại, phun ra thứ dịch cực kỳ đậm mỹ.

“Ba.” Tần Thụy vỗ vào mông cô, trên da thịt trắng nõn rất nhanh đã đỏ ửng.

“A~” Tần Linh bị đau kêu lên thành tiếng, thân thể lắc lư, hai đầu gối vô lực quỳ trên đất. Tần Thụy vươn tay, nắm chặt cái mông nhỏ của cô,

Tần Linh thở hổn hển, trái tim đập nhanh trong lồng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn vừa kinh hoàng, vừa đỏ ửng do bị dục vọng khống chế.

Ngón tay thon dài đẩy móng tròn trịa của cô ra hai bên, nhìn sâu vào hoa huyết vừa bị cậu chà đạp. Thiếu niên tuấn mỹ, lạnh nhạt xa cách dưới ánh đèn, áo sơ mi trắng tinh che đi dục vọng đang ngẩng cao đầu. Cậu đứng trước mặt Tần Linh đang quỳ sấp, thân hình cao to hoàn mỹ như một bức tượng.

Ngón tay thon dài của Tần Thụy cầm lấy thân phận của mình, kè sát vào hoa huyết xinh xắn, vật nam tính lập tức che lại toàn bộ cảnh xuân. Cảm giác được ấu đẩy vào, thân thể trắng nõn của Tần Linh run lên.

Đôi nhũ phong tròn trịa đầy đặn của cô nhẹ run, vòng eo như liễu cong lên, khiến cậu nhìn chăm chú. Tần Thụy cầm phân thân to lớn của mình, từ từ chen vào hoa huyết.

Mặc dù cậu vừa làm mưa làm gió trong cơ thể cô nhưng giờ đây ở đó vẫn căng chặt lại hơi sưng đỏ khiến cậu phát điên. Vật nam tính thô to từ từ xé rách nơi tư mật của cô, chiếm lấy vùng đất thần bí.

“A~” Tần Linh rên rỉ, hai chân không tự chủ được mà khép chặt lại, hoa huyết bắt đầu co rút. Thiếu niên thở dốc một chút. Sự miễn cưỡng và căng chặt của cô khiến cậu khó có thể khống chế được. Cậu cầm chặt móng cô, dùng sức đẩy thật mạnh để toàn bộ phân thân của mình hoàn toàn nhập vào trong cô.

“A~” Tần Linh lắc lư đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại. Cậu tiến vào khiến cô cảm thấy như mình bị xé rách. Cậu lấp đầy chỗ trống trong cô, không có một kẽ hở nào.

Tần Thụy nắm lấy cầm cô, hôn lên đôi môi cánh hoa, cùng múa với cái lưỡi của cô.

Cô kẹp cậu thật chặt khiến cô không thể không nhắm tâm mà cuồng bạo giữ lấy cô, hung hăng chà đạp. Cậu cuối đầu chạy nước rút trong cơ thể cô, con rồng lớn cơ hồ vào đến tận cùng, chen vào nơi sâu nhất trong cô rồi lại rút hẳn ra rồi không ngừng ra vào trong hoa huyết của cô.

Tần Linh không ngừng rên rỉ, lắc lư thân mình như cành liễu trong gió. Tần Thụy ra vào mạnh mẽ thêm vài lần nữa rồi rút ra. Khi cậu rời khỏi, mật dịch bị chặn lại phun ra, vách tường sưng đỏ bị căng ra vì cậu rời đi mà không ngừng co giật.

Cậu ghé vào trên người cô thở dốc. Lồng ngực cường tráng ép thẳng vào đôi nhũ phong mềm mại của cô.

Cúi đầu nhìn người con gái vẫn còn chưa thoát khỏi cơn say dục vọng, cậu hôn nhẹ lên môi cô, nhìn cô say đắm: “Bà xã, sinh cho anh một đứa con đi.”

Tâm trí Tần Linh vẫn còn đang ở trên mây, nghe cậu nói vậy, theo trực giác cô trả lời một tiếng: “Được.”

Nhận được đáp án của cô, ánh mắt Tần Thụy tỏa sáng như vì sao trên trời. Ngay khi Tần Linh còn chưa suy nghĩ được gì, cậu nhanh chóng nâng cái móng nhỏ của cô lên, nhắm vào cửa động, tiến thẳng vào. Cậu bắt đầu mãnh liệt chạy nước rút. Thể lực của cậu cứ như vô tận, không ngừng giữ lấy cô. Thời gian càng dài chỉ khiến cậu càng thêm cuồng nhiệt.

Thân thể Tần Linh tựa như bị cậu rút hết. Cậu ra vào kịch liệt khiến hai đầu gối cô vô lực quỳ trên thảm, đôi nhũ phong bị ép lên sàn nhà đến thay đổi hình dạng. Thế nhưng chàng trai cứ như con báo đang thời kì động dục, luật động điên cuồng sau lưng cô.

Phân thân của Tần Thụy luôn ngẩng cao đầu, trên đó dính đầy chất lỏng khi hai người kết hợp. Cậu cúi người, dùng phân thân bôi chất dịch đó lên người, lên nhũ phong của cô.

Tần Linh rên rỉ theo từng đợt tấn công của Tần Thụy, tiếng rên đầy thống khổ mà dâm đãng.

Tần Thụy hơi nhíu mày, nhanh chóng thay đổi tư thế để Tần Linh ngồi trên người cậu, nhưng không hề dừng động tác của mình lại, càng thêm ra vào mạnh mẽ trong cơ thể cô.

Nhũ phong Tần Linh lắc lư kịch liệt, cô ngửa đầu, đôi môi phấn nộn phát ra tiếng rên rỉ không theo quy luật. Nơi hai người kết hợp đã sớm dính đầy mật dịch. Mà thiếu niên vẫn không ngừng ra vào, trong không gian tràn ngập tiếng thân thể chạm vào nhau.

Cuối cùng, Tần Linh vẫn không chịu nổi sức lực mãnh mẽ phi thường của chàng trai, bị cậu không ngừng ra vào luật động, trước khi hôn mê, cô chợt nhớ lại, hình như khi này Tần Thụy muốn nói cô sinh con cho cậu thì phải.

Thiếu niên không nhịn được mà nhanh chóng chạy nước rút trong cơ thể cô. Phân thân to lớn không ngừng ra vào trong hoa huyết.

Đầu cô cúi hơi cúi, cảm như chạm vào ngực. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bóng loáng, lông mi dài đen nhánh khép lại tựa như một cây quạt nhỏ. Dưới mi mắt hiện lên một quãng thâm.

Thân thể người phụ nữ rất mềm mại. Nhũ phong của cô không ngừng lay động theo động tác của chàng trai, đóa hồng mai trên nhũ phong săn chắc, đứng thẳng, run rẩy trên đỉnh nhũ phong như chờ người tới hái.

Tần Linh từ từ tỉnh lại, tựa như vừa trải qua một giấc mộng. Nhưng khi cô tỉnh lại thì giấc mộng này vẫn chưa chấm dứt. Hạ thân cô vẫn còn bị lấp đầy, thân thể lại nhanh chóng đắm chìm vào trong dục vọng.

Sự tê dại và cảm giác căng đầy mang đến khoái cảm mãnh mẽ điên cuồng. Cô như đứng nơi đầu sóng ngọn gió, sắp bị dục vọng trong thân thể bức đến phát điên.

“A ~ a ~” Tiếng rên rỉ của cô nhỏ vụn bởi vì thiếu niên không ngừng đánh thẳng vào cô khiến thân thể cô không ngừng lắc lư kịch liệt.

Trước kia cậu chưa bao giờ giữ lấy cô như vậy, vừa điên cuồng vừa mạnh mẽ. Khoái cảm xen lẫn thống khổ như một con dao hai lưỡi đâm vào cô, không chế cô. Cậu dùng tiết tấu khác nhau ra vào, nhắm chìm cô vào đỉnh cao dục vọng.

Cảm giác này bức cô đến phát điên mất.

Phân thân vào đến tận gốc, hoa huyết nho nhỏ không ngừng bị mở rộng rồi lại khép vào, mật dịch dính khắp nơi, tiếng thân thể chạm vào nhau vang lên trong phòng.

“A ~ a ~” Bây giờ Tần Linh chỉ có thể rên rỉ. Đại não cô đã hoàn toàn trống rỗng do bị dục vọng khống chế. Thiếu niên như không hề biết thỏa mãn mà giữ lấy cô, tựa như ác ma thị huyết khiến cô rã rời.

Tần Linh mềm nhũn người, nằm trong lòng Tần Thụy, ngón tay thon dài của cậu cầm lấy nhũ phong cô không ngừng chà đạp nhưng không hề buông lỏng động tác dưới thân.

Toàn bộ nửa người trên của Tần Linh dán sát vào Tần Thụy. Cô không còn khí lực, chỉ có thể để mặc tay cậu đùa giỡn nhũ phong của mình. Động tác của cô càng tiện cho Tần Thụy hành động thuận tiện hơn.

Chàng trai càng ra vào mạnh mẽ hơn trong cơ thể cô.

Tần Thụy nắm cầm của cô nâng lên để cô nhìn thẳng vào mắt cô. Thân thể lại ác ý, hung hăng tiến sâu vào trong cô.

“A ~” Tần Linh nhẹ rên rỉ.

“Thoải mái không, bảo bối?”

“Ừm...” Tần Linh nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm lại, không có sức lực mà trả lời câu hỏi của cậu.

Tần Thụy cười khê, vỗ vỗ mặt của cô: “Trả lời anh nào, bảo bối.”

“Thoải mái a.” Tuy Tần Linh hơi xấu hổ, nhưng biết cậu không nhận được câu trả lời tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chàng trai cười khê. Sau đó lại là một lần trùng kích kịch liệt của cậu. Đại não của cô không còn có thể suy nghĩ gì khác. Sau đó, cậu phóng thích trong cơ thể cô.

Thiếu niên rút ra, Tần Linh hoàn toàn mềm nhũn nằm trên thảm. Thiếu niên nhìn giữa hai chân cô, hoa huyết đang không ngừng chảy ra chất lỏng màu trắng.

Trên cánh hoa cũng dính chất lỏng ấy, lồi vào sưng đỏ bị cậu mở ra không thể khép lại. Vách tường mở ra, dường như có thể chứa được một ngón trỏ của cậu. Nó khép mở, không ngừng chảy ra dòng chất lỏng từ bên trong.

“Thật miễn cảm.” Tần Thụy nhỏ giọng nói.

Tần Linh từ từ mở mắt, nhìn thấy dục vọng của thiếu niên đã sớm sống lại, đỉnh phân thân cực lớn khiến cô nhìn thấy một cái đã sợ đến run lên. Mà lúc này Tần Thụy đang ôm cô trên người.

Một tay cậu xoa nắn nhũ phong cô, đưa đôi môi tới gần. Một tay còn lại vuốt ve hông cô, ngón tay đi theo đường cong của hông thẳng tiến vào bên trong đùi.

“Ông xã, em mệt quá. Em... không được...” Tần Linh cầu khẩn.

Tần Thụy nở nụ cười xinh đẹp, “Bà xã, chúng ta phải gia tăng thời gian để còn tạo người. Nếu mệt em cứ nằm im, để anh động cho.” Dứt lời, thiếu niên đã nhanh chóng tiến vào trong cô.

Thân thể Tần Linh run rẩy dưới tay cậu, hoa huyết không ngừng co rút lại.

Đôi tay dài của Tần Thụy ôm lấy cái eo nhỏ nhắn tinh tế hoàn mỹ của cô, cảm nhận được sự run rẩy của cô khi cậu xâm nhập.

Khoái cảm lập tức bao vây lấy họ. Bọn họ cùng nhau lên tới đỉnh cao của dục vọng.

51. Chương 51

“Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Trong không gian yên tĩnh, tại một góc của quán cà phê, vang lên giọng nói quyến rũ tràn đầy từ tính của người đàn ông.

“Em cũng không ngờ thầy lại là ba của A Thụy.” Tần Linh cười cười, ngược mắt nói chuyện với người đàn ông.

“Em thật sự đã xác định chắc chắn người em muốn kết hôn là A Thụy?” Ánh mắt Tần Ngạo nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn trước mắt.

“Dạ đúng vậy.” Tần Linh biết được sẽ có một ngày cô phải đối mặt với ba mẹ của cậu ấy, điều cô cần làm là sẽ không buông tay cậu.

“Nếu thầy không chấp nhận thì sao?”

Đối diện với ánh mắt đầy áp bức của người đàn ông, nếu nói đáy lòng cô không sợ hãi là nói dối. Áp chế cảm xúc trong lòng, cô bình tĩnh nói với ông: “Cho dù như thế nào, em cũng sẽ không buông tay cậu ấy.”

Nhìn đôi mắt trong sáng nhưng giờ phút này tràn đầy kiên định của người con gái mà bản thân mình luôn thầm yêu, đáy lòng Tần Ngạo tràn đầy sự chua xót đau khổ.

Khi biết con trai mình cũng yêu cô, ông đã từng ghen tỵ, chua xót, không cam lòng. Hôm nay, hẹn cô ra đây chủ yếu là muốn xem rõ biểu hiện của cô.

Đã có lúc ông có suy nghĩ điên cuồng, chỉ cần cô có chút không thích, ông sẽ sẵn sàng chia cắt hai người, cho dù dù người đó có là con trai ông đi chăng nữa.

Lặng lặng quan sát gương mặt của người đã từng là thầy giáo mình, Tần Linh chỉ nhìn thấy một gương mặt bình tĩnh, không chút cảm xúc nào.

Nhiều năm trước khi còn là một thiếu nữ, đối với thầy Tô cô luôn có sự sợ hãi kính trọng của một học sinh đối với thầy giáo của mình. Nhiều năm sau, khi đối diện với gương mặt ấy, cô vẫn mang tâm trạng sợ hãi và hồi hộp khi như vậy.

Tuy cô không nhìn ra được biểu cảm của Tần Ngạo nhưng Tần Ngạo là ai? Là người nắm quyền quản lý cao trong tay, đã từng đối mặt với rất nhiều người, biểu cảm giả dối, chân thật, kính sợ, si mê, yêu quý, ông đều nhìn ra được.

Nhìn cô gái khi nói chuyện với con trai mình luôn lộ ra biểu tình hạnh phúc ảm áp, còn khi nói chuyện với ông lại lộ ra sự sợ hãi, đáy lòng Tần Ngạo ngoại trừ sự chua xót thì chỉ còn lại sự đau khổ mà thôi.

Ông có thể ép buộc, cưỡng đoạt tất cả mọi người nhưng riêng với người con gái trước mặt này, ông lại không thể làm được gì. Có lẽ, đây chính là do sự trừng phạt của ông trời dành cho ông.

Tần Ngạo trầm thở dài, ông nhẹ nhàng nói: “Tiểu Linh, tôi có thể gọi em giống như trước chứ?”

“Vâng.” Tần Linh gật nhẹ đầu.

“Tính của A Thụy, cả tôi và em đều rõ. Chuyện nó đã quyết định, cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa cũng không thể khiến nó thay đổi được. Thật ra hôm nay tôi hẹn em không phải là muốn ngăn cản hai đứa. Tôi chỉ muốn biết xem em có yêu nó thật lòng không? Nếu là thật, vậy tôi sẽ chúc mừng hai đứa.”

Tần Linh ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn ông. Nhìn thấy đôi mắt ông tràn đầy sự đau xót cùng tuyệt vọng, đáy lòng cô lộp bộp một chút. Cô cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng điều này khiến cô không dám nghĩ tiếp.

Cô hơi chần chừ, mở miệng hỏi: “Là thật sao ạ?”

“Đúng vậy.” Tần Ngạo gật nhẹ đầu.

“Vậy...” Tần Linh định mở miệng nói chuyện tiếp thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Nhìn thấy người gọi tới là Tần Thụy, ánh mắt cô một mảnh mềm mại.

“A Thụy!” Cô nhẹ giọng gọi.

“Em đang ở đâu thế?” Tần Thụy về tới nhà, phát hiện không thấy cô, cậu liền gọi điện thoại cho cô.

“Em đang nói chuyện cùng ba anh.” Tần Linh nói thật với cậu.

“Sao? Ba anh bắt em đi?” Nghe Tần Linh nói vậy, ánh mắt Tần Thụy một mảnh âm trầm. cậu vội vã xoay người chạy ra khỏi biệt thự. “Hiện giờ em đang ở đâu?” Cậu lạnh lùng hỏi.

Giọng nói vừa rồi còn ảm áp nhẹ nhàng giờ chuyển sang lạnh lùng như gió đông bắc, đáy lòng Tần Linh bất đắc dĩ thở dài. Xem ra quan hệ cha con hai người thật sự rất không tốt.

“Em đang ở quán cà phê MayMay. Thật ra em sẽ về nhanh thôi. Anh đừng lo lắng.” cô vội vã trấn an cậu.

“Ở đó chờ anh. Đừng đi đâu cả.” Nói rồi cậu nhanh chóng tắt điện thoại.

Tần Linh định nói tiếp nhưng thấy điện thoại đã ngắt kết nối, cô trầm thở dài. Ngược mắt lên nhìn, thấy Tần Ngạo vẫn nhìn mình chằm chằm. đáy lòng Tần Linh hơi không được tự nhiên.

Nếu lúc trước cô còn không nhận ra thì bây giờ cô đã nhìn rất rõ sự quyến luyến yêu thương trong ánh mắt của ông.

Tần Linh thật sự muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng nhớ tới lời Tần Thụy, chắc chắn cậu sẽ đến đây rất nhanh.

Áp chế sự mất tự nhiên trong lòng xuống, cô cười gượng: “A Thụy nói sẽ đến ngay lập tức.”

Nhận thấy Tần Linh né tránh không muốn nói chuyện với ông, Tần Ngạo âm thầm cười khổ. Ông bình tĩnh gật đầu: “Vậy ngồi chờ một tí.”

Tần Linh gật nhẹ đầu, sau đó cô nhanh chóng xoay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn phía đối diện nữa.

Không khí bỗng chuyển sang sự yên tĩnh kỳ dị. Mặc dù Tần Ngạo cố gắng không muốn làm cô sợ nhưng ánh mắt ông vẫn không thể khống chế được nhìn về phía cô.

Vẫn là gương mặt ấy, gương mặt khiến ông luôn nhớ tới từ thời trẻ đến khi bước sang tuổi trung niên. Nhưng chính bản thân ông đã tự tay hủy hoại để chọn con đường danh vọng.

Như để thỏa mãn sự tiếc nuối thời trẻ, cũng như muốn nhận được câu trả lời khiến bản thân mình hết hi vọng, Tần Ngạo mở miệng hỏi: “Nếu lúc trước tôi nói với em rằng tôi yêu em, em có bằng lòng yêu tôi không?”

Tần Linh đang tìm cách thôi miên bản thân để không nhìn thấy ánh mắt đầy nóng bỏng của người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên nghe được câu hỏi khiến đáy lòng cô tràn đầy ngỡ ngàng sợ hãi như vậy, cô vội vã ngẩng đầu lên nhìn ông.

Trong ánh mắt của người đàn ông đầy là sự cố chấp, quyến luyến, si mê khiến cô tràn đầy kinh hãi cùng không thoải mái. Cô giương môi cười cười, bình tĩnh trả lời: “Sẽ không ạ. Trong tâm trí em, thầy vẫn luôn là thầy Tô, là người mà em kính trọng và quý mến.”

Khi nhìn thấy ánh mắt đầy nghiêm túc cùng kiên định của cô gái, trong lòng Tần Ngạo như có cái gì đó biến mất. Có lẽ đó là sự hoài niệm, sự tương tự về người con gái mà ông đã thật lòng yêu thương.

“Đúng vậy, cô ấy sẽ không bao giờ yêu ông. Cho nên ba à, xin người đừng bao giờ nhìn vợ con bằng ánh mắt như vậy nữa.” bất thành linh vang lên giọng nói đầy lạnh lùng cùng châm biếm khiến hai người giật mình.

Tần Linh quay lại nhìn, thấy Tần Thụy đã bước đến bên cạnh cô từ bao giờ. Cô nhanh chóng đứng lên, nắm lấy tay cậu: “Anh đến rồi à.”

Từ lúc trên đường đi tràn đầy bất an cùng sợ hãi đến giờ, khi tận mắt nhìn thấy người con gái của cậu nắm chặt lấy tay cậu, gương mặt tràn đầy vui vẻ hạnh phúc nhìn cậu, sự cuồng bạo nơi đáy lòng Tần Thụy mới dần biến mất. Cậu cười cười kéo cô xuống ngồi cạnh mình.

Sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện: “Ba, con đã nói rồi. con chỉ lấy mỗi Linh Linh. Cho dù người có làm bất cứ điều gì, cũng không thể ngăn cản được con đâu.”

Tần Ngạo nhận ra sự đối địch của con trai mình, ông cười khẽ. Đúng là con trai ông, sự chiếm hữu đối với đồ vật của mình, luôn mạnh mẽ như vậy.

“Con nghĩ ta sẽ làm gì hai đứa?” Ông hỏi lại cậu.

“Cho dù ba có làm gì đi chăng nữa, con cũng không buông tay.”

Tần Ngạo im lặng một lúc, không khí chung quanh như bị đè xuống. sau đó, ông ngược mắt lên nhìn hai người: “A Thụy, con nghe cho rõ đây. Con là con trai ta, cho dù ta có gây hại cho bất cứ ai, cũng sẽ không làm hại con. Còn nữa, bây giờ con đã lớn rồi, chuyện của con, sau này ta sẽ không quản nữa. Nhưng con phải tự chịu trách nhiệm với những gì mà mình làm.”

Đây là lần đầu tiên Tần Ngạo nói nhiều với Tần Thụy như vậy. Đáy lòng Tần Thụy vừa chua xót vừa châm biếm. Cậu ngược mắt lên nhìn ông, thấy sâu trong ánh mắt lạnh lùng đó là sự quan tâm không thể nhận ra. Nếu không phải từ nhỏ đã tiếp xúc với ông, cậu cũng không phát hiện được.

Những lời châm biếm như nghẹn lại ở ngực cậu. Bỗng trên tay truyền đến sự ấm áp, cậu nhìn xuống thấy bàn tay Tần Linh đang nắm chặt lấy tay mình, tay kia của cô còn nhẹ vỗ về lên tay cậu, như muốn an ủi cậu.

Tần Thụy cười cười, không sao. Sau này cậu đã có cô, Linh Linh của cậu, người sẽ cùng cậu đi đến suốt cuộc đời. Cả kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa.

Cậu ngược mắt lên nhìn Tần Ngạo, người ba mà cậu đã từng oán hận, từng căm ghét đến khi không còn tình cảm nào nữa, ánh mắt Tần Thụy bỗng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Cảm ơn ngài, ba.”

“Ừ.” Tần Ngạo cười cười, không nói gì thêm nữa.

52. Chương 52

Buổi tối, Tần Linh nằm trên giường trò chuyện cùng Tần Thụy.

“Bà xã, em có muốn nghe chuyện gia đình của anh không?”

“Muốn.” Tần Linh gật nhẹ đầu, tìm vì trí thoải mái để nằm.

Tần Thụy dịch nhẹ người, để cho cô nằm trên tay cậu.

“Ba mẹ anh lấy nhau do hai bên gia tộc giới thiệu. Vốn gia đình ba anh không giàu có bằng mẹ anh, nhưng do mẹ anh một mực muốn lấy ông ấy nên ông bà ngoại anh đành chấp nhận. Những tưởng hai người sẽ hạnh phúc nhưng thật ra ba anh vốn không hề yêu mẹ anh, ông ấy chỉ vì gia tài nhà mẹ anh nên mới chấp nhận cưới bà.”

Cậu chậm rãi kể tiếp, “Sau này có anh, tình cảm của hai người vẫn không hề có tiến triển. Đến khi anh năm tuổi, mẹ anh không thể chịu nổi sự lạnh nhạt của ông ấy nên đã đề nghị ly hôn, ông ấy cũng đồng ý vì lúc này ông ấy đã hoàn toàn nắm quyền điều hành trong công ty. Mẹ anh vì quá đau khổ mà đã sang Pháp, sau đó bà nhanh chóng kết hôn với một thương gia người Pháp. Có lẽ cuối cùng ông trời cũng rủ lòng thương xót, cho bà ấy một người đàn ông thật sự yêu thương bà ấy.”

“Vậy còn anh?” Cô nghe vậy, ngược mắt lên nhìn cậu.

Tần Thụy cúi xuống nhìn cô, cậu cười cười, nhanh chóng ôm cô vào lòng: “từ nhỏ anh đã sống với mẹ. sau khi bà sang Pháp cũng đã dẫn anh theo. Nhìn bà hạnh phúc, bản thân anh cũng thấy an tâm.”

Sau đó, cậu hôn nhẹ lên tóc cô, thanh âm tràn đầy vui vẻ: “Có muốn biết tại sao anh lại chuyển đến trường R.Y không?”

“Muốn.” Tần Linh gật nhẹ đầu.

“Hôn anh một cái, anh nói cho em nghe.”

Tần Linh trừng mắt nhìn cậu một cái, người thiếu niên này lúc nào cũng không quên chiếm tiện nghi của cô.

Cô hôn nhẹ lên môi cậu. Lần này Tần Thụy thật sự nghiêm túc, sau khi nhận được nụ hôn của cô bèn kéo đầu cô dựa vào ngực cậu, tiếp tục kể, “Có một lần anh về thăm ba anh. Lúc đọc sách trong thư phòng anh đã nhìn thấy tấm ảnh của em. Chắc em cũng biết ba anh có tình cảm với em, đúng không?”

“Ừm.” Tần Linh rầu rĩ trả lời cậu một cái, đến hôm nay cô cũng mới biết việc này thôi. Đây cũng là việc khiến cô khó xử khi đối mặt với ba cậu.

Tần Thụy cười khê, biết cô đang mất tự nhiên, cậu cũng không làm khó cô, từ từ kể lại giây phút đó. “Khi đó anh rất thắc mắc, người con gái này là ai? Tại sao lại có tấm hình của cô ấy ở đây? Vì muốn tìm hiểu về người con gái đó mà anh đã quyết định chuyển đến trường R.Y, anh muốn xác định xem cô gái đã khiến ba anh cất giấu tình cảm bao nhiêu năm nay là người như thế nào.”

Sau đó, cậu nắm lấy cằm cô, để cô ngược lên nhìn cậu: “Thật không ngờ người con gái đó lại có sức quyến rũ như vậy, không những khiến anh đánh mất trái tim mình mà còn khiến anh nguyện nắm tay cô ấy đi đến suốt cuộc đời.”

Tần Linh đỏ bừng mặt, nghe được câu tỏ tình lãng mạn của cậu, cô vội vàng chui vào trong lòng cậu, không dám đối mặt với ánh mắt say đắm của chàng trai.

Thiếu niên cười khê, ôm chặt cô vào lòng hơn. Cô không biết, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, cũng là lúc trái tim cậu không còn thuộc về mình nữa.

Cũng may, cuối cùng cô và cậu có thể hạnh phúc ở bên nhau.

Đêm nay, Tần Thụy kể cho cô nghe rất nhiều về hoàn cảnh gia đình mình, cũng kể cho cô nghe về những cảm xúc chân thật của cậu. Tần Linh nằm trong lòng cậu, lặng lẽ tận hưởng thời khắc hạnh phúc mà yên bình này.

...

Tần Thụy đi vào phòng bếp, ở đó không có bóng dáng Tần Linh, cậu nhú mày, ra khỏi phòng bếp. Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Tần Linh mặc váy ngủ đi tới.

Chàng trai quay về phía cô, ánh mắt sâu đen cố định trên người cô. Trong tủ của Tần Linh treo đầy quần áo, túi xách, giày, thậm chí cả đồ ngủ, nội y mà cậu mua cho cô. Từ trước tới nay Tần Linh luôn đơn giản, không trang điểm. Nếu không phải cậu trang điểm cho cô như búp bê thì không bao giờ cô mặc những thứ này. Vì thế mua nhiều đồ như vậy nhưng cũng không có được dùng mấy.

Mà bây giờ lần đầu tiên cô lại mặc bộ váy ngủ này. Đó là bộ váy màu trắng bằng lụa màu đỏ, màu sắc quyến rũ lại mỏng manh. Vì thế bên trong có lót một lớp lụa trắng. Hai màu lụa dán lên đường cong yếu ớt yếu điệu của cô, đôi nhũ phong và vùng đất bí ẩn chỉ có một lớp lụa màu hồng phấn, khiến nơi tư mật của cô nửa kín nửa hở, cực kỳ khiêu khích.

“Tiểu yêu tinh này.” Tần Thụy nhẹ giọng than thở, ánh mắt nhìn Tần Linh không chớp mắt.

Trên mái tóc dài của Tần Linh còn vương nước, xoa tung trên vai khiến thoạt nhìn cô như một mỹ nahan vừa nổi lên mặt nước, mê hoặc người ta phạm tội. Khóe môi Tần Linh cong cong, từ khi ra khỏi phòng tắm thì ánh mắt cô vẫn dừng trên người Tần Thụy.

Lúc này, cô vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nhũ phong của mình. Váy ngủ màu hồng phấn trễ ngực để lộ ra khe rãnh mê người giữa hai nhũ phong. Thấp thoáng qua làn lụa mỏng, đóa hồng mai đã sớm đứng thẳng như hai ngọn núi nhỏ qua lớp váy, nhìn rất rõ ràng. Tần Linh vừa vuốt ve vừa khẽ rên rỉ đầy ái muội.

“Cô nàng lẳng lơ.” Đôi mắt hẹp dài của Tần Thụy tỏa ra ánh sáng yêu mị. Cậu nhìn ngón tay Tần Linh không chớp mắt, hô hấp dồn dập.

Tần Linh đi tới, bước đi như cành liễu trong gió, mang theo phong tình vô tận, lụa mỏng màu đỏ lay động. Cô như một tiên nữ vừa bước xuống từ trên trời.

Cô đi tới, vươn một chân kẹp lấy đùi Tần Thụy, váy ngủ trượt nhẹ khiến cặp đùi trắng nõn của cô lộ ra hoàn toàn. Cô dường như dán lên người Tần Thụy, kéo đầu cậu xuống, dâng đôi môi của mình lên.

Tần Thụy ôm chặt cô vào lòng. Cô cảm nhận được lồng ngực cứng rắn và dục vọng nóng bỏng của cậu. Trong lòng cô dâng lên niềm hạnh phúc cùng thỏa mãn không nói thành lời.

Cô và Tần Thụy ôm hôn mạnh mẽ như bão táp mưa sa. Hai người hôn nhau khiến không khí nóng lên. Bàn tay Tần Linh luồn vào trong áo sơ mi của cậu, thuần thực cởi nút. Môi cô rời khỏi môi cậu, cúi đầu xuống hôn lên ngực cậu.

Cô vươn lưỡi liếm lên da thịt trước ngực cậu, tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng Tần Thụy. Tần Linh bắt được hạt đậu đỏ trước ngực cậu, nhẹ nhàng liếm nuốt.

Ngay lập tức Tần Thụy thở gấp, “Bảo bối, em có biết mình đang làm gì không?” Dứt lời, cậu bắt đầu rên rỉ, tay không an phận mà xoa nắn nhũ phong Tần Linh.

Tần Linh ngửa đầu lên nhìn cậu, cô cười quyến rũ: “Biết chứ. Em đang quyến rũ anh đó.”

Tần Thụy cong khóe miệng: “Em có biết hậu quả khi nói ra những lời này không?” Vừa nói cậu vừa bóp nhẹ vú cô.

Tần Linh thở gấp một cái, cô kề miệng thổi khí vào tai cậu: “Chẳng phải anh muốn em sinh cho anh một đứa con sao?” Dứt lời, cô đẩy cậu ngồi xuống ghế sofa.

Tần Thụy cười khê, thở gấp hưng trí nhìn hành động kế tiếp của Tần Linh. Cô cúi đầu, lẳng lặng nhìn cậu, trong mắt có sự sùng bái của một cô nữ sinh rất động lòng người.

Cô vươn một ngón tay, nhẹ nhàng vuốt theo khuôn mặt tuyệt mỹ như được điêu khắc của cậu. Mắt hai người giao nhau. Ánh mắt của cả hai đều đã xuất hiện đốm lửa nhỏ.

Bỗng nhiên, Tần Linh quỳ xuống trước mặt cậu, trực tiếp kéo khóa quần cậu ra, để lộ quần lót bó sát bên trong. Cự long giữa hai chân đã sớm thức tỉnh, đội quần lót tam giác lên cao.

Tay Tần Linh dò từ ngoài viền vào trong, kéo quần lót xuống. Vật nam tính thô to của thiếu niên nhảy ra, ngẩng cao đầu. Tần Linh nhẹ nhàng hôn nó, dùng đầu lưỡi mềm mại không ngừng liếm mút đỉnh phân thân cực đại, tiếng rên rỉ như tiếng mèo con phát ra từ miệng cô, trêu chọc thần kinh của thiếu niên,

Cô đẩy vật nam tính lên, ngón tay không ngừng xoa nắn, rồi lại cúi đầu xuống, ngậm toàn bộ vật nam tính của thiếu niên vào miệng.

Khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên dần dần vận vẹo, hô hấp bắt đầu dồn dập hơn. Tần Linh nhẹ mút quả cầu cầu thiếu niên, không quên mở mắt nhìn cậu.

Tần Linh đứng lên, cầm bình rượu vang trên bàn uống một ngụm rồi lại cúi người ngậm vật nam tính của thiếu niên. Rượu đỏ chảy từng giọt ra khỏi khóe miệng cô, cái miệng nhỏ nhắn chứa rượu đỏ không ngừng mút vật nam tính.

Tay Tần Thụy vươn tới cái mông nhỏ nhắn gọi cảm đang vênh cao của cô. Cậu vén váy ngủ của cô lên, hạ thân dưới làn váy mỏng mảnh không hề có vật gì khác. Cô cầm bình rượu đổ lên trên cái mông nhỏ của cô, ngón tay thon dài bắt đầu xâm nhập vào hoa huyết.

“A ~” Ngón tay thô to của thiếu niên nhanh chóng đâm ra rút vào khiến Tần Linh như mất lý trí. Thân thể cô giãy dụa trong vô thức dưới sự trêu đùa của Tần Thụy, đầu lưỡi càng không ngừng liếm mút vật nam tính của cậu.

Tần Linh uống một ngụm rượu nữa, đứng lên, ngồi vào lòng Tần Thụy dang môi lên. Rượu theo lưỡi cô chảy vào miệng cậu. Tần Thụy ôm chặt cô, hôn cô. Nụ hôn của cậu như gió táp mưa sa, mạnh mẽ khiến cô gần như mất đi lý trí.

Tay cậu di chuyển lên trên, hai tay bao trọn lấy nhũ phong của cô, không ngừng xoa nắn. Khi Tần Linh không thở nổi nữa thì Tần Thụy mới buông cô ra. Váy ngủ của cô sớm đã bị cậu vén đến xương quai xanh.

Tay cậu không ngừng xoa bóp nhũ phong của cô. Nhũ phong trắng nõn đầy đã biến thành muôn hình vạn trạng. Mắt cậu càng ngày càng mờ, gợn từng đợt sóng. Tần Linh vươn tay cởi váy ngủ ra để mình hoàn toàn xích lỏa.

Sau đó cô đứng lên, cầm lấy bình rượu trút toàn bộ từ đỉnh đầu xuống dưới cái nhìn chăm chú của Tần Thụy. Máu rượu đỏ chảy từ trên mặt cô xuống. Máu đỏ như máu chảy theo da thịt trắng nõn của cô khiến cô giống như một ma nữ diêm lệ khiến dục vọng của người khác tăng lên.

Thiếu niên nhanh chóng kéo cô ngồi trên người cậu, hôn như mưa lên da thịt cô, mút rượu trên người cô. Tần Linh rên rỉ dưới tác động của môi cậu. Thiếu niên để lại trên người cô hàng chuỗi dấu ấn.

Đau đớn, hưng phấn, kích thích... vô số cảm giác đánh úp vào cô.

53. Chương 53

Tần Thụy cắn nhũ phong của cô, đóa hồng hai, để lại dấu ấn đỏ tươi. Ngón tay cậu cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng ra không ngừng trong hoạt huyết của cô. Hạ thân cô không ngừng run rẩy, mật dịch chảy cuộn cuộn vào môi lưỡi cậu.

“A ~ a ~”

“Xem xem bảo bối của anh miễn cảm chưa nào.” Tần Thụy cúi đầu nhìn chằm chằm vào đóa hồng mai đứng thẳng của cô và vách tường không ngừng rung động dưới tay cậu. Cậu xoa nhẹ đóa hồng mai của cô, “Cầu xin anh.” Cậu cười cười, nói bên tai cô, “Chơi đùa em.”

“A ~ a ~” Tần Linh thở hổn hển, đóa hồng mai run lên. Ngón tay của cậu lại lẳng tốc độ. Tần Linh cong người lên, móng tay đâm sâu vào da thịt cậu.

Bàn tay còn lại của cậu xoa mạnh lên nhũ phong của cô, “Nhanh cầu xin anh nào.”

Tần Linh nhìn vào mắt cậu, “A Thụy, a ~~ chơi đùa em.”

Trong đôi mắt Tần Thụy hiện lên ánh sáng, cậu nhếch nhẹ môi, “Chưa đủ.”

“A... A Thụy, nhanh chơi đùa em đi, nhanh chơi đùa em tới chết đi...”

Dục vọng của thiếu niên vì câu này của cô mà càng lớn hơn. Cậu nhanh chóng ôm Tần Linh đặt lên sô pha, đưa dục vọng vào cơ thể cô.

“A ~” Thân thể Tần Linh mạnh mẽ run rẩy nhưng bị cậu kẹp chặt, không ngừng ra vào. Cái roi lớn mạnh mẽ luật động trong cơ thể cô như thế.

“A ~ a ~ a ~” Tiếng rên rỉ của Tần Linh thay đổi dưới sự cuồng mãnh của cậu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, thân thể vừa đau đớn lại vừa hưng phấn đầy kích thích.

Cuối cùng, thiếu niên phóng thích trong cô. Cậu rút lui, chất dịch màu trắng tuôn ra từ hoa huyết của cô. Thiếu niên hài lòng ôm nhẹ cô.

“Bảo bối, hôm nay anh sẽ cho em biết hậu quả khi quyến rũ anh.” Cậu cười khê, nói nhẹ bên tai cô. Vừa dứt lời, chàng trai nhanh chóng ôm cô đặt lên giường. Vật nam tính thô to vẫn ngẩng cao đầu.

Đáy lòng Tần Linh vừa sợ hãi vừa mong đợi.

Quả thật đúng như lời cậu nói. Đêm hôm đó, thiếu niên làm cô từ trên giường đến bên cửa sổ, trong phòng tắm, ngay cả cầu thang cũng đều thử qua.

Hậu quả của việc hành động quá độ là ngày hôm sau cả thân mình Tần Linh đều đau nhức, không bước nổi xuống giường.

...

Trên bàn gỗ đỏ bày thịt quay và rượu vang. Đã là ngày mới. Tần Linh dựa vào người Tần Thụy từ từ bước xuống lầu. Hôm kia sau khi quyến rũ cậu, chân cô đến bây giờ vẫn còn run rẩy. Sau một ngày một đêm ngủ mê mệt nên cô mới có thêm chút sức lực. Cuối cùng vẫn là Tần Thụy nhìn không được, vừa gọi vừa ôm cô xuống giường ăn sáng.

Vừa ngửi mùi thịt quay cô đã ngồi thụp xuống trên cầu thang, nôn thốc nôn tháo đến mức như nôn ra cả mật xanh mật vàng.

“Sau vậy, bảo bối?” Tần Thụy lo lắng hỏi cô. Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, vội vã ôm cô đặt lên ghế.

Nhưng khi Tần Linh lại nhìn thấy thịt quay trên bàn, sắc hương vị đầy đủ làm cô lại khom người nôn khan không ngừng.

Tần Thụy nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt cậu nhanh chóng thay đổi.

“Tiểu thư đã có thai hai tháng.” Tiếng bác sĩ vang lên, Tần Linh nghe vậy ngậy ngấn cả người.

Sau đó, cô vui mừng nhìn sang Tần Thụy.

“A Thụy, chúng ta có con rồi!”

Cô đang nói chuyện với cậu nhưng cậu cứ như người mất hồn, không trả lời lại cô.

“A Thụy!”

Nghe tiếng cô gọi, Tần Thụy mới giật mình tỉnh lại. Cậu vội vã chạy tới ôm cô: “Bảo bối, chúng ta có con rồi.” Ôm xong, cậu mới lo sợ buông cô ra, “Bảo bối, bây giờ em không được cử động mạnh, mọi việc hãy để anh lo.”

Nói rồi cậu vội vã đặt cô xuống giường, hôn nhẹ lên trán cô: “Em ngủ một giấc đi. Anh sẽ bảo bác Dương làm đồ ăn cho em.”

Sau đó cậu nhanh chóng dẫn bác sĩ ra ngoài.

Tần Linh bất đắc dĩ thở dài. Nhưng cô biết cậu đang quan tâm cô. Cô cười cười, hạnh phúc nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

...

Lúc máy bay đến sân bay Paris, đã là tám giờ rưỡi tối, sau khi Tần Linh cùng Tần Thụy lấy hành lý liền nhanh chóng đi tới sảnh nhập cảnh, sau đó cùng cậu ra khỏi sân bay.

Khi biết tin mình mang thai, cả hai người đều vô cùng vui mừng và hạnh phúc. Biết mẹ Tần Thụy đang định cư ở Pháp, cô quyết định cùng cậu đến thăm bà ấy.

Tần Thụy nhanh chóng đưa Tần Linh về nhà. Vào nhà, cô mới phát hiện chỗ này thiết kế giống hoàn toàn với biệt thự trong nước của cậu, mặc dù bên trong nhìn cũng rất mới tinh, nhưng mà kiểu dáng cũng đã là mấy năm trước, giống như thời gian đã từng rất lâu ở nơi này.

Sau một ngày nghỉ ngơi, Tần Thụy quyết định dẫn cô đi tham quan quê hương của cậu.

Hai người nắm chặt tay cùng nhau bước chậm ở trên đường Paris, cảm giác trong không khí đều là mùi vị lãng mạn. Dần dần tháp Eiffel sáng rực rỡ hiện ra, giống như ngọn hải đăng chỉ dẫn đường về nhà cho người ta vậy.

“Nhà của chúng ta có cái lợi là khá gần tháp Eiffel. Từ khi còn nhỏ, mỗi đêm anh đều thường xuyên ra đây nhìn ngắm nó. Rất đẹp đúng không?” Vừa nói, Tần Thụy vừa dịu dàng vuốt tóc cô.

“Đúng vậy.” Tần Linh cười hạnh phúc. Cảm giác được trực tiếp ngược nhìn nó thật đẹp. Paris không hổ là thành phố lãng mạn.

Tần Thụy dẫn cô đi dọc theo đường lớn Michelle, trong trí nhớ đường nhỏ cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mắt cậu. Nơi này dạt dào hơi thở văn hóa nghệ thuật, bởi vì tập trung rất nhiều trường học, viện bảo tàng và nhà sách.

Có rất nhiều quán cà phê đặc sắc ngoài trời, một ly cà phê cùng ánh nắng ấm áp sẽ làm con người ta cảm thấy ở chỗ này lãng phí thời gian cũng là chuyện tốt đẹp.

Đang lúc nhìn quanh, ánh mắt Tần Linh rơi vào một cửa hàng tranh nơi ngã rẽ, cửa có treo đồng tâm kết Trung Quốc, truyền thống Trung Quốc và phong cảnh Paris có vẻ không hợp nhau rồi lại hết sức hấp dẫn tầm mắt người mọi người.

Cô cùng Tần Thụy đẩy cửa vào, nơi này rộng khoảng chừng bốn mươi mét vuông, trang trí cũng mang phong cách Trung Quốc. Tranh vẽ bên trong không quá nhiều, chủ yếu là tranh sơn dầu.

“Chào cô.” Có người đi ra gọi, đối phương nói tiếng Pháp rõ ràng.

Sau đó, người ấy ngạc nhiên nhìn Tần Thụy đứng kế bên cô, “A Thụy, cậu về rồi sao?” Đối phương lại hỏi bằng tiếng Trung.

“Đúng vậy.” Tần Thụy lạnh nhạt đáp.

“Xin chào. Tôi là Trương Vũ. Là chủ cửa hàng tiệm tranh này.” Cậu ta vươn tay muốn bắt lấy tay Tần Linh nhưng Tần Thụy đã nhanh chóng tiếp được.

Tần Linh thật bất đắc dĩ, cô gật nhẹ đầu. “Xin chào!”

“Đây là bạn gái của cậu sao?” Đối phương vẫn không hề thấy ngượng ngùng nhiều, có thể do cậu ta đã hiểu rõ tính cách của Tần Thụy nên chỉ nhìn sang gương mặt xinh đẹp của Tần Linh rồi hỏi cậu.

“Ừm.” Tần Thụy gật nhẹ đầu một cái.

“Chúc mừng nhé.” Cậu ta cười cười, sau đó nhìn Tần Linh: “Hai người cứ tự nhiên nhé. Nếu thích bức nào, tôi có thể làm quà tặng cho hai người.”

Tần Linh gật nhẹ đầu trả lời cậu ta, sau đó quay sang hỏi Tần Thụy: “Hai người là bạn sao?”

“Ừm.” Tần Thụy dịu dàng nhìn cô. “Anh và cậu ấy quen nhau khi anh còn học trung học. Cậu chàng này rất thích vẽ tranh.” Đối với mọi người cậu luôn lạnh nhạt nhưng khi nói chuyện với cô thì con người bỗng trở nên dịu dàng hẳn.

Tần Linh vừa đi vừa thưởng thức những bức tranh theo thứ tự, trong bức tranh có khi là khung cảnh trên đường phố, những quán cà phê, con người, rất nhiều cảnh vật được họa sĩ vẽ một cách chân thật và sống động.

Bỗng cô dừng lại trước một bức tranh ở góc cầu thang lầu hai. Trên bức tranh hiện lên bóng lưng một chàng trai, nhưng bóng lưng ấy lại vô cùng ấm áp và lạnh lẽo.

Trong khi Tần Linh đang hoài nghi người ấy có phải là Tần Thụy không thì chàng trai chủ tiệm đã khẳng định đáp án với cô: “Cảm thấy người này quen thuộc sao? Đây chính là A Thụy đó, tôi đã vẽ cậu ấy vào hai năm trước. thật ra mà nói, lần này nhìn thấy cậu ấy đã thay đổi rất nhiều so với lúc trước, đã trở nên có thần thái giống như người thường rồi.” Cậu ta cười cười, sau đó quay sang nhìn Tần Thụy.

Gương mặt Tần Thụy hiện lên sự bất đắc dĩ, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt: “Cậu đừng giỡn nữa.”

Trương Vũ cười khê, cậu ta biết sự thay đổi của Tần Thụy là do đâu. Nhưng sự thay đổi này rất đáng mừng, không phải sao?

Sau khi rời khỏi tiệm tranh, hai người tiếp tục đi dạo trên đường Hoàng hôn trên sông Seine, du khách vẫn đông đúc. Tần Linh vừa đi vừa hưởng thụ làn gió mát nhẹ thổi tới.

“Thích nơi này không?” Tần Thụy hỏi cô.

“Ừm. rất thích.” Cô gật gật đầu, tươi cười nhìn cậu.

Cậu cúi đầu, nhìn nụ cười xinh đẹp hạnh phúc của cô như chứa ma lực, khiến cậu cúi đầu xuống, dịu dàng say đắm hôn lên môi cô.

Tần Linh từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của chàng trai. Tay cô nắm lấy eo cậu, làm cho nụ hôn trở nên sâu hơn.

Bên tiến sóng vỗ của sông Seine, bọn họ chính là hình ảnh đẹp nhất.

54. Chương 54

“Cuối cùng con cũng chịu đến thăm mẹ.”

Lúc này, trong một căn biệt thự xa hoa, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang ngồi uống trà trò chuyện cùng Tần Thụy.

Cậu cười cười, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Tần Linh, ngược nhìn mẹ mình: “Con muốn giới thiệu cô ấy với mẹ.”

Ánh mắt Người phụ nữ trung niên vẫn tràn đầy dịu dàng, bà quay sang nhìn cô: “Tiểu Linh, cô có thể gọi con như thế chứ?”

“Vâng.” Tần Linh gật nhẹ đầu.

Miệng người phụ nữ vẫn tươi cười dịu dàng, nhưng sự dịu dàng này luôn mang theo sự xa cách không thể xóa nhòa, “A Thụy từ bé đã không thích thể hiện tình cảm ra bên ngoài. Cô rất lo lắng nó sẽ như vậy đến suốt đời, không thể tìm được hạnh phúc cho mình. Hôm nay, nhìn nó dẫn con đến thăm cô, cô đã biết nó có sự lựa chọn cho chính mình. Làm cha mẹ, niềm vui lớn nhất trong đời không phải là để con mình được hạnh phúc hay sao?”

Bà ngược mắt nhìn chằm chằm cô, “Tiểu Linh, hứa với cô, con sẽ luôn làm A Thụy được hạnh phúc, được chứ?”

Nhìn gương mặt vẫn luôn dịu dàng trước mắt, đáy lòng Tần Linh vừa cảm động vừa vui mừng vì ít ra bà ấy cũng thật lòng yêu thương Tần Thụy, chỉ là không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Cô thấy trong ánh mắt bà ấy là sự nghiêm túc cùng mong đợi, biết được đây chính là tình yêu của ba mẹ đối với con của mình. Cô gật nhẹ đầu, cũng vô cùng nghiêm túc trả lời: “Con hứa.”

Người phụ nữ dường như thở phào, bà cười dịu dàng nhìn hai người, “Hôm nay hai đứa ở lại đây ăn cơm với mẹ đi. Để mẹ bảo đầu bếp chuẩn bị.”

“Dạ.” Cả hai người đều gật đầu đồng ý.

...

Sau bữa cơm tối, hai người cùng từ biệt mẹ Tần Thụy rồi trở lại biệt thự. Vừa về tới nhà, Tần Thụy liền ôm cô hôn say đắm. Đầu lưỡi nhanh chóng tiến sâu vào, quấn lấy đầu lưỡi cô, nước miếng ngọt ngào của cô rơi vào trong miệng cậu, không ngừng khuấy động.

“Ừm...” Nụ hôn trút xuống quá bất ngờ khiến đầu óc Tần Linh trống rỗng, tay đặt bên người chậm rãi từ hông của cậu vòng lên sau lưng, khiến cho giữa bọn họ không còn một khe hở.

Khi cậu rời khỏi môi của cô, hai người đều đã thở hồng hộc, Tần Thụy cúi người ngậm vành tai của cô, thấp giọng quyến rũ nói: “Bà xã, có thể chứ?”

Tần Linh đỏ mặt, cô nhẹ giọng trả lời: “Đừng ảnh hưởng đến con.”

Nhận được đáp án khẳng định, Tần Thụy nhanh chóng thoát đi quần áo của hai người.

Tần Linh cứ đứng như vậy, gương mặt ửng đỏ như quả táo mọng cho cậu cởi đi toàn bộ quần áo trên người cô.

Bầu vú no đủ hiện ra trước mắt, một tay cậu vòng ở eo thon, đùi đẹp thon dài cân xứng, cộng thêm làn da trắng nõn nhẵn nhụi, cơ thể hoàn mỹ không tì vết khiến Tần Thụy có xúc động muốn chà đạp, nhưng cậu cố gắng nhịn xuống, đưa tay nắn ngực cô.

Bầu ngực mềm mại sờ trơn nhẵn, dùng sức xoa nắn thế nào thì cũng rất nhanh có thể khôi phục lại nguyên trạng.

“Ừm...” Bả vai Tần Thụy căng thẳng, vừa nghe tiếng rên rỉ mềm mại khiến toàn thân cậu kích động.

Cậu lại gần hơn, tựa như tư thế quỳ lại phủ xuống toàn thân cô, lòng bàn tay sờ lên da thịt mềm mịn không ngừng run rẩy, cậu ngồi xổm xuống, quỳ gối trước người cô tách ra hai chân.

“A... Ông xã...” Hai chân cô không ngừng phát run, dưới sự trêu đùa của cậu, mật dịch nhanh chóng tuôn ra.

Ngón tay thon dài dò vào trong bụi hoa, đầu ngón tay nhanh chóng mở ra nụ hoa thẹn thùng, chất lỏng ấm nóng chỉ chốc lát liền nhuộm ướt ngón tay.

“Ừm... a...” Bụng dưới co rụt lại, cảm giác ngứa ngứa lại càng nhiều hơn.

Tần Thụy tà mị cong môi, cậu cực kỳ thích những phản ứng nhỏ đáng yêu này của cô. Cậu ngậm lấy ngón tay dính mật dịch, mùi vị thơm ngọt nhất thời tràn ngập trong miệng cậu, khiến cho cậu muốn nhiều hơn.

Không do dự nữa, tựa đầu chôn vào chân của cô, hé miệng liền hớp nuốt vào cánh hoa của cô, tiếng hút “chặc chặt” không ngừng như muốn hút lấy quỳnh tương ngọc lộ.

“A... a...” Tần Linh cứ như vậy không có chút nào chống đỡ trước cậu, cô hé mở đôi mắt nhìn cậu đang quỳ dưới thân mình. Hình ảnh kích thích như vậy khiến hoa huyết càng thêm co rút, mật dịch càng tiết ra nhiều hơn.

Cánh hoa mềm mại bị môi của cậu liên tục mút vào hơi sưng đỏ, đầu lưỡi bắt đầu công kích khe hở hẹp, nhưng chỉ là nhẹ dăm.

“A... ông xã...” Cậu trêu chọc như vậy sẽ chỉ làm cô càng khó chịu, cô đặt tay chống đỡ trên vai cậu, nếu không cô sẽ không thể đứng vững.

Tần Thụy duỗi lưỡi dài, chọt đâm vào, nghênh đón chính là một cổ chất lỏng ấm, hoa kính nhạy cảm bao lấy lưỡi mềm mại của cậu.

Cậu cũng không nóng lòng, sau khi mở miệng nuốt vào mật dịch, đầu lưỡi mới lần nữa rút ra đi vào, cũng giống như vật to lớn đầy thấu hiểu kia của cậu, đầu lưỡi có thể linh hoạt khuấy động, thậm chí có thể phác thảo hình dáng của viên thịt nhô ra kia.

“Ông xã... a... thật mỗi...” Tần Linh đặt thẳng tắp trên vai cậu, cô khó chịu giãy dụa đứng dậy, vừa động thoảng một chút cũng là lúc hạ thế của mình rời khỏi miệng của Tần Thụy.

Cô càng không để cho cậu đụng vào nơi đó, cậu càng đâm mãnh liệt, đâm thật sâu vào mấy lần đến lúc cô thở hổn hển cho là lần sau sẽ không còn thì lực đâm mạnh hơn lại tiếp tục.

“A.... a... Em, em không được...” Kích động tiết chất dịch khiến cô liên tiếp run rẩy, hai chân không tự chủ mở rộng ra, cô đứng không vững.

Hai tay Tần Thụy vòng qua phía sau nâng hai mông cô lên, đầu lưỡi không ngừng rút ra đi vào, bởi vì nếp uốn ở bề mặt hang động khác nhau, cậu dùng sức cũng khác. Chạm nếp uốn sâu, cậu sẽ dùng sức đâm thật mạnh, gặp phải cạn, cậu sẽ nhẹ đâm hai cái sau đó tìm kiếm chỗ nếp uốn sâu.

“Ừm... a a...” Tần Linh liên tục rên rỉ không ngừng, “A!” Đột nhiên xuất hiện sự khoái cảm đến cực hạn khiến cho hai chân cô mềm nhũn, cả người ngã xuống trên người Tần Thụy. Cô không nghĩ tới cậu sẽ ra sức kẹp chặt viên trân châu, đồng thời sử dụng hai hàm răng không ngừng ma sát giày vò.

Đâm vào đau đớn lẫn khuấy khóa khiến cô phun ra lượng lớn mật dịch, một phần bị Tần Thụy hút vào bụng, một phần bắn vào trên mặt của cậu còn có trên bả vai, còn dư lại theo bắp đùi của cô chảy xuống phía dưới.

Cậu dùng tay lau mặt, sau đó ôm cô xụi lơ đi tới phòng nghỉ.

Bên trong phòng nghỉ rất rộng, Tần Thụy ôm cô đến một chiếc ghế massage, đang lúc Tần Linh không rõ tình hình, cậu nắm hai chân của cô đặt lên hai bên tay vịn của ghế.

“Ông xã...” Cô vừa hoảng lại xấu hổ. Hai chân bị mở rộng ra, mật dịch vừa mới thoảng ngừng chảy lại bị màn này thúc giục, tiếp tục chảy ra không ít.

So với Tần Linh xấu hổ, Tần Thụy lại muốn hưởng thụ hơn, từ góc này có thể ngắm sướng mắt hình ảnh giữa hai chân cô, hoa môi béo mạp đã nở rộ. Một tay cậu chống trên ghế dựa, một tay dán lên mật dịch không ngừng chảy xuống bên trong đùi.

Tất cả của cô đều thuộc về cậu, bây giờ và mãi mãi.

“Nếu không thoải mái, phải nói cho anh, biết không?” Cậu nói nhẹ bên tai cô, cự long đặt ở miệng huyết cọ sát một hồi bởi vì tư thế này tiện lợi vô cùng dễ dàng đi vào toàn bộ.

“Ừm...” Tần Linh gật nhẹ đầu, đáy lòng tràn đầy cảm động. Cô chủ động vòng hai chân lên eo cậu.

Sự chủ động của cô càng kích thích cậu hơn. Cự long nhanh chóng đưa ra rút vào, bên trong hoa kính trơn trượt càng cho cậu có thể sung sướng luật động, cho dù bị thịt non đè ép nặng nề, cự long cũng có thể ra vào tự nhiên.

Tần Thụy lần mò đến công tắc ghế massage, đè xuống.

“A a... ông xã.... A...” Đây là một chiếc ghế massage, ngay cả chỗ tay vịn cũng có túi khí massage. Thân thể của cô cực kỳ nhạy cảm, phần túi khí phía sau không ngừng đè vào phần lưng giày vò cô, theo tần số, thân thể của cô cũng không ngừng phập phồng.

Tốc độ Tần Thụy rút ra đi vào chậm lại theo tần số của ghế, dựa theo thân thể Tần Linh lúc đâm vào chỗ sâu, kế tiếp lại thối lui ra hơn phân nửa.

“Bà xã, thoải mái không?” Vừa rút ra Tần Thụy vừa quan sát sắc mặt của cô. Thấy ánh mắt tràn đầy say mê cùng gương mặt ửng hồng của cô gái, cậu an tâm.

“Ông xã, a...” Cậu chậm lại không phải không được, nhưng cô lại cảm thấy không đủ, sức lực toàn thân cô đều tập trung ở bụng dưới, mạnh mẽ cắn chặt nơi to lớn của cô, để cho cậu không thể rời khỏi, để cậu cho cô nhiều hơn.

“Ừm...” Tần Thụy thở gấp một hơi.

Cậu bị cô kẹp chặt đến mức run rẩy, gầm nhẹ một tiếng nhanh chóng đâm vào, nếu cô cảm thấy không đủ, tất nhiên cậu sẽ cho cô nhiều hơn. Mạnh mẽ có lực không chút nào thua máy móc, thậm chí còn mãnh liệt hơn. Địa phương mềm mại kia nhanh chóng thích ứng chịu đựng, bị cậu hung hăng tạo ra thành một vòng tròn, sau đó lại không có chút khe hở nào đóng lại.

“A... quá nhanh... Đứng... Nơi đó a...” Toàn thân bị tấn công co rút lại, đáng vẻ Tần Linh rên rỉ và cầu khẩn rất kiều mỹ, Tần Thụy lại lần nữa đâm vào tử cung của cô, sức lực dứt khoát mãnh liệt, nhưng chưa từng làm đau cô.

Cậu cười phóng thẳng một tiếng, thừa dịp chỉnh tốc độ ghế massage lên tốc độ cao nhất, “Nhanh hơn như vậy có tốt hơn không bà xã?”

“A...a... Đứng...” Trừ thét chói tai, ngay cả một chữ cô cũng nói không hết, tốc độ ghế xoa bóp cũng không quá nhanh, nhưng thân thể cô gần đạt cao trào cần bản không chịu nổi, cô thử để cho mình rời đi lưng ghế dựa, nhưng Tần Thụy dùng sức giữ cô lại, cô lại trở về dựa vào trên ghế dựa

55. Chương 55

Một tay cậu đè lại bả vai không để cho cô lộn xộn, một tay sờ tới miệng huyết không ngừng tràn ra mặt dịch, ngón giữa thon dài ngay lúc cự long vừa rút ra khỏi thì tiến vào, cùng cự long cùng nhau cắm vào lần nữa.

“A...a... Thật trưởng... A...” Nơi nhỏ bị bịt kín, bây giờ quá chật chội... Tần Linh không ngừng lắc đầu, hai chân đặt ở hai tay vịn không ngừng run rẩy, ái dịch như nước thủy triều tuôn ra.

Tần Thụy kéo dài sức va chạm, giống như muốn cô tan ra vậy, số lần tấn công tăng nhanh đến mức ngay cả chính cậu cũng không biết bao nhiêu lần, ngón tay cậu cong lại tăng luật động, hàng động không ngừng kích thích co rút lại, cho đến lúc cậu không chịu nổi sự đè ép kia nữa, mới bắn vào tinh hoa nồng đậm, tràn đầy trong nơi ướt át mềm mại của cô.

Xác định người trong ngực bình yên ngủ, cậu mới thoáng buông lỏng giam giữ hai cánh tay cô, một đôi mắt màu đen hẹp dài cực kỳ dịu dàng say đắm.

Cứ đưa mắt chần chú quan sát gương mặt Tần Linh thuần khiết rất lâu, cậu hôn nhẹ bên môi cô, lần nữa ôm sát cô, nhắm mắt ngủ.

...

Tần Linh đi theo phía sau Tần Thụy, nhìn chàng trai cao lớn trước mắt đẩy xe siêu thị đang chọn thịt bò trong tủ lạnh, cô cảm thấy có chút không thể tin được. Hình ảnh bình thường này lại xuất hiện ở bọn họ.

Buổi sáng tỉnh lại cô cảm thấy đói bụng, thế là nghĩ đến phòng bếp làm bữa sáng đơn giản một chút, kết quả mở tủ lạnh ra phát hiện trong tủ lạnh của cậu chỉ có nước suối còn lại không có gì khác.

Tần Thụy thay xong quần áo đi tới phòng bếp nhìn thấy gương mặt cô mờ mịt đứng ở trước tủ lạnh, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi dài phong phanh, ngay cả chân cũng không mang dép.

Cậu cau mày, im lặng đi tới ôm lấy cô, mặc kệ cô giật mình nhét cô lên ghế sa lon, “Muốn tìm gì?”

“...Em đói bụng...” Tần Linh biểu lộ ra đáng vẻ nũng nịu, hành hạ cô một buổi tối còn không chuẩn bị cơm thật sự là quá thiệt thòi cho cô.

Tần Thụy nghe vậy cười khê, ôn nhẹ lên trán cô sau đó mang cô ra ngoài, đến quán cà phê gần nhà ăn một cái bánh mì sừng trâu và sandwich, rồi lái xe tới siêu thị mua đồ.

Lúc Tần Linh lấy lại tinh thần, phát hiện trong xe đẩy đã có rất nhiều đồ, “Mua nhiều vậy?” Cô bước nhanh đi tới bên xe đẩy, lấy ra miếng thịt bò cậu chọn, hạn sử dụng quá gần, không thể ăn hết.

“Cái này 2 miếng đủ rồi.” Vừa nói vừa thả mấy miếng còn lại về chỗ cũ, “Rau cải cũng không cần mua nhiều, để lâu không còn tươi.” Lại lấy ra mấy bó rau trong xe trả về, “Còn bánh bao, tối Paris muốn ăn thì tự làm.” Lại cầm bánh bao thả trở về.

Tần Thụy cười cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người con gái trước mặt, cảm thấy cô rất giống một người phụ nữ của gia đình, biết chăm lo thức ăn cho chồng con.

Ánh mắt cậu tràn đầy hạnh phúc vui vẻ, đẩy xe đi cùng Tần Linh tới khu đồ ăn vặt, giúp cô chọn mấy thứ cô thích, “Cái này ăn rất ngon, chỉ có Paris mới có.” Cậu vừa giới thiệu vừa lấy cho cô.

Tần Linh cười khê, cô nhìn cậu: “Anh cũng thích ăn vặt sao?”

Nhìn thấy ánh mắt tinh nghịch của cô, cậu xoa nhẹ tóc cô, “Anh không thích lắm. Nhưng muốn giới thiệu cho em biết những thứ ngon nhất ở đây.”

“Ừm.” Cô cười cười, nhìn cậu tiếp tục lựa chọn những đồ ăn khác.

...

Tần Linh ngồi ở ban công, nhìn ánh mặt trời Paris, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa của trẻ con. Tần Thụy ở khu thượng lưu của Paris, tương đối cũng là một trong khu vực yên tĩnh nhất Paris.

Thời gian yên tĩnh thoải mái, cô rất thích ở đây, nếu có thời gian, cô nghĩ mình cùng Tần Thụy chắc chắn sẽ quay trở lại.

Sau khi hoàn tất mua đồ, Tần Thụy trước đưa cô trở về, sau đó nói muốn gặp một người bạn cũ rồi rời đi. Tần Linh cứ tưởng cậu không hề có bạn, nhưng nghĩ lại, đời người luôn có vài người bạn hợp ý với mình. Mặc dù cậu nhìn có vẻ lạnh nhạt ít nói, nhưng chung quy không thể không có bạn được.

“Bữa tối em muốn ăn món gì?” Không biết từ lúc nào Tần Thụy đã trở lại, cũng đã tới bên cạnh cô, đưa cho cô một ly cà phê.

“...Hay là để em làm cho, anh chưa từng thưởng thức tay nghề của em mà.” Cô ngẩng đầu nhìn cậu, cô cũng không làm được món ăn quá phức tạp, nhưng mà mấy món đơn giản vẫn có thể giải quyết.

Câu trả lời hoàn toàn ngoài ý muốn khiến cho cậu vui mừng, đuôi lông mày lại khê nhếch lên, “Được.”

...

Tần Linh rửa sạch từng cái chén đĩa, ba bữa căn bản đều do cô phụ trách, Tần Thụy ngược lại rất cổ vũ, mỗi bữa thức ăn đều là bị cậu ăn sạch.

Hai người ở lại Paris đã được năm ngày, mỗi ngày đều một tác không rời. Hai người dự định ngày mốt sẽ về nước, trở lại sinh hoạt bình thường.

Hai bàn tay từ sau bỏ lên eo thon của cô, Tần Linh khê giật mình, tay cầm đĩa khê buông, rơi vào trong nước.

“Đang nghĩ gì?” Môi Tần Thụy dán chặt lên cổ cô, hơi thở ấm áp khiến từ cổ tới bả vai đều cứng ngắc, muốn né tránh lại bị cậu giam cầm thật chặt.

“... Còn có mấy ngày, phải trở về rồi...” Thời gian tốt đẹp khi ở đây, quả thật khiến cho cô có chút lưu luyến.

“Lần sau trở lại.” Cậu hôn cổ của cô, một tay đưa vào bên trong vạt áo của cô, vuốt ve da thịt trơn nhẵn.

“Ừm...” Thân thể của Tần Linh run lên, sau khi mang thai cô càng trở nên nhạy cảm, bị cậu trêu chọc như vậy, cô căn bản không có nghe rõ cậu nói gì.

Tần Thụy xoay người cô lại, cúi đầu ngậm đôi môi cô, bá đạo mút chặt lấy đầu lưỡi ở khoang miệng. Cậu hôn rất sâu, phản phát bị cậu hút vào trong miệng không chỉ là môi cô, còn có tâm của cô.

“Lúc này ăn no không?” Sau khi kết thúc nụ hôn nóng bỏng, cậu dùng ngón tay vuốt ve cánh môi hơi sưng, hỏi một câu khiến cho Tần Linh cảm thấy không hiểu rõ.

“Ừm...” Cô đỏ mặt gật đầu một cái, muốn buông ra tay cậu giữ ngang hông, đúng lúc bị cậu ngăn lại.

“Tốt, bây giờ em nên dứt anh ăn.” Tần Thụy ôm cô đến trên bàn, nhìn đôi mắt cô mờ mịt không nhìn được cười nhẹ, cậu giở váy ngắn lên, một tay dễ dàng cởi quần lót của cô.

“A...” Tần Linh chợt khép lại hai chân, lúc này mới ý thức tới ý nghĩa câu nói dứt cậu ăn là gì. Nhưng cô cũng cảm giác được mình ý thức quá muộn, bởi vì cậu đã cởi quần dài ra.

Bàn tay không chút khách khí chen vào hai chân của cô, ngón tay thon dài cắm vào khe hở hẹp lõm, tiểu huyệt bị đâm xuyên qua.

“Ừm... A... Đứng ở chỗ này...” Đầu chợt ngửa về sau, cần cổ xinh đẹp bị kéo dài càng có vẻ mê người.

“Được.” Tần Thụy đồng ý, ôm lấy cô trên bàn, lúc này Tần Linh chỉ có thể dựa vào cậu, hai tay ôm cổ của cậu, hai chân quấn quanh ở bên hông của cậu.

Nhưng mà... Nhưng mà cây gậy to lớn của cậu rõ ràng đứng thẳng ở gần nơi đó của cô, từng chút ma sát chỗ kín nhạy cảm của cô, hoa môi phun ra ái dịch lên cự long nóng bỏng, vừa ướt át vừa dính.

“Ông... Ông xã...” Nhưng mà toàn thân lại nóng lên, cô cảm thấy thật xấu hổ cũng thật khó chịu.

“Anh đang nghe lời của Linh Linh, về phòng đây.” Cậu cong môi đáng vẻ tà mị, lúc đi lại cự long dưới thân thỉnh thoảng như muốn đâm vào nơi mềm mại của cô.

“A a...” Cảm giác mềm mại từ bên tai đánh thẳng tim của cô, cô không khỏi ôm chặt cậu hơn. Nhưng ôm càng chặt, hoa môi càng bị cậu ma sát mãnh liệt, cô muốn tách khỏi, lại chỉ biết bị cậu như muốn đâm vào.

“A... Ông xã...” Bây giờ Tần Linh không cách nào nhìn được trêu chọc như vậy, khoảng cách từ phòng bếp đến phòng khách rất gần nhưng đi một hồi vẫn chưa tới, đừng nói chi là chờ cậu ôm cô trở về phòng.

“Linh Linh không chờ nổi sao?” Tần Thụy cực kỳ xấu xa, biết rõ da mặt cô mỏng còn hỏi ra như vậy, lời nói như vậy làm cho người ta đỏ mặt.

“... Em, em... A a...” Cô chôn mặt ở cổ của cậu, hoàn toàn không biết nên trả lời cậu ra sao.

Cũng may cậu không làm khó cô, đặt cô ở trên tường ở hành lang, kéo hai chân của cô, đỡ lấy cậu dùng sức rút ra đi vào, cự long to lớn ngay tại hai mảnh môi ướt át không ngừng ra vào “bạch bạch”.

“A a...” Giữa hai chân ướt át đủ để cho cậu nhanh chóng đâm vào, lực đạo ma sát hoa môi mềm mại của cô, cánh hoa dần dần sưng lên bị đâm vào phải mở ra hai bên.

“A a...” Tần Linh hai chân kẹp chặt càng chặt, cậu rút ra đi vào càng mạnh mẽ, móng rắn chắc không ngừng đóng đưa về trước, mỗi một lần rút ra đưa vào đều mang đến cho cô khoái cảm vô hạn.

Tần Thụy hơi thối lui cự long, nâng đầu mút lên, giữ trên tiểu huyệt, hung hăng đâm xuống thật mạnh.

“A a... Không muốn... Ông xã...” Kịch liệt co rút khiến cho Tần Linh đứng không vững, thân thể tuột xuống được cậu nhanh chóng ôm lấy, lúc mở ra hai chân treo bên hông cậu vừa đứng phun ra mật dịch thấm ướt bụng dưới Tần Thụy.

56. Chương 56

“Ông xã... Cũng ướt...” Vạt áo Tần Thụy cũng bị ướt đẫm, tình cảnh này, cộng thêm giọng nói quyến rũ mềm mại của Tần Linh, chẳng qua chỉ một câu nói bình thường cũng trở nên mập mờ.

Trong đôi mắt đen hẹp dài chứa đựng sự vui vẻ, cậu đặt cô ở trên giường, trêu ghẹo thân thể phiếm hồng của cô, “Quả thật Linh Linh rất ướt...” Khóe miệng cong lên mang theo một tia tà ác, mà ngón tay xấu xa của cậu, vạch ra nơi bắt đầu dính mật dịch, vuốt trên bụng cô.

“...Em... không phải có ý này...” Cô cảm thấy mặt lại càng nóng, trời ạ, lời của cô nghe vào mang ý tứ giống như vậy!

“Dường như Linh Linh còn đói hơn anh nữa...” Tần Thụy đỡ lấy cự long trường to khăn trương, không tiến vào cô, cậu sợ mình sẽ bị đói đến chết mất.

“Em... không có...!” Tần Linh nhẹ đập một cái lên ngực của cậu, vẻ hờn dỗi rất đáng yêu.

Cậu thuận thế bắt được tay nhỏ bé của cô, cúi đầu hôn môi của cô, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng, bá đạo cuốn lấy lưỡi mềm, khuấy động một hồi trong miệng của cô rồi trở về miệng cậu, mang theo nước miếng mát lạnh cô đến mức không thể thở.

Bên ngoài miệng huyết cự long chờ đợi đã lâu chậm rãi bắt đầu đóng chặt khe hở hẹp, một chút xú bị hoa kính ướt nhẹ cần nuốt vào.

“Ưm ưm...” Cô bị cảm giác mãnh liệt đâm vào nhẹn không được mà rên rỉ, Tần Linh thật sự có thể cảm giác được cự long vừa đi vào rất to, bụng hơi nhô ra, cảm giác chua xót như đào núi lấp biển đang ăn mòn từng nơi trên cơ thể cô vậy.

Tần Thụy dịu dàng vô cùng chín cặn một sâu rút ra cắm vào, chỉ cần một lần đi sâu vào đã có thể chạm miệng tử cung, nhưng mà tốc độ rất nhanh, chẳng qua là khẽ chạm một cái sẽ lui về, tiếp tục lại di chuyển rất nhẹ.

Lúc bắt đầu cô rất hưởng thụ phương thức này, chỉ có cự long tiến vào một nửa sẽ không quá đáng thô bạo, ngay cả hoa kính của cô cũng theo đó mà buông lỏng, có thể để cho cậu đâm vào càng ngày càng dễ dàng.

Môi của cậu rời khỏi miệng cô ngược lại mút xương quai xanh của cô, da thịt trơn mịn như đậu hủ khiến cho cậu không nhẹn được lại mút, tốt nhất là in lại nụ hôn trên cơ thể của cô, tốt nhất để cho tất cả mọi người nhìn thấy, như vậy, cô cũng chỉ có thể là của cậu.

“Ông xã... Không nên như vậy... Thật là khó chịu...” Sau khi rút ra đi vào kéo dài hai ba lần, cô đã cảm thấy không đủ, chỗ sâu thật lâu không chiếm được sự vỗ về dường như nó đang cùng cô kháng nghị, cảm giác ngứa tê dại khiến cho cô càng ngày càng rất khó chịu.

“Bà xã của anh thật không thành thực, rõ ràng chính là rất...” Nụ cười xất xa đẹp trai lại vô cùng mê hoặc, cậu nắm lấy bầu ngực trắng mịn, tận tình vuốt ve chà xát, phía dưới đi vào càng ngày càng nhẹ, một số gần như có như không.

“... A Thụy... Anh không thể...” Tần Linh muốn lấy ra bàn tay giày xéo hai vú của cô, cậu thật xấu, không cho cô, mình lại đòi hỏi nhiều.

“A, em muốn gì? Nói đi, Linh Linh.” Tần Thụy phủ lên thân thể mê người của cô, không để ý chút nào giờ phút này cô đã không thể chịu đựng được sự trêu đùa nữa.

Tần Linh chủ động gần sát lồng ngực của cậu, hai chân giữ chặt hông của cậu, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng: “... Ông xã, cho, cho em...” Vắt đi sự căng thẳng, cô xấu hổ mở miệng nói điều mình muốn.

“Bà xã, muốn sẽ phải tự đi tranh thủ, biết không?” Giọng nói của cậu rất mềm, trong lời nói mang vẻ đùa giỡn. Thất lưng căng thẳng, cái mông dùng sức đẩy, để cho cự long tiến vào sâu.

“A a...” Hoa kính trống rỗng bị chiếm cứ, đầu mút cự long đã cắm sâu ở trong thịt mềm của tử cung, càn rỡ khuấy động trên dưới, ma sát, tiến tới đâm vào.

Tần Thụy cũng đã nhần nại hồi lâu, kích tình một khi bộc phát thì không thể ngừng lại, trong cuồng mãnh mang theo dịu dàng triển miên, cậu không buông tha bất kỳ một nơi nào trong hoa huyết của cô, giống như sôi trào muốn phá hủy tất cả.

“A a... Chậm một chút...” Luật động kịch liệt khiến cho Tần Linh không biết làm sao, cô không ngừng tự nói với mình muốn ôm chặt cậu, nhưng thân thể của cô lại mềm lại yếu, không chịu nổi cậu mấy lần đâm sâu vào, cao trào mạnh mẽ đến.

“Bà xã, anh còn thấy chưa đủ...” Từng cổ dịch nóng bên trong hoa kính thấm ướt cự long, cũng thấm ướt theo luật động rút ra đi vào mà nặng nề vỗ vào hông hai người.

Tần Thụy kéo hai tay Tần Linh ôm vào cổ cậu treo lên đầu của cô, cúi người xuống đồng thời cự long chôn trong cơ thể cô lại dùng sức đâm vào phía trước, dự đoán vị trí nhạy cảm của cô lần nữa nhanh chóng đâm vào.

“A a... Ông xã...” Hai tay của cô bị cậu áp chế, trong nháy mắt không có chỗ dựa, cô chỉ có thể không ngừng kẹp chặt hai chân mình còn đang quán ngang hông cậu, căng thẳng siết chặt, lại ra sức mút chặt cự long đi vào lối hẹp, giống như là siết chặt con ốc lại vậy.

Chặt chẽ quá mức khiến cho Tần Thụy không nhận được đột nhiên bùng nổ, nhưng bắn vào không lâu, dục vọng của cậu lại lần nữa khôi phục, cự long chưa bao giờ rời khỏi mật huyết lần nữa lại cứng rắn...

Thấy được cậu sắp bắt đầu một vòng luật động mới, Tần Linh run rẩy cầm lấy tay cậu, nhẹ giọng rên rỉ: “Ông xã... Em mệt quá... Dừng lại được không?”

Chàng trai nhìn gương mặt ửng hồng nhưng có vẻ mệt mỏi của cô, cậu nhận xuống kích động muốn đâm vào lần nữa, nhẹ nhàng rút ra, hôn nhẹ lên đôi mắt mịn màng của cô, “Được rồi, em ngủ đi. Anh đi tắm!”

Nói rồi nhanh chóng xoay người chạy vào phòng tắm, chỉ sợ nhìn thấy cô lại không chịu đựng được. Tần Linh cười khê nhìn bóng lưng cứng rắn của chàng trai. Biết cậu lo lắng cho mình, đáy lòng tràn đầy ảm áp nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Tháng mười ở Ha-oai, ánh nắng rạng rỡ, nước biển xanh lam, hấp dẫn du khách từ khắp nơi trên thế giới đến đây nghỉ mát. Tần Linh đứng trên ban công khách sạn, mỉm cười nhìn xuống bể bơi dưới lầu, một bóng người mạnh mẽ đang sải rộng tay bơi, tư thế tuyệt đẹp như một con cá mập thu hút rất nhiều ánh mắt của du khách. Màu da trắng nổi bật với màu nước biển xanh dương, kích thích thị giác của con người, cộng thêm tấm lưng rắn chắc cùng đôi chân thon dài khiến cậu càng thêm gọi cảm. Đôi khi, Tần Linh cảm thấy người yêu của mình hấp dẫn như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Điện thoại đổ chuông, Tần Linh nghe thấy vội đi vào trong.

“A lô? Là sư huynh sao? À... Vâng, chỗ này đẹp lắm, có thời gian anh nên tới chơi... Cậu ấy đang bơi... Em? Đang như là đang thư giãn rồi... Vâng... Em biết rồi... Vâng... Thật không? Ha ha, anh hài thật đấy, em cười chết mất... Sao ạ? Vâng...”

Một đôi tay ôm lấy cô từ phía sau, lồng ngực ướt đầm dán lên lưng cô, thấm ướt lớp vải mỏng, giọt nước từ lọn tóc rơi xuống gò má, cô vừa nghe điện thoại, vừa tranh thủ hỏi cậu: “Sao không bơi nữa?”

Giọng nói trầm thấp gợi cảm vang lên bên tai cô: “Em không xem, anh bơi cũng không có ý nghĩa.”

Cô lại đặt sự chú ý về điện thoại, “Dạ? À, cậu ấy vừa lên đây, không sao, anh nói tiếp đi.”

Bàn tay to bắt chợt chui vào áo cô, cô vỗ tay lên tay cậu một cái, “Đừng nghịch, em đang nghe điện thoại.”

Cậu ảm ức oán giận: “Anh không thích em nói chuyện với anh ta.”

Cô vỗ nhẹ má cậu coi như an ủi.

“Dạ? Không sao, em nghĩ tới rồi, anh hỏi cô ấy thử xem, nếu có thời gian thì hẹn gặp nhau một bữa.”

Ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo của cô, Tần Linh hít sâu một hơi, vội che điện thoại, thở gấp nói: “Ông xã? Em tức thật đấy.”

Cậu thổi nhẹ bên tai cô, cười xấu xa, “Đừng để ý đến anh, cứ nói chuyện của em đi.”

Cô không kịp phản bác, vội vàng ứng phó với Lục Phong: “Em đang nghe đây, anh nói tiếp đi.”

Đôi môi nóng cháy ngậm lấy vành tai của cô, đôi tay như mang theo ngọn lửa liên tục trêu chọc cô, cô cố gắng không run giọng, yếu ớt nói: “Sư huynh, đợi lát nữa em gọi lại cho anh được không?”

Điện thoại rơi xuống đất, lời trách móc của cô bị cậu nuốt lấy, âm thanh tràn ra khỏi môi chỉ còn là tiếng rên rỉ.

“A... ông xã...” Cô giẫy dựa ngậm nga, “Cẩn thận con.”

“Yên tâm.” Cậu dịu dàng đặt cô xuống giường, cẩn thận kê sát người cô, “Anh sẽ đứng mực.”

————— Toàn văn hoàn —————

57. Chương 57: Phiên Ngoại 1

Tần Linh mặc một chiếc áo cưới thật dài màu trắng, tóc được thả tự nhiên, dùng vài bông hoa tươi làm trang sức, khắc hẳn cách ăn mặc khi tham gia tiệc tùng, không có đồ trang sức sang trọng, thiếu đi vài phần quý phái nhưng lại tôn thêm vài phần hoạt bát, váy dài rũ xuống, cô đứng trước gương cẩn thận quan sát chiếc váy này, đến khi nhìn thấy hình ảnh của Tần Thụy, quay đầu lại, “Có đẹp không?”

Tần Thụy đứng sau lưng cô không nhúc nhích vài giây, sắc mặt có vẻ giật mình, thấy Tần Linh nhìn cậu mới đi tới, thấp giọng nói ra hai chữ, “Rất đẹp.”

Tần Linh quay sang nhìn gương mặt tuấn mỹ của chàng trai, bốn năm trôi qua, cậu càng trở nên thành thực ổn trọng, cảm giác như lắng đọng theo thời gian. Thời gian trôi qua thật nhanh, con của hai người cũng đã được 3 tuổi, nhưng tình cảm dành cho nhau vẫn không thay đổi.

Cô cười cười, tay vuốt nhẹ áo cưới, “Em rất thích bộ này, nghe nói anh đặt riêng từ nước ngoài, bọn họ nói bộ này chụp ngoại cảnh hay trong phòng đều thích hợp...”

Tần Thụy ngẩng nhìn gương mặt cô qua gương, cô vẫn không có thay đổi gì so với nhiều năm trước đó, có chăng trên người chỉ có thêm sức quyến rũ mặn mà theo thời gian mà thôi. Cậu dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh tay trần của cô, sau nửa ngày mới trầm thấp nói: “Linh Linh, cuối cùng anh cũng đã đợi được đến ngày này.”

“Hửm?” Tần Linh ngược mắt hỏi cậu.

Tần Thụy bước đến sòng vai cùng cô, ôm lấy vai cô, thật lâu sau mới nói: “Cuối cùng giấc mộng sau bao nhiêu năm cũng đã thành sự thật, anh rất hạnh phúc. Em hạnh phúc không?”

Tần Linh cũng nhìn hình ảnh hai người sòng vai trong gương, cô vươn tay nắm lấy tay cậu, nụ cười xinh đẹp như đóa hoa nở rộ: “Em thật hạnh phúc.”

Ai cũng nói phụ nữ mặc áo cưới là đẹp nhất, cô cũng từng mặc những bộ lễ phục xa xỉ nhưng khi mặc chiếc váy cưới này vào mới cảm thấy không hề giống vậy, ánh mắt không tìm được ánh lên những giọt nước mắt hạnh phúc. Tần Thụy đứng yên bên cạnh cô thật lâu mới kéo tay cô đi chụp ảnh, không chịu chụp trong phòng, cậu nói muốn đi chụp ngoại cảnh.

Địa điểm chụp ngoại cảnh đều là những nơi Tần Linh chưa từng đi đến, trước kia chưa từng nghe qua người của cửa hàng ảnh cưới nói địa điểm mà Tần Thụy chọn có khung cảnh khá đẹp, cầu nhỏ có nước chảy, cây cối um tùm, hai người dưới sự chỉ dẫn của thợ chụp ảnh tạo rất nhiều tư thế, mặc dù mệt nhưng rất vui.

Hai người chụp xong trở về biệt thự của Tần gia, Tần Thụy nói với Tần Ngạo kế hoạch tổ chức lễ cưới.

Ngày kết hôn đã được định sẵn, là nửa tháng sau.

Qua nhiều năm nay, quan hệ của hai người cũng không còn nhiều căng thẳng như lúc trước nữa. Tần Thụy cũng đã dần mở rộng lòng với ba mình hơn.

Đặc biệt là sau khi có sự xuất hiện của Tiểu Đậu Đậu, tình cảm của hai người càng trở nên thân thiết hơn.

Tiểu Đậu Đậu đang nằm lim dim trong lòng ông nội, thấy được ba mẹ về tới, cậu bé vội vã chạy ra ôm lấy Tần Linh. “Mẹ!”

Tần Linh cúi người xuống, ôm lấy thân mình mập mạp của con trai: “Hôm nay con ở nhà có ngoan không?”

Cậu bé gật đầu: “Dạ có. Ông ngoại mua cho con rất nhiều trò chơi.”

Tần Linh nghe xong, cười bất đắc dĩ. Có lẽ lúc còn trẻ không dành nhiều tình cảm cho con trai, nên khi đứa cháu nội này ra đời, Tần Ngạo dường như buông hẳn công việc trong công ty, giao cho Tần Thụy xử lý, còn mình thì ở nhà trông cháu.

Nếu nói người nào trong nhà thân thiết nhất với Tiểu Đậu Đậu, thì người đó chính là ông nội của cậu bé.

Từ khi ra đời, thời gian cậu bé ở với ông nội còn nhiều hơn với ba mẹ nữa.

“Được rồi, lớn rồi đừng có mãi đeo theo mẹ nữa.” Nói xong, chàng trai bên cạnh nhanh chóng tháo tiểu móng vuốt của con trai xuống.

Nghe được tiếng gọi của ba mình, thân mình nhỏ nhắn của Tiểu Đậu Đậu run lên một cái, sau đó nhanh chóng nhảy xuống nhào trở về lòng của ông nội.

Tần Linh thăm thở dài, liếc mắt sang nhìn chàng trai bên cạnh. Thật không hiểu nổi, ngay cả con trai mình mà cậu cũng ghen!

Sau khi bàn bạc xong với Tần Ngạo, Tần Thụy cùng Tần Linh trở về nhà. Còn Tiểu Đậu Đậu, tất nhiên là ở lại ngủ với ông nội rồi! Thật ra cậu bé cũng rất luyến tiếc mẹ mình, nhưng sau khi được ông nội dụ dỗ sẽ mua cho thêm mô hình rô bốt mới, cậu đành nhẫn tâm quẳng luôn mẹ ra sau khỏi đầu.

Trên đường trở về, Tần Thụy nói với cô: “Đúng rồi, em xem hôm nào đó ba mẹ em đến đây đi.”

“Ừm.”

Hai người trở về nhà họ Tần ở thôn, lần này trở về Tần Thụy mang theo rất nhiều quà, ba mẹ Tần nghe nói bọn họ đã đăng kí kết hôn thì thở phào nhẹ nhõm. Mấy năm nay họ biết quan hệ của Tần Linh với cậu, tuy ngoài mặt không phản đối nhưng trong lòng cũng tràn đầy lo lắng, sợ cậu sẽ không cưới con gái mình.

Dù sao con gái mình cũng lớn hơn con trai nhà người ta nhiều tuổi. Nay nhận được đáp án khẳng định, họ cũng có thể an tâm.

Công việc tổ chức hôn lễ đều do chính bản thân Tần Thụy sắp xếp. Cậu không yên tâm để người khác làm. Mỗi một việc phải được cậu xác nhận mới được thực hiện.

Tần Thụy đã chờ đợi hôn lễ này quá lâu, nên không muốn xảy ra chút bất trắc gì.

Ngược lại Tần Linh trở thành người nhàn rỗi, suốt ngày cùng mấy người bạn đi dạo phố ăn cơm, đến khi cô cảm thấy thời gian trôi qua thật mau thì đã đến ngày tổ chức lễ cưới.

Khách tham quan hôn lễ không nhiều lắm, chỉ là một ít bạn bè hai bên, một số thủ tục cũng được giản lược bớt, vốn người dẫn chương trình muốn nói thêm vài câu nhưng kết quả lại thấy ánh mắt sắc bén của Tần Thụy nên không dám nói nhảm nữa mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Đối với lễ cưới, Tần Ngạo ngồi trên ghế mỉm cười nhàn nhạt nhìn tình cảnh hai người trao nhau nhẫn cưới, đáy lòng hi vọng hai đứa luôn được hạnh phúc.

Ánh đèn của ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà cao cao chiếu xuống, hoa hồng đỏ như lửa kiêu diễm, không khí của lễ cưới rất vui, cô dâu chú rể trong lời chúc phúc của mọi người mặt cười tươi như hoa đào, sau đó mở champagne rót rượu vào tháp rượu, người ngồi bên dưới cũng nâng ly lên, cùng nhau chứng kiến hứa hẹn của hai người.

Hai người yêu nhau, nguyện ý tạo nên lời hứa hẹn cả đời, kết hôn như một minh chứng cho tình yêu vĩnh cửu của bọn họ.

Không khí của lễ cưới rất náo nhiệt, Tần Linh nắm chặt tay cậu ghé sát vào tai cậu khẽ nói: “Ông xã, em yêu anh.”

Tần Thụy ánh mắt nụ cười đều tràn đầy vui vẻ, cậu cũng ghé vào tai cô: “Bã xã, anh cũng yêu em.” Rồi hôn say đắm lên môi cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tinh-nguyen-ca-doi-chi-yeu-em>